Hain { *16098
" { *2763

Venice 1497

A Dina
Verbanus?
4 guineas

3/0/-
468

Extremely rare

£12.12.0

37 **ALDINE.—URBANUS BELLUNENSIS.** INSTITUTIONES GRAECAE Grammatices, sm. 4to, (2 *ll. inlaid and a few plain margins mended)*, EDITIO PRINCEPS, ROMAN LETTER, *Gr. et Lat.*, *long lines, blue grained morocco, elaborate panel design on both sides in blind and gold, gilt edges*, GOOD LARGE COPY *from the* INGLIS LIBRARY, *rare*, 4 guineas *Venetiis, Aldi Manutii Romani*, 1497

Hain describes this book twice *2763 and *16098. In both places he gives the number of folios as 212, and has no mention of the *Errata* on the 2 leaves which, in the present copy, follows the colophon leaf. Dibdin makes the same error and yet he mentions these two *Errata* leaves, which leads one to suppose he copied Renouard's observation as to the number, without counting the leaves himself. He refers to the volume as 'a very elegant production,' and quotes Renouard touching its 'extreme rarity.' Erasmus, in one of his letters of 1499, says it was then impossible to secure one.

Gertrude H. Beggs

June 25, 1903.

53

Annales de L'Imprimerie des Alde,
Par Ant. Aug. Renouard
Tome I.
XII - 1803

p. 15, § 4

Institutiones graecae Grammatices. (auctore fratre Urbano Balzanio ordinis minorum.)

— In fine: "Venetiis in aedibus Aldi Manutii Romani. M. III D. mense Januario. Impetravit ab Ill. S. V. & in hoc qd^s in caeteris suis." In-4°

212 feuillets non chiffrés, sur le dernier desquels on lit la souscription. Ensuite deux autres feuillets contenant "Castigationes errorum."

Livre extrêmement rare. Erasme, dans une de ses lettres, de 1499, dit que dès-lors il lui fut impossible d'en trouver un seul exemplaire. Néanmoins il est encore dans le Catal. Aldin de 1503, impr. page 159 du tome second, d'après un exemplaire supplémenté à la main jusqu'en 1505, par Alde lui-même, et son prix s'y trouve indiqué à la marge. Il y en avait donc encore des exemplaires à vendre en 1503. On ne le voit plus, il est vrai, sur le Catalogue de 1513

Cet Urbanus Bolzanius est Urbano Valeriano Bolzani, natif de Belluno, oncle de Gianpierio Valeriano, et le premier qui ait écrit une Grammaire grecque en langue latine. Il a aidé Alde dans plusieurs de ses éditions, et sur-tout dans ses Recueils de grammairiens grecs.

Prof. Seymour says cover is not over 75 or 100 yrs. old.

INSTITVTIONES GRAECAE GRAMMATICES.

Aldus Manutius Romanus Ioanni Francisco Pico Mirandulæ. S. D.

Cogitanti mihi iãdiu Ioannes Francisce Pice, aliquẽ ex libris nostra cura impressis in tuo nomine publicare, tũ ut ostenderem te, quẽ puerũ olim ob egregiã indolem diligebam, nunc uirum & doctũ, & sanctis ornatũ moribus amari à nobis, coliq;, ac obseruari plurimum, tũ ꝙ Picus meus tibi patruus fuerit, ille ille inq̃ Picus, quem ob singularem doctrinam phœnicẽ omnes uno ore appellabant, uisum est ab istis optimis in græcam linguam introductionibus incipere Nam cum scirem te græcas literas discendi percupidum, idẽmq; acciperem ab Alexandro Sarcio bononiensi, integerrimo uiro, ac optimo (ut aiunt) amici amico, & tui q̃ studiosissimo, hunc optimum fore librum existimaui, ubi facile, ac breui, quod cupis, queas efficere. In eo enĩ de nomine, & uerbo, & cæteris orationis partibus sic copiose tractatur, ut nihil quod necessarium græce discere incipientibus uideretur, prætermiserit Vrbanus meus diui Francisci sacerdos optimus, ac ĩtegerrimus, qui ad cõmunem omnium, & latinorum maxime utilitatem istas institutiones meo rogatu, ac impulsu potius, composuit. Accipe igitur munusculũ nostrum, qua fronte cuncta literatorum soles, non q̃d te dignũ sit, sed quia tu humanissimus.

Vale.

ℭLiteræ maiuſculæ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν.
Ξ. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω.

ℭDiphthongi propriæ.

ΑΙ. ΑΥ. ΕΙ. ΕΥ. ΟΙ. ΟΥ.

ℭDiphthongi impropriæ.

Αι. Ηι. Ωι. Υι. ΩΥ. ΗΥ.

ℭPater noſter.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω
ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν
τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν· ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡ-
μῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀ-
πὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

ℭAue Maria.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία ὁ κύριος μετὰ σοῦ εὐλογημένη σὺ
ἐν γυναιξὶ. καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Ὅτι σωτῆρα
ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

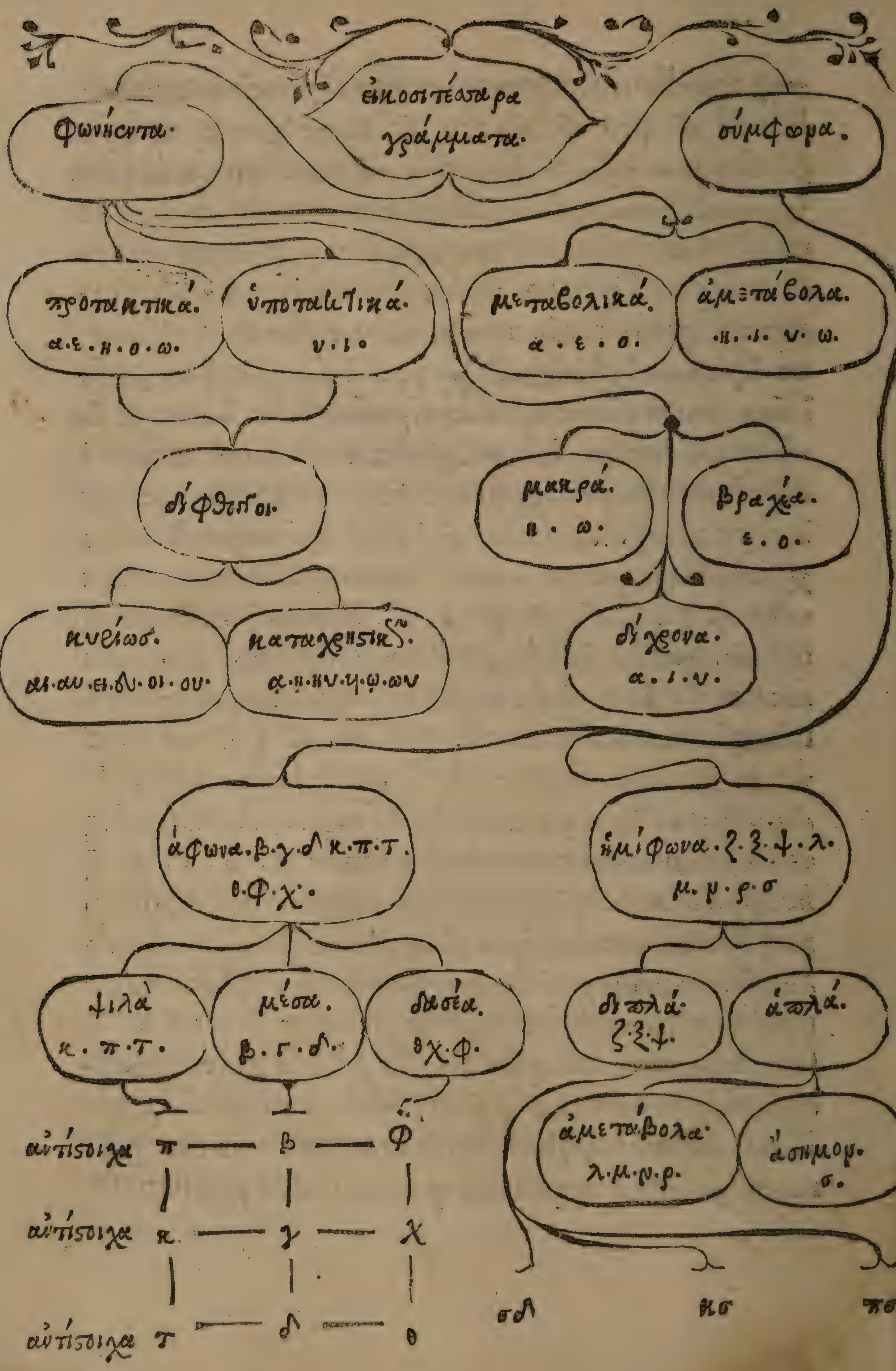
Fratris Vrbani bellunenſis ordinis minorum inſtitutiones grammaticæ.

ΡΆΜΜΑΤΑ Quæ latine literæ dicūtur ſunt quatuor & uiginti α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. & in duas diuiduntur partes εἰς φωνήεντα καὶ εἰς σύμφωνα. hoc eſt in uocales & cōſonantes. Vocales ſūt ſeptē α. ε. η. ι. υ. ο. ω Cōſonātes uero decē & ſeptē β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ. Vocales trifariā diuidūtur εἰς μεταβολικὰ καὶ ἀμετάβολα hoc ē mutabiles, & ī immutabiles εἰς μακρὰ καὶ βραχέα. καὶ δίχρονα. lōgas breues. & ācipites εἰς προτακτικὰ καὶ ὑποτακτικά. hoc ē præpoſitiuas & ſubiunctiuas. Mutabiles ſunt α. ε. ο. quæ ſic appellatæ ſunt ꝙ in uerborū ptīs mutentur. hoc eſt α & ε in η. ὀμικρὸν in ὠμέγα. ut ἀκούω. ἤκουον. ἐθέλω ἤθελον. ὀφείλω ὤφειλον. Immutabiles uero ſunt η. ι. υ. ω. quæ cum in ptīs non mutentur hoc ſortitæ ſunt nomen. ut ἥκω ἧκον. ἱζάνω ἵζανον. ὑβρίζω ὕβριζον. ὠθῶ ὦθον. Vocales naturæ longæ duæ η & ὠμέγα. Natura breues duæ ἐψιλὸν & ὀμικρόν. Ancipites tres α ι υ quæ apud poetas modo producuntur. modo corripiuntur. ut ἆρες ἄρες βροτολοιγέ. nam α primo loco producta eſt, ſecundo correpta, quoniam dactylus eſt ἆρες ἄ. & ſic de aliis. Præpoſitiuæ uocales ſunt α. ε. η. ο. ω. Subiūctiuæ uero ι & υ. Præpoſitiuæ enim dictæ ſunt, quoniam ſubiūctiuis præpoſitæ di-

phthõgos faciũt Subiũctiuæ uero, qm̃ p̃positiuis ĩ cõsti tutione diphthõgorũ supponũtur. ex ᾱ eni & ῑ fit diphthõgus. αι. Et ex ε̄ & ῑ fit ει & sic de aliis. ῡ aũt & si sit subiũctiua nõnunq̃ tñ p̃ponit' ἰῶτα ut υἱὸς μυῖα ἅρπυια. diphthõgorũ quæ ex dictis uocalibus constituunt' aliæ p̃priæ aliæ ĩpropriæ. Propriæ sũt sex αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι dicũtur hoc ẽ benesonæ. Impropriæ itẽ sex, quinq; cõmunes ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. & una ionum propria ωυ. ut ὡυτὸς pro αὐτὸς. quarum tres sũt κακόφωνοι. i. malesonæ hoc est ηυ. ωυ. υι. tres uero ἄφωνοι. id est a sonæ ᾳ. scilicet ῃ & ῳ. ¶ Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα. τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc est consonantium autem aliquæ mutæ aliquæ semiuocales. Mutæ sunt nouem β̄. γ̄. δ̄. κ̄. π̄. τ̄. θ̄. φ̄. χ̄. Quæ in quadrati figurã di spositæ duobus modis possunt considerari. uno modo ex eis tres, carent aspiratione & hæ ψιλὰ hoc est tenues literæ nuncupantur κ̄. π̄. τ̄ tres plenam eam possi dent & hæ δασέα. hoc est crassæ dicuntur. θ. φ̄. χ̄. tres neq; prorsus carent aspiratione neque eam plenam possident, & hæ μέσα hoc est mediæ habentur β̄. γ̄. δ̄. Et sic earum tres habentur ordines. unus medius hoc est β̄. γ̄. δ̄. Alter leuus π̄ κ̄. τ̄. Et tertius dexter φ̄. χ̄. θ̄. itaq; β̄ media sit inter π̄ & φ̄. γ̄ inter κ̄ & χ̄. δ̄ inter τ̄ & θ̄. Alio modo quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alii fiunt earum ordines transuersi. Primus π̄. β̄. φ̄. Secundus κ̄. γ̄. χ̄. Tertius τ̄. δ̄. θ̄. & hoc modo ἀντί-

στοιχεῖα appellantur nam tenues pro aſpiratis ponuntur. hoc eſt π pro φ κ pro χ & τ pro θ ut φρεν ζω πέφρακα. χαίρω κέχαρκα. θείνω τέθακα. pro φέφρακα χέχαρκα θέθακα. qđ non dicimus propter uocis aſperitatem. Item aſpiratæ pro tenuibus ponuntur quandocunq; poſt ipſas tenues ſequitur dictio a uocali áſpirata incipiens ſiue in compoſitione, ſiue in diuiſione, ut ἐφίστημι. οὐχ ὅπως. μεθ᾽ ὧν. pro ἐπίστημι οὐκ ὅπως μετ᾽ ὧν ἵστημι enim primam habet aſpiratam, ſic ὅπως. & ὧν ob quam rem in ἐπὶ præpoſitione & μετὰ extrema uocali abiecta per apoſtrophum, mutatæ ſunt tenues ĩ proprias aſpiratas, ſic in οὐκ aduerbio negandi κ in χ tranſiit ſequente ὅπως. Semiuocales autem ſunt octo ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. q̄ ĩ duas ptes diuidun tur εἰς διπλᾶ καὶ ἁπλᾶ .i. duplices & ſimplices. Duplices ſũt tres ζ. ξ. ψ. q̄ ſic appellãtur qm̄ unaquæq; illarũ uim hẽt duarũ cõſonantiũ ζ σ & δ. ξ κ & σ. ψ π. & σ. Simplices uero bifariã & ipſæ diuidũtur εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ καὶ εἰς ἄσημον. hoc ẽ in ĩmutabiles ſiue liquidas & ĩ aſemũ. Immutabiles ſũt q̄tuor λ. μ. ν. ρ. q̄ ſic appellatæ ſũt qm̄ nõ mutãtur ĩ declinatiõib⁹ noĩum neq; ĩ futuris uerborũ, ut νέστωρ νέστορος. ἕλλην ἕλληνος. ψάλλω ψαλῶ. κρίνω. κρινῶ. ἄσημον uero unũ σ qđ ita nuncupatũ eſt, qm̄ non habet ſignificationẽ ut aliæ. nã ζ & ſemiuocalis eſt, & duplex ut ξ & ψ. ſic λ & ſemiuocalis ẽ & ĩmutabilis ut μ. ν. ρ. At σ. ſolũ ſemiuocalis. unde ἄσημον dicitur a quibuſdam ẽt ut refert Diomedes grãmatic⁹ μοναδικὸν appellatur ꝙ ſuæ cuiuſdã poteſtatis ſit.

εἰκοσιτέσσαρα γράμματα.
φωνήεντα.
σύμφωνα.
προτακτικά. α. ε. η. ο. ω.
ὑποτακτικά. υ. ι.
μεταβολικά. α. ε. ο.
ἀμετάβολα. η. ι. υ. ω.
δίφθογγοι.
μακρά. η. ω.
βραχέα. ε. ο.
δίχρονα. α. ι. υ.
κυρίως. αι. αυ. ει. ευ. οι. ου.
καταχρηστικῶς. ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. ωυ
ἄφωνα. β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ.
ἡμίφωνα. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ
ψιλὰ κ. π. τ.
μέσα. β. γ. δ.
δασέα. θ. χ. φ.
διπλᾶ. ζ. ξ. ψ.
ἁπλᾶ.
ἀμετάβολα. λ. μ. ν. ρ.
ἄσημον. σ.
ἀντίστοιχα π — β — φ
ἀντίστοιχα κ — γ — χ
ἀντίστοιχα τ — δ — θ
σδ
κσ
πσ

¶ Συλλαβή ἐστι σύνελευσις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων. hoc ē syllaba ē cōcursio ad minimum duarū literarū. Vel sic συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος ἢ φωνηέντων. hoc ē syllaba ē cōprehensio cōsonantiū cum uocali siue uocalibus. Vel sic συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων κατάλληλος ὑφ' ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη. idest Syllaba ē cōnexio elemētorū ad īuicē sub uno tono & uno spū indistanter ducta. Dicitur autē συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. abusiue uero & solæ uocales syllabæ dicuntur, ut ἄω τὸ πνέω. spiro.

¶ Syllabarū aliæ longæ. Aliæ breues. Aliæ cōmunes longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt. Sed hæ quæ natura sunt, modis tribus ordinantur. Aut quādo per longa elementa enuntiātur, ut ἥρως aut quādo habēt ancipitem aliquam per extensionem assumptā, ut ἄρης. Aut quando habent diphthongū, ut αἴας. ¶ Positione lōga fit syllaba modis quinq;. Vno cum correpta uocalis in duas desinit cōsonantes, ut ἄλς δάμαρς. Altero si desinat in duplicem literam ut ἄραψ. κόραξ. Tertio cum in compræhensione duæ inferuntur consonantes ita tamen, ꝙ non sit muta cum liquida, ut νέστωρ. ἕκτωρ Quarto si sequens a duplici incipiat, ut ἄξω ἔψω. Quinto si desinat in unam consonantem, & sequens item a consonante incipiat ut ἔργον. ἔρκος.

¶ Breues sunt quæ correptam uocalem habent, & non desinunt in duas consonantes, uel in aliud quod possit

pro duabus consonantibus, ut λόγοσ βρέφοσ. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem assumptam, ut ἄρης ἰλιάδος ε. ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε. τειχεσιπλῆτα. nam ᾱ primo loco longa est. Secundo uero breuis quod poetica licētia factum est cum ᾱ sit δίχρονον. Communis syllaba est longa in breuem, uel contra certis obseruationibus uersa.

¶ Communium syllabarum modi sunt tres. Primus est cum locum breuis, longa occupat finita parte orationis, uocali sequente, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante ἰλιάδος γ. οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσὶ θεοί νύ μοι αἴτιοι εἰσίν. Secundus cū̄m breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inferuntur consonātes quarum prior sit muta, sequens uero liquida ἰλιάδοσ τ. πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. hoc est patrocle mihi miseræ plurimum gratificate animo. Tertius cum dictio præcedens desinat in uocalem breuem seu puram seu cum aliqua consonante, & sequens incipiat a uocali nō quauis tamen sed ἰῶτα tantummodo. Sic enim inuenio traditum a quibusdam quod etiam Priscianus uidetur sensisse, ubi de diphthongis loquitur sed aduertendum eum locum deprauatum esse. ἰλιάδοσ. ξ. οἱ δὲ μέ|γα ἰά|χοντες ἐ|πέδραμον|υἷες ἀ|χαιῶν. Et in eodé. νέστορα|δ᾽ οὐκ ἔλα|θεν ἰα|χὴ πί|νοντά περ|ἔμπησ. τὸ μέγα enim extremā habet productā, sequentē ῑ quæ alioqui breuis est. sic & ἔλαθεν. Sunt tamen qui simpliciter dicunt sic ὡς τὴν ἑξῆς

ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. hoc est & sequentem habeata uocali incipientem, nec ullam faciunt de ἰῶτα mentionem secundũ quos eẽt illud Hesiodi ἐν ἔργοις.

ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν. βόε δὸς καὶ ἄμαξαν. &

Τῶν, πρόσθεν μελέτην ἔχεμεν οἰκήϊα θέσθαι.

Quãquam id πενθημιμερὲς καὶ ἐφθημιμερὲς damus. ut apud nostros.

Oĩa uincit amor & nos cedamus amori. &

Ostentans artem pariter arcúmq; sonantem.

De dictione.

Ἔξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ συντακτικοῦ λόγου διαιρετικόν idest dictio est minima pars cõpositæ orationis diuisibilis.

De oratione.

Ὄγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. hoc est. Oratio est dictionum compositio sententiã perfectam significans. Dicitur autem παρὰ τὸ λέγω quod est dico. Nam nomina deriuata a uerbis habentibus ε in penultima loco ε habent ο ut φέρω φόρος. φένω φόνος. τρέχω τρόχος. Sic igitur λέγω λόγος. cuius octo sunt partes ὄνομα. ῥῆμα. μετοχὴ ἄρθρον. ἀντωνυμία. πρόθεσις. ἐπίρρημα, σύνδεσμος. Horum declinabiles sunt quinq;. Indeclinabiles tres πρόθεσις ἐπίρρημα σύνδεσμος.

De nomine.

Νομα ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικόν. σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον idest Nomen est pars orationis casualis corpus uel rem significans communiter siue proprie dictum corpus ut λίθος. rem ut

παιδεία communiter dictum, ut ἄνθρωπος. proprie ut
πλάτων. Nam apud grammaticos id dicitur corpus
qđ tactu aut uiſu percipitur. Res uero quod ſola mente
comprehendi poteſt. Dicitur autem ὄνομα παρὰ τὸ νέ-
μω τὸ μερίζω diuido. ὁ πρκ. νενέμηκα ὁ μέσος παρακείμε-
νος νένομα abiecto νε augumento ac præpoſito ō ὄνο-
μα. Cui accidunt quinque. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀρι-
θμός. πτῶσις. ideſt genus. ſpecies. figura. numerus
& caſus.

¶ Γένη. Genera quinque. ἀρσενικόν. θηλυκόν. οὐδέτερον.
κοινόν. ἐπίκοινον. hoc eſt maſculinum. fœmininum. neu
trũ. cõmune promiſcuũ ἀρσενικὸν cui nominatiuo caſu
numeri ſingularis præponitur articulare ὁ ut ὁ θεός. θη-
λυκὸν cui nominatiuo ſingulari præponitur articula-
re ἡ ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον cui præponitur articulare
τὸ ut τὸ ξύλον τὸ ὕδωρ. κοινὸν cui nominatiuo ſingulari
præponuntur duo articularia ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοι-
νον quod latine promiſcuum dicitur, eſt quod aut ſpe
cie maſculini generis declinatur & ſimul ſignificat eē
fœmininum genus, ut ὁ στρουθός. hic paſſer aut declina
tur ſpecie fœminini generis, ac etiam . maſculinum ge-
nus ſignificat, ut ἡ χελιδὼν hæc hirundo, & ſic ſub uno
genere utrunq; intelligitur. Nam inter commune &
epicœnum hoc intereſt, quod commune eſt ubi uiſu ſe
cernimus ſexum, ut κύων canis. Epicœnum eſt e con
trario ubi uiſu non ſecernimus ſexum ut κόραξ cor-
uus.

Εἴδη

¶ Εἴδη. δύο. spés duæ πρωτότυπον καὶ παράγωγον primitiua & deriuatiua, primitiua ut οὐρανὸς γῆ. Deriuatiua ut οὐράνιος & γήϊος. Deriuatiuorũ aũt septẽ sunt spés. πατρωνυμικόν. κτητικόν. συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. ὑποκοριστικόν. παρώνυμον καὶ ῥηματικόν. De quibus post nominũ declinationes dicetur.

¶ Σχήματα τρία. Figuræ tres ἁπλοῦν σύνθετον παρασύνθετον. simplex cõposita, & decõposita. Simplex quæ secundũ seipsam simpliciter dicitur, ut ἵππος. Cõposita quæ duabus cõponitur dictionibus, ut φίλιππος. Decõposita quæ a compositis deriuatur, ut φιλιππίδης. ¶ Figura composita quatuor fit modis. Aut enim fit ex duobus perfectis ut χειρίσοφος. ex χειρὶ datiuo casu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis ut σοφοκλῆς ex σοφὸς & κλέος. Aut ex perfecto & corrupto, ut περικλῆς ex περὶ præpositione & κλέος. Aut ex corrupto & pfecto ut φιλίδημος ex φίλος & δῆμος.

¶ Ἀριθμοὶ. i. numeri sunt tres ἑνικὸς. δυϊκὸς. πληθυντικός. Singularis dualis & pluralis. singularis ut ὁ ἄνθρωπος. dualis ut τὼ ἀνθρώπω pluralis ut οἱ ἄνθρωποι.

¶ Πτώσεις. casus quinq; ὀρθή. γενική. δοτική. αἰτιατική. καὶ κλητική. Nominatiuus. gtũs. dtũs. accusatiuus. uocatiuus. ὀρθὴ δὲ πτῶσις. idest rectus casus sic appellatus, ꝙ recte substantiam rei significat. Dicitur autem εὐθεῖα, καὶ ὀνομαστική. εὐθεῖα quidem, quoniam συνώνυμον est τῷ ὀρθῷ. Ὀνομαστικὴ δὲ idest nominatiuus ꝙ uolentes nominare res τῇ ὀρθῇ. hoc est recto utimur. Reliqui au-

tem quatuor casus πλάγιαι idest obliqui uocātur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam. Volentes enim solem, uel hominem, uel equū uel quiduis eorum quæ sūt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo. equus. Si quid aūt de his dicere uolumus obliquis utimur.

ℭ De accentibus.

Ροσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. hoc est accentus est tonus uocis literatæ. ἄλλως προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον δι' οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ χρόνων καὶ πνευμάτων καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων hoc est. Accentus est signum quoddam scriptum per quod cognoscitur integra uocum prolatio temporum & spirituum & differentia significati dictionum. Dicitur autem προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς. Sicut apud latinos. Accentus dictus est ab accantando ꝙ sit quasi quidam cuiusq; syllabæ cantus. Sunt autem decem. ὀξεῖα. βαρεῖα περισπωμένη μακρά. βραχεῖα. δασεῖα. ψιλή. ἀπόστροφος. ὑφ' ἓν καὶ ὑποδιαστολή idest Acutus. grauis circunflexus longa linea breuis linea aspiratio. leuigatio siue siccitas. auersio. subunio siue coniunctio. & distinctio ὀξεῖα. est nota a sinistra parte ascendens in dexteram, ita ´ βαρεῖα est nota a summo in dextrā partem descendens ita ` qua syllaba deprimitur ac deponitur. Circunflexus est nota ex acuto

& graui facta, ita ^ qua acuitur, & deprimitur ſyllaba.
μακρὰ nota a ſiniſtra in dextram partem equaliter du-
cta ita — quæ eſt ſignum productæ uocalis, ut ἀνεψῑ-
οῦ κταμένοιο. ψῑ eni producta eſt, iccirco ſupra ſe characte
rem habet τῆς μακρᾶς. βραχεῖα. Nota iacens ſimiliter
ſupra correptam ſed panda & contractio quaſi ſurſum
ſpectans quæ eſt ſignũ correptæ uocalis, ut ᾱρεσ ᾰρεσ
βροτολοιγὲ nam ᾰ ſecundo loco correpta exiſtens, ſu-
pra ſe habet characterẽ τῆσ βραχείας his enim duobus
accẽtibus in ambiguis dichronis hoc eſt ᾱ ῑ ῡ uete
res utebantur, ut in quibuſdam codicibus adhuc uide-
re licet.

¶ Δασεῖα ad ſummam uocalem aſpiratam ponitur
in principio dictionis, & hac notatur figura ‘ quæ eſt
leua pars circuli, ut ἡμέρα ὥρα.

¶ Ψιλὴ etiam ad ſũmam uocalem leuigatam ponitur
quæ in principio dictionis leui ſpiritu enuntianda ſit,
& hac notatur figura ’ quæ eſt dextera pars circuli aſpi
rationis notæ oppoſita, ut εἶασ. ἀνήρ. Veteres tamen di
uidentes H uocalẽm, leua quidem parte pro aſpiratio
nis nota utebantur, ut Ἁγνόσ. Dextra uero pro leui, ut
Ἀγρόσ. Vbi aduertendum eſt ꝙ omnis dictio a uocali in
cipiens uel a diphthongo aut δασεία ſignatur aut ψι-
λῇ. non etiam Incipiens a conſonante, niſi a ῥ inci-
piat. quæ ſemper aſpiratur ut ῥοπὴ ῥίπτω. excipitur ῥαῤ
ῥοσ. ῥαῤία & ῥαῤίον ſed de his cumulatius in prætetitis.

¶ Ἀπόστροφος est item extra pars circuli ad sũmam cõsonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita. hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimã uocalem ut ἄρ' οὕτως pro ἄρα οὕτως. qđ quatuor accidit uocalibus. duabus breuibus ε̄. ſ. & ο̄. ut φέρ' εἰπὲ pro φέρε εἰπέ. τοῦτ' ἐμὸν pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc ẽ ᾱ & ῑ si correptæ fuerint, ut παρ' ἡμῶν pro παρὰ ἡμῶν ἐφ' ἡμῖν pro ἐπὶ ἡμῖν. hoc item & duabus euenit diphthongis αι uidelicet & οι cum pro breuibus habeantur. ut βούλομ' ἐγώ. pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ' ὡς ἄχθομαι pro οἴμοι ὡς Hoc autẽ apud retores ornatus gratia fit apud poetas & ornatus & metri. ¶ Ὑφὲν nota qua utimur cum duas dictiões cõiungimus quæ natura diuisæ sũt ẽ nanq; ὑφέν subiecta uirgula uersui circunflexa ita ‿ ut ὁπωσοῦν. ¶ Ὑποδιαστολὴ est dextra pars circuli adimã literã in fine dictionis applicata, qua nota male coherẽtia discernuntur, ut ὅ,τι. τό,τε. ἔστι,νοῦς. ¶ Exigit hic locus ut de accẽtibus aliquid insup dicã definitionẽq;. Quam Georgius ὁ χοιροβοσκὸς Herodiani alexandrini Apollonii ueteris grãmatici filii asserit esse, in medium affere. quæ huiusmodi est.

¶ Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβήν. ἤτοι κατὰ συνήθειαν διάλεκτον ὁμολογουμένης. ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. hoc ẽ (ut uerbũ uerbo reddam) accẽtus ẽ quædã extẽsio uocis literatæ sanæ secundũ enũtiationem dictionis prolatæ

cum aliquo

cũ aliq̃ eorũ q̃ sunt cõiuncta circa unã syll. siue secũdũ cõsuetudinẽ linguæ certæ, siue secundũ definitionẽ, q̃ secundũ proportionẽ existat & rationem. ¶ Dictus est aũt accẽtus ab eo q accinit & cõgruit dictioni subie-ctæ. sũt aũt accentus decẽ p nũeri pfectionẽ, ex quibus septẽ, qui sunt a litteris proprie uocantur accẽtus. Tres aũt ultimi abusiue qui a literis nõ fiunt. ex. Λ. diuiso ĩ duas partes fit acutus & grauis ex. Θ. tres fiunt circunflexus ex superiori semicirculo. breuis ex inferiori. longus ãt ex linea media. ex. H diuiso duo fiũt spirit⁹, ac pars sinistra est densus. Dextra aũt tenuis. Tres aũt alii ultimi nõ fiunt ex literis. Diuiduntut uero oẽs in q̃tuor εἰς τόνους· χρόνους πνεύματα καὶ πάθη. i. tonos tẽpora, spũs & passiones. Toni sunt tres, acutus, grauis & circunflexus. qui extendũt uoces ad similitudinẽ currentiũ. tot. n. sunt ẽt uiæ uel accliues uel decliues aut curuæ. & acutus quidẽ acuens uocẽ, assimilatur uiæ rectæ & sursum ferenti, Grauis aũt deprimẽs, & secundũ æqualitatẽ dictus, cõparatur uiæ decliui. At circunflexus, q medius ẽ circũflectit. horũ duo ꝓprii sunt toni acutus & circũflexus. nã grauis syllabicus ton⁹ dr̃ iacẽs sup syllabis quæ nõ hẽnt ꝓpriũ tonũ. & acutus q dẽ, & grauis, toni simplices. circũflexus aũt cõpositus, q a ex acuto & graui fit. Sed acutus & circũflex⁹ toni dictionũ dicũtur. grauis syllabarum. Oĩs uero dictio siue monosyl. siue polysyl. unũ horũ suscipit uel in ultima uel in penultima uel in ante penultima. & unusquisq; tonus sortitus ẽ propriũ locum.

℃ Acutus tres, ultimã uidelicet syllabã penultimã & antepenultimã. In ultima ponitur acutus qñ id qđ susceptur ũ ẽ eũ, sit longũ absq; synæresi uel breue ut καλὸς σοφὸς ἀνήρ. talia enĩ p se posita acuũtur. in cõsequẽtia aũt grauâtur, ut καλὸς ἄνθρωπος. σοφὸς ἀνὴρ ιῶ. oĩs. n. dictio acutũ in fine suscipiens p se acuitur, in consequẽtia aũt acutus in grauẽ mutatur. Itẽ acutus ponit᷑ in penultima quãdo id qđ suscipit natura sit longum uel positione, & finalis sit lõga. Longa. n. ante longã nõ ĩflectitur. si non inflectitur, acuitur necessario. Nam grauis ultimum solum sortitus est locum, longa ante longam grauatur aut acuitur in penultima. Itẽ supra longã positione circũflexus nõ ponitur, Sed acut⁹ ẽt quãdo suscipiẽs accẽtũ sit breue & ultima syll breuis aut longa. ut λόγος. πόνος. λέβης. ἔρως nã sup breui ĩflexus nõ ponitur sed acutus. Itẽ in antepenultĩa acutus solus siue longũ siue breue sit suscipiẽs & finalis sit breuis ut Δημήτριος φιλόσοφος. lõga uero existente finali, dictio nõ põt acui in antepenultĩa κοινῶς. ἀτίκως uero põt ut λέξεως. Ante duas syll. citcũflexus nõ ponitur, sed acutus ex necessitate. Idcirco habẽs ὀξῦν in ultima syll. ὀξύτονον appellatur. i. penultima παροξύτονον siue βαρύτονον. in antepenultĩa προπαροξύτονον uel βαρύτονον. ὀξύτονον. n dicitur qđ ultĩa syl. acuatur παροξύτονον ꝙ penultĩa προπαροξύτονον ꝙ ꝓpenultima. βαρύτονον uero ꝙ ultĩa grauatur a quo oĩs accẽtuũ ratio pendet. Ponitur aũt accentus quũ opus sit sup uocalibus & diphthõgis. ℃ Grauis accentus unũ

tantū possidet locū,extremā .s.syllabā . Ponitur nanq; super, ipsum grauans & per se ut τὸν τὼ τοὺς,& ἐν τῇ συνεπείᾳ hoc est in cōseqētia.est.n συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων καὶ συνεκφώνησις ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα ubi quatuor dictiones oēs accentū grauē habēt,quū se inuicem sequantur,& simul alia aliā trahat.nec inter eas spūs suspensio fiat aliqua &.n. in aliis syllabis nunq̄ signatur grauis accētus,& si quælibet syllaba præter illā quæ acuitur aut circūflectitur graui accētu enuntietur.tot.n. sūt accētus graues ī unaquaq; dictiōe quot sunt syllabæ, illa excepta quæ propriū hēt. ut ἀγαπώμενος. πώ propriū hēt accētū,cæteræ uero tā præcedētes q̄ sequētes grauē.

¶ Circunflexus uero circunflectens dictionē duo loca occupauit.ultimā .s.syllabā & penultimā.ponitur aūt ī polysyllabis sup ultima.cum ex synæresi longa fit . ut ναυσικὰ ἀ ναυσικᾶ.Omnis.n.synæresis ex acuto & graui īflexum accentum facit. Etiam sup simpliciter longā ut τιμῆς. omnis.n. genitiuus & dtūs extremā productā habens accentū suscipientem inflectitur ut τιμῆς τιμῇ.καλῶ καλῷ. quēadmodū ntūs & actūs acuitur τιμή. τιμήν.καλός.καλόν. Etiā & diphthongus finalis habēs ὑψηλὸν si suscipit tonū circūflectitur. οὗ φεῦ. οὐδαμοῦ. præter adnotata uidelicet ἰδού. ἰού. καὶ οὔ. ponitur etiam supra penultimā quū longa sit & ultima breuis, ut μοῦσα. γαῖα. μοῦσαι. omnis.n.natura longa ante finalē breuē inflectitur etiam cum ex synæresi penultima longa fuerit. βοάεται βοᾶται omnis nanq; synæresis,ex acuto & graui circun-

flexũ facit, Idcirco habẽs circũflexum in extremã syll. περισπώμενον appellatur ut ποιῶ. habẽs uero in penultima προπερισπώμενον ut ποιοῦμαι. ℂ Χρόνοι δέ. i. tp̃a duo sunt μακρὰ καὶ βραχέα. sequitur. n. uocales tempus unũ aut duo. breuis uocalis unũ tẽpus habet. longa duo. His nanq; signis suis notis utebãtur antiq in ambiguis dichronis ut supra adnotauimus oñdẽtes quæ earũ lõgæ eẽnt & quæ breues. ℂ Πνεύματα aũt hoc ẽ sp̃s duo δασεῖα, καὶ ψιλὴ quæ ad sũmam uocalẽ siue diphthongũ. ĩ prĩcipio dictiõis ponũtur. aspiratur. & ρ̄ quũ in prĩcipio dictionis ponitur. ut ῥώμη. ℂ Πάθη tria ἀπόστροφος ὑφὲν καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non propriæ appellantur accẽt⁹ quũ a literis factæ nõ sint. sed πάθη hoc ẽ passiones. q̃d circa dictiões patiẽtes uersentur. nec sup uocalibus ponũtur sicuti alii accẽtus. Nã ἀπόστροφος dictionis defectũ ĩdicans sup extrema cõsonante locatur ὑφὲν uero & ὑποδιαστολὴ dictionibus supponũtur. alter quidẽ ut duas dictiones cõiungat, quæ natura diuisæ sunt, alter uero ut male cohærẽtes discernat.

ℂ Regulæ generales.

Mnis nominatiuus & accusatiuus & uocatiuus sine synæresi acuitur καλὴ καλὴν. ὦ καλή. τὰ καλὰ ὦ καλά. αἱ καλαί. τὰς καλάς. ὦ καλαί.

ℂ Genitiuus autem & datiuus super se habens tonum circũflectitur καλῆς. καλῇ. καλοῦ. καλῷ. καλαῖν καλοῖν. καλῶν. καλαῖς καλοῖς. ultima longa existente non acuitur ante penultima sed penultima μενελάου μενελάῳ.

attici

Attici uero regulã trãſgrediũtur.idcirco. ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω dicunt. & ὁ ἰόλεως. τοῦ ἰόλεω. ¶ Omnis dictio circunflexa natura longa eſt, non poſitione. ¶ Oĩs dictio acuta in conſequẽtia, ſopit acutum in grauem. excipitur. τίς. τινός. ¶ Oĩs dictio nec ĩflexa, nec acuta, grauatur. ¶ Acutus & grauis cõcurrentes circũflexũm faciunt. βοάω, βοῶ. niſi quid impediat. ¶ Oĩs longa natura ante breuem finalem, & in eadem exiſtens parte, & ſup ſe tonum habens inflectitur. μοῦσα. ¶ Oĩs ſynæreſis ex acuto & graui circunflexum accẽtum facit. Longa ante longã non ĩflectitur. ſed grauatur, aut acuitur. ¶ Supra poſitione longam nõ ponitur circunflexus, nec ſupra breuem. ſed grauis aut acutus. λόγος. λέβης. ἄρκτος. ¶ Ante duas ſyllabas circũflexus nõ poĩtur, ſed acutus ψεῦδος, ψεύδεος. σῶμα σώματος

¶ De articulo.

Ἄρθρον ἐστὶ λόγου πτωτικὸν μέρος προτασσόμενον ὀνόματι. hoc ẽ articulus ẽ oratiõis caſualis ps ꝑ poſitiua nominibꝰ ¶ Diuiditur ãt ĩ ꝑpoſitiuũ ut. ὁ. ἡ. τό. hic. hæc. hoc. et ſubiunctiuũ ſiue ſubordinatiuum quod r̃latiuũ latini appellant. ut ὃς. ἣ. ὃ. qui. quæ. quod. proprie tamẽ articulus dicitur præpoſitiuus. ¶ Accidũt autẽ articulo genus. numerus. caſus. ¶ Articuli præpoſitiui genere maſculino declinantur ſic.

¶ Ntõ. ὁ. Gtõ. τοῦ. Dtõ. τῷ. accẽtu circunflexo, ac ἰῶτα ſubſcripto. Accuſatiuo. τόν. ¶ δυϊκά. Ntõ & actõ, τώ. accẽtu acuto ſolũ. Gtõ & Dtõ. τοῖν. ¶ πληθυντικά. ¶ Ntõ οἱ Gtõ. τῶν. Dtõ. τοῖς. Accuſatiuo. τούς.

¶ Genere fœminino.

¶ Ἑνικά. Ἡ. τῆς. τῇ. τὴν. ¶ Δυϊκά. τά. ταῖν. ¶ Πληθυντικά. αἱ. τῶν. ταῖς. τάς. ¶ Genere neutro.

¶ Ἑνικά. Τό. τοῦ. τῷ. τό. ¶ Δυϊκά. τώ. τοῖν. ¶ Πληθυντικά. τά. τῶν. τοῖς. τά. ¶ Articuli ſubiũctiui genere maſculino.

¶ Ἑνικά. Ὅς. οὗ. ᾧ. ὅν. ¶ Δυϊκά. ὥ. οἷν. ¶ Πληθυντικά. οἵ. ὧν. οἷς. οὕς.

¶ Genere fœminino.

¶ Ἑνικά. Ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. ¶ Δυϊκά. ἅ. αἷν. ¶ Πληθυντικά. αἵ. ὧν. αἷς. ἅς.

¶ Genere neutro.

¶ Ἑνικά. Ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. ¶ Δυϊκά. ὥ. οἷν. ¶ Πληθυντικά. ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

¶ Vocatiuo caſu articuli omnino carent. ὦ. uero articulus non ē, ſed aduerbiũ uocandi. qđ omnibus generibus ac numeris cõmune ē ¶ De diuiſiõe nominum.

¶ Nominum aliqua pariſyllaba ſunt, ut αἰνείας. αἰνείου. aliqua impariſyllaba, ut αἴας. αἴαντος. ¶ Quæ ſunt pariſyllaba quadrifariã declinãtur. ¶ Quæ impariſyllaba uno modo tantũ. Vnde quinque fiunt declinatiões. Prima. Secunda. Tertia. Quarta. pariſyllabæ, & Quíta imparaſyllaba. & hæ quinque ſimplices dicuntur.

De prima declinatione pariſyllaborum.

PRima igitur declinatio ē pariſyllaborũ nominũ maſculinorũ in ας deſinentiũ. ut ὁ αἰνείας. Et in ης maſculinorũ ac cõmuniũ ut ὁ χρύσης. ὁ καὶ ἡ λῃστής. quorũ gtũs in ου deſinit. datiuus in ᾳ uel in ῃ diphthongos improprias ſecundum uocales nominatiui. acuſatiuus in ν cum uocali nominatiui.

¶ Ἑνικά. Ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία

καὶ ὦ αἰνείας. ¶ Δυϊκά. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. ¶ Πληθυντικά. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς αἰνείας. ὦ αἰνεῖαι.

¶ Ὁ χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση. καὶ ὦ χρύσης. ¶ Δυϊκά. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. ¶ Πληθυντικά. οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι.

¶ Ὁ καὶ ἡ ληστής. τοῦ καὶ τῆς ληστοῦ. τῷ καὶ τῇ ληστῇ. τὸν καὶ τὴν ληστήν. ὦ ληστά. Τοῖν καὶ ταῖν λῃσταῖν. ὦ λῃστά. Οἱ καὶ αἱ λησταί. τῶν ληστῶν. τοῖς καὶ ταῖς λησταῖς. τοὺς καὶ τὰς ληστάς. ὦ λησταί.

¶ Hoc in loco aduertendum eſt omnem datiuum ſingularem in ι. ἐκφωνούμενον, hoc eſt prolatum deſinere. ut τῷ αἴαντι. τῷ πατρί. aut in ι. ἀνεκφώνητον. i. non ꝓlatũ ſicuti ẽ in diphthongis. τῷ ἀρχύται. τῇ ἀρετῇ. τῷ λόγῳ. Sic enim ueteres præpoſitiuis uocalibus ἰῶτα adſcribere ſolebãt in diphthõgis tam propriis, quam impropriis, nunc uero in tribus ĩpropriis hoc eſt, ᾳ. ῃ. ῳ, uſus obtinuit ut ἰῶτα ſubſcribat̃, ut clarior ſit lectio. ¶ Excipiuntur nomina ĩ υς deſinentia. quæ per abiectionem σ. declinãtur. ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. ὁ κλαυσοῦς. τοῦ κλαυσοῦ. τῷ κλαυσοῦ. Ὁ ἀπφῦς. τοῦ ἀπφῦ. τῷ ἀπφῦ. Ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. et ſimilia. quorũ datiuus õnino reſpuit ἰῶτα, quoniã nulla ĩuenitur dictio quæ ĩ υ. diphthõgum deſinat. ¶ Quin ẽt æoles datiuis ĩ ω deſinẽtibus ἰῶτα non adſcribũt. ¶ Amplius oĩs dtũs pluralis aut ĩ ἰῶτα ꝓlatũ deſinit, ut τοῖς αἴασι. ταῖς γυναιξί. aut nõ ꝓlatũ ut τοῖς λόγοις τοῖς μενέλεῳς. ¶ Datiuus uero dualis cũ ſemꝑ ĩ diphthõgũ ſiue ꝓpriã ſiue ĩpropriã deſinat, ἰῶτα nõ ꝓlatũ ſemꝑ habet, ut τοῖν αἰνείαιν. τοῖν αἰάντοιν. τοῖν μενέλεῳν.

¶Hoc ēt ānotādū ē noīa parisyllaba ī ης desinētia facere utūm in η, ut ὁ χρύσης· ὦ χρύση· annotāt ὁ λάσυης ὦ λάσυα ὁ πυραίχμης· ὦ πυραίχμα· καὶ ὁ μεναίχμης· ὦ μεναίχμα.

¶Desinentia uero in της Parisyllaba in ᾰ correptū faciunt . ut ὁ τοξότης ὦ τοξότα· ὁ ἱππηλάτης· ὦ ἱππηλάτα· excipiuntur ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη· ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη· ὁ ἀναρέτης, ὦ ἀναρέτη· ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. ¶Etiam in της poetica ut ὁ κυνώπης ὦ κυνῶπα· ἰλιάδος α· τιμὴν ἀρνύμενοι μενέλεῳ, σοί τε κυνῶπα. ¶Etiā noīna gentilia ī ης desinētia ī ᾰ faciūt neutrū, ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα· ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. ¶Si uero eadē fuerint ꝓpria ī η faciūt uocatiuū ut ὁ πέρση· Ἡσίοδος ἐν ἔργοις· ἐργάζευ νήπιε Πέρση ἔργα. ¶Etiam cōposita a τρίβω· πωλῶ· μετρῶ· ut ὁ παιδοτρίβης ὦ παιδοτρίβα· ὁ βιβλιοπώλης ὦ βιβλιοπῶλα· ὁ γεωμέτρης ὦ γεωμέτρα.

¶Varia declinatio ꝑm uaria idiomata.

¶Ὁ αἰνείας κοινῶς· καὶ αἰνέης ἰωνικῶς. τοῦ αἰνείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς· καὶ αἰνεία δωρικῶς. Nā dores ī huiusmodi noīnibus abiecto ς faciūt uocatiuū. καὶ αἰνείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς· καὶ αἰνείεω ἰωνικῶς· καὶ αἰνείω κατὰ συγκοπήν. τῷ αἰνείᾳ κοινῶς· καὶ αἰνείῃ ἰωνικῶς· τὸν αἰνείαν κοινῶς· καὶ αἰνείην, καὶ αἰνείεα ἰωνικῶς· ὦ αἰνεία κοινῶς· καὶ αἰνείας ἀττικῶς. ¶Δυϊκά.

¶Τὼ αἰνεία· τοῖν αἰνείαιν· ὦ αἰνεία. ¶Πληθυντικά.

¶Οἱ αἰνεῖαι· τῶν αἰνειῶν κοινῶς καὶ αἰνειᾶν δωρικῶς· καὶ αἰνειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς. καὶ αἰνειέων ἰωνικῶς· τοὺς αἰνείας· ὦ αἰνεῖαι.

¶Ὁ χρύσης κοινῶς καὶ ὁ χρύσας δωρικῶς, η in ᾱ productum mutato. τοῦ χρύσου κοινῶς καὶ ἀττικῶς καὶ χρύσα δωρικῶς· καὶ χρύσαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς· καὶ χρύσεω ἰωνικῶς· καὶ χρύ

σω ποιητικῶς. τῷ χρύσῃ κοινῶς καὶ χρύσᾳ δωρικῶς. τὸν χρύσην
κοινῶς. καὶ χρύσεα ἰωνικῶς καὶ χρύσαν δωρικῶς. ὦ χρύση κοινῶς,
ἢ ὦ χρύσης ἀττικῶς. ℂ Δυϊκά, τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα.
ℂ Πληθυντικά, οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν κοινῶς. καὶ χρυσᾶν δωρικῶς.
ἢ χρυσάων αἰολικῶς ἢ βοιωτικῶς. καὶ χρυσέων ἰωνικῶς. τοῖς χρύ-
σαις κοινῶς. ἢ χρύσῃς. καὶ χρύσῃσι ἰωνικῶς. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι.
ℂ Hic sciri uelim inueniri nomina quorum nomina-
tiuus communiter in ᾱς. aut in η̄ς. desinens apud poe
tas ĩ ᾱ. correptum ad similitudinẽ uocatiui desinit ἔθος
αἰολικῷ. βοιωτικῷ. καὶ θεσσαλικῷ. ut ὁ ἀρχύτα ἀντὶ τοῦ ὁ ἀρχύτας
ὁ θυέστα ἀντὶ τοῦ ὁ θυέστης. sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτω
σιν esse. hoc est uocatiuũ pro nominatiuo. quorũ senten
tiam priscianus noster affirmat, qui ubi de costructio-
ne scribit, sic inquit ℂ Atticis quoque mos est nomi-
natiuos pro uocatiuis proferre. homerus, ἠέλιος ὃς πάν
τ᾽ ἐφορᾷς, καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. Quem secutus Virgilius in ix.
Corniger hesperidũ fluuius regnator aquarum. fluui
us ꝓ fluuie dixit. Macedones autẽ, et thessali e cõtrario,
uocatiuos pro ntís solebant proferre, homerus μητίετα
ζεύς. hic uctũs ꝓ ntõ μητίετα pro μητιέτης. Vnde rõani
frequẽtissime huiuscemodi noía, & maxíe appellatiua
ꝓ uocatiuũ græcũ ẽt ꝓ ntõ suo ꝓferũt Sophista. Cytha
rista. Persius tñ ĩdubitãter ꝓ ntõ posuit. censorẽ ue tuũ
uel quod trabeate salutas, trabeate dixit pro trabeatus.
ℂ Etiam annotandũ ẽ iones ĩ nõinib⁹ desinẽtibus ĩ ᾱς
nisi dorica sint, uertere ᾱ. ĩ η̄. ac dicerẽ ὁ ἑρμείης ἀντὶ τοῦ ἑρ
μέας. τοῦ ἑρμείεω ἀντὶ τοῦ ἑρμείου. ℂ Nam gtõs in οῦ. a no

minibus ĩ ας. siue ĩ ης. desinentibus iones. διὰ τοῦ εω. enunciãt αἰνείας αἰνείου αἰνείεω. ὀρέστης ὀρέστου ὀρέστεω. accentu acuto in antepenultima. quãquam extrema sit natura longa. quoniam genitiui διὰ τοῦ εω ἰωνικῶς, si a communibus genitiuis barytonis sint, acuunt antepenultimam. nisi syncopam patiantur. ut βορέου βορέεω. καὶ συγκοπῇ βορέω. ἑρμείου ἑρμείεω. ἑρμείω. ἰλιάδος ο. ἥρμης ἑρμείω τε καὶ ὑφαίστοιο ἄμαχητος. τῷ ἑρμείῃ. τὸν ἑρμείην. ἰλιάδος ω. ἄλλους χ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε. καὶ ἑρμείεα. Sicut, ξέρξην. ξέρξεα. dissoluunt enĩ η in εα. & abiiciunt ν. Nam ἀποβλητικὸν δεῖ τοῦ ν. hoc est abiectiuum. nisi sit a declinatione, ut μοῦσα μοῦσαν. & ἔτυψα ἔτυψαν & similia. ℂNec hoc prætereundum est omnem datiuum pluralẽ in σ desinentem κοινῶς, assumere ι κατὰ προσχηματισμὸν ἔθος ἀττικῶν, δωρικῶν, καὶ ἰωνικῶν, ut ἀτρείδαις. ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις, λόγοισι. ℂAt iones ĩ iis, quæ habent αι diphthongum siue in σ desinant, siue in ι κατὰ προσχηματισμὸν etiam α in η uertere consueuerunt. & sic ex diphthongo propria, fit impropria, ut ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς καὶ ἀτρείδῃσι. παλάμαις παλάμῃς καὶ παλάμῃσι. Nam sicut atticorum ẽ proprium uertere ε in η διὰ τῆς ει διφθόγγου, ut εἴδειν ᾔδειν. sicionum mutare α in η διὰ τῆς αι διφθόγγου. οὕτως ὁ τεχνικός.

De secũda declinatione parisyllabo℞

S Ecunda ẽ parisyllaborũ nominum in α siue in η desinentium generis tantum fœminini. quo℞ genitiuus ĩ ας siue in ης desinit dtũs in ᾳ aut ĩ ῃ. accusatiuus uero ĩ ν cum uocali nominatiui.

Ἡ μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαῖαν. ὦ μαῖα. ¶ Δυϊκὰ τὰ μαῖα. ταῖν μαίαιν. ὦ μαῖα. ¶ Πληθυντικά. αἱ μαῖαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι.

¶ Ἡ μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. ¶ Δυϊκὰ τὰ μοῦσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μοῦσα. ¶ Πληθυντικὰ αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις. τὰς μούσας. ὦ μοῦσαι.

¶ Ἡ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμὴν. ὦ τιμή. ¶ Δυϊκὰ τὰ τιμὰ. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμὰ. ¶ Πληθυντικά. αἱ τιμαί. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὦ τιμαί.

¶ In hac declinatiōe aduertendum ē ex uocalibus, quaſdam appetere ᾱ finalem, quaſdam η̄ et quaſdā utrūq;. ε̄. quidem & ῑ appetunt ᾱ ut ῥέα. φιλία. ῡ uero & ω̄ μέγα appetunt η̄ ut δύνη. ζωή. ᾱ uero, et ο̄ μικρὸν utrunque, ut ναυσικάα & δανάη. χρόα & ἀκοή. ¶ Eodem modo ex cōſonātibus aliquæ appetunt ᾱ ſicut ſunt ζ̄. ξ̄. ψ̄. σ̄ ſimplex, ac duplex. et duo λλ̄. ut ῥίζα. δόξα. δίψα. μοῦσα. θάλασσα. δίκελλα. excipitur ἕλλη nomē propriū mulieris, & πέλλη nomē urbis. aliquæ uō η̄. ut β̄ et γ̄. & ſimplex λ̄, ſiue per ſe, ſiue in complexione alterius conſonantis et μ̄. π̄. τ̄. φ̄. χ̄. ut θήβη. στέγη. αὐλή. excipitur παῦλα. et ἀνάπαυλα. ὁμίχλη. κίχλη. ζεύγλη. & ζεύγλα ſecundum ueteres οἴμη. καλλιόπη. ἀρετὴ. νύμφη. τύχη. At δ̄. θ̄. κ̄. ν̄. et ᾱ. et η̄, ut λήδα. κνίδη. κισσαίθα. λήθη. ναυσικᾶ. πλοκή. χλαῖνα. τέχνη. Etiam in ρᾱ deſinentia ſiue unius ſint generis ſiue trium ᾱ uolunt habere finalem ut ἡμέρα. διφθέρα. περιστερά. φοβερά. σκιερὰ. excipiuntur ἄσκρη. κόρη. κόῤῥη. ἀθάρη. δέρη. κύρη. ἐφύρη. ψιχέρη. κάρη. ὀλυνρή. ἄγρη. ἴρη. αὐτοπόρη.

¶Adiectiua etiam fœminini generis, quæ a nominib⁹ masculinis in ος purum desinentibus fiunt α finalem desiderant ut λόγιος, λογία. ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος, ὀγδόη. Si uero masculina in ος nō purum desiuerint, fœminina in η desinere uolunt, ut καλός, καλή. ταπεινός, ταπεινή. excipiuntur quæ habēt ρ ante ος. ut φοβερός. ρά. αὔγουστα uero ἀπὸ τοῦ αὔγουστος cum sit latinum mutauit η in α correptum. nam αὐγούστη esse debuerat. Latini enim æolum more η in α correptū uertere cōsueuerunt, ut θέκλα pro θέκλη. & νύμφα pro νύμφη. ¶Etiam annotandum est sola nomina in α purum desinentia, & in δα et in θα & in ρα. seruare α in genitiuo & in datiuo κοινῶς. ut μαῖα. μαίας. μαίᾳ. ἡμέρα. ἡμέρας. ἡμέρᾳ. λήδα. λήδας. λήδᾳ. σιμαίθα. σιμαίθας. σιμαίθᾳ. ἀθηνᾶ uero et ναυσικᾶ, et μνᾶ, et si in nullam dictarum desinant terminationem, seruant tamen α in genitiuo et dtō, sicut eorum pfecta, quæ in α purum desinūt, hoc ē ἀθηνάα, et ναυσικάα. et μνάα. Est enī. ἀθήνη. unde ἀθηναία, sicut σελήνη σεληναία. abiecto uero ι ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ. eodem modo ἀπὸ μναῖα fit μνάα, καὶ κράσει μνᾶ. iccirco extremam producunt, & circunflectūtur. Sic ναυσικᾶ ἀπὸ τοῦ ναυσικάα. Declinātur aūt (ut dictum est) ἀθηνᾶ. ἀθηνᾶς. ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ. ναυσικᾶς. ναυσικᾷ. μνᾶ μνᾶς μνᾷ.

¶Varia declinatio.

¶Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς.
¶Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς.

¶Cõsueuerunt .n. iones ᾱ. productũ in η̄ uertere nisi dorica fuerit, ut ἱστορίη. ἱστορίης. ἀντὶ ἱστορία ἱστορίας. ¶Δυϊκὰ τὰ ἡμέρα. τοῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. ¶Πληθυντικά. αἱ ἡμέραι τῶν ἡμερῶν κοινῶς. καὶ ἡμερᾶν, δωρικῶς. καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς. καὶ ἡμέρῃς ἰωνικῶς τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄. καὶ ἡμέραισι καὶ ἡμαίρῃσι κατὰ προσχηματισμὸν τοῦ ῑ, ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας, ὦ ἡμέραι.

¶Ἡ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. κοινῶς.

¶Ἡ τιμά. τᾶς τιμᾶς. τᾷ τιμᾷ. τὰν τιμάν. ὦ τιμά δωρικῶς.

¶Dores eñi ionibus cõtrarii mutãt η̄ in ᾱ. productũ.

¶Δυϊκὰ καὶ Πληθυντικὰ supradicti nominis sequuntur declinationẽ. ¶Sed aduertendum est datiuũ singularẽ huius declinationis apud poetas gratia metri pati μεταπλασμὸν ut ὑσμῖνι διὰ τοῦ ῑ ἐκφωνουμένου .i. per ῑ. prolatum ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ διφθόγγου. et ἀλκὶ ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς deduci posset, sicut πλακὶ ἀπὸ τοῦ πλὰξ πλακός. ¶Patitur etiam προσχηματισμὸν τῆς φι συλλαβῆς, ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. quæ figura etiam in aliis casibus tã singalaris numeri quam pluralis apud poetas frequẽtissimo habetur in usu, nec solum in hac secunda declinatione, sed in aliis. in pronominibus etiã, & aduerbiis nec discernuntur casus nisi ex orationis sentẽtia. quoniam nulla datur horũ certa formatio. quorũ omnium hæc sint exẽpla.

¶In nominatiuo secundæ declinationis Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός.

¶In genitiuo. ὀδυσσείας. β'. ὄρνυτ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐ-

νῆς. καὶ ἰλιάδος. θ. ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. ὀδυσσείας. ε. πῦρ μὲν ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρᾳ. In accusatiuo. ἰλιάδος. π. ἤυτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀγέλην. καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. μὴ δ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἔς τ᾽ αὔριον, ἔς τ᾽ ἔννηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔννην. In uocatiuo. οὐρανίαφι φίλη. ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. In accusatiuo plurali. ὀδυσσείας. ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς κοτυληδόνας. ¶ In genitiuo singulari tertiæ declinationis. ὀδυσσείας. ω. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ ἰλιάδος. η. αἰεί μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo singulari. ὀδυσσείας. γ. νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίῳ. In genitiuo plurali ὀδυσσείας. ξ. μέλλοισι ῥινὸν ἀπ᾽ ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In datiuo. ὀδυσσείας. ε. οὐδέ ποτ᾽ ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. καὶ ἰλιάδος. η. δαρδανίδης πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος. ἀντὶ τοῦ θεοῖς. In accusatiuo. ὀδυσσείας. π. φθινύθει δ᾽ ἀμφ᾽ ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστᾶ.

In genitiuo singulari quintæ declinationis. ἰλιάδος. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβευσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. In genitiuo plurali. ὀδυσσείας τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ᾽ ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ ἰλιάδος. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ᾽ αὐτὰ κέλευθα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νεῶν. In datiuo. ἰλιάδος. ε. εὗρε δὲ τόν γ᾽ ἄνακτα παρ᾽ ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In accusatiuo. ἰλιάδος. β. ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα.

¶ In pronominibus. ἰλιάδος. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ᾽ αὐτό-

θεῖν οὐρανὸν εἴσω· ἀντὶ τοῦ ἀπαὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ μ̄· εἴπερ γὰρ χ' ὀδύ
ρησι παραὐτόφι βελτέρας ἄνδρας· ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῷ.

In aduerbiis. ὀδυσσείας χ̄· ἐκ τῆμα θόρεντα τοὶ δὲ τὰ πέρ θεθι, καὶ τὰ θύρηφι· ἀντὶ τοῦ ἔκτοθι· τουτέστι ἔξω τῶν θυρῶν.

De tertia declinatione parisyllaborum.

Tertia declinatio é parisyllaborum nominum tam masculinorum, quam fœmininorũ communium & promiscuorum in ος. desinentiũ & neutrorum in ον. quorũ genitiuus desinit in. ου. datiuus in ῳ. accusatiuus in ν. cum uocali nominatiui.

παράδειγμα.

Ὁ λόγος· τοῦ λόγου· τῷ λόγῳ· τὸν λόγον· ὦ λόγε· καὶ ὦ λόγος

Δυικά τὼ λόγω· τοῖν λόγοιν· ὦ λόγω. Πληθυντικά. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις· τοὺς λόγους ὦ λόγοι.

Ἡ ὁδὸς. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδὸν. ὦ ὁδὲ. ἢ ὦ ὁδὸς Δυικά τὼ ὁδώ. ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. Πληθυντικὰ αἱ ὁδοὶ. τῶν ὁδῶν. ταῖς ὁδοῖς. τὰς ὁδοὺς. ὦ ὁδοί.

Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον. ὦ ἄνθρωπε. καὶ ὦ ἄνθρωπος Δυικά. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω. τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. Πληθυντικὰ οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὦ ἄνθρωποι.

Ὁ ἀετὸς. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετὸν. ὦ ἀετέ. καὶ ὦ ἀετός. Δυικά τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. Πληθυντικά. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὦ ἀετοί.

Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. Δυικά. τὼ

ξύλῳ. τοῖν ξύλοιν. ὦ ξύλω. ℂΠληθυντικά. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα.

ℂHic annotandum est omnia neutra in ον. desinentia tam substantiua q̃ adiectiua mittere genitiuum in ου. ut τὸ μῆλον. τοῦ μήλου. τὸ καλόν. τοῦ καλοῦ. τὸ ἀγαθόν. τοῦ ἀγαθοῦ. nisi fuerint a masculinis adiectiuorum nominum in ων. cõmuniter desinentium, siue a comparatiuis, siue participiis. quoniam huiusmodi neutra suorum masculinorum sequũtur declinationẽ, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον. τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. τὸ τύπτον. τοῦ τύπτοντος.

ℂEtiam in neutris nominibus tam parisyllabis, quam imparisyllabis tres casus sũt similes in omni numero. hoc est nominatiuus accusatiuus & uocatiuus. qui licet in singulari & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in α, correptum cõmuniter desinũt, ut τὸ ξύλον nominatiui & accusatiui casus ὦ ξύλον uocatiui. τὸ τυφθέν. ὦ τυφθέν. ℂΔυϊκά. τὼ ξύλω. ὦ ξύλω. τὼ τυφθέντε. ὦ τυφθέντε. ℂΠληθυντικά. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα. τὰ τυφθέντα. ὦ τυφθέντα.

ℂEtiã plura nõia ĩueniũt, q̃ ĩ singl'ri nũero aut sũt masculini gẽeris aut fœminini, ĩplurali uero neutri, ut ὁ δίφρος. τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος. τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος. τὰ λύχνα. ὁ χαλινός. τὰ χαλινά. ὁ κύκλος. τὰ κύκλα. ὁ μοχλός. τὰ μοχλά. ὁ σταθμός. τὰ σταθμά. ὁ δεσμός. τὰ δεσμά. ὁ νῶτος. τὰ νῶτα. ὁ ζυγός. τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος. τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος. τὰ τάρταρα.

quorum

quorum exépla apud Homerum facile é inuenire. Sũt & quæ duplicem habent declinationem. ut τὸ δένδρον τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον. καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ τὸ κτέατος. hæc enim & si in nominatiuo non íueniuntur, obliqui tamen eorum í usu habẽtur. τὰ δένδρεα uero, quidam uolunt non ἀπὸ τοῦ δένδρος, sed ἀπὸ τοῦ δένδρεον fieri.

Varia declinatio

¶ Ὁ νόμος. τοῦ νόμου κοινῶς. καὶ νόμοιο ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς. καὶ νόμω δωρικῶς. τῷ νόμῳ. τὸν νόμον. ὦ νόμε κοινῶς. καὶ νόμος ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά, τὼ νόμω. τοῖν νόμοιν κοινῶς. & νόμοιιν ἰωνικῶς. ὦ νόμω. ¶ πληθυντικά. οἱ νόμοι. τῶν νόμων. τοῖς νόμοις κοινῶς. καὶ νόμοισι ἰωνικῶς. τοὺς νόμους κοινῶς. καὶ νόμως, & νόμος, & per ω magnum & p ο paruũ δωρικῶς. ὦ νόμοι.

¶ Τὸ λιτόν. τοῦ λιτοῦ κοινῶς. καὶ λιτοῖο ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς. τῷ λιτῷ κοινῶς καὶ λιτὶ ποιητικῶς. τὸ λιτὸν κοινῶς, καὶ λῖτα ποιητικῶς. ὦ λιτόν. ¶ Δυϊκά. τὼ λιτώ. τοῖν λιτοῖν κοινῶς. καὶ λιτοῖιν ἰωνικῶς. ὦ λιτώ. ¶ πληθυντικά. τὰ λιτά. τῶν λιτῶν. τοῖς λιτοῖς κοινῶς. καὶ λιτοῖσι ἰωνικῶς. τὰ λιτὰ. ὦ λιτά.

¶ Hic aduertendum est atticos & iones genitiuum singularem huius declinationis per οιο omnino enunciare. ut καλός. καλοῦ. καλοῖο. ὁδός. ὁδοῦ. ὁδοῖο. Dores uero uertẽtes ου diphthongũ in ω μέγα, λόγω dicũt & ὁδῶ. nec subscribũt ι. ut in datiuo singulari. Θεόκριτος. & μὰν ἐς τὸ μέλιμνον ἐλαύνεται, ἔστε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου. ¶ Datiuus etiam singularis in quibusdam nominib⁹ diuersorum

genererum μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ ι. ut τῷ κλαδὶ, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῷ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτὶ, ἀντὶ τοῦ λιτῷ. ¶ Illud etiã Homeri λιπ᾽ ἐλαίῳ. datiui casus ẽ κατ᾽ ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. ἰλιάδος γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε λιπ᾽ ἐλαίῳ. ¶ Accusatiuus etiã singularis apud poetas μεταπλασμὸν patitur, λῖτα enĩ dicũt ἀντὶ τοῦ λιτός. ἰλιάδος θ. ἅρματα δ᾽ ἔμ φωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας. Vbi mutata litteratura, & accentus mutatus ẽ & locus eius ad similitudinem βοῦσ. βοόσ. βόα. ζεύσ. διὸς. δία. Accusatiui enim disyllabi in α desinentes super penultimam habent accẽtũ, etsi eorum genitiui extremam acuũt. ¶ In duali numero ὤμοιϊν inuenitur pro ὤμοιν, καὶ ποδοῖϊν pro ποδοῖν. & alia eiusmodi infinita κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ ι ἔθει ἰωνικῷ. inuenitur etiam τοιοῖνδε, ἑταίροιϊν δὲ ἀντὶ τοῖοιν ἑταίροιν, προσθέσει τοῦ δέ. ¶ In plurali etiam datiuus patitur non solum προσχηματισμὸν τοῦ ι. sicut in aliis declinationibus, ut λόγοισι. νόμοισι. λίποισι, sed etiam μεταπλασμὸν ut ἄστρασι pro ἄστροις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, & πρόβασι pro προβάτοις. & πέταλσι pro πετάλοισ. Τοῖσδεσι uero pro τοῖς & σχηματισμὸν τοῦ ι patitur ἔθει ἰωνικῷ & ἐπέκτασιν τοῦ δε. nec uariatur accentus licet sit ircunflexus in antepenultima contra eius naturam, quod factum est, ut inqt Eustathius ne τοῖς datiuus pluralis suã prorsus amittat proprietatẽ ἰλιάδος β. ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. ¶ Accusatiuus etiam in ους. cõmuniter desinens per ως. enuntiatur dorice τὼς λό-

γους pro τοὺς λόγους. τὼς ἀμπέλως pro τὰς ἀμπέλους. mutant enim dores οὐ diph. in ω̄ μέγα. Θεόκριτος. μὴ μυλωβάσησθε τὼς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁβαί. & rursus καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἱ τὰ Φιλώνδα. ubi aduertendum est syllabam corripi, uel esse potius amphimacrum. in quibusdam tamē codicibus inuenimus huiusmodi accusatiuos p̄ ō μικρὸν ἀμπέλος καὶ κανθάρος pro ἀμπέλους καὶ κανθάρους. subtracto ῡ. ex οῡ. diphthongo δωρικῶς sicut νᾶσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέοισι. quod magis probo.

¶ De quarta declinatione parisyllaborum

Quarta declinatio ē atticorū nīum parisyllaborū masculini generis & fœminini ac cōis ī ω̄ς. & neutri ī ω̄ν. διὰ τοῦ ω μεγάλου. quorū gtūs & datiuus ī ω̄ desinūt. ¶ Accusatiuus uero ī ν̄ cū uocali nti.

¶ Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεω. ¶ Δυϊκά. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέλεω. ¶ Πληθυντικά. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

¶ Ἡ ἅλως. τῆς ἅλω. τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλω. ¶ Δυϊκά τὼ ἅλω. ταῖν ἅλῳν. ὦ ἅλω. ¶ Πληθυντικά. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων. ταῖς ἅλῳς. τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ.

¶ Ὁ καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. et reliqua

¶ Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. ¶ Δυϊκά τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεῳν. ὦ εὔγεω ¶ Πληθυντικά. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς, τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω

Quoniam cõmunem ordinem declinationum mutauimus Theodorum gazam imitati, sciri uelim hoc nõ temere factum esse. nam nomina ĩ ος desinentia masculini generis, & fœminini, & in ον neutri, quæ secũdum alios ĩ ordine simplicium declinationum quartum tenent locum, attici r̃ferunt ad propriam declinatiõem, quæ ẽ ĩ ως et ĩ ων διὰ τοῦ ω μεγάλου, ut ὁ πετεὸς κοινῶς, ὁ πετεὼς ἀττικῶς. τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς. ο puo in ω magnum mutato. quæ cum a communi declinatione pẽdeat, post ipsam merito locãda est. Vbi aduertendum est, quod cum proprium sit atticorum in huiusmodi nominibus uertere nõ solũ ο μικρὸν ĩ ω μέγα (ut dictũ ẽ,) sed etiã α finalẽ ĩ plurali numero neutrorũ nominum, euenit, ut õnes casus cuiusuis numeri & generis ĩ ω μέγα desinãt siu e solũ siue in diphthõgo nulla mutata consonãte. Si.n. ĩ diphthõgo cõi fuerit υ, õnino abiicitur. si uero ι, seruatur. & sic ex ω & ι fit diphthongus ĩ ppria. qđ quĩq; accidit casib⁹, hoc est dtõ singulari duali, et plurali, & ntõ plurali et utõ, masculini generis, et fœminini, ac cõmunis. Corripiunt etiam penultimam. quæ si fuerit α, uertunt in ε ψιλόν. ut ναός, νεώς. λαός, λεώς. προτεσίλαος, προτεσίλεως, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba. & si mutata sit quâtitas syllabarum. attici enim cõmunes accẽtuum regulas nõ sequũtur. nam ultima existente longa, acuunt antepenultimã. Vnde ĩ obliqs cõibus, si in penultĩa fuerit accẽtus, ĩ atticis retrahitur ĩ antepenultimam. QVibus dilgẽter seruatis facile poterimus

terimus unũquod q; nomẽ tertiæ declinatiõis ad atticã reducere. exẽpli grã. ὁ νικόλαος κοινῶς. ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς. τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. Vocatiuus enĩ ĩ õni numero ſimilis ẽ nominatiuo atticorũ more. ¶ Δυϊκὰ τὼ νικολάω κοινῶς. τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς ὦ νικόλεω ἀττικῶς. ¶ Πληθυντικὰ οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς. ¶ Annotantur quædam, quæ a ſupradictis deuiant uidelicet κάλος, κάλως. & ταλός, ταλώς. In his enĩ α remanet immutabilis. quod factũ puto, quoniã nõ deſinunt ĩ ος purum ſicut λαὸς et ναὸς & ſimilia. ὄρφος uero mutato accentu ὀρφῶς facit. et λαγὸς λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur apud poetas. quæ in genitiuo ſingulari gratia metri aſſumunt ο μικρὸν ut πετεὼ πετεῶο. ταλὼ ταλῶο. ἀναρόγεω ἀναρογέωο. μίνω μίνωο. ταλαῶο uero quidam uolunt eſſe ἐκ τοῦ ταλάοιο. διὰ τροπὴν τοῦ ο, διὰ διφθόγγου in ω μέγα. ideo cenſuerunt ι eſſe ſubſcribendum ταλαῷο. Sunt et pauca quædam fœminina propria urbium nomina. ut τρῶς. τλῶς. κρῶς. κῶς. quæ amoto σ attice declinãtur. δὼς uero quoniã nec p̄prium eſt, nec circunflexũ. ſolũ ĩdeclinabile exiſtit. Significat aũt dationẽ. Heſiodus δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quatuor etiã annotãtur quæ abſq; ν ac

cuſatiuũ ſingularẽ faciunt.hoc,eſt ἄθως.ἄθω.κῶς.κῶ.τέως. τέω.λαγῶς λαγῶ. quidam addunt ἕως ἕω.

De quinta declinatione impariſyllaborum.

Quinta declinatio eſt omniũ impariſyllaborũ nominũ fœmininorũ neutrorũ cõmunium. & promiſcuorũ differẽtes terminatiões habentiũ.quorũ gtũs deſinit in ος.datiuus in ι.accuſatiuus ĩ α.

Ὁ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἶαν καὶ ὦ αἴας.
Δυϊκά, τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε.
Πληθυντικά, οἱ αἴαντες. τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ αἴαντες.
Ἡ τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. Δυϊκὰ τὰ τριάδε. τοῖν τριάδοιν. ὦ τριάδε. Πληθυντικὰ. αἱ τριάδες τῶν τριάδων. ταῖς τριάσι. τὰς τριάδας ὦ τριάδες.
Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα ὦ βῆμα. Δυϊκὰ τὼ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. Πληθυντικὰ τὰ βήματα. τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι τὰ βήματα. ὦ βήματα.

Quoniã hui⁹ quintæ declinationis multæ ,ac uariæ ſunt terminatiões tam in maſculinis quã in aliis, ab re nõ erit aliquãto altius ea repetere,quæ ad eius cognitione neceſſaria ſũt.nõ tamen generales regulas uniuſcuiuſq; terminatiões ponere ĩtendimus ſicut Herodian⁹ fecit .et qui.eũ ſecuti ſunt.ne ob regularum inculcatio nem faſtidio rudes lectores afficiantur. Sed ea dũtaxat ſine quibus non facile intelligi poſſit quo modo unũ quodq; nomen ſit declinãdũ.Sequemur tamẽ eorũ or dinẽ ĩ ipſis nominibus uariãdis p genera oĩa, ac terminatiões.Et primũ de maſculinis dicẽdũ ẽ. quorum finales

litteræ siue elemẽta q̃nq; sũt ν. ξ. ρ σ. ψ. ¶ Oẽ.n.masculinũ græce declinatũ ĩ aliquã harũ desinit cõsonantẽ. ut δίων. φοῖνιξ. νέστωρ. αἴας. ἄραψ. αὔδρουβαλ uero & βάκαλ. et μέμελ & similia barbara sunt At ἰακὼβ δανιὴλ. ἀδάμ. ἀβραὰμ hebræa.reduci tamẽ ad græcã declinationẽ possunt ut ἰάκωβος. ἰακώβου. δανιῆλος. ἤλου. ἄδαμος. μου, ἄβραμος. μου. ¶ Ex uocalibus uero nulla ẽ ĩ quã masculinũ nomẽ desinat. ϰριὸς δὲ ῥ, ἀντὶ τοῦ ϰριὸς, et ϰροῦς δὲ ἀντὶ τοῦ ϰροῦς. et ὑϰρεί, ἀντὶ τοῦ ὑϰρος et similia κατὰ ἀποκοπὴν facta sũt. At νεφεληγερέτα ζεὺς. & ἱππότα νέστωρ et similia. ut q̃busdã placet μεταπλασμὸς ἐστι. ἀντὶ του νεφεληγερέτης et ἱππότης. Alii tamẽ uolunt ἀντίπτωσιν esse. i. utũm ꝓ ntõ, ut ĩ prima declinatiõe dictũ ẽ. ¶ Ex dictis igitur cõsonãtibus quatuor sunt ĩparisyllaborũ nominũ finales. hoc est ν. ξ. ρ. ψ. quæ ĩ ος mittũt gtũm, ut δίων δίωνος. κῆρυξ κήρυκος. νέστωρ νέστορος. πέλοψ πέλοπος. σ. uero cõis est terminatio et parisyllaborũ & ĩparisyllaborũ. Parisyllaba.n.in ου mittũt gtũm. ut αἰνείας αἰνείου. σοφὸς σοφοῦ. Imparisyllaba uero ut dictũ ẽ, ĩ ος hẽnt gtũm ut μίνως μίνωος. στάχυς στάχυος. σωκράτους uero & δημοσθένους & similia, gtĩ sunt κατὰ συναίρεσιν. ¶ Desinentia in σ ante ipsũ oẽs uocales habere possũt præter ε ut ταμίας. χρυσῆς μάντις. καλός. ταχύς. ἥρως. ε tamẽ ĩuenitur ante σ non quidẽ solũ sed cũ ι aut υ ĩ diphthõgis, ut χαρίεις. βασιλεύς sunt & quæ in ους desinunt ut μελάμπους. δίπους. Vnũ in αις ut παῖς παιδὸς ἀπὸ τοῦ πάϊς κατὰ συναίρεσιν. ¶ De quibus dicendum est, & primũ de noibus ĩ ας desinẽtibꝰ cum duplicem habeant declinationem parisyllabã et

īparisyllabam,sintq; uariatu faciliora, ꝓpterea et uete-
res grāmatici,et iuniores ab eis initiū sumpserunt. ℭ Pa
risyllaba igitur in ας primæ sunt declinatōis & gtūm ha
bēt parti ī.ου.ꝑtim ī α. Quæcūq;.n.ī ας purā desinūt po
lysyllaba hēntia ι ī penultīa ut νικίας λυσίας. uel ε. ut ἀ
γέας πυθέας uel ει.dipht.ut αἰνείας ἑρμείας.uel υ, ut μαρσύας.
Et q̄cūq; ī ρας desinūt hēntia ο μικρὸν īpenultīa ut ξεναγό
ρας,in ου mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum
in α genitiuum habuerint, dorica erit declinatio ut su
pra dictum est. Sunt,et quæ abiecto σ in α solum faci-
unt genitiuum.quæ quidem,& si dorica sunt,eorum ta
men usus cōmuni linguæ frequentissimus est. ut ὁ λάας
τοῦ λάα.ὁ ἄβας τοῦ ἄβα. Sed cum hæc multa sint, & uaria
opus est ut per literarum ordinē accuratissime ea per-
curramus.discernamúsq; ab iis, quæ īparisyllaba sunt.
ℭ Nomina igitur in ᾶς desinentia monosyllaba pauca
sunt. acuūtur autē, aut circunflectūtur.& partim sunt
parisyllaba.& declinantur per abiectionem τοῦ σ. et
partim imparisyllaba.et ea declinantur ꝑ ντ. Sunt.n.
parisyllaba hæc ὁ γρᾶς τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς τοῦ πᾶ.
diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατήρ. ὁ φᾶς τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς τοῦ θᾶ.
Imparisyllaba hæc ὁ κρᾶς τοῦ κρατός solum per τ abs-
que ν declinatum. ὁ πᾶς τοῦ παντὸς trium generum ge
nitiuum habens oxytonum. ζᾶς uero ζάντος,et φθᾶς
φθάντος cum participii sumpserīt terminationem ac
centum quoque in gtō ad eius similitudinem seruaue
runt.ut στὰς στάντος. ℭ Desinentia in ᾶς πολυσύλλαβα

circunflexa quæ ſint pariſyllaba in α mittunt genitiuũ ut θωμᾶς θωμᾶ. κοσμᾶς κοσμᾶ. μηνᾶς μηνᾶ. Impariſyllaba uero in τος faciunt gtũm ut πελεκᾶς πελεκᾶντος. Inueniuntur quædã ἰωνικὰ quæ ι δος mittũt gtũm. ut βιττᾶς βιττᾶδος. κυρᾶς κυρᾶδος.

ℭEtiã deſinẽtia in βᾶς ante β aliam conſonantem habentia dummodo nõ ſit ρ. in α faciunt genitiuum, ut ὁ σάμβας τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας τοῦ χάλβα. ὁ κείσβας τοῦ κείσβα. his ſimilia ſunt καὶ ὁ ἴβας τοῦ ἴβα. ὁ βανέβας τοῦ βανέβα ὁ ἀννίβας τοῦ ἀννίβα.

ℭEtiam in γᾶς deſinentia diſyllaba ſolum propria ut ὁ μίγας τοῦ μίγα. ὁ μέγας τοῦ μέγα. et ὁ μέγας τοῦ μεγάλου ἑτερόκλιτον ſi ſit adiectiuum. μέγας enim quintæ declinationis μέγαος facit. ſicut λάας λάαος ſiue μέγαντος ſecundum Theodorum. At μεγάλος μεγάλου tertiæ declinationis eſt ὁ ἄλγας τοῦ ἄλγα, excipitur ὁ σάλγας τοῦ σάλγαντος.

ℭEtiam polyſyllaba ut ὁ σατύργας τοῦ σατύργα. ὁ στροάγας τοῦ στροάγα excipitur ὁ ἀκράγας τοῦ ἀκράγαντος nomen fluuii ſiciliæ. unde ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος nomen urbis agrigentum.

ℭEtiam in δᾶς diſyllaba. & polyſyllaba ὁ λάδας τοῦ λάδα. ὁ ἴδας τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας τοῦ τιμαχίδα.

ℭEtiam in ζᾶς ξᾶς ψᾶς θᾶς κᾶς ut ὁ ἀείζας τοῦ ἀείζα. ὁ ἑλίξας τοῦ ἑλίξα. ὁ ἄψας τοῦ ἄψα. ὁ ἄνθας τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας τοῦ πελέκα.

¶Etiam in λᾶς ἁπλᾶ disyllaba. quæ sint unius generis & non habeant penultimã natura longam. & etiam polysyllaba duo λλ habentia. ut ὁ ὕλας τοῦ ὕλα. ὁ γέλας τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας τοῦ ἀβόλλα.

¶Etiam in μᾶς. consonantem habentia ãte μ. ὁ σύλμας τοῦ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας τοῦ ἀκαματοχάρμα excipitur ὁ τόλμας τοῦ τόλμαντος.

¶Etiam desinentia in μᾶς περσικὰ ut ὁ σαλάμας. τοῦ σαλάμα. ὁ ἀπιτάμας τοῦ ἀπιτάμα.

¶Etiam in νᾶς, ut πίνας τοῦ πίνα. excipitur ὁ κάνας τοῦ κάναντος.

¶Etiam in πᾶς desinentia unius generis. ut ὁ πάπας τοῦ πάπα. ὁ κάλπας τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας τοῦ λάμπα. excipitur ὁ κύπας τοῦ κύπαντος. πᾶς uero παντὸς adiectiuum.

¶Etiam in ρᾶς non habentia primam et secundam syllabam ab eadem cõsonante, uel antisticho eius incipientem, ut ὁ σιμμόρας τοῦ σιμμόρα. ὁ κύδρας τοῦ κύδρα.

¶Etiam in σᾶς desinentia disyllaba quæ non habeant ē in penultima. ut ὁ χρύσας τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας τοῦ κέρσα.

¶Etiam in τᾶς, ut ὁ ἀρχύτας τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας τοῦ εὐρώτα excipitur ὁ τελεύτας τοῦ τελεύταντος.

¶Etiam in φᾶς desinẽtia disyllaba et in χᾶς ut ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας τοῦ ἄλφα. κύφας uero κύφαντος facit. ὁ καλλίχας τοῦ καλλίχα. ὁ λαύχας τοῦ λαύχα. κάλχας uero κάλχαντος facit.

¶Etiam in ᾶς a uerbis circunflexus composita. ut ὁ

πατραλοίας τοῦ πατραλοία ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω.

¶ Etiam in ᾱς a nominibus fœmininis composita, ut ἡ φαρέτρα ὁ εὐφαρέτρας τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία ὁ εὐρυβίας τοῦ εὐρυβία. ἡ ἀγορὰ ὁ πυθαγόρας τοῦ πυθαγόρα. καὶ πυθαγόρου. ἀνία ὁ παυσανίας τοῦ παυσανία. Et hæc de pariter declinatis.

De impariter declinatis.

d Esinentia in ᾱς purum disyllaba barytona & quæ dorica non sint διὰ τοῦ ντ declinantur, ut ὁ αἴας τοῦ αἴαντος. ὁ θόας τοῦ θόαντος. excipitur ὁ λάας τοῦ λάα cum proprium est nomen. cum uero appellatiuum est ὁ λάας τοῦ λάαος facit ἐν κράσει λᾶος. ὀδυσσείας. θ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. et ὁ λάας. τοῦ λάου. τῷ λάᾳ. τὸν λάαν.

¶ Etiam in ᾱς monosyllaba ὀξύτονα in τος faciunt genitiuum, ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. sicut supra dictum est, Et etiam polysyllaba. ut ὁ ἀνδριάς τοῦ ἀνδριάντος.

¶ Etiam in βᾱς desinentia si ancipitem, correptam in penultima habuerint, ut ὁ βίβας τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας τοῦ ἀλύβαντος cuius & penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρνάβας τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας τοῦ λάβα. ὁ κάβας τοῦ κάβα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα ἐθνικόν. At ὁ ἄβας τοῦ ἄβαντος proprium nomen. Similiter & ἰόβας ἰόβα. & ῥήβας ῥήβα.

¶ Etiam in βᾱς & quæ ante β habeant ρ, ī iis quæ impariter declinantur. ὁ φόρβας τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας τοῦ κύρβαντος.

¶ Etiam in γᾶς desinentia disyllaba propria, et appellatiua siue gentilia. ut ὁ γίγας τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας τοῦ βρίγαντος. ¶ Etiam in δᾶς disyllaba et quæ habeant diphthongum in penultima. ut ὁ φείδας τοῦ φείδαντος. ὁ οἴδας τοῦ οἴδαντος. ¶ Etiam polysyllaba siue disyllaba a uerbis barytonis deriuata. ut μείδομαι. ὁ μείδας τοῦ μείδαντος. εἴδω ὁ εἴδας τοῦ εἴδαντος. χαείζομαι, ὁ χαείδας τοῦ χαείδαντος. ¶ Etiam desinétia in ζᾶς habentia ῡ ãte ζ̄ ut ὁ βύζας τοῦ βύζαντος ὁ πύζας τοῦ πύζαντος. ¶ Etiam in λᾶς δισύλλαβα μονογενῆ et quæ habeãt penultimam natura longam ὁ φύλας τοῦ φύλαντος ὁ λήλας τοῦ λήλαντος. Similiter, et quæ habent consonantem cum λ̄ ut ὁ ἄτλας τοῦ ἄτλαντος. ¶ Etiam habentia duo λλ̄ ut ὁ πάλλας τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας uero τοῦ μέλανος, et ὁ τάλας τοῦ τάλανος triũ generũ sunt. ¶ Etiã ĩ μᾶς disyllaba, et polysyllaba et quæ ãte μ̄ breuem uocalẽ habent ὁ ἀδάμας τοῦ ἀδάμαντος ὁ πολυδάμας τοῦ πολυδάμαντος. et cũ his ὁ θαύμας τοῦ θαύμαντος. ¶ Etiam in ρᾶς disyllaba habentia primam, & secundam syllabam ab eadem consonante siue antisticho eius incipientem, ut ὁ βάβρας τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας τοῦ πρόφραντος. ὁ τένθρας τοῦ τένθραντος. Similiter et ea quæ participiis coincidunt. ut ὁ πείρας τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας τοῦ ἄραντος. Similiter et quæ habent ᾱ ante ρ̄ ut ὁ τάρας τοῦ τάραντος ὁ κάρας τοῦ κάραντος.

¶ Etiam desinentia ĩ ᾶς polysyllaba et quæ in penultima habent. ε̄ ὁ ἀπέσας. τοῦ ἀπέσαντος. ¶ Etiam in φᾶς desinétia polysyllaba. ut ὁ κορύφας τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέ-

φας τοῦ ἐλέφαντος. ὁ ὀνόφας uero τοῦ ὀνόφα. ¶ Desinentia in ᾱς cōposita simpliciū seruant declinationē λυκοθόας λυκοθόαντος, quoniam θόας θόαντος. σύμπας σύμπαντος, quoniā πᾶς παντός dicimus. ¶ Et hæc de nominibus in ᾱς desinētibus et eorū genitiuis. nunc de aliis casibus nominū quintæ declinationis pro quibus ὁ αἴας commune sit exemplum.

¶ Ὁ αἴας ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος nam desinentia in ᾱς purum disyllaba barytona penultimā productam habētia διὰ τοῦ ντ declinantur ἡ δοτικὴ τῷ αἴαντι a genitiuo fit. Nā omnis genitiuus in ος desinens mutata ος in ι datiuum singularem facit. Ἡ αἰτιατικὴ τὸν αἴαντα. a datiuo. Nam omnis datiuus singularis in ι prolatum desinens ι in α conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est accusatiuum singularem quintæ declinationis aut in α correptum desinere aut in ν. In α correptum τὸν αἴαντα. τὸν θόαντα. In ν cum genitiuus singularis in ος purum desinens ancipitem uocalem habet in penultima a nominatiuo fit σ in ν conuerso ut ἰχθὺς ἰχθύος ἰχθύν. ὄφις ὄφιος ὄφιν. πόλις πόλιος πόλιν. excipitur δῖος δῖα. ¶ Desinentia tamen in υς & si frequenti usu in ν mittunt accusatiuum ut παχὺς παχύν ὀξὺς ὀξύν tamen nonnunquam in α faciunt ποιητικῶς. ut εὐρέα πόντον. καὶ πολέα στρατόν. Similiter et in ους desinentia nunc in α mittunt accusatiuum nunc in ν. sed in ν frequentius raro autem in α, ut τὸν βοῦν καὶ βόα.

¶ Ἡ κλητικὴ ὦ αἶαν. a genitiuo fit extrēa syllaba abiecta

Nam in nominibus διὰ τοῦ τ declinatis et quæ synæresim nõ patiuntur extrema genitiui abiecta fit uocatiuus singularis θόας θόαντος. ὦ θόαν. σιμοῦς uero et πλακοῦς et similia etiam ν extremæ syllabæ abiiciunt, ut σιμοῦντος; ὦ σιμοῦ. πλακοῦντος; ὦ πλακοῦ. excipitur ὀδούς. huius.n. uocatiuus solus est similis nominatiuo. ὦ ὀδούς. in quibus uero genitiuus διὰ τοῦ εος existens in ους facit synæresi atum, a nominatiuo fit η in ε conuerso. ὁ δημοσθένης ὦ δημόσθενες. In desinentibus uero in ω siue in ως fœmininis a nominatiuo fit, extrema in οι mutata ἡ λητώ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδὼς ὦ αἰδοῖ. In iis uero quæ exeunt in ων siue in εις, quorum neutrum ĩ εν formatum est a genitiuo fit, abiecta ος syllaba. τέρην τέρενος ὦ τέρεν. χαρίεις χαρίεντος ὦ χαρίεν. Indesinentibus autem in ηρ barytonis fit uocatiuus in ερ. μήτηρ ὦ μῆτερ. excipitur ὦ πάτερ ex oxytonis uero quatuor sunt his similia πατὴρ ὦ πάτερ. δαὴρ ὦ δᾶερ. σωτὴρ ὦ σῶτερ. ἀνὴρ ὦ ἄνερ. ¶ Etiam in quibusdam similis est uocatiuus nominatiuo prorsus. In quibusdã uero & sine σ profertur. Nam in iis quæ in ευς aut in ους exeũt etiam sine σ cum diphthongo pronuntiatur. ὦ βασιλεῦ. ὦ βοῦ. nisi quid prohibeat. nam ὦ πούς & ὦ ὀδοὺς solum dicimus, ne coincidant cum ποῦ aduerbio et ὀδοῦ. Etiam ĩ apellatiuis barytonis in ις desinentibus quæ non exeunt in natura longam, & omnino in desinentibus in ις barytonis, ut ὁ ὄφις ὦ ὄφι. ¶ Etiam in υς barytonis. ὁ βότρυς ὦ βότρυ. ¶ Etiam in oxytonis quæ sunt trium generum, In ως uero de-

finétibus masculinis productã habentibus penultimã similis est uocatiuus nominatiuo, et omnino in desiné tibus in ως. pure autem declinatis siue p τ præter fœmi nina oxytona ὁ ἥρως. ὦ ἥρως. ¶ Etiam in ης barytonis iã bicis, & omnío in ης desinentibus, declinatis autem p τ. ὁ λαύχης ὦ λαύχης. ¶ Etiam in ις oxytonis ὁ πρίαμις ὦ πρίαμι. ¶ Etiam in υς oxytonis ἡ χλαμὺς ὦ χλαμύ. ¶ Etiam in ας oxytonis ἡ παλλὰς ὦ παλλάς. ¶ Etiã in λς ὁ ἅλς ὦ ἅλς. ¶ Etiam in aliquam duplicium. ὁ ἄναξ. ὦ ἄναξ.

¶ Etiam in aliquã ĩmutabilium exeuntibus ὁ ἕλλην ὦ ἕλλην præter superius annotata.

¶ Δυϊκὰ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν. τὼ αἴαντε a datiuo singulari. Omnis.n. datiuus singularis in ι prolatum desinens mutato ι in ε nominatiuum et accusatiuum dualem facit τῷ αἴαντι τὼ αἴαντε. Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τοῖν αἰάντοιν. Omnis nominatiuus dualis in ε siue ĩ ω exiens in οιν facit genitiuum & datiuum dualem. ut τὼ αἴαντε τοῖν αἰάντοιν. τὼ αἰδῶ τοῖν αἰδοῖν.

¶ Πληθυντικὰ ἡ δὲ θεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντική. οἱ αἴαντες ὦ αἴαντες. omnis ntũs dualis in ε desinens apposito σ nominatiuũ pluralem facit τὼ αἴαντε οἱ αἴαντες.

¶ Ἡ γενικὴ τῶν αἰάντων. omnis genitiuus pluralis cõmunis cuiusuis generis in ων exit.

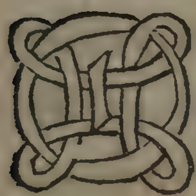
¶ Ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς αἴασι. Vbi aduertendũ est datiuũ pluralẽ partĩ a ntõ singulari fieri, ptim a dtõ. Si a ntõ, hæc ẽ regula. Omnis nominatiuus singularis ĩ σ desinẽs cũ lõga siue uocali, siue diphthõgo, ac ĩ paribus

ſyllabis inflexus, nec habẽs genitiuũ contractum·appoſito ῑ datiuum pluralem facit ὁ θώας τοῖς θώασι· ὁ λέβης τοῖς λέβησι· ὁ τρὼς τοῖς τρωσί· ὁ βασιλεὺς τοῖς βασιλεῦσι· Annotatur τοῖς ποσί· quod a datiuo ſingulari fit ποδί, et τοῖς ἱερέσι ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ ἱερεὺς et δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεὺς pro ἱερεῦσι καὶ δρομεῦσι· ℭSciendum eſt autem nominatiuum in ῡς productam deſinentẽ aſſumpto ῑ ac ῡ correpto datiuum pluralẽ facere.ut ὁ ἰχθὺς τοῖς ἰχθύσι· excipitur τοῖς μῦσι ἀπὸ τοῦ μῦς quod ſolum producitur· Etiã nominatiuus exiens ĩ aliquam dupliciũ eodem modo datiuum pluralem facit· ὁ ἄρπαξ τοῖς ἄρπαξι· ὁ ἄραψ τοῖς ἄραψι·
ℭA datiuo uero ſingulari fit, cum nominatiuus aliam habet terminationẽ·pro quo aduertendũ ẽ ꝙ ſi datiuus ſingularis in ῑ purũ·exeat aſſumpto σ̄ ante ἰῶτα dtũm pluralẽ facit τῷ ὄφεϊ τοῖς ὄφεσι· τῷ ἡδέϊ τοῖς ἡδέσι· τῷ δημοσθένεϊ τοῖς δημοσθένεσι· ὄφις enim, et ἡδὺς extremã habẽt correptã· δημοσθένης uero et ſi in σ̄ cũ uocali lõga exeat genitiuũ tamẽ habet per ſynæreſim· Si uero datiuus ſingularis cõſonãtem habeat ãte ῑ aſſũpto σ̄, ac cõſonãtibus abiectis, quæ cũ ipſo minĩe audiri poſſũt, datiuũ pluralẽ facit.ut τῷ τύψαντι· τοῖς τύψασι· Si uero datiuus ſingularis ν̄ ſolũ habeat ante ἰῶτα mutato ν̄ in σ̄ datiuum pluralem facit, ut πλάτωνι πλάτωσι· ποιμένι ποιμέσι et ſi alibi ν̄ ãte σ̄ ĩueniatur.ut ἕλμινς·Sed aduertẽdũ ẽ penultimã datiui pluralis·aut parẽ eſſe penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorẽ, quæ ſi ſit anceps, & per abiectionẽ conſonãtium facta ſit breuis, rurſus in ſe ipſam

productã

productam mutari. ut τῷ θόαντι. τοῖς θόασι καὶ θόασι. Si uero breuis fuerit ε scilicet aut ο, ε quidem assumpto ι in diphthõgo producitur, ut τιθέντι. τιθέσι. τιθεῖσι. ο uero assumpto υ, ut τῷ λέοντι. τοῖς λέοσι καὶ λέουσι. Additur etiam ν consonãs huiusmodi datiuis in ι prolatum desinentibus uocali sequente ut τοῖς αἴασιν. apud poetas tamen etiã consonante sequente gratia metri additur ν.

Varia declinatio secundum uaria idiomata.

Θόας κοινῶς, καὶ ὁ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς. καὶ ὦ θόα ἀττικῶς. ¶ Δυϊκὰ τὼ θόαντε. τοῖν θόαντοιν. ὦ θόαντε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ θόαντες. τῶν θοάντων τοῖς θόασι. καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

¶ Hoc in loco aduertendum est αἰολεῖς huiusmodi nomina in ας desinentia διὰ διφθόγγου enuntiare, ut τάλαις pro τάλας. μέλαις pro μέλας, & θόαις pro θόας, nõ tamen αἴαις pro αἴας dicunt διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων genitiuus uero nonnunq̃ apocopen patitur ποιητικῶς metri gratia ut αἴα pro αἴαντος. θόα pro θόαντος. Datiuus quoque poetica licentia nonnunquam producit extremam hoc est ι facta cõmuni syllaba ut αἴαντι δαΐφρονι cũ r̃gula id corripi ex postulet. Interdum uero idẽ κατὰ κρᾶσιν pducitur. ut θέτιδι, ἀποβολῇ τοῦ δ ἰωνικῶς θέτιι καὶ κράσει θέτι ἰλιάδος πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ sic μήτι δὲ μήτιϊ μήτι. ἰλιάδος μήτι τοι δρυτόμος μέγ᾽ ἀμείνων. Patit̃ ẽt apocopẽ ut ἱδρῶτι ἱδρῶ. ἰλιάδος ρ. τίρεθ᾽ ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῶ

σπευδόμεσθα. accusatiuus quoque idē patitur. ut ποσειδῶνα ποσειδῶ. ἱδρῶτα ἱδρῶ. ἰλιάδος κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uero in ων desinentibus crasim patitur ἀττικῶς. ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν, μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω μείζω. Nec solū accusatiuus singularis dictorum cōparatiuorū hoc patitur, sed etiā nominatiuus accusatiu⁹, & uocatiuus pluralis numeri nō tamē ī ω, sed ī ου crasim faciūt ἔθει ἀττικῷ. ut οἱ μείζονες ἀποβολῇ τοῦ ν μείζοες καὶ κράσει τοῦ ο καὶ ε εἰς ου μείζους. sic actūs casus μείζονας μείζους utūs similis est ntō ῶ μείζονες μείζους. At in ntō, actō, & uocatiuo pluralis numeri neutrorū eadē fit crasis quæ ī accusatiuo singulari masculinorum ut τὰ μείζονα μείζοα μείζω. datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ, ut θαύμεσσι. et fit a nominatiuo plurali ī ες desinēte siue masculini generis sit siue fœminini addita σι syllaba ut κύνες κύνεσσι. γυναῖκες γυναίκεσσι. ī neutris uero aut a genitiuo singulari fit ἀποβολῇ τοῦ ο εἰς ε. ut τεῖχος τείχεος τειχέεσσι, aut a ntō plurali extrema ī ες mutata τείχεα τείχεσσι τειχέεσσι, iccirco duplici σσ scribitur. nisi metri gratia alterū eiiciatur.

Περὶ τῶν εἰς ης.

Omina in ης desinentia cum & ipsa partim O sint pariter declinata, partim impariter declinata et quæ pariter decliant̄ aliqua mittūt genitiuum in ου, aliqua in η ἔθει δωρικῷ. ordine quodam, & ipsa uarianda sunt et discernenda quæ

sũt parisyllaba ab iis quæ ĩparisyllaba sũt. Et primũ de parisyllabis habẽtibus gtũm ĩ ου. ℂ Desinentia ĩ ης baritona ἀποδιαλλὰ in ου faciunt genitiuũ. ὁ χρύσης τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης τοῦ ξέρξου. excipitur ὁ μάθης τοῦ μάθητος. ὁ κόρης τοῦ κόρητος. ὁ πίγρης τοῦ πίγρητος. ὁ τίγρης τοῦ τίγρητος fluuii nomẽ. qui & τίγρις τίγριδος, & τίγριος ἰωνικῶς. φαίγρης φαίγρητος. μάγνης μάγνητος. ἴγνης ἴγνητος. μαίστης μαίστητος. μύδης μύδητος. γλοίης γλοίητος. Etiã in ης circũflexa ĩ ου faciũt gtũm ὁ θαλῆς τοῦ θαλοῦ. καὶ ὁ θαλῆς τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωσῆς τοῦ σωσοῦ. ὁ μωσῆς τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς τοῦ μωϋσοῦ. ἢ ὁ μωσεὺς τοῦ μωσέως, ἢ ὁ μωϋσεὺς τοῦ μωϋσέως. Etiã ĩ ης βαρύτονα a fœmininis ĩ η desinẽtibus cõposita ut ἡ λέσχη ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη. ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη ὁ κυανοχαίτης τοῦ κυανοχαίτου. Etiã in δης desinẽtia παρωνυμικὰ ὁ ἀτρείδης τοῦ ἀτρείδου. ὁ πολείδης τοῦ πολείδου. Etĩ δης ꝑpria patronymici formã habẽtia ὁ θουκυδίδης τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης τοῦ εὐριπίδου. Etiam in ης desinẽtia barytona siue simplicia sint siue decõposita a nominibus in ος deriuata. ut ἄραξος, ὁ ἀράξης τοῦ ἀράξου. λάπιθος ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. οἰδίπους οἰδίποδος, ὁ οἰδιπόδης τοῦ οἰδιπόδου. Etiam in της quæ composita non sint a uerbo κρατῶ. ὁ δύτης τοῦ δύτου. ὁ χάρτης τοῦ χάρτου. ὁ θύτης τοῦ θύτου. In θης quoque desinentia his similia sunt. ὁ σκύθης τοῦ σκύθου. ℂ Etiã in ινης. ονης καὶ ωνης καὶ ονης. ὁ αἰσχίνης τοῦ αἰσχίνου. ὁ μηρυόνης τοῦ μηρυόνου. ὁ γηρυόνης τοῦ γηρυόνου καὶ γηρυὼν γηρυόνος. καὶ γηρυονεὺς γηρυονέος κοινῶς.

sæpe numero apud poetas. ὁ κερύνης τοῦ κερύνου. ὁ πελώνης τοῦ πελώνου. ὁ ὀζόλης τοῦ ὀζόλου. ¶ Βαρύτονα quoque in ης. desinentia super duas syllabas habentia ante ης im mutabilem geminatam ὁ ἰωάννης. τοῦ ἰωάννου. ὁ καβάλλης. τοῦ καβάλλου. excipitur ὁ πώλλης τοῦ πώλλητος. est enim disyllabum. & ὁ ἀελλῆς τοῦ ἀελλοῦς. ὀξύτονον γάρ. etiam in ης quæ sint unius generis & a uerbis composita, ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης. τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ. ὁ γεωμέτρης τοῦ γεωμέτρου. τρίβω ὁ παιδοτρίβης τοῦ παιδοτρίβου. βαίνω, ὁ σχοινοβάτης τοῦ σχοινοβάτου.

De nominibus in ης habentibus genitiuum in η.

Monosyllaba in ης desinentia circunflexa. abiecto σ faciunt genitiuũ ὁ δρῆς τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς τοῦ τρῆ. ¶ Hactenus de parisyllabis, nunc de imparisyllabis, ¶ Desinentia in ης βαρύτονα ἰαμβικά a præsenti deriuata cuius consonantẽ seruant in τος mittunt genitiuum ut λείβω ὁ λέβης τοῦ λέβητος. λήχω ὁ λάχης τοῦ λάχητος. πένω. ὁ καὶ ἡ πένης τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ ὁ πλάνης τοῦ πλάνητος. καὶ ὁ πλανήτης τοῦ πλανήτου. κρατῶ. ὁ κράτης τοῦ κράτητος, δαίρω ὁ δάρης τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης τοῦ κόμητος καὶ κόμου. ὁ γύης τοῦ γύητος καὶ γύου. ὁ μύκης τοῦ μύκητος καὶ μύκου. ὁ πύδης τοῦ πύδητος καὶ πύδου. ὁ χάρης τοῦ χάρητος καὶ χάρου. ὁ πύλης τοῦ πύλητος. καὶ πύλου. ὁ μύνης τοῦ μύνητος καὶ μύνου. ὁ μέτης τοῦ μέτητος καὶ μέτου. ¶ Etiam in ης monosyllaba ὀξύτονα in τος mittunt genitiuũ ὁ κρὴς τοῦ κρητός. ὁ σνὴς τοῦ σνητός. ὁ θὴς τοῦ θητός. ¶ In ης quoq; desinentia polysyllaba cõmunia, ut ἀργὴς ἀργῆτος. ἀβλὴς ἀβλῆτος.

ἀδμὴς

ἀδμῆς ἀδμῆτος. ἡμιθνῆς ἡμιθνῆτος. Hæc auté cum composita sint seruant syllabam præteriti perfecti. Etiam í ης, & quæ habent ante ης immutabilem & ante ímutabilem uocalem aliquam, ut ὑπέρης ὑπέρητος. ἀκέλης ἀκέλητος. κεφαλῆς κεφαλῆτος. ἐπιαλῆς ἐπιαλῆτος. Etiam in ης circũflexa a nominibus in ηεις deriuata, δαφνῆς δαφνῶντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς φθογγῆντος ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς τιμῆντος ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Annotantur etiã hæc quæ in ης desinunt & in εντος mittunt genitiuum ὁ κλήμης τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης τοῦ οὐάλεντος ὁ κρήσκης τοῦ κρήσκεντος.

De nominibus in ης circunflexis quæ κατὰ κρᾶσιν in ους faciunt genitiuum.

N Omina ín ης circunflexa composita ἀπὸ τοῦ κλέος in ους κατὰ κρᾶσιν faciunt gtũm ὁ ἀνδροκλῆς τοῦ ἀνδροκλέος. ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς τοῦ ἡρακλέος ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in ης a uerbis cõposita, í ους faciunt genitiuum δεύκω. ὁ πολυδεύκης τοῦ πολυδεύκεος. πολυδεύκους. μήδω. ὁ διομήδης τοῦ διομήδεος. διομήδους. φέρω, ὁ ἀριστοφάνης τοῦ ἀριστοφάνεος. ἀριστοφάνους. Etiam in ης a neutris in ος composita. τὸ θέρος ὁ δημοσθένης τοῦ δημοσθένεος. δημοσθένους. τὸ γένος ὁ διογένης τοῦ διογένεος διογένους. τὸ τέλος ὁ ἀριστοτέλης τοῦ ἀριστοτέλεος ἀριστοτέλους. & cætera huiusmodi. excipitur ὁ ἀμέλης τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμένης τοῦ ἀμένητος. Etiam adiectiua in ης ὀξύτονα & barytona habentia neutrum in ες ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς ἀληθέος ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ δυσμενὴς δυσμενέος δυσμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης κακοήθεος

πακοηθοῦς. Etiam in ρης δισύλλαβα ὁ πλήρης τοῦ πλήρεος πλήρους. ἄρης uero ἄρου. & ἄρης ἄρητος. & ἄρης ἄρεος ἄρους. et ἄρην ἄρεος κοινῶς καὶ ἄρηος ἰωνικῶς καὶ ἄρεως ἀττικῶς. καὶ ἄρειος αἰολικῶς. ℭ Etiam in ωρης desinentia et ηρης et ωδης. ut δώρης. τριήρης. λοιμώδης. ℭ Etiam in νης oxytona. σαφηνής. γαληνής. Desinentia quoque in ης a nominibus in υς deriuata ἔβρις, ἀβρής. ὤκυς. ποδώκης.

ℭ Hic aduertendum ẽ nomina ĩ ης cõpo sita a neutris in ος desinentibus, si sint propria, grauari. δημοσθένης. ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui δυμενής. δυσμενής. διετής. τριετής. πενταετής. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος grauantur ἔθει ἀττικῷ. διέτης. τριέτης. πενταέτης. et alia. Grauantur quoque et adiectiua composita a trisyllabis nominibus in ος. et etiam disyllabis habentibus η in penultima: si post eam sequatur consonans: ut μέγεθος παμμεγέθης. κῆτος, μεγακήτης. ἦθος κακοήθης. μῆκος ἐπιμήκης et cætera. Hoc etiam annotandum est desinentia in ης impariter declinata si per τ declinãtur eundem habere et nominatiuum et uocatiuum λάχης λάχητος, ὦ λάχης. λέβης λέβητος ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ ντ, in ν mittere uocatiuum τιμῆς τιμῆντος ὦ τιμῆν.

Παράδειγμα.

Λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ
ὁ λάχης. ℭ Δυϊκὰ τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. ℭ Πληθυντικὰ οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

Μάντις τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι

ὁ κοινῶς. καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος διὰ τοῦ δ raro tamen. in compositione uero frequentissime. ut πρόμαντις προμάντιδος ὀρθόμαντις ὀρθομάντιδος. μάντεως uero prosa oratione frequentius.

¶ Ὁ πάρις. τοῦ πάριδος κοινῶς. καὶ πάριος ἰωνικῶς. τῷ πάριδι, καὶ πάριϊ καὶ πάρι παρὰ ποιηταῖς. τὸν πάριδα, τὸν πάριν. ὦ πάρι κοινῶς καὶ ὦ πάρις ἀττικῶς. ¶ Δυϊκὰ τὼ πάριδε. τοῖν παρίδοιν. ὦ πάριδε.

¶ Πληθυντικὰ οἱ πάριδες. τῶν παρίδων. τοῖς πάρισι. τοὺς πάριδας. ὦ πάριδες.

Hoc in loco aduertendum est nomina in ις desinentia, siue per ι siue per υ, facientia genitiuum in ος purum, si habeant ante ος δίχρονον in ν solum mittere accusatiuum ut ὄφις ὄφιος ὄφιν. λέξις λέξιος λέξιν. Hoc idem faciunt et oxytona in υς· quanquam ante ος δίχρονον non habeant. ut ἡδὺς ἡδέος ἡδύν. εὐρὺς εὐρέος εὐρύν. At εὐρέα πόντον, et πολέα στρατὸν, et similia poetica sunt. Si uero in ος non purum desinant, sed cum aliqua consonante si sint oxytona in α solum mittunt genitiuum, ut κρηπὶς κρηπῖδος κρηπῖδα. χλαμὺς χλαμύδος χλαμύδα. Si uero sint barytona nō solū in α, sed in ν faciunt accusatiuum. ut χάρις χάριτος χάριτα καὶ χάριν. τοξότις τοξότιδος τοξότιδα καὶ τοξότιν. πάρις. πάριδος πάριδα καὶ πάριν. μῆνις. μήνιδος μήνιδα καὶ μῆνιν. ἔπηλυς ἐπήλυδος ἐπήλυδα. καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen

huiusmod nomina quæ in δος mittunt gnitiuum non ex eadem declinatione· duplicẽ habere accusatiuũ sed ex diuersa. Declinantur enim διὰ τοῦ δ̄ κοινῶς, ut πάρις πάριδος πάριδι, unde πάριδα. μῆνις. μήνιδος. μήνιδι. μήνιδα. Subtracto uero δ̄ ἰωνικῶς πάριος πάριος dicitur, unde πάριν quod a nominatiuo fit τροπῇ τοῦ σ̄ εἰς ν̄ et μῆνις. μήνιος. μῆνιν ἄειδε θεά. Nam iones in nominibus desinenti bus in ῑς barytonis, declinatis διὰ τοῦ δος abiicientes δ̄ proprium faciunt genitiuum. quod non faciunt in oxytonis, non enim dicunt ἀσπὶς ἀσπίδος ἀσπίος. Sed ho rum usus uarius est.

Περὶ τῶν εἰς σ̄.

Χαρίεις τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χα ὁ ρίεν. καὶ χαρίεις κοινῶς. καὶ χαρίεις ἀττικῶς. ℂ Δυϊκὰ τὼ χαρίεντε. τοῖν χαριέντοιν. ὦ χαρίεντε. ℂ Πληθυντικὰ οἱ χαρίεντες. τῶν χαριέντων. τοῖς χαρίεισι. ἢ χαρίεσι. τοὺς χαρίεντας. ὦ χαρίεντες.

ℂ Ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τῷ εὐρέϊ καὶ εὐρεῖ. τὸν εὐρέα καὶ εὐρύν. ὦ εὐρὺ κοινῶς, καὶ εὐρὺς ἀττικῶς. ℂ Δυϊκὰ τὼ εὐρέε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὐρέε. ℂ Πληθυντικὰ οἱ εὐρέες εὐρεῖς. τῶν εὐρέων. τοῖς εὐρέσι. τοὺς εὐρέας εὐρεῖς. ὦ εὐρέες εὐρεῖς.

ℂ Ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν. μόνον. ὦ βότρυ καὶ ὦ βότρυς. Δυϊκὰ τὼ βότρυε. τοῖν βοτρύοιν ὦ βότρυε. ℂ Πληθυντικὰ. οἱ βότρυες, βότρυς. τῶν βοτρύων τοῖς βότρυσι. τοὺς βότρυας. βότρυς. ὦ βότρυες βότρυς.

ℂ Diminutiua in ῦς circunflexa abiecto σ̄ paribus

syllabis

syllabis declinantur. ut ὁ καμῦς τοῦ καμῦ· τῷ καμῦ· τὸν καμῶ· ὁ διονῦς· τοῦ διονῦ· τῷ διονῦ· ὁ κλαυσοῦς· τοῦ κλαυσοῦ· τῷ κλαυσοῦ· quorum datiuus in ῦ solum absque ῑ desinit ut in prima declinatione dictum est.

¶Ὁ βοῦς τοῦ βοός, καὶ βοῦ ποιητικῶς. τῷ βοΐ. τὸν βόα καὶ βοῦν ὦ βοῦ. ¶Δυϊκά. τὼ βόε τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. ¶Πληθυντικά. οἱ βόες καὶ βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσί. τοὺς βόας καὶ βοῦς. ὦ βόες καὶ βοῦς.

¶Ὁ πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

Ὁ ὀδούς. τοῦ ὀδόντος. τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.

¶Ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα καὶ ἱδρῶ ὦ ἱδρώς. ¶Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. ¶Πληθυντικά. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

¶Ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. ¶Δυϊκά. τὼ ἥρωε. τοῖν ἡρώοιν. ὦ ἥρωε. ¶Πληθυντικά. οἱ ἥρωες. τῶν ἡρώων. τοῖς ἥρωσι. τοὺς ἥρωας. ὦ ἥρωες.

¶Hoc in loco aduertendum est, nomina in ως desinentia ὀξύτονα μονοσύλλαβα habentia unam ex consonantibus tertiæ declinationis barytonorum per ος purum declinari. ut θὼς θωός. δμὼς δμωός. τρὼς τρωός. quæ uero nullam dictarum consonantium habent si sint ἀπαθῆ, hoc est si non patiantur, per τος uariari, ut φὼς φωτὸς ὁ ἀνήρ. χρὼς χρωτὸς τὸ σῶμα. Si autem patiantur abiecto σ ad similitudinem tertiæ declinationis uariari. ut ὁ σῶς τοῦ σῶ. ὁ ζὼς τοῦ ζω. ὁ κῶς τοῦ κῶ. ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος. ζωός. κῶος ὁ πολίτης. quorũ ὁ ζὼς acuitur, quanquam ex crasi

fiat. quoniam ex graui et acuto non fit circunflexus.

¶ Ὁ ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς. καὶ τοῦ ἔρω ἀττικῶς. ¶ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου αἰολικῶς. ὀδυσσείας α. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

¶ Ὁ μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς. καὶ μίνω ἀττικῶς. Attici enim huiusmodi nomina ad propriá referũt declinationẽ.

Περὶ τῶν εἰς λς.

Ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. ¶ Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἁλοῖν. ὦ ἅλε. ¶ Πληθυντικά. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν
ὁ
τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. Quod in masculino genere sal significat. in fœminino uero mare, et in numero singulari tantum declinatur.

¶ Ὁ μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. Quod nomen tres diuersos habet nominatiuos. ὁ μακάριος τοῦ μακαρίου. abiectis uero duabus syllabis, ac manente ρ fit μάκαρ μάκαρος. ὀδυσσείας ε. τρὶς μάκαρες δαναοί, καὶ τετράκις οἳ τότ᾽ ὄλοντο. manẽte quoq; σ. μάκαρς dicim⁹.

¶ Ὁ τίρως. τοῦ τίρωθος. τῷ τίρωθι. τὸν τίρωθα. ὦ τίρως.

Περὶ τῶν εἰς ν.

Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πάνα. ὦ πάν. deus arca-
ὁ
diæ. πᾶν uero παντὸς neutrum est, ἀπὸ τοῦ πᾶς.

¶ Ὁ τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. ¶ Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. ¶ Πληθυντικά. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

¶ Ὁ ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

¶ Ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

¶ Aduertendum est nomina in ιν desinentia δι-

κατάληκτα appellari,quoniam in ῑσ desinunt,ut δελφίς.eadē tamen seruaturdeclinatio,et ubique ῑ manet productum.excipitur τίς τινός. quod ῑ habet natura correptum,nec δικατάληκτον est.

¶ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. καὶ φόρκυν κατὰ ἀποκοπὴν τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως.

¶ὁ φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. καὶ ἄλλως.

¶ὁ φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

Περὶ τῶν εἰς ῶν.

Nomina in ῶν desinentia aut acuuntur.ut ἑλικών. aut grauantur. ut πλάτων. aut circūflectuntur ut ποσειδῶν. Oxytona enim apposita ος syllaba faciunt genitiuum Sed in obliquis,partim seruant ω μέγα, ut κοιτὼν κοιτῶνος partim uero mutant illud in ο μικρὸν ut σαρπηδὼν σαρπηδόνος. Barytona uero aut per ος purū declinantur nūc seruato ω magno in obliquis ut πλάτων πλάτωνος nunc in ο paruū cōuerso,ut σώφρων σώφρονος. Aut per ντ, ω magno ī ο paruū mutato ut θεράπων θεράποντος.circūflexa uero ut plurimū διὰ τοῦ ντ declinātur,et ī obliquis ω magnū semp seruāt.ut δημοφῶν δημοφῶντος. ¶Sed qa huiusmodi noīa multa et uaria sūt eū ordinē ī his seruabim⁹, quo & ioānes charax usus ē. et primū de monosyllabis.

¶Monosyllaba ī ῶν desinentia acuuntur, et adiectione ος declinantur ut πρὼν πρωνός. κλὼν κλωνός. θὼν θωνὸς παροξυτόνως. χὼν uero χονὸς διὰ τοῦ ο μικροῦ. quoniam solum fœmininum.

¶Desinētia in ῶν cōparatiua per ο paruū declinātur

ut κρείσσων κρείσσονος, χείρων χείρονος. ἀρείων ἀρείονος.
¶Desinentia in ων patronymica διὰ τοῦ ω μεγάλου declinãtur πηλείων πηλείωνος. ἀτρείων ἀτρείωνος. κρονίων uero κρονίονος apud poetas temporis quantitatem mutauit. ut ζῆνος ἐγὼ κρονίονος ἄαπτον ἱκοίμην. ἰλιάδος. ξ.
¶Diminutiua quoque in ων seruant ω μέγα ut ζήνων ζήνωνος. λάκων λάκωνος. βάκχων βάκχωνος. μορίων μορίωνος.
¶ Desinentia ĩ ων quæ a futuro uerborũ deriuantur διὰ τοῦ ο inflectũtur νοήσω νοήμων νοήμονος. στήσω στήμων στήμονος. ἐλεήσω. ἐλεήμων ἐλεήμονος.
¶Desinentia in ων iambica siue acuantur, siue grauentur seruant ω. si ante finalem ἰῶτα habeant τρίβων τρίβωνος. σίμων σίμωνος. πιθὼν πιθῶνος. χιτὼν χιτῶνος.
¶Desinentia ín ων oxytona fœmininina supra duas syllabas uertunt ω in ο paruum λακεδαιμών. λακεδαιμόνος. πηλεγὼν πηλεγόνος.
¶Nomina gẽtilia in ων barytona in obliquis seruant ω μύδων μύδωνος. κύδων κύδωνος. καδμείων καδμείωνος. excipitur κίκων. κίκονος. si uero proprium sit nomen κίκωνος facit. excipitur etiam μαλθάονος.
¶Desinentia in ων purum barytona habentia ancipitem longam in antepenultima per ομικρὸν inflectũtur ἱκετάων ἱκετάονος. μαχάων μαχάονος, ἀρετάων ἀρετάονος ὠρίων uero ὠρίωνος si ι correptum habeat εὐριπίδης. τάτας γὰρ καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. si uero productũ ὠρίονος facit. ὅμηρος. ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' ὠρίονα δοκεύει.
¶Desinentia in ων purum barytona ancipitem cor

reptam in penultima habentia διὰ τοῦ ω declinantur ἀμφιτρύων. ἀμφιτρύωνος. ἠετίων ἠετίωνος.

ℭ Desinentia in ων et quæ habent ε in penultima ω seruant in obliquis πυλεών πυλεῶνος. ποσειδέων ποσειδέωνος ἀλκμέων ἀλκμέωνος.

ℭ Desinentia in βων omnia per ω inflectuntur ζίβων ζίβωνος. ἄμβων ἄμβωνος. βουβών βουβῶνος. ἀῤῥαβὼν ἀῤῥαβῶνος.

ℭ Desinentia in γων disyllaba barytona διὰ τοῦ ω declinantur. πώγων πώγωνος. αἴγων αἴγωνος.

ℭ Desinentia in δων barytona simplicia ω seruant in obliquis φαίδων φαίδωνος. σπάδων indifferens est. κνώδων uero κνώδονος quoniam compositum est.

ℭ Desinentia ī ων quæ aliquam aspiratarū habent siue tenuium ꝑ ω uariantur αἴθων αἴθωνος σφὼν σφῶνος. βρύχων βρύχωνος. γλαύκων γλαύκωνος. λάμπων λάμπωνος πλούτων πλούτωνος.

ℭ Desinentia in λων ω seuant in obliquis. ut ἀπόλλων ἀπόλλωνος. βάλλων βάλλωνος.

ℭ Desinentia in ρων omnia per ω uariantur. ἥρων ἥρωνος. χείρων χείρωνος proprium nomen. Comparatiuum uero χείρονος facit.

ℭ Desinentia in μων et quæ habent ε ante μ per ο μικρὸν inflectuntur. ἡγεμὼν ἡγεμόνος. κηδεμὼν κηδεμόνος. Aliud autem habentia ante μ ω μέγα seruant in obliquis ποταμὼν ποταμῶνος. χειμών χειμῶνος. λειμὼν λειμῶνος. si uero μ cū alia consonante implici-

tũ fuerit p̄ ο̄ μικρὸν φράσμων φράσμωνος αἵμων αἵμωνος.
Desinentia in ζῶν & quæ aliis nõ subiiciuntur regulis διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, ῥίζων ῥίζωνος. ἄζων ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζωνος. καὶ ὀλίζων, ὀλίζονος ἀπὸ τοῦ ὀλίγον. comparatiua sunt & communis generis.

¶ Desinentia in ξῶ & quæ non habẽt participalia nomina διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου. δράξων δράξωνος, σημαίνει τὸν ἐπ' ἀγορᾶς ἐπαγγελτὰ τὰ πωλούμενα. αἴξων αἴξωνος.

¶ Desinentia in σῶν διὰ τοῦ ω̄ μεγάλου, γράσων γράσωνος. ἰάσων uero ἰάσωνος παρὰ τῷ ποιητῇ.

¶ Aduertendum est nomina participalia, et si sub aliqua dictarum regularum cadant διὰ τοῦ ντ declinari, ut χαρμαβὼν χαρμαβῶντος. ἀλέγων ἀλέγοντος. κελαδῶν κελαδῶντος. ὑψίζων ὑψίζοντος. φαέθων φαέθοντος. Neq; hoc ignorandum est quædam esse quæ cum duabus regulis subiecta sint secundum utranque declinantur, ut χάρων qđ quatenus participale ẽ ἀπὸ τοῦ χαίρειν κατ' εὐφημισμὸν χάροντος facit, quaten⁹ uero desinit ĩ ρῶν, χάρωνος. sicet δράκων quatenus habet fœmininum δράκαινα per ντ uariatur δράκων δράκοντος. quatenus uero in κῶν δράκωνος facit.

¶ Desinentia in ῶν si in penultima αι diphthongũ habuerint per ω̄ magnũ inflectuntur, αἰγαίων αἰγαίωνος. βαίων βαίωνος. ἀθηναίων ἀθηναίωνος.

¶ Composita in ῶν simplicium seruant declinationem. φιλοπλάτων φιλοπλάτωνος. ἀσυγείτων ἀσυγείτονος. seruant etiam & tonum. excipiuntur disyllaba quæ cũ

ſint ὀξύτονα in penultimam retrahunt accentum, ut χιτὼν χαλκοχίτων. μονοχίτων. αἰὼν μακραίων.

¶Deſinentia in ῶν circunflexa διὰ τοῦ ντ uariantur ſeruántque ὦ μέγα in obliquis. ξενοφῶν ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν ποσειδῶνος. καὶ ταῶν ταῶνος. καὶ τιφῶν τιφῶνος quod et τιφῶς τυφῶ dicitur ἀττικῶς et τυφεὼν τυφεῶνος. et τυφωεύς τυφωέως, et τυφάων τυφάωνος. inuenitur etiam apud poetas δημοφόων καὶ δημοκόων, quæ perfecta ſunt eorum quæ ſunt δημοκῶν καὶ δημοφῶν. nam ex ō et ῶ fit craſis in ῶ, et ex acuto accentu et graui fit circunflexus. Sic et ποσειδῶν, ab eo, quod eſt ποσειδέων ſiue ποσειδάων.

¶De uocatiuo horum nominum in ῶν deſinentium aduertendum eſt deſinentia in ῶν ὀξύτονα eundem habere & nominatiuum & uocatiuum ut ὁ ἐλαιών. ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικών ὦ ἑλικών. Similiter et circunflexa. ut ὁ ξενοφῶν. ὦ ξενοφῶν. excipitur ὁ ποσειδῶν. ὦ πόσειδον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων ποσειδάονος. βαρύτονα uero a genitiuo formant ſuum uocatiuum abiectione finalis ſyllabæ ut τρύφων τρύφωνος ὦ τρύφων. θέων θέωνος. ὦ θέον. λέων λέοντος. ὦ λέον. Aduertendum eſt autem quædam compoſita polyſyllaba in ōν facere uocatiuum accentu in antepenultimam retracto ut ἀγαμέμνων ἀγαμέμνονος. ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων ἀπόλλωνος ὦ ἄπολλον. At æoles corripiunt ῶ in uocatiuo caſu omnium nominum in ῶν deſinentium ut ἀηδών. ὦ ἀηδόν χελιδὼν ὦ χελιδόν

Ἀγὼν τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα. ὦ ἀγών. ¶ Δυϊκά. τὼ ἀγῶνε. τοῖν ἀγώνοιν. ὦ ἀγῶνε. ¶ Πληθυντικά. οἱ ἀγῶνες. τῶν ἀγώνων. τοῖς ἀγῶσι. τοὺς ἀγῶνας. ὦ ἀγῶνες.

¶ Ὁ ἑλικών. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών.

¶ Ὁ ξενοφῶν τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν. ¶ Δυϊκά. τὼ ξενοφῶντε. τοῖν ξενοφώντοιν. ὦ ξενοφῶντε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ ξενοφῶντες. τῶν ξενοφώντων τοῖς ξενοφῶσι. τοὺς ξενοφῶντας. ὦ ξενοφῶντες.

¶ Ὁ ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα καὶ ποσειδῶ κατὰ ἀποκοπήν. ὦ πόσειδον.

¶ Ὁ πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων. ¶ Δυϊκά. τὼ πλάτωνε. τοῖν πλατώνοιν. ὦ πλάτωνε. ¶ Πληθυντικά. οἱ πλάτωνες. τῶν πλατώνων. τοῖς πλάτωσι. τοὺς πλάτωνας. ὦ πλάτωνες.

¶ Ὁ ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα καὶ ἀπόλλω. ὦ ἄπολλον.

¶ Περὶ τῶν εἰς ξ καὶ ψ.

n Omina in ξ et ψ desinentia in obliquis uocalē seruāt nominatiui ut νάρθηξ νάρθηκος. σκώληξ σκώληκος. excipitur ἀλώπηξ ἀλώπεκος. qd̄ η ī ε mutauit. κύκλωψ κύκλωπος. μώλωψ μώλωπος. ¶ Oē nomen ī aliq̄ dupliciū desinens. aut aspiratā habet in obliquis aut tenuem, aut mediā. ¶ Desinentia in ξ cōsonātes secūdæ coniugationis barytonorū seruant in obliquis, hoc est γ κ χ. ut ὄρτυξ ὄρτυγος. κόραξ κόρακος. ὄνυξ ὄνυχος. Et dtūm plurale mittūt ī ξι. Desinētia uero in ψ cōsonātes primæ cōiugationis seruāt uidelicet β π φ ut ἄραψ ἄραβος κύκλωψ κύκλωπος. κίνυψ κίνυφος. Et dtūm pl'm ī ψ mittūt.

¶ Ὁ θώραξ. τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ. τὼ θώρακε. τοῖν θωράκοιν. ὦ θώρακε. οἱ θώρακες. τῶν θωράκων. τοῖς θώραξι. τοὺς θώρακας. ὦ θώρακες.

¶ Ὁ ἄναξ. τοῦ ἄνακτος πλεονασμῷ τοῦ τ. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ. καὶ ὦ ἄνα.

¶ Ὁ ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ.

¶ Ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ.

¶ Ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.

¶ Ὁ δοίδυξ. τοῦ δοίδυκος. τῷ δοίδυκι. τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.

¶ Ὁ πτώξ. τοῦ πτωκός. τῷ πτωκί. τὸν πτῶκα. ὦ πτώξ.

Περὶ τῶν εἰς ρ.

ὁ Μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

¶ Ὁ λουτήρ. τοῦ λουτῆρος. τῷ λουτῆρι. τὸν λουτῆρα. ὦ λουτήρ.

¶ Ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

¶ Ὁ δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δᾶερ.

Ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι. καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. ¶ Δυϊκὰ τὼ ἀνέρε καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε καὶ ἄνδρε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ ἀνέρες καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι καὶ ἄνδρεσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες καὶ ἄνδρες.

¶ Ὁ πατήρ τοῦ πατέρος καὶ πατρός. τῷ πατέρι καὶ πατρί. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ.

Hic aduertendum est ex nominibus in ηρ exeuntibus quædam pati syncopam in omnibus obliquis. nisi quid prohibeat, sicuti est ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρός. ἀνρὸς tamen esse debuerat. sed ν ante ρ neque in comprehensione, neque in distinctione locum habet. in comprehésione quoniam immutabilis præcedere nõ potest aliam immutabilem in eadem syllaba conprehésam nisi μν. ut μνᾶ. μνῆμα. in distinctione uero quoniam ρ non uult aliam habere consonantem iuxta se præter alterum ρ ut ἄρρωστος. huius gratia interpositũ est δ et ἀνδρὸς factum est. Cuius accusatiuus singularis é ἄνδρα παροξύτονος. ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. licet ex communi regula accusatiuus singularis in eadem syllaba accentum habere debeat, in qua et genitiuus. Sed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis, quorum genitiuus disyllabus in ος desinit. in his enim genitiuus acuitur, accusatiuus uero grauatur, ut βοὸς βόα. δϊὸς δΐα. Sic ἀνδρὸς ἄνδρα tanquam disyllabum faciens genitiuum in ος. Patitur etiam syncopam ὁ πατήρ, ĩ omnibus obliquis, nisi quid prohibeat ut dictum est. nam non dicimus in accusatiuo πατέρα πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα τῆς πάτρας qđ doricũ é pro ἡ πάτρη τῆς πάτρης. Demosthenes περὶ στεφάνου. οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο. Etiam ex huiusmodi nominibus quatuor annotantur. hoc est σωτήρ. δαήρ. ἀνήρ. πατήρ quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ accentu etiam in penultimam retracto. quoniam desinétia in

ρ

ρ supra unā syllabam, si extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam, ut σῶτερ. δᾶερ. ἄνερ. πάτερ. Duo horum etiam proprium faciunt datiuum pluralem, hoc est ἀνήρ. ἀνδράσι. καὶ πατήρ. πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ ἐκτροπῇ τοῦ ι εἰς α καὶ προσθέσει τοῦ σι ἀνδράσι.

Ὁ φθείρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ.

Ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα ὦ μάρτυρ. Declinatur etiam ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c. ἰλιάδος α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Ὁ νέστωρ. τοῦ νέστορος. τῷ νέστορι. τὸν νέστορα. ὦ νέστωρ.

Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Desinentia in ωρ ὀξύτονα siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, Et βαρύτονα etiam habentia λ ante ω in oblíquis seruāt ω ut φώρ, φωρός. ἰχώρ. ἰχῶρος. πέλωρ πέλωρος. Cætera uero mutant ω μέγα in ο μικρὸν ut ἕκτωρ ἕκτορος μέντωρ μέντορος. Poetæ tamen, et producta corripiunt. et correpta producunt metri gratia.

Desinentia in ψ, aut β habent in obliquis, aut π, aut φ ut supra dictum est. Sed uniuersaliter per π uariantur siue monosyllaba sint, siue polysyllaba. ut ὤψ ὠπός κύκλωψ κύκλωπος. quatuor inueniuntur monosyllaba, et quatuor polysyllaba. quæ per β inflectuntur, φάψ φαβός, ἡ νύμφη. φλέψ. φλεβός. νίψ. νιβός. κρήνη. λίψ. λιβός. ἄνεμος. ἄραψ. ἄραβος. χάλυψ. χάλυβος ἐθνικόν. χέρνιψ χέρνιβος. θάρυψ θάρυβος κύριον, Et tria διὰ τοῦ φ. κίνυψ κίνυφος. σκίραψ σκίραφος κύριον. κατῆλιψ κατήλιφος. At cōposita ἀπὸ τοῦ τρίβω διὰ β declinantur παιδοτρίψ παιδοτρίβος οἰκότριψ οἰκότριβος.

Aduertendum auté est nomina in ὀψ super unam sylla bam per ὂ μικρὸν scribi αἴθιοψ αἰθίοπος. μέροψ μέροπος. οἴνοψ οἴνοπος. Annotantur κύκλωψ. μώλωψ. σκώλωψ. κώνωψ νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ὦ μεγάλου.

Ἄραψ τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.

ὁ ¶ Δυϊκὰ τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. ¶ Πληθυντικὰ οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

¶ Ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

¶ Ὁ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

De nominibus fœmeninis.

Oemininorum nominum octo sunt litteræ

ſ finales ᾱ. η̄. ω̄. ν̄. ξ̄. ρ̄. σ̄. ψ̄. desinentia in ᾱ et in η̄ fœminina æquisyllabica secundæ sunt declinationis simplicium. Quæ uero in ω̄ desinunt quartæ sunt declinationis contractornm, et in οῦς faciunt genitiuum κατὰ κρᾶσιν de quibus proprio loco dicetur. Nunc de aliis terminatiõibus et primo de iis quæ tn ν̄ desinũt. Fœminina in αν̄ aut in εν̄ non inueiniuntur. Sed in ην. ιν. υν. et ων.

Παραδείγματα.

Τροιζήν. τῆς τροιζῆνος. τῇ τροιζῆνι. τὴν τροιζῆνα. ὦ τροιζήν.

ἡ ¶ Ἡ φρήν. τῆς φρενός. τῇ φρενί. τὴν φρένα. ὦ φρήν. ¶ Ἡ σαλαμὶν ἢ σαλαμίς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν. et alia similia quæ ἀνακατάληκτα appellantur.

pellantur sicut ὁ δελφὶν καὶ ὁ δελφίς.

¶Ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα ὦ γόρτυν.

¶In ων desinentia fœminina aut grauantur. ut τρήρων. μήκων aut acuuntur ut τρυγὼν. ἀηδών. nunquam autẽ circunflectũtur. ¶Desinentia ī ων barytona apposita ος syllaba ac ω magno seruato genitiuum faciunt ut μήκων μήκωνος. Similiter et urbium nomina siue ὀξύτονα sint siue uarytona. ut πυθὼν πυθῶνος. σιδὼν σιδῶνος. καλυδὼν καλυδῶνος. πλευρὼν πλευρῶνος. κρότων κρότωνος. λακεδαίμων uero seruans simplicis declinationem λακεδαίμονος facit. δαίμων etiam δαίμονος.

¶Desinentia in ων ὀξύτονα et quæ non sint urbium nomina uertunt in obliquis ω μέγα in ο μικρόν, ut τρυγὼν τρυγόνος. χελιδὼν χελιδόνος. excipitur μελεδὼν μελεδῶνος. et τυφεὼν τυφεῶνος et τυφεδὼν τυφεδῶνος.

¶Etiam in δων nomina urbium et quæ habent η in penultima uertunt ω μέγα in ο μικρόν, ἰσηδὼν ἰσηδόνος. ἀπληδὼν ἀπληδόνος. αὐθηδὼν αὐθηδόνος. στερηδὼν στερηδόνος. καρχηδὼν καρχηδόνος. His similia sunt et ἑρμηὼν ἑρμηόνος. βιὼν βιόνος. ἠϊὼν ἠϊόνος. ὀλοστὼν ὀλοστόνος. Poetæ tamẽ nunc producta corripiunt. nunc correpta producunt ut metri necesitas exigit.

Παραδείγματα.

Χελιδών. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών. ¶Δυϊκά. τὼ χελιδόνε. τοῖν χελιδόνοιν ὦ χελιδόνε. ¶Πληθυντικά. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας ὦ χελιδόνες.

¶Ἡ αὖλαξ. τοῦ αὔλακος. τῇ αὔλακι. τὴν αὔλακα. ὦ αὖλαξ.

¶Ἡ αἴξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴν αἶγα. ὦ αἴξ.

¶Ἡ γύναιξ ἄχρηστον. pro quo utimur ἡ γυνὴ secundæ declinationis τῆς γυναικὸς ἀπὸ τοῦ γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴν γυναῖκα ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ. ἑτερόκλιτον.

¶Ἡ δάμαρ καὶ δάμαρς προσθέσει τοῦ σ. τοῦ δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ. καὶ ὦ δάμαρς.

¶Ἡ χείρ. τοῦ χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. ¶Δυϊκά. τὼ χεῖρε in masculino genere, nō autem τὰ χεῖρε dicitur. Similiter et τὼ γυναῖκε et τὼ πόλιε et multa alia priscorum more τοῖν χεροῖν ut plurimum. ὦ χεῖρε. ¶Πληθυντικά. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσί. καὶ χείρεσιν ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas ἡ χείρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα ἄνευ τοῦ ι.

¶Ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος καὶ μητρός. τῇ μητέρι καὶ μητρί. τὴν μητέρα solum. quoniam si μῆτρα diceretur κατὰ συγκοπὴν coincideret cū hoc nomine ἡ μήτρα τῆς μήτρας qđ matricem significat ὦ μῆτερ. Datiuus pluralis ταῖς μητράσι. sicut πατράσι.

¶Ἡ θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι. καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis ταῖς θυγατράσι. sicut μητράσι.

¶Ἡ δημήτηρ. τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι καὶ δήμητρι τὴν δημήτερα. καὶ δήμητρα ὦ δήμητερ.

¶Ἡ γαστήρ. τῆς γαστέρος καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα solum. ὦ γαστήρ. ¶In ωρ non inueniuntur quæ sint fœminini generis solum sed communis ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ πανδαμάτωρ τοῦ καὶ τῆς πανδαμάτορος.

¶Ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ
¶Ἡ δαΐς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαΐς. (λαμπάς.
Ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
¶Ἡ κνημίς. τῆς κνημῖδος. τῇ κνημῖδι. τὴν κνημῖδα. ὦ κνημίς.
Ἡ θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς. καὶ θέμιτος δωρικῶς. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ θέμιστος. τῇ θέμιδι καὶ θέμιτι καὶ θέμιστι. ὅμηρος. ἢ δὴ ἄλλους μὲν ἔασε. θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας. Et in accusatiuo plurali τὰς θέμιστας. ὅμηρος. οἵτε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται.
¶Ἡ μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς. καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι καὶ ὦ μῆνις
¶Ἡ θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς. καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι καὶ θέτι ἰωνικῶς ἀποβολῇ τοῦ δ, καὶ κράσει τῶν δύο ι εἰς ἓν μακρόν. sicut μῆτις μήτιδος μήτιδι μήτι. τὴν θέτιν. ὦ θέτι. ἰλιάδος σ' τίπτε θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ.
¶Ἡ κλεῖς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν. ὦ κλείς
¶Ἡ ὀπόεις τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν.
¶Ἡ πίτυς. τῆς πίτυος. τῇ πίτυϊ. τὴν πίτυν. ὦ πίτυ.
Ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
¶Ἡ ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννύν κοινῶς. καὶ ἐριννύδα ποι
¶Ἡ ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς. (ητικῶς. ὦ ἐριννύς.
¶Desinẽtia in ως fœminina, et cõia siue βαρύτονα siue περισπώμενα siue προπαροξύτονα attica in ω faciũt genitiuũ, ἡ ἅλως τῆς ἅλω. ἡ ἕως. τῆς ἕω. Sed de his satis dictum est in quarta simpliciũ declinatiõe. Duo ĩueniũtur fœminĩa ĩ ως ὀξύτονα quæ ĩ ους faciũt gtũm p synæresi ἡ αἰδὼς καὶ ἡ ἠώς.
¶Ἡ λαῖλαψ τῆς λαίλαπος τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ.
¶Ἡ ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

Περὶ τῶν οὐδετέρων.

n Eutrorum nominum sex sunt litteræ finales ᾱ. ῑ. ῡ. ν̄. ρ̄. σ̄. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η̄ uero et ō μικρὸν et ω̄ μέγα et si in eas aliqua neutra desinant, non hoc tamen finales litteræ appellandæ sunt. cum huiusmodi nomina apocopen patiantur. ut τὸ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηνον. ut πολιόν τε κάρη. et ἰλιάδος χ̄ κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χαρίεν, uel ut quibusdam placet ἀπὸ τοῦ κάρα τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ ἰωνικῶς κάρα uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον fieri κατὰ ἀποκοπήν. Quidam uero τὸ κάρα τοῦ κάρατος declinant ὡς πλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δὲ τὸ μὲν τὸ πρόσωπον. In uenitur etiam τὸ κάρηαρ. τοῦ κάρηατος τῷ κάρηατι. ἐν συγκοπῇ, κάρητος κάρητι. καὶ ἡ κάρη. τῆς κάρης ὀξυτόνως. ut ἄρτεμις σὴν κάρην ὄμοσα. Etiam ἡ κράς. τῆς κρατός. τῇ κρατί. τὴν κρᾶτα. ὀδυσσείας χ̄. κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν. Super hoc tamē dubitat Eustathius ἐν τῷ μ̄ τῆς ὀδυσσείας, an sit masculini generis an fœminini, ubi dicit φέρει δὲ κρατὶ ἑκάστῳ. φῶτ᾽ ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρώροιο. sic enim legit ipse: et in sequentib⁹. τῷ σῷ κράατι πείσεις. Inuenitur etiam κράατα in plurali. ἰλιάδος τ̄ ἀλλ᾽ ἄρα ἥ γε κατ᾽ ἀνδρῶν κράατα βαίνει. ὁ δὲ ἐπὶ κεφαλάς. Sed cū apud Homerum, et alios poetas horum uarius sit usus tum generis, tum etiam declinationis, eorum interpretibus relinquimus differendum. In ō quoque multa exeūt neutra nomina abiecto ν̄ ἔθει ἀττικῷ. ut τοιοῦτο. τηλικοῦτο. ἄλλο. τοῦτο et ἐκεῖνο. quæ cum in ν̄ etiā desinere i

ueniantur

ueniantur ut τοιοῦτον τοσοῦτον, non erit ō propria eorum terminatio. In ω̄ μέγα etiam κατὰ ἀποκοπὴν ut δῶ ἀντὶ τοῦ δῶμα. Παραδείγματα τῶν εἰς ᾱ.

Ὁ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον est, sicut & masculinum eius ὁ μέγας τοῦ μεγάλου. Nomina litterarum indeclinabilia sunt. τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. ἄλιφα uero λίπα. et ὕφα. et σκέπα. & γάλα. & κάρα. & si in ᾱ desinant nō tamen est propria eorum terminatio. quoniam ἀποκοπὴν patiuntur. eorum. uero perfecta sunt ἄλιφαρ. λιπαρόν. ὕφασμα. σκέπασμα. γάλαξ. κάρανον, ut quibusdam placet. γάλαξ tamē non dicimus cum nullum neutrum in ξ̄ desinat. quanquam eius obliqui in usu habeantur τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι. πλεονασμῷ τοῦ τ̄.

In ῑ desinentium unum solū inuenitur quod græcum sit. τὸ μέλι et uariatur per τος. Τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter et ab eo composita. τὸ οἰνόμελι. τοῦ οἰνομέλιτος.

Neutra uero communium nominum in ῑς desinentium eorundem seruant declinationem. τίς τινός. τί τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις. εὔχαριτος. τὸ εὔχαρι. τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. φιλοπάτριδος. τὸ φιλόπατρι. τοῦ φιλοπάτριδος. et alia. Σίνηπι uero, & πέπερι, & κόμμι, & κιννάβαρι. & similia barbara sunt. Inflectuntur tamen διὰ τοῦ ιος κοινῶς. καὶ εος ἰωνικῶς. καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι τοῦ σινήπιος. καὶ σινήπεος. καὶ σινήπεως et alia. Quæ cum synæresim patiantur ad secundā

contractorum declinationem referuntur. μέλι uero et ἄλφι. et ἔρι. & πρόθεσι ἀποκοπὴν patiũtur. quorum pfecta sunt τὸ μέλιμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ πρόθεσμον. τὸ ἄλφιτον. quare ῑ nõ est propria eorũ terminatio. et sic indeclinabilia sunt. ℭ Desinentia in ῡ per ōς purum declinantur. γόνυ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimã, uel triũ generũ existunt mutato ῡ in ε̄ inflectuntur τὸ πῶϋ τοῦ πώεος. τὸ ἡδύ. τοῦ ἡδέος cuius masculinũ est ὁ ἡδύς. τοῦ ἡδέος. fœmininum ἡ ἡδεῖα.

ℭ Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

ℭ Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ. Hæc duo nomina et si per εος ĩflectũtur, nõ tamen synæresim patiũtur sicut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος καὶ τείχους.

ℭ Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. ℭ Καὶ ἄλλως. τὸ δάκρυον. τοῦ δακρύου.

ℭ Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ. καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ ῡ τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. ℭ Πληθυντικά. τὰ γόνυα ἢ γοῦνα. τῶν γονύων. καὶ γούνων ἢ ἄλλως.

ℭ Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. ἢ ἄλλως.

ℭ Τὸ γοῦνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γοῦνας. ὦ γοῦν.

ℭ Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυ. τῷ δόρυϊ. καὶ ὑπερθέσει τοῦ ῡ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. Καὶ ἄλλως. ℭ Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. Καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. τῷ δούρατι. τὸ δοῦρας. ὦ δοῦρας.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος. καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ ἢ δόρει. ἀριστοφάνης. σὺν δόρει (ἢ ἀσπίδι.

ℭ Neutra in ῡ adiectiuorũ triũ generũ declinationem masculinorum sequũtur ὁ εὐρύς. τοῦ εὐρέος. τὸ εὐρύ. τοῦ εὐρέος. ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκύ. τοῦ ὠκέος. Illud uero He

siodi ἐν ἔργοις. γλάφυ πέτρης. fit ἀπὸ τοῦ γλαφυρόν. ἤγ᾽ ἀπὸ κοπήν. σημαίνει δὲ τὸ κοῖλον σπήλαιον.

℃Neutra in αν desinétia adiectiua trium generũ declinationé masculino ꝑ sequũtur. ὁ πᾶς. τοῦ παντός. τὸ πᾶν τοῦ παντός. ὁ μέλας. τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. Eodem modo et participia in αν desinétia. ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν. τοῦ τύψαντος.

℃In εν quoq; desinentia siue triũ generũ sint siue duũ. ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τὸ χάριεν. τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην. τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν τοῦ τέρενος. Sic et participia. ὁ τυφθείς. τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν. τοῦ τυφθέντος.

℃Etiã in ουν desinentia siue adiectiua nomina sint siue participia. ὁ δίπους. τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν. τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν. τοῦ τυπῶντος. τὸ τυπῶν. τοῦ τυπῶντος. participia quoq; í ων hoc idé faciũt ὁ ζευγνύς. τοῦ ζευγνῦντος. τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνῦντος

℃Neutra in ον partim sũt secundæ declinatiõis simpliciũ partim quitæ: de quib⁹ satis dictũ est í secũda decli.

℃Neutra in ων quæ productioné patiuntur a neutris cõmunibus in ον desinentibus atticorum more in ω mittũt genitiuum, et paribus syllabis uariãtur. τὸ ἔγγεων τοῦ ἔγγεω. τὸ ἀξιόχρεων. τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero contracta imparibus syllabis declinãtur. τὸ βοῶν. τοῦ βοῶντος. Neutra in αρ semp barytõa sũt. q̃ si sint disyllaba, et penultimã héant natura lõgã p τ uariãtur. ut εἶδαρ εἴδατος. ἧπαρ ἥπατος. οὖθαρ οὔθατος. ἦμαρ ἤματος. Si breué διὰ τοῦ ρ ut ἔαρ ἔαρος. κέαρ κέαρος. ἄληαρ ἀλήαρος. ὄναρ uero ἄκλιτον. ãnotat᷑ στέαρ qđ στέατος facit et φρέαρ φρέατος. quorũ etsi penultĩa

breuis est nõ tamen declinantur διὰ τοῦ ρ̄. Sed sciendũ est prius fuisse στῖαρ et φρῆαρ penultima natura longa unde στίατος καὶ φρέατος. in quibus licet sit abiectũ ῑ ex diphthongo non ob hoc antiqua inflexio uariata est. uel quia uere heteroclita sunt. Polysyllaba quoque διὰ τοῦ τ̄ uariantur. ut ὄνειαρ ὀνείατος. δέλεαρ δελέατος. κάρηαρ καρήατος. Dubitari posset hoc in loco cur ρ̄ cum immutabile sit tam in obliquis nominum, quam in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum nõ sit seruatum Si uero heteroclita. cur regulis arctata sunt Respondetur huiusmodi nomina indubitato esse heteroclita cum proprii eorum recti in ᾱσ desinant, ut τὸ δέλεασ. τὸ ἧπασ. τὸ φρέας. et alia. Sed quoniam hæc multa sunt opus fuit ea regulis subiicere. quanquam heteroclitis hoc insuetum est.

ℭDesinentia in αρ̄ si habeant ω̄ in panultima indeclinabilia sunt, ut μῶμαρ ὁ μέγας. βῶμαρ ὁ βωμός. νῶμαρ ἡ στέρησις τῆς ψυχῆσ.

ℭDesinentia in ηρ̄ pauca sunt, et per crasim fiunt a nominibus in αρ̄ desinentibus, ob quam rem circunflexum habent accentum, ut τὸ κῆρ. τοῦ κηρός. ἀπὸ τοῦ κέαρ. κέαρος. τὸ ἦρ. τοῦ ἦροσ. ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

ℭDesinens in υρ̄ unum inuenitur, quod appositione ο̄ς syllabæ facit genitiuum, ut τὸ πῦρ. τοῦ πυρός. τῷ πυρὶ producit enim ῡ in noĩatiuo sed in obliquis corripit.

ℭIn ο̄ρ desinentia pauca sunt ut ἦτορ, ἄορ. ἄνορ. κάλορ. quæ per ρ̄ declinantur ἤτορος. ἄορος. ἄνορος. κάλορος.

¶In ῶρ neutra apposita ος syllaba faciunt genitiuum & in obliquis seruant ῶμέγα. τὸ ἔλωρ τοῦ ἕλωρος. τὸ τέκμωρ τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ τοῦ σκατὸς. τῷ σκατί heteroclitũ est. σκὰς enim σκατὸς facit & σκῶρ σκωρός. et ὕδωρ ὕδατος. Nã ὕδωρ ὕδωρος facit, et ὕδας ὕδατος. Declinatur et τὸ ὕδος. τοῦ ὕδεος. τῷ ὕδεϊ ὕδει ποιητικῶς. ἡσίοδος γαῖαν ὕδει φύρειν.

¶Neutra in ᾶς purum et correptum, & in ρας, mittunt genitiuum in τος κοινῶς, et in αος ἰωνικῶς. et in ως ἀττικῶς ut τὸ κρέας. τοῦ κρέατος καὶ κρέαος. ἢ κρέως. τὸ κέρας τοῦ κέρατος. καὶ κέραος. καὶ κέρως. De quibus in quinta declinatione contractorum dicetur.

¶In λᾶς uero desinentia in ατος faciunt genitiuum τὸ ἄλας. τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσίπελας. τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uero aliam habent consonantem ante ᾶς i indeclinabilia sunt. τὸ δέμας. τὸ λέπας. τὸ βρέτας δέπας uero ἔσθ᾽ ἰωνικῶς declinatur, ὅμηρος χρυσείοις δεπάεσσι.

¶In ᾶς neutrum unum inuenitur τὸ σταῖς. τοῦ σταιτός.

¶In ες adiectiua declinationem masculinorum sequũtur. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς. μονογενές uero unum tantum. τὸ κυνοσφακές. ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

¶Neutra i ος unius tantũ sunt generis et barytõa. et patiuntur synæresim. ut τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος ἢ τείχους, Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur ὄφελος uero et ἦδος indeclinibilia sunt

¶Neutra in ῶς duo inueniuntur circunflexa. τὸ φῶς τοῦ

φωτός. τὸ ὦς τοῦ ὠτός. a quo diminutiuū τὸ ὠτίον. τοῦ ὠτίου. Sciendum est autem non fieri. ἀπὸ φάος καὶ ἄος. nam quæ patiuntur, perfectorum seruant declinationem. illorū autem genitiui κατὰ συναίρεσιν sunt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος. & ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ' ὑπέρθεσιν fit φόας et ὄας quorū genitiui sunt φόατος et ὄατος. καὶ κράσει φῶς φωτός. et ὦς ὠτός. φὼς uero quod uirum significat, masculini generis ē, & acutū habet accentū. quoniā non per synæresim fit sed ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ λέγω deriuatur. utrunq; tamē p ω̄ uariatur. τὸ δὲ χρέως χρέω. atticū est.

¶ In οὖς unū inuenitur, et indecinabile hoc est οὖς Theodorus tamen οὖς ὠτός dicit. est etiam οὖας οὔατος.

ΤΈΛΟΣ ΤΩ͂Ν ΠΈΝΤΕ ΚΛΊΣΕΩΝ ΤΩ͂Ν ἉΠΛΩ͂Ν

Περὶ τῶν συνῃρημένων.

n Oominū aliqua sunt ἀπαθῆ, hoc est perfecta et simplicia cū neq; synæresim patiantur neque crasim, quorū (ut dictū ē) quinque sunt declinatiōes et ipsæ simplices appellatæ. Aliqua uero ἐμπαθῆ. hoc est affecta. et ea sunt quæ synæresim patiuntur siue crasim. Differt aūt synæresis a crasi quoniam synæresis ē contractio duarū uocaliū. quæ ambæ in ipsa coniunctione seruāt, ut δημοσθένεϊ δημοσθένει. ex ε̄ enim et ῑ fit ει diphthongus. Crasis uero ē contractio duarū uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ. ut δημοσθένεα δημοσθένη. aut altera illarū. ut δημοσθένεος δημοσθένους Sed abusiue altera pro altera capitur. utrunq; tamē ut plurimū cōi uocabulo synæresis appellatur. etsi ipsam rarius fieri cōtigat. Aduertēdum est præcedēte uocali

lõga, quãtacũq; sit sequens nunq̃ ex eis fieri synæresim Fit ãt aut ex duab⁹ breuibus, aut ex breui et lõga, et sem. p̃ ĩ lõgam Si aũt post ipsã uocalé breué seq̃tur diphthõgus, et ex eis synæresis fieri cõtingat. aut altera uocalis diphthõgi hoc est subiũctiua oĩno abiicit̃, ut δημοσθενέοιν δημοσθενοῖν. aut facta synæresi ex duabus uocalibus ĩ unã, tertia assumitur ĩ diphthongũ ut κρεάοιν κρεῷν. quoniã in eadé syllaba nõ possunt tres uocales actu simul esse. In hac.n. dictiõe δημοσθενέοιν. νοῖν. primũ abiicit̃ ἰῶτα. quæ est subiũctiua uocalis. deinde ex ε et ο fit crasis in οι. quoniã oĩs dtũs cuiusuis numeri in syllaba finali hẽt ι aut ἐκφωνούμενον hoc est p̃latũ aut ἀνεκφώνητον hoc est nõ p̃latũ. cũ alias ε et ο ĩ ου cõtrahãtur κοινῶς & ἀττικῶς ut δημοσθένεος δημοσθένους. et aliquãdo etiã ĩ ευ ἀττικῶς ut πλέον πλεῦν & ĩ ευ δωρικῶς & αἰολικῶς. ut ἐμέο, ἐμεῦ. ἰδομενέος, ἰδομενεῦς. ὁμηρ. ἰδομενεῦς μὲν ὕλη πεμένου μέγα. In alia uero dictíone uidelicet κρεάοιν. ῷν primũ α et ο ĩ ω κατὰ κρᾶσιν cõtrahũtur. deĩde ex ω et ι κατὰ synæresim fit ῳ diphthong⁹ ĩpropria, in qua & si tres uocales p̃tãte indubitato existãt, nõ actu tamé sũt tres. Cõtractorũ noĩum aliqua sunt, quæ p̃ oẽs casus synæreses suscipiũt. Vnde ὁλοπαθῆ appellãt̃ et parisyllaba sũt. ut νόος. νοῦς. νόου. νοῦ. ῥόος. ῥοῦς. ῥόου. ῥοῦ. Aliqua uero in pluribus casibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur & imparisyllaba sunt, qualia sunt. δημοσθένης. ὄφις. κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ. cognominantnr & hæc quoque imparisyllaba sunt ut βασιλεύς. αἰδὼς βοῦς. βότρυς. ἠδύς. Sed quoniã huiusmodi noĩa uarias patiuntur synæreses, uarias quoque declinatiões

habere necesse est. Quinq; igitur aliæ horũ fiunt declinatiões a quinta declinatione simpliciũ partim ex iis quæ πολυπαθῆ appellãtur, partĩ ex quibusdã quæ sunt ὀλιγοπαθῆ quæ cũ sint imparisyllaba & linguarũ uarietatem suscipiant, contracta ꝓprie nũcupantur. nec quisq̃ miretur si etiã in his declinatiõibus plura ponentur q̃ ab aliis iunioribus tradita sunt. quoniã nõ solũ ea quæ frequenti habentur in usu scribere statui. sed etiã quæ apud poetas reperiũtur. De prĩa declinatõe cõtractorũ.

P Rima declinatio contractorũ est noĩum masculinorum fœmininorum, et communium desinentium in ης Ac neutrorum in ες et in ος. quorũ gtũs imparisyllabus διὰ τοῦ εως existens in ους facit cõtractum Synæreses autẽ huius declinationis. quæ est τῶν πολυπαθῶν, ex ε præcedente fiunt semper, et uocali sequente hoc modo εο ου. εϊ ει. εα η. εε η ει. εοι οι. εω ω. ε et α in accusatiuo singulari tã masculini generis quã fœminini. et nominatiuo, accusatiuo, et uocatiuo plurali neutri generis in η contrahuntur. Duo εε in duali numero cuiusuis generis, etiã in η conuertuntut. In notõ uero et utõ plurali masculini generis et fœminini in ει diphthongũ, quam et accusatiuus eiusdem numeri suscipit et si in ας desinit. Παραδείγματα.

¶ Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ δημοσθένει. τὸν δημοσθένεα δημοσθένη. ὦ δημόσθενες, ὦ δημοσθένης. Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε δημοσθένη. τοῖν δημοσθενέοιν δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε δημοσθένη. ¶ Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες δημοσθένεις.

τῶν δημο

τῶν δημοσθενέων δημοσθενῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες δημοσθένεις.

¶ Ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ ἀληθεῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα ἀληθῆ. ὦ ἀληθές, καὶ ὦ ἀληθής. ¶ Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε ἀληθῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν ἀληθοῖν. ὦ ἀληθέε ἀληθῆ. ¶ Πληθυντικά. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες ἀληθεῖς. τῶν ἀληθέων ἀληθῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας ἀληθεῖς ὦ ἀληθέες ἀληθεῖς.

¶ Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς. τῷ ἀληθέϊ ἀληθεῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. Δυϊκά. τὼ ἀληθέε ἀληθῆ. τοῖν ἀληθέοιν ἀληθοῖν, ὦ ἀληθέε ἀληθῆ. ¶ Πληθυντικά. τὰ ἀληθέα ἀληθῆ. τῶν ἀληθέων ἀληθῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα ἀληθῆ. ὦ ἀληθέα ἀληθῆ.

¶ Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος τείχους, τῷ τείχεϊ τείχει. τὸ τεῖχος ὦ τεῖχος. Δυϊκά. τὼ τείχεε τείχη. τοῖν τειχέοιν τειχοῖν. ὦ τείχεε τείχη. ¶ Πληθυντικά. τὰ τείχεα τείχη. τῶν τειχέων τειχῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα τείχη, ὦ τείχεα τείχη.

ΚΑΙ ἌΛΛΩΣ

¶ Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς. καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένη κοινῶς. καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς καὶ ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ¶ Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς τοῖς δημοσθένεσι

κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸ δημοσθενέεσσιν ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς. καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς.

ℭ Hoc in loco aduertendũ e. ε et ο i genitiuo singulari conttahi in ου κοινῶς καὶ ἀττικῶς. δωρικῶς uero et αἰολικῶς in ευ, ut inquit Eustathius ἐν τῷ α τῆς ὀδυσσείας. sicut ἔρεβε ος ἐρέβους. ἰλιάδος θ ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. Etiam in acusatiuo non solum, fit synæresis in η sed in α. Namqua ndocunque ante ε et α aliqua iuenitur cõ sonans tunc solum in η fit synæresis, ut τὸν εὐσεβέα εὐσεβῆ. εὐγενέα εὐγενῆ. Cum uero aliqua uocalis præcesserit non solum in η sed in α quoque fit synæresis, ut τὸν εὐφυέα εὐφυῆ καὶ εὐφυᾶ. inuenitur apud Homerum δυσκλέα. cuius extrema uocalis breuis est. Sed hoc per syncopam metri gratia ἰλιάδος β. δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus propriis in ης. habentibus genitiuum in ους a nominatiuo singulari faciunt accu satiuum in ην τροπῇ τοῦ σ εἰς ν ὁ ἀριστοφάνης. τοῦ ἀριστοφάνους τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiá synæresis in duali numero nõ so lum in η sed in ει diphthongũ in neutris nominibus ra rissime tamen, ut τὼ σκέλεε σκέλει. τὼ ταράχεε ταράχει.

ℭ Hoc etiam annotandum est accusatiuum pluralem masculini generis & fœminini a nominatiuo eiusdem numeri fieri extremo ε in α conuerso, ut δημοσθένεες δημοσθένεας. iccirco & eandé suscipit synæresim et sic tres casus plurales masculini generis & fœminini eandem patiuntur synæresim. οἱ δημοσθένεες δημοσθένεις. τοὺς δημο-

θένεας· δημοσθένεσ· ὦ δημοσθένεες δημοσθένεις· In neutris quoque tres casus pluralis numeri in η faciũt synæresim τὰ βέλεα βέλη· nominatiui et accusatiui casus ὦ βέλεα βέλη· apud poetas tamen inuenitur τὰ κλέα ἀπὸ τοῦ κλέεα κατὰ συγκοπήν· καὶ τὰ χρέα ἀπὸ τοῦ χρέεα & similia, quæ in α correptũ desinunt. ἰλιάδος ι τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν· et Apollonius in argonauticis ἀρχόμενος σέο Φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν·

De nominibus in ης desinentibus quæ a κλέος componuntur.

Nomina in ης desinentia a κλέος composita si sint adiectiua eandem habent declinationem quam & δημοσθένης, ut ὁ εὐκλεής· τοῦ εὐκλεέος εὐκλεοῦς· τῷ εὐκλεέϊ εὐκλεεῖ Si uero sint propria easdem patiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio uidelicet

ℭ Ὁ ἡρακλέης· τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος· καὶ ἡρακλέους· τῷ ἡρακλέεϊ καὶ ἡρακλεῖ· καὶ ἡρακλῆϊ· τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλέη· καὶ ἡρακλῆ καὶ ἡρακλέην· καὶ ἡρακλῆα· ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις, καὶ ἡράκλες, καὶ ἡρακλέη ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ἡρακλέεε. καὶ ἡρακλέε. καὶ ἡρακλέη· καὶ ἡρακλῆ· τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν· καὶ ἡρακλοῖν· ὦ ἡρακλέεε· καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέη καὶ ἡρακλῆ. ℭ Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέεες· καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες· τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων· καὶ ἡρακλήων· τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι· τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέας· καὶ ἡρακλῆας· καὶ ἡρακλῆς ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως κλίνεται.

Ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλεῖ ἡρα-
ὁ κλεῖ. τὸν ἡρακλέα ἡρακλῆ. καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς, ὦ ἡ-
ρακλεῦ, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ ἡρα
κλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε ἡρακλῆ.
¶ Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέες ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων ἡρακλῶν.
τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες ἡρακλεῖς.

Δευτέρα κλίσις.

Ecunda declinatio contractorum nominũ
s duas habet terminationes in ις masulinorum
fœmininorum et cõmunium et in ι neutro
um. quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς καὶ εος ἰωνικῶς.
καὶ εως ἀττικῶς. Huius auté declinationis quæ etiam est
τῶν πολυπαθῶν una tantum synæresis est propria hoc
est in ῑ productum quoniam præcedéte ἰῶτα, sequé
te uero quamuis uocali, semper in ῑ fit synæresis. eodé
autem conuerso in ε ἔθει ἀττικῷ similes fiunt synære-
ses, quæ sunt primæ declinationis propriæ. Sunt autem
hæ ιι ι. ιε ι. ια ι. εε. η, ου. εα ει.

Παραδείγματα.

Ὄφις. τοῦ ὄφιος. καὶ ὄφεος. καὶ ὄφεως. τῷ ὄφιι. καὶ ὄφεϊ
ὁ ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. ¶ Δυϊκά. τὼ
ὄφιε. καὶ ὄφεε ὄφη. τοῖν ὀφίοιν, ὀφέοιν. καὶ ὀφέων. ὦ ὄ-
φιε. καὶ ὄφεε ὄφη. ¶ Πληθυντικά. οἱ ὄφιες ὄφις καὶ ὄφεες ὄ-
φεις. τῶν ὀφίων. καὶ ὀφέων. καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι. καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας
ὄφις. καὶ ὄφεας ὄφεις. ὦ ὄφιες ὄφις. καὶ ὄφεες ὄφεις.
¶ Ἡ πόλις. τῆς πόλιος. καὶ πόλεος. καὶ πόλεως. τῇ πόλιι πόλι.

καὶ πόλεϊ

ἢ πόλεϊ πόλει· τὴν πόλιν· ὦ πόλι. ἢ ὦ πόλις. ❡ Δυϊκά. τὼ πόλιε.
ἢ πόλεε πόλη· τοῖν πολέοιν ἢ πολίοιν ἢ πόλεων· ὦ πόλιε. ἢ πόλεε, πόλη.
❡ Πληθυντικά. οἱ πόλιες πόλις· καὶ πόλεες πόλεις. τῶν πολί-
ων· καὶ πολέων· καὶ πόλεων· ταῖς πόλισι. ἢ πόλεσι. τὰς πόλιας πό-
λις. ἢ πόλεας πόλεις. ὦ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις.
❡ Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος· καὶ σινήπεος· ἢ σινήπεως. τῷ σινήπιϊ σινή-
πι. ἢ σινήπεϊ σινήπει. τὸ σίνηπι ὦ σίνηπι. ❡ Δυϊκά. τὼ σινήπιε.
ἢ σινήπεε. σινήπη. τοῖν σινηπίοιν. ἢ σινηπέοιν. ἢ σινήπεων. ὦ σινήπιε,
καὶ σινήπεε σινήπη. ❡ Πληθυντικά. τὰ σινήπια σινήπι. καὶ σι-
νήπεα σινήπη. τῶν σινηπίων. καὶ σινηπέων. καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπι-
σι ἢ σινήπεσι. τὰ σινήπια σινήπι. ἢ σινήπεα σινήπη. ὦ σινήπια σινήπι.
καὶ σινήπεα σινήπη.

❡In hac Secunda declinatione aduertendũ eſt geniti
uũ ſingularem & dualem & pluralem, neq; ſynæreſim
pati, neq; craſim. ſed diuerſas habere terminationes ſm
diuerſarũ linguaꝝ ꝓprietates. quorũ talis ẽ regula. Cũ
genitiuus ſingularis ſynæſim patitur ſicuti ĩ prima de
clinatiõe. tũc gtũs dualis, et pluralis ſimiliter patiuntur.
Cum uero non patitur ſicuti in hac declinatione, neq;
dualis gtũs neq; pluralis patiť. Ntũs etiã, et utũs dualis
numeri huius declinatiõis nõ patiunť ſynæreſim κοινῶς
Nã præcedẽte. ι. ſequẽte uero quauis uocali fit ſynære-
ſis ĩ ῑ ꝓductũ ut ſupra dictũ eſt: & ſic dicẽdũ fuerat ὄφιε
ὄφῑ. πόλιε πόλῑ. σινήπιε σινήπῑ. Sed his aduerſať regula quæ
dã dualis nũeri ꝓpria. Quod ntũs dualis nihil habet fi
nale q̃ ᾱ. ῑ. ῡ. & ω̄. huis gratia non habet ἰῶτα ἀνεκφώνη-
τον, hoc eſt non prolatum. multo igitur minus ἐκφω-

μούμενον. hoc est prolatum. ὄφεε uero ἰωνικῶς. Moscopulus omnino negat synæresim pati, & hanc adducit regulam. ὧν τινων ἡ γενικὴ τῶν δυϊκῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων, οὔτε ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. Apud ueteres tamen grammaticos sic inueni, ὄφεε ὄφη, ὡς δημοσθένεε δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η μακρὸν κιρνῶνται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει δίφθογγον.

¶ Hoc quoq; annotãdum est gtũm singularem etiam in ηος desinere διὰ τοῦ η ποιητικῶς πόληος. ὀδυσσείας. α. νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. quod et in aliis casibus, & numeris seruatum est, In datiuo ἰλιάδος. γ. πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. In accusatiuo. Κόϊντος in primo. κεῖνον ὅτ' ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἴρυον ἵπποι, καθ' ὁμοιότητα .i. ad similitudinẽ τοῦ βασιλῆος. τῷ βασιλῆϊ. τὸν βασιλῆα. In nominatiuo plurali. Orpheus in argonauticis σχεδόθεν δέ οἱ εἰσὶ πόληες. ἄρρηκτοι δ' ἀΐδαο πύλαι. In accusatiuo plurali idem orpheus. μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας ἄπιδος.

¶ Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς. καὶ ὄφεος ἰωνικῶς. καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιι κοινῶς. καὶ ὄφι καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς. καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς. καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. ¶ Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς. καὶ ὄφεε ἰωνικῶς. καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς. καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς. καὶ ὀφέων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς. καὶ ὄφεε ἰωνικῶς. καὶ ὄφη ἀττικῶς. ¶ Πληθυντικά. οἱ ὄφιες κοινῶς. καὶ ὄφις. καὶ ὄφεες ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς. καὶ ὀφέων ἰωνικῶς. καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς. καὶ ὀ-

φεσι. καὶ ὀφέεσι ἰωνικῶς. τοὺς ὄφιας κοινῶς ἢ ὄφις. καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιον κοινῶς ἢ ὄφις. ἢ ὄφεον ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς. ἢ πόλεος ἰωνικῶς. καὶ πόλεως ἀττικῶς. ἢ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιι κοινῶς. ἢ πόλι. καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς. ἢ πόλει ἀττικῶς. ἢ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς. καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς. καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ πόλιε. ἢ πόλεε πόλη ἢ πόληε. τοῖν πολίοιν. ἢ πολέοιν. καὶ πολέοιν. ὦ πόλιε. καὶ πόλεε πόλη. καὶ πόληε. Πληθυντικά. αἱ πόλιες πόλις. ἢ πόλεες πόλεις. καὶ πόληες. τῶν πολίων. καὶ πολέων. ἢ πόλεων. καὶ πολήων. ταῖς πόλισι. καὶ πόλεσι. ἢ πολίεσσι. τὰς πόλιας πόλις. καὶ πόλεας πόλεις. καὶ πόληας. ὦ πόλιες πόλις. καὶ πόλεες πόλεις. ἢ πόληες. Τρίτη κλίσις.

Ertia declinatio Contractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν unam tantum habet terminationẽ in ευς masculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ εος fit κοινῶς. καὶ ηος ἰωνικῶς καὶ εως ἀττικῶς. Cuius synæreses sunt cũ prima declinatione cões uidelicet εϊ. ει. εε η ει. εα. ει. Παραδείγματα.

Ὁ βασιλεύς. τοῦ βασιλέος. ἢ βασιλέως. ἢ βασιλῆος. τῷ βασιλέϊ. βασιλεῖ. ἢ βασιλῆι. τὸν βασιλέα. ἢ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ. καὶ ὦ βασιλεύς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε. βασιλῆ. ἢ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν. ἢ βασιλήοιν. ὦ βασιλέε βασιλῆ. ἢ βασιλῆε. Πληθυντικά. οἱ βασιλέες βασιλεῖς. καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι ἢ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας. βασιλεῖς ἢ βασιλῆας. ὦ βασιλέες βασιλεῖς. καὶ βασιλῆες. Sciẽdũ ẽ aũt noĩa in ευς desinentia masculini generis siue monosyllaba sint, siue polysyllaba

ὀξύνεσθαι κοινῶς. ut ὀδυσεύς. ἀχιλλεύς. ζεύς. φησὶ ὁ διόνυσος. δυδεὺς ὄνομα πόλεως. αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι. Etiam aduertendum est huiusmodi nomina in εὺς diuersos habere genitiuos. ut ὀδυσέος κοινῶς. καὶ ὀδυσέως ἀττικῶς. ἢ ὀδυσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας. ἢ ὀδυσεῖος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσηος προπαροξυτόνως κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσειος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσίος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσεῦς περισπωμένως δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. ὀδυσσείας ω. ὀδυσεὺς δὲ λαβὼν κῦσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, ἀντὶ τοῦ ὀδυσέως. nec patitur synæresim nisi ε purum ante ως forte inueniatur ἔθος ἀττικῷ, ut ἐρετριεύς, ἐρετριέως ἐρετριῶς. πειραιεὺς πειραιέως πειραιῶς. Accusatiuusquoque horum uarius est. ut τὸν βασιλέα κοινῶς ultima correpta. quoniam genitiuus in ος desinens accusatiuum singularem in α habere debet ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον hoc est, eiusdem temporis & toni. ut αἴαντος αἴαντα. Attici uero quoniam in genitiuo singulari mutant ὂ μικρὸν in ὦ μέγα, ut βασιλέως, πηλέως, accusatiuum quoque in ᾱ productum faciunt. ut ὁμόχρονος sit proprio genitiuo βασιλέᾱ. πηλέᾱ. εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καί μιν δέδορκα τόνδε πηλέᾱ πέλας. In quibus uero faciunt genitiuum in ῶς contractum in ᾱ solum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accusatiuum. ut ἐρετριῶς. ἐρετριέα ἐρετριᾶ. πειραιῶς. πειραιέα πειρεᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα. Δωριεῖς uero βασιλῆ, πηλῆ. τυδῆ μηκιστῆ. Sic enim in antiquis & castigatis codicibus inueni. ἰλιάδος. δ. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. & ἰλιάδος. ο. μηκιστῆ

κιστῆ

κιστῆ δ' ἔλε πουλυδάμας, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδεῖ ut quidã legunt. neq; μηκιστὴν pro μηκιστέα. Vel, ut Eustathio placet κατ' ἀποκοπήν. hæc enim sunt eius uerba. τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνήρηται. ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα. καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσῆα ὀδυσῆ ἐστιν εἰπεῖν. καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

¶ Ὁ βασιλεὺς κοινῶς. καὶ βασιλεῦς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς. καὶ βασιλέως ἀττικῶς. καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. καὶ βασιλεῖος ἢ βασίληος αἰολικῶς. ἢ βασίλεος καὶ βασιλῖος βοιωτικῶς. ἢ βασιλεῦς δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς. καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς. καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς. καὶ βασιλέᾱ ἀττικῶς. ἢ βασιλῆα ἰωνικῶς. ἢ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς. καὶ ὦ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς. καὶ βασιλῆ ἀττικῶς. ἢ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς. καὶ βασιλῆ ἀττικῶς καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. ¶ Πληθυντικά. οἱ βασιλέες κοινῶς. καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς. ἢ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς. καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς. καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς. καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς. καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς. καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς. καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

Τετάρτη κλίσις.

q Varta declinatio Contractorum nominum τῶν ὀλιγοπαθῶν duas habet terminationes in ω et in ως fœmininorum tantum, quorum genitiuus in όος existens in οῦς κατὰ κρᾶσιν facit cõtractum, Synæreses autem huius declinationis, quæ ex

ō paruo, et sequēte uocali fiunt, hæc sūt οο ου. οϊ οι. οα ω.

Παραδείγματα.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος καὶ λητοῦς. τῇ λητόϊ καὶ λητοῖ. τὴν λητόα καὶ λητώ. ὦ λητοῖ. Δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητόιν. ὦ λητώ. Πληθυντικά. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

Ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. τῇ αἰδόϊ καὶ αἰδοῖ. τὴν αἰδόα καὶ αἰδῶ. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκά. τὼ αἰδώ. τοῖν αἰδόιν. ὦ αἰδώ. Πληθυντικά. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδούς. ὦ αἰδοί.

Aduertendum est hoc ī loco noīa huius declinationis in ω desinētia oīa acui in extrema. ut κλωθώ. ἐρατώ. κλειώ. καλυψώ. Similiter, & quæ in ως desinunt ἠώς. αἰδώς. Patiuntur aūt synæresim in tribus casibus singularis numeri tantū, hoc est gtō. dtō et actō. Cætera uero oīa tertiā sequūtur declinationem simpliciū. Etiam genitiuus nominum in ω desinentium uario modo inueniuntur secundū uarios idiomatū usus. Nam iones & quidam dores perfecto utūtur genitiuo, λητόος, σαπφόος. Attici uero ac cōmunis līgua λητοῦς dicūt & σαπφοῦς κατὰ κρᾶσιν. At æoles & lacōes qui & dores, addētes σ ntō casui ꝓpriū faciūt gtūm ἡ λητώ τῆς λητῶς. ἡ σαπφὼ τῆς σαπφῶς. Datiuus uero ī οι omnibus idiomatis ē cōmunis, Sed accusatiui uarius ē usus. soli enim æoles addentes ν ntō casui propriū faciunt accusatiuū ἡ λητώ τὴν λητών. ἡ σαπφὼ τὴν σαπφών. Iones uero in ουν τὴν λητοῦν τὴν σαπφοῦν. At cōmunis līgua, et attici τὴν λητὼ dicunt, et τὴν σαπφώ. accentu acuto super extremā, licet ex crasi sit lōga et accentū suscipiat. Est. n. regula quod omnis casus eun

dem sonũ habés, siue litteraturã cũ alio casu eiusdé numeri, & idiomatis eũdem accentũ habere debet. ut ἡ μοῦσα ὦ μοῦσα, Sic ἡ λητὼ τὴν λητώ. τῇ λητοῖ ὦ λητοῖ. additũ é eiusdé numeri, quoniã τῇ λητοῖ. dtũs singularis circunflectitur, sed αἱ λητοὶ ntũs pluralis acuitur. additum est, & idiomatis quoniam βασιλεὺς ntũs singularis κοινῶς acuit̃, et βασιλεῦς gtũs singularis δωρικῶς circunflectitur. Accusatiuus uero nominũ in ῶς exeũtium circũflectitur quoniam nõ eũdem sonũ habet siue litteraturam cũ ntõ ut ἡ αἰδὼς τὴν αἰδῶ. Vocatiuus ẽt non solũ in οῖ desinere ĩuenitur apud poetas, sed in. ῶ atticorũ more. Apollonius in principio tertii argonauticoꝝ.

℃ Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρατὼ παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε, ἔνθεν ὅπως ἐς ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας ἰήσων. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ.

℃ Ἡ λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς καὶ δωρικῶς. τῆς λητοῦς κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῆς λητῶς αἰολικῶς καὶ λακωνικῶς. τῇ λητοῖ τῇ λητοῖ. τὴν λητόα, τὴν λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς καὶ λητὼν αἰολικῶς καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ. καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. ℃ Δυϊκά. τὰ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. et alia ut supra.

Πέμπτη κλίσις.

Vinta declinatio Cõtractoꝝ nominum τῶν πολυπαθῶν. duas habet terminationes ᾱς purum & ρᾱς neutrorum. quorum genitiuus in ᾱτος desinit κοινῶς. & in ᾱος ἰωνικῶς, & in ῶς ἀττικῶς.

℃ Synæreses autem huius declinationis duæ sunt. in ᾱ productum et in ω μέγα. præcedente enim

ᾱ, & ō ut cunq; sequēte, siue ō paruum sit, & idem siue solum, siue in diphthongo, siue sit ω̄ magnum, semper fit synæresis in ω̄ μέγα. Sequente uero quauis alia uocali in ᾱ productum fit synæresis. Non nunquam tamen apud poetas ᾱ inuenitur correptum κατὰ ἀποκοπὴν, non autem per synæresim.

Παραδείγματα.

¶Τὸ κρέας· τοῦ κρέατος κοινῶς· ἢ κρέαος ἰωνικῶς· ἢ κρέως ἀττικῶς· τῷ κρέατι κοινῶς· καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς· καὶ κρέᾳ ἀττικῶς· τὸ κρέας· ὦ κρέας. ¶Δυϊκά. τὼ κρέατε· καὶ κρέαε· καὶ κρέα· τοῖν κρεάτοιν· καὶ κρεάοιν· καὶ κρεῷν· ὦ κρέατε· καὶ κρέαε· ἢ κρέα.

¶Πληθυντικά. τὰ κρέατα· καὶ κρέαα· καὶ κρέα· τῶν κρεάτων· ἢ κρεάων· καὶ κρεῶν· τοῖς κρέασι κοινῶς· ἢ κρεάτεσσι ἰωνικῶς· τὰ κρέατα· καὶ κρέαα· ἢ κρέα· ὦ κρέατα· καὶ κρέαα· ἢ κρέα.

¶Τὸ κέρας· τοῦ κέρατος κοινῶς· ἢ κέραος ἰωνικῶς· καὶ κέρως ἀττικῶς· τῷ κέρατι κοινῶς· ἢ κέραϊ ἰωνικῶς· καὶ κέρᾳ ἀττικῶς. τὸ κέρας· ὦ κέρας. ¶Δυϊκά. τὼ κέρατε· καὶ κέραε· καὶ κέρα. τοῖν κεράτοιν· ἢ κεράοιν· καὶ κερῷν· ὦ κέρατε· ἢ κέραε· καὶ κέρᾳ.

¶Πληθυντικά. τὰ κέρατα· καὶ κέραα· καὶ κέρα· τῶν κεράτων· καὶ κεράων· καὶ κερῶν· τοῖς κέρασι κοινῶς· ἢ κεράτεσσι ἰωνικῶς· τὰ κέρατα· ἢ κέραα· καὶ κέρα· ὦ κέρατα· καὶ κέραα· ἢ κέρᾳ.

Περὶ τῶν ὁλοπαθῶν καὶ ὀλιγοπαθῶν καὶ ἄλλων τινῶν.

Vnt aliqua nomina quæ (ut dictum est) ὁλοπαθῆ nuncupātur. quoniam per omnes casus & numeros synæresim patiuntur. et a nominibus tertiæ declinationis. simplicium fiunt. & ea quoque in οῦ mit

tunt genitiuum singularem κατὰ κρᾶσιν.

Παραδείγματα.

¶ Ὁ νόος νοῦς. τοῦ νόου νοῦ. τῷ νόῳ νῷ. τὸν νόον νοῦν. ὦ νόε νοῦ.
¶ Δυϊκά. τὼ νόω νῶ. τοῖν νόοιν νοῖν. ὦ νόω νῶ. ¶ Πληθυντικά. οἱ νόοι νοῖ. τῶν νόων νῶν. τοῖς νόοις νοῖς. τοὺς νόους νοῦς. ὦ νόοι νοῖ.

¶ Declinatur etiam per quintam declinationem simplicium hocmodo.

¶ Ὁ νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦς.

¶ Ὁ ῥόος ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ ῥῷ. τὸν ῥόον ῥοῦν. ὦ ῥόε ῥοῦ. καὶ τὰ λοιπά.

¶ Ὁ πλόος πλοῦς. τοῦ πλόου πλοῦ. τῷ πλόῳ πλῷ. τὸν πλόον πλοῦν. ὦ πλόε πλοῦ. Sic ἁπλόος ἁπλοῦς. διπλόος διπλοῦς. τριπλόος τριπλοῦς Quorũ fœminina, et neutra etiã p omnes casus et numeros sinæresim patiũtur. Fœmina tñ ad secũdã simpliciũ declinationé referũtur, inflectunrur aũt sic.

¶ Ἡ ἁπλόη ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ. τὴν ἁπλόην ἁπλῆν. καὶ τὰ λοιπά.

¶ Τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον ἁπλοῦν. ¶ Δυϊκά. τὼ ἁπλόω ἁπλῶ. τοῖν ἁπλόοιν ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω ἁπλῶ. ¶ Πληθυντικά. τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα ἁπλᾶ.

¶ Sunt et alia nomina, quæ et si sunt πολυπαθῆ & in paribus syllabis declinantur, in nulla tamen contractorum ordinantur. quæ sunt

¶ Ὄϊς οἶς. ὄϊος οἰός. Φθόϊς Φθοῖς Φθόϊος Φθοιός. et ĩ plurali ὄϊδες οἶς. ὄϊδας οἶς. Φθόϊδες Φθοῖς. Φθόϊδας Φθοῖς. quorum

usus apud poetas uarius est.

Πλακόεις πλακοῦς· πλακόεντος πλακοῦντος· πλακόεντι πλακοῦντι· πλακόεντα πλακοῦντα· ὦ πλακόεν, πλακοῦ·

Σιμόεις σιμοῦς· σιμόεντος σιμοῦντος· σιμόεντι σιμοῦντι· σιμόεντα σιμοῦντα· ὦ σιμόεν, σιμοῦ·

Υἱ̈ς quoq; quod filiũ significat in oĩ numero et casu patitur synæresim præter quã ĩ ntõ et utõ singularis numeri, quoniam si in his fieret synæresis inueniretur cõsonans post ῡ ut ὑΐς ὑῖς· quod est contra cõmunem regulam. nam post ῡ diphthongũ nunq̃ sequitur cõsonans, sed uocalis tantum. ut μυῖα ἅρπυια. Fit tñ ĩ dtõ plurali huiusmodi synæresis sequente consonante sed interponitur ᾱ ut ὑΐσι υἱάσι. cuius triplex est in flexio,

Ὁ ὑΐς· τοῦ ὑΐος ὑῖος· τῷ ὑΐϊ ὑῖ· τὸν ὑΐα ὑῖα· ὦ ὑΐς. Δυϊκά. τὼ ὑΐε ὑῖε· τοῖν ὑΐοιν ὑῖοιν· ὦ ὑΐε ὑῖε. Πληθυντικά. οἱ ὑΐες ὑῖες· τῶν ὑΐων ὑῖων, τοῖς ὑΐσι καὶ υἱάσι· τοὺς ὑΐας ὑῖας· ὦ ὑΐες ὑῖες.

Καὶ ἄλλως.

Ὁ υἱεύς· τοῦ υἱέος· τῷ υἱέϊ υἱεῖ· τὸν υἱέα· ὦ υἱεῦ· Δυϊκά. τὼ υἱέε· ἤ· τοῖν υἱέοιν· οῖν· ὦ υἱέε· ἤ. Πληθυντικά· οἱ υἱέες υἱεῖς· τῶν υἱέων· υἱῶν· τοῖς υἱέσι· sicut δρομεῦσι a ntõ singulari abiecto ν τοὺς υἱέας· υἱεῖς· ὦ υἱέες· εῖς·

Ὁ υἱός· τοῦ υἱοῦ· τῷ υἱῷ· τὸν υἱόν· ὦ υἱέ· καὶ τὰ λοιπά,

Alia nomina sunt quæ etiã ὀλιγοπαθῆ appellãtur, et ea quoq; imparibus syllabis uariantur in nulla tamen cõtractorũ nominũ declinatione coordinãtur cũ ex toto eorũ nõ seruẽt proprietatem, quẽ Theodorus partim appellat πρῶτον ῡ ut ἡδύς· partim δεύτερον ῡ, ut βότρυς· Synæreses autem τοῦ πρώτου ῡ hæ sunt εῖ ει· εε

εῑ. εα̅, εῑ. ut ἡδέϊ. ἡδεῖ. ἡδέων. ἡδεῖς ἡδέας. ἡδεῖς. τοῦ δὲ δευτέρου. ῡ hæ υε υ, υα υ. Nã ῡ præcedēte sequēte. quãuis uocali si ex eis fiat synæresis in idē ῡ fit semper. ut βότρυες. βότρυς. βότρυας βότρυς. horum aūt īflexionē uide proprio loco in quinta simplicium declinatione.

¶ Multa alia nomina sunt ὀλιγοπαθῆ in ῑς desinentia, quæ etsi ad secundam contractorum declinationem reduci possūt ut ἡ λέξις τῆς λέξιος κοινῶς καὶ λέξεος ἰωνικῶς. καὶ λέξεως ἀττικῶς. sicut πόλις πόλιος. καὶ πόλεος καὶ πόλεως nō tamē reducūtur. cū ex his sola atticorum inflexio in usu remāserit. quæ huiusmodi est.

¶ Ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει ἀπὸ τοῦ λέξεϊ ἰωνικῶς. τὴν λέξιν ὦ λέξις. ¶ Δυϊκά. τὼ λέξη ἀπὸ τοῦ λέξεε. τοῖν λέξεων. ὦ λέξη.

¶ Πληθυντικά. αἱ λέξεις ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν λέξεων, ταῖς. λέξεσι. τὰς λέξεις. ὦ λέξεις.

¶ Ἡ κλίσις. τῆς κλίσεως. τῇ κλίσει. τὴν κλίσιν. ὦ κλίσις. & alia huiusmodi infinita.

¶ Cōparatiua quoq; ī ων desinētia ὀλιγοπαθῆ et ipsa appellari possunt cū in accusatiuo singulari. & nominatiuo accusatiuo & uocō plurali synæresim patiātur atticorū more ut ī quinta simpliciū declinatione dictum est. In accusatiuo enim singulari fit synæresis in ω̅. in nominatiuo uero et accō & uocō plurali masculi generis, in ου̅ et neutri in ω̅ μέγα.

¶ Ὁ μείζων. τοῦ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸν μείζονα καὶ μείζω. ὦ μείζων. τὼ μείζονε. τοῖν μειζόνοιν. ὦ μείζονε. οἱ μείζονες καὶ μοίζους

τῶν μειζόνων· τοῖς μείζοσι· τοὺς μείζονας· μείζους· ὦ μείζονες· μείζους·

Duo nomina fœminina solum inueniuntur in αυς exeuntia circunflexa, et per ος purum declinata. quorum inflexio huiusmodi est, acuaria.

Ἡ ναῦς καὶ νηῦς· τῆς ναός· ἢ νηός· καὶ νεώς· τῇ ναΐ· καὶ νηΐ· τὴν νάα καὶ νῆα· καὶ ναῦν· καὶ νηῦν· ὦ ναῦς, καὶ ναῦ ἢ νηῦς· τὼ νᾶε καὶ νῆε· τοῖν ναοῖν καὶ νηοῖν· ὦ νᾶε ἢ νῆε· αἱ νᾶες· καὶ νῆες· ἢ νέες· τῶν ναῶν· ἢ νηῶν καὶ νεῶν· ταῖς ναυσί· καὶ νηυσὶ ἢ νήεσι· τὰς νῆας· καὶ νέας· καὶ ναῦς· καὶ νηῦς· ὦ νᾶες· καὶ νῆες· καὶ νέες·

Ἡ γραῦς καὶ γρηῦς· καὶ γρηΰς· ὀδυσσείας· χ· ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει· τῆς γραός· ἢ γρηός· τῇ γραΐ· καὶ γρηΐ· τὴν γραῦν· καὶ γρηῦν· ὦ γραῦς· ἢ γραῦ· καὶ γρηῦς καὶ γρηῦ· ὀδυσσείας χ· ἐνθυμῷ· γρηῦ, χαῖρε· ἢ γρηῢ· ὀδυσσείας χ· δεῦρο δὴ ὄρσο γρηῢ παλαιγενές·

Τὰ γρᾶε, καὶ γρῆε· ταῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν· ὦ γρᾶε καὶ γρῆε· αἱ γρᾶες καὶ γρῆες· τῶν γραῶν· καὶ γρηῶν· καὶ γρεῶν· ταῖς γραυσί· καὶ γρηυσί· καὶ γρήεσι· τὰς καὶ γραῦς γρηῦς· καὶ ὦ γρᾶες· καὶ γρῆες·

Περὶ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

n Omina nũeralia unũ significãtia singl'r tantũ declinãtur. Quæ uero duo, dualiter. Quæ autem plura, pluraliter & trium sunt generũ.

Εἷς· ἑνός· ἑνί· ἕνα· μία· μιᾶς· μιᾷ· μίαν· ἕν· ἑνός· ἑνί· ἕν·

Δύο· καὶ δύω ἀττικῶς· δυοῖν· καὶ δυεῖν, διὰ διφθόγγου ει· σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς·

Declinatur etiam in plurali numero sic.

Οἱ δύο· αἱ δύο· τὰ δύο· τῶν δύο· τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσί· τοὺς δύο· τὰς δύο· τὰ δύο· Τρεῖς· τριῶν· τρισί· τρεῖς· masculini, et fœmini generis τρία· τριῶν· τρισί· τρία·

τέσσαρες

Τέσσαρες· τεσσάρων· τέσσαρσι· τέσσαρας· masculini,& fœmi nini generis τέσσαρα· τεσσάρων· τέσσαρσι τέσσαρα· A quatuor autem usq; ad centum omnia sunt indeclinabilia. Articulis autē discernuntur cuius sint generis,& casus, hoc modo οἱ πέντε· τῶν πέντε· τοῖς πέντε· τοὺς πέντε· αἱ πέντε τῶν πέντε· ταῖς πέντε· τὰς πέντε· τὰ πέντε· τῶν πέντε· τοῖς πέντε· τὰ πέντε· Eodem modo declinātur. & ἕξ. & ἑπτά. & ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα, & reliqua. A ducētis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declnatur.

¶ Οἱ διακόσιοι· τῶν διακοσίων· τοῖς διακοσίοις· τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι· τῶν διακοσίων· ταῖς διακοσίαις· τὰς διακοσίας· τὰ διακόσια· τῶν διακοσίων· τοῖς διακοσίοις· τὰ διακόσια. Sic et τριακόσιοι, τετρακόσιοι· πεντακόσιοι· ἑξακόσιοι· ἑπτακόσιοι· ὀκτακόσιοι· ἐννεακόσιοι· χίλιοι· δισχίλιοι· τρισχίλιοι· τετρακισχίλιοι· καὶ τὰ λοιπά.

Τέλος.

Alia diuisio nominis.

e X partibus orationis. Nomen præter ea quæ prius dicta sunt, est aliud gentile ut φρύξ. Aliud infinitum ὁποῖος τις. Aliud collectiuū ut δῆμος. Aliud diuiduū siue partitiuum. ut ἕτερος ἑκάτερος ἕκαστος ἄλλος. Aliud comprehēsiuū ut ἀμπελών. Aliud factiuū ut φλοῖσβος. Aliud ordinale.ut πρῶτος δεύτερος. Aliud ad aliquid.ut πατήρ. Aliud quasi ad aliquid ut νύξ, θάνατος. Propria nomina semper unius generis sunt uidelidet masculīni solum uel fœminini

generis sunt uidelicet masculini solum, uel fœminini ut ὅμηρος, καλλιόπη. Appellatiuorum autem quæcunque significant animalia, cōia sunt duum generum ut plurimum. nōnulla tamen sunt promiscua. Quæ autē proprie sunt adiectiua, cōia trium generum existunt oīa. ut σοφός. σοφή. σοφόν. Quæ uero nunc ut adiectiua, nūc ut appellatiua accipiuntur. ut ὑβριστής. καὶ πολίτης. καὶ βασιλεύς & similia cōmunia sunt duū generum. tale autem est γηραιόν, et πλῶξ.

❡Desinētia igitur in ος purū simplicia cōmunia triū generum in α formant fœmininū, ut δίκαιος δικαία Eodem modo quæcunq; in ultima syllaba habent ρ. ut αὐθηρός αὐθηρά. σοφίη autem et similia ionica sunt.

❡Desinētia autē in ος nō purum in η fœmininū habent formatū. ἔρημος ἐρήμη. φρόνιμος. φρονίμη.

❡Interrogatiua siue percunctatiua communia sūt & ipsa trium generū. τίς. τί. τοῖος. τοία. ποῖον uocatiuumq; non habent. Accipiuntur autem uel secundum substantiā. ut τίς. Vel secundum quale, ut ποῖος. Vel secundum quantum ut πόσος. πηλίκος. πόσος. πότερος. vel secundum locum ut ποδαπός. ❡Eodem modo et infinita, communia sunt trium generum. et singula a singulis percunctatiuis formantur adiectione τοῦ ὁ ποῖος ὁποῖος. πότερος ὁπότερος.

❡Relatiua autem etiam cōmunia sunt trium generum, & uel secundum quale uel secundum quantum accipiuntur. τοιοῦτος οἷος. τηλικοῦτον ἡλίκον. τόσον ὅσον.

¶Collectiua autem uniusgeneris sunt. δῆμος, πλῆθος.
¶Diuisiua autem siue partitiua, cõmunia sunt trium generum ἕτερος. ἑτέρα. ἕτερον. ἄλλος. ἄλλη. ἄλλο.
¶Quatuor modis sunt partitiua, aut enim unum ex duobus, ut ἕτερον. aut duo per unum, ut ἑκάτερον. Aut unum ex multis ut ἄλλο. aut multa per unum, ut ἕκαστον.
¶Ordinalia quoq;, & ipsa cõmunia sunt trium generũ πρῶτος. πρώτη. πρῶτον.
¶Etiam substantialia siue materialia. ut λίθινος λιθίνη λίθινον. Hæc autem formantur ab iis solis quæ sunt similium partium. ξύλον. enim & ὀστοῦ & σὰρξ sũt similium partium. unde ξύλινον, et ὀστεΐνον. & σάρκινον. eodẽ modo & in aliis. In duas maxime terminatiões diuiduntur. aut enim in ινον ut πήλινον. aut in ωδης. ut πηλῶδες.
¶Eorum tamen quæ sunt ex metallis. propria est terminatio in εον & in οῦν per synæresim χρύσεον. σιδήρεον. χάλκεον, ἀργύρεον. quæ κεράμεον secutũ est.
¶Omnino autem accidunt nomini quinque prius dicta. γένος. εἶδος. et cætera, quorum, & genus abu siue aliquid commune et aliquid promiscuum erit.
¶Masculino enim soli articulo subiunctum masculinum erit. ¶Fœminino autem solum fœmininum ¶Neutro neutrum, ambobus et masculino, & fœminino commune erit. ¶Alterutro autem ambo genera significans promiscuum. ut αἰετός.

Species autem alia primitiua ut πᾶς. Alia deriuatiua. ut λόγος Deriuatiuorũ auté septé maxime sũt species συγκριτικὸν ὑπερθετικὸν πατρωνυμικὸν. ὑποκοριστικόν. κτητικόν. παρώνυμον & ῥηματικόν. hoc est comparatiuum Superlatiuum patronymicũ. Diminutiuum. Possessiuum. Denominatiuum & Verbale. De Cõparatiuis.

¶Cõparatiui, & superlatiui formationes ita se habent

Nomina adiectiua trium generum in ος desinentia mutatione σ in τ et adiectione ερος Comparatiua fiunt. ἔνδοξος ἐνδοξότερος. assumptione auté ατος, superlatiua. ἔνδοξος, ἐνδοξότατος, παλαιός. παλαιότατος. excipitur καλὸς καὶ κακὸς & alia quædam καλλίων enim κάλλιστος. κακίων κάκιστος. βελτίων βέλτιστος. ἀμείνων. κρείττων. ἄριστος. χείρων. ἐλάττων. ἥττων. μείων, ἐλάχιστος. μείζων, μέγιστος. ῥάων ῥᾷστος. Si autem in ης positiuum desinens per εος declinetur a neutro in ες assumptiõe τερος fiunt comparatiua. ἀληθὴς ἀληθὲς ἀληθέστερος. εὐγενὴς εὐγενές εὐγενέστερος. assumptione autem τατος, Superlatiua. ἀληθέστατος, εὐγενέστατος. Si autem in υς desinat positiuum cõmune trium generum a neutro similiter fiunt βραχὺς βραχὺ βραχύτερος. βραχύτατος. præter ἡδύς. πολύς. ταχύς. ἡδίων ἥδιστος & πλείων πλεῖστος. & ταχίων τάχιστος. Quamuis & hæc formari possint adiectione τερος & τατος. excepto πολυς. ἡδύτερος ἡδύτατος. ταχύτερος ταχύτατος.

¶Ex his igitur quæ dsinunt in υς aliqua faciunt simplex comparatiuum, & superlatiuũ. Aliqua autem duplex. Simplex, ut εὐρὺς εὐρύτερος enim, & εὐρύτατος solũ.

Duplex

duplex autem ἡδὺς et γλυκὺς et ὠκύς. Hæc.n. non solum in τερος et ι τατος. sed etiam in ων et in ιστος, ut γλυκύων γλύκιστος. ὠκίων ὤκιστος. Similiter aũt αἰσχρὸς et ἐχθρός. Si aũt βράσσων. et θάσσων. et πάσσων prætermittere non oporteret, quædam possent triplicem sic formam præbere. nã ab iis quæ sunt βραδύς et βραχύς fit Cõparatiuum βράσσων et a ταχὺς θάσσων et a παχὺς πάσσων.

¶Quæ aũt in aliam aliquã desinunt terminationẽ in εστερος et εστατος formant cõparatiua & superlatiua. ut σώφρων σώφρονος σωφρονέστερος σωφρονέστατος. χαρίεις χαρίεντος χαριέστερος, χαριέστατος. ἄϋνος uero ἀϋνόστερος et ἀϋνόστατος facit absq; ε.

¶Non solum autem a nominibus Cõparatiua fiunt, sed a participiis quoq;. ut ἐρρωμένος ἐρρωμενέστερος. a præpositiõibus etiam. ut πρότερος. ὑπέρτερος. Et ab aduerbiis ut ἐγγύτερος. πορρώτερος. ἀνώτερος.

¶Præterea quæ in οτερος et οτατος. desinũt, si ante ο syllabam breuẽ habeant per ω magnum scribuntur ut φρόνιμος φρονιμώτερος φρονιμώτατος. Si uero lõgam uel natura uel positiõe per ο paruum ut πρᾶος πρᾳότερος πρᾳότατος. ἔνδοξος ἐνδοξότερος ἐνδοξότατος.

De patronymicis.

P Atronymici autem formationes sunt huiusmodi. nomina in ος purum desinentia in αδης faciunt patronymicũ masculinum ἥλιος ἡλιάδης. Quæcunq; autem in ος nõ purũ exeunt, formant patronymicum in ιδης. ut κρόνος κρονίδης. Præterea quæ sunt quĩtæ declinationis in ιδης formãt patronymicũ,

ubi etiã ſynæreſis fit in iis quæ habent ε in penultima πέλοψ. πέλοπς. πελοπίδης. πηλεύς. πηλέως. πηλεΐδης. καὶ πηλείδης κατὰ συναίρεσιν. ℭ Eſt etiã alia formatio in ων ionum propria. πηλείων. Nomía primæ declinationis formãt patronymicũ in αδης ut αἰνείας. αἰνειάδης. ἰφίτης. ἰφιτιάδης. ℭ Patronymica fœminina a propriis maſculinis formant͛ abiectione δη ἰλιάδης ἠλιάς. νεστορίδης νεστορίς. Et maſculía primæ ſunt declinatiõis, fœminía uero quintæ πριαμίδης πριαμίδου. πριαμίς. πριαμίδος. Eſt aũt et alia forma patronymici abuſiue, quæ in maſculino deſinit in διος. ut ὑρράδιος ĩ fœminío uero ĩ νη. ut ἀδραστίνη. et ἠετιώνη. Quare ſic tribus modis liceret formare patronymicũ, & maſculinũ, & fœmininum.

De diminutiuis.

d Iminutiua, & a propriis, et ab appellatiuis formãtur ut a ζηνόδωρος ζηνᾶς. ab eo aũt quod eſt ἄνθρωπος ἀνθρωπίσκος. Formæ autem maſculinorũ ſex. in ων diminutiuũ duaꝝ ſyllabarum βάκχων ὁ βακχυλίδης. ĩ ων terminans penultimã ι, μωρίων, ὁ μωρός. In αξ. ῥόδαξ ὁ ῥόδιος. In ας ζηνᾶς. μητρᾶς. In κος ἀνθρωπίσκος. In λος ναυτίλος., ὁ ναύτης. Fœmininoꝝ aũt tres in ων, ut ὕφων, ἡ ὑφηλὴ In ις θεραπαινίς. ἡ θεράπαινα. In κη παιδίσκη. ἡ παῖς. Neutroꝝ aũt una forma in ον ut μειρακύλλιον. γερόντιον.

De Poſſeſſiuis.

p Oſſeſſiua aũt a ꝓpriis, & appellatiuis, deducũtur Et ab iis quæ deſinunt ĩ ευς terminãtur in ειον ut νηλεὺς νηλέως νήλειον. Sed non ab iis ſolis. nã ab eo quod

est ἄνθρωπος fit ἀνθρώπειον Desinentia in κὸς et in ώδης ueniunt ab iis quæ desinunt in ος λόγος λογικός. Sed non ab iis solis. Nam a βασιλεὺς βασιλικὸν et a δειλία δειλικόν. potest tamen et hic grãmaticus ambas species ab uno quoq; horum deducere cum non prohibeatur unq̃ ab eo quod nõ sit in usu. Vt eñi ab eo quod ẽ ἄνθρωπος ἀνθρωπικὸν et ἀνθρώπειον, sic et ab eo quod est ὅμηρος ὁμηρικὸν et ὁμήρειον, et ab eo qđ est πλάτων πλατωνικὸν et πλατώνειον. Nõnulli autẽ appellãt οἰκειωματικὰ possessiua ea quæ a loco denominatiue dicũtur ut οὐράνιος ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, et θαλάσσιος ἀπὸ τῆς θαλάσσης. et similia. Quare liceret sic etiã possessiua trib⁹ modis ẽẽ aut eñi οἰκειωματικῶς, ut οὐράνιον. aut συνεκφαντικῶς ut γραμματικόν, aut μετουσιαστικῶς ut λιθώδης.

De denominatiuis.

Denominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species Et licet ab uno quoq; nomine deriuare masculinum quidem in ων ut φίλος φίλων. fœmininum autem in οτης unius generis. ut φιλότης. Neutrum uero in ιον & omnino in ον trium generũ φίλιον φιλικόν. Non simpliciter tamẽ trium generum sed ut ultimæ et penultimæ specierum se habent. ἀνθρωπικὸν enim, et ἀνθρώπειον et ἀνθρωπώδης καὶ πήλιον et αἰθηρόν. et omino secundum formationes specierum nominis traditam. Considerare etiam oportet utrum species tria suscipiat genera, quia desinentia in ον neutra non omnino commũia sunt trium generum ζωύφιον igitur et μυρακύλλιον et λεβήτιον et omnino diminutiua unius

generis sunt. Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationem secūdum differentiam specierum. ut in diminutiuo λίθαξ· ἀνθρωπίσκος· μηνιᾶς. In patronymico autem in δης.

De uerbalibus.

Verbalia, ut in uniuersum dicam, a passiuo praeterito fiunt, uidelicet a prima psona, uel secūda, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima persona fiunt πεποίημαι ποίημα. λελόγισμαι λογισμός. ℭ Foeminina autem in σις a secunda persona. ut λέλυσαι λύσις. ℭ Desinentia autem ī τος cōmunia trium generum a tertia. ἤκουσται ἀκουστός. ℭ Et praeterea appellatiua in ηριον πέποται, ποτήριον. ℭ Est praeter ea quae dicta sunt, etiam figura decomposita uidelicet quae a composito deriuatur, ut ἑλίπαις, ἑλιπαίδης.

·ς·

·

ΤΕ'ΛΟΣ ΤΟΥ̂ Ο'ΝΟ'ΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμά ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc eſt Verbum eſt pars orationis ſine caſu, quæ ſuſcipit tempora et perſonas, & numeros et actionem uel paſſionem ſignificat. Verbũ igitur una eſt ex octo partibus orationis. Sine caſu aũt dicitur ad differentiã participiorum, et nominũ. Verbum enĩ nõ ſuſcipit caſus, ſed ĩflexiões tres, ut λέγω λέγεις λέγει. Suſcipit aũt pſonas et numeros. Actionem uel paſſionẽ ſignificat. actiõem ut τύπτω. paſſionẽ ut τύπτομαι. Accidunt autẽ uerbo ἐγκλίσεις. hoc eſt inclinationes ſiue modi. διαθέσεις hoc eſt affectus ſiue genera. εἴδη ſpecies. σχήματα figuræ. ἀριθμοὶ numeri. πρόσωπα perſonæ. χρόνοι tempora. συζυγίαι ideſt cõiugationes. ἐγκλίσεις ſũt quinq;. ὁριστική. προστακτική. εὐκτική. ὑποτακτική. καὶ ἀπαρέμφατος. ideſt indicatiuus. ĩperatiuus. optatiuus. ſubiũctiuus. et infinitiuus. ἔγκλισις aũt ẽ electio ſecundum quã animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. inclinat enim ad indicandum ad imperandũ ad optandum et ſimilia. Sciendum aũt antiquos ἐγκλίσεις et διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupaſſe, ſed poſtea diuiſiſſe ipſas, et animi quidẽ appellauiſſe ἐγκλίσεις. i. inclinationes. ut ἐνθυμηθῆναι. hoc eſt mente cõcipi. corporis uero διαθέσεις ideſt diſpoſitiones, ut τύψαι. uerberare. ἔγκλισιν aũt appellãt in quod aĩũs inclinat. Agere aũt et pulſare διάθεσιν. διαθέσεις aũt tres ſunt ἐνέργεια. πάθος. καὶ μεσότης. i. actio, paſſio et medietas. ἐνέργεια ut τύπτω. πάθος ut τύπτομαι. μεσότης

autem quæ interdum actionem, īterdum passionem significat. Actionē, ut γράφομαί σε. Passionē, ut γράφομαι ὑπὸ σοῦ. Et aliqua sunt quæ neq; actionē neq; passionē significant, ut ζῶ. θάλλω. πλουτῶ. εἴδη aũt idest species duæ. πρωτότυπον καὶ παράγωγον. i. primitiua. & deriuatiua. πρωτότυπον ut ἄρδω. παράγωγον. ut ἀρδεύω. a nominibus etiam deriuantur uerba, ut πόλεμος πολεμίζω. φίλιππος φιλιππίζω. ℂ Σχήματα aũt q̄ a nobis figuræ dicũtur tria ἁπλοῦν. σύνθετον. παρασύνθετον. hoc est simplex. cōposita et decomposita. ἁπλοῦν, φιλῶ. σύνθετον, καταφιλῶ. Nam φιλῶ uerbum et κατὰ præpositio unita fecerũt uerbum compositũ καταφιλῶ. παρασύνθετον aũt ut φιλιππίζω. Decomposita enim a compositis deriuantur. nam a φιλῶ uerbo & ἵππος nomine, componitur φίλιππος, ex quo deriuatur φιλιππίζω. sic, & similia. ℂ Ἀριθμοὶ aũt, hoc est numeri tres sunt ἑνικός. δυϊκός πληθυντικός. i. singularis. dualis & pluralis ἑνικός. ut γράφω. δυϊκὸς ut γράφετον. πληθυντικὸς ut γράφομεν. ℂ Πρόσωπα. hoc ē personæ, tres πρῶτον. δεύτερον. τρίτον. prima. secunda, et tertia. πρῶτον. a quo fit oratio δεύτερον. ad quem fit oratio. τρίτον de quo fit oratio, ut γράφω ἐγώ. γράφεις σύ. γράφει ἐκεῖνος. ℂ Χρόνοι δὲ idest tempora. sex sũt. ἐνεστώς. παρατατικός. παρακείμενος. ὑπερσυντέλικος. ἀόριστος. καὶ μέλλων. hoc est præsens. præteritũ imperfectũ. præteritum perfectum. præteritum plusq̄ perfectum. præteritũ īdeterminatũ siue infinitũ. & futurũ ℂ Συζυγίαι δὲ. hoc est Coniugationes tredecim sũt. sex barytonorũ. tres circunflexorũ ī ῶ desinentiũ. et quatuor in μι.

¶Prima igitur barytonorũ coniugatio est quæ per β
uel π· uel φ· uel πτ· profertur. ut λείβω· τέρπω· γράφω·
τύπτω. Quorũ futurũ per ψ· ut λείψω· τέρψω· γράψω· τύψω
ptũm uero per φ ut λέλειφα· τέτερφα· γέγραφα· τέτυφα·

¶Secũda cõiugatio est quæ per γ· uel κ· uel χ· uel κτ·
ut λέγω· πλέκω· τρέχω· τίκτω· quorũ futurum per ξ· ut λέ
ξω· πλέξω· τρέξω· τέξω· præteritum uero per χ· ut λέλεχα·
πέπλεχα· τέτρεχα· τέτεχα·

¶Tertia est quæ per δ· uel θ· uel τ· ut ᾄδω· πλήθω·
ἀνύτω· quorũ futurũ per σ· ut ᾄσω· πλήσω· ἀνύσω· ptũm
uero p κ, ut ᾖκα· πέπληκα· ἤνυκα·

¶Quarta est quæ per ζ· uel duo σσ· ut φράζω· ὀρύσσω·
Quorũ futurũ nũc per σ ut φράσω· nũc per ξ ut ὀρύ-
ξω· ptũm uero nunc per κ· ut πέφρακα· nunc per χ ut (ὤρυχα·

¶Quinta est quæ per quatuor ĩmutabiles ui-
delicet λ· μ· ν· ρ ut ψάλλω· νέμω· κείρω· σπείρω· quorum
futurum penultimam corripiens, ac extremam circun
flectens per easdem immutabiles enunciatur ut ψαλῶ·
νεμῶ· κερῶ· σπερῶ· præteritum uero per κ ut ἔψαλκα·
νενέμηκα· κέκερκα· ἔσπαρκα·

¶Sexta uero per ω purum, ut ἀκούω· ἱππεύω. Quorum
futurũ per σ ut ἀκούσω ἱππεύσω· præteritum uero p κ·
ut ἤκουκα· ἵππευκα.

¶Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Τύπτω· τύπτεις· τύπτει· ¶Δυϊκά· Τύπτετον·
τύπτετον· ¶Πληθυντικά· ¶Τύπτομεν· τύ-
πτετε· τύπτουσι·

παρατ. ¶Ἔτυπτον· ἔτυπτες· ἔτυπτε· ¶Ἐτύπτετον· ἐτυ-

πέτην. ❡ Ἐτύπτομεν. ἐτύπτετε. ἔτυπτον.

παρακ. ❡ Τέτυφα. τέτυφας. τέτυφε. ❡ Τετύφατον. τετύφατον. ❡ Τετύφαμεν. τετύφατε. τετύφασι.

ὑπερσ. Ἐτετύφειν. ἐτετύφεις. ἐτετύφει. ❡ Ἐτετύφειτον. ἐτετυφείτην. ❡ Ἐτετύφειμεν. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν.

ἀόρ. α΄. ❡ Ἔτυψα. ἔτυψας. ἔτυψε. ❡ Ἐτύψατον. ἐτυψάτην ❡ Ἐτύψαμεν. ἐτύψατε. ἔτυψαν.

ἀόρ. β΄. Ἔτυπον. ἔτυπες. ἔτυπε. ❡ Ἐτύπετον. ἐτυπέτην. ❡ Ἐτύπομεν. ἐτύπετε. ἔτυπον.

μέλ. α΄. ❡ Τύψω. τύψεις. τύψει. ❡ Τύψετον. τύψετον ❡ Τύψομεν. τύψετε. τύψουσι.

μέλ. β΄. ❡ Τυπῶ. τυπεῖς. τυπεῖ. ❡ Τυπεῖτον. τυπεῖτον. ❡ Τυποῦμεν. τυπεῖτε. τυποῦσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Τύπτε. τυπτέτω. ❡ Δυϊκά. Τύπτετον. τυπτέτων. ❡ Πληθυντικά. Τύπτετε. τυπτέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Τέτυφε. τετυφέτω. ❡ Τετύφετον. τετυφέτων. ❡ Τετύφετε. τετυφέτωσαν.

ἀόρ. α΄. ❡ Τύψον. τυψάτω. ❡ Τύψατον. τυψάτων. ❡ Τύψατε. τυψάτωσαν.

ἀόρ. β΄. ❡ Τύπε. τυπέτω. ❡ Τύπετον. τυπέτων. ❡ Τύπετε τυπέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. Τύπτοιμι. τύπτοις. τύπτοι. ❡ Δυϊκά. Τύπτοιτον. τυπτοίτην. ❡ Πληθυντικά. τύπτοιμεν. τύπτοιτε. τύπτοιεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ❡ τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι. ❡ τετύφοιτον. τετυφοίτην. ❡ τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν.

ἀο. α'. ¶ τύψαιμι. τύψαις. τύψαι. ¶ τύψαιτον. τυψαίτην.
¶ τύψαιμεν. τύψαιτε. τύψαιεν.
ἀο. β'. ¶ τύποιμι. τύποις. τύποι. ¶ τύποιτον. τυποίτην.
¶ τύποιμεν. τύποιτε. τύποιεν.
μέλ. α'. ¶ τύψοιμι. τύψοις. τύψοι. ¶ τύψοιτον. τυψοίτην.
¶ τύψοιμεν. τύψοιτε. τύψοιεν.
μέλ. β'. τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ. ¶ τυποῖτον. τυποίτην. ¶ τυποῖμεν. τυποῖτε. τυποῖεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ἐὰν τύπτω. τύπτῃς. τύπτῃ. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τύπτητον. τύπτητον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τύπτωμεν. τύπτητε. τύπτωσι.
παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ¶ Ἐὰν τετύφω. τετύφῃς. τετύφῃ. ¶ Ἐὰν τετύφητον. τετύφητον. ¶ Ἐὰν τετύφωμεν. τετύφητε. τετύφωσι.
ἀο. α'. ¶ Ἐὰν τύψω. τύψῃς. τύψῃ. ¶ Ἐὰν τύψητον. τύψητον. ¶ Ἐὰν τύψωμεν. τύψητε. τύψωσι.
ἀο. β'. ¶ Ἐὰν τύπω. τύπῃς. τύπῃ. ¶ Ἐὰν τύπητον. τύπητον. Ἐὰν τύπωμεν. τύπητε. τύπωσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τύπτειν. παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ¶ τετυφέναι. ἀο. α'. ¶ τύψαι. ἀο. β'. ¶ τυπεῖν. μέλ. α'. ¶ τύψειν. μέλ. β'. ¶ τυπεῖν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ὁ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. ¶ Ἡ τύπτουσα. τῆς τυπτούσης. ¶ τὸ τύπτον. τοῦ τύπτοντος.
παρακ. καὶ ὑπερσυντ. Ὁ τετυφώς. τοῦ τετυφότος. ¶ Ἡ τετυφυῖα. τῆς τετυφυίας. ¶ τὸ τετυφός. τοῦ τετυφότος.
ἀο. α'. ¶ Ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. ¶ Ἡ τύψασα. τῆς τυψάσης ¶ τὸ τύψαν. τοῦ τύψαντος.

ἀο. β'. ¶ Ὁ τυπών· τοῦ τυπόντος. ¶ Ἡ τυποῦσα· τῆς τυπούσης.
¶ Τὸ τυπόν· τοῦ τυπόντος.

μελ. α'. ¶ Ὁ τύψων· τοῦ τύψοντος. ¶ Ἡ τύψουσα τῆς τυψούσης. ¶ Τὸ τύψον· τοῦ τύψοντος.

μελ. β'. ¶ Ὁ τυπῶν· τοῦ τυποῦντος. ¶ Ἡ τυποῦσα· τῆς τυπούσης. ¶ Τὸ τυποῦν· τοῦ τυποῦντος.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς τ Ὕπτομαι· τύπτῃ· τύπτεται ¶ Δυϊκά. Τυπτόμεθον· τύπτεσθον· τύπτεσθον. ¶ Πληθυντικά. Τυπτόμεθα· τύπτεσθε· τύπτονται.

παρατ. ¶ Ἐτυπτόμην· ἐτύπτου· ἐτύπτετο. ¶ Ἐτυπτόμεθον· ἐτύπτεσθον· ἐτυπτέσθην. ¶ Ἐτυπτόμεθα· ἐτύπτεσθε· ἐτύπτοντο.

παρακ. ¶ Τέτυμμαι· τέτυψαι· τέτυπται. ¶ Τετύμμεθον· τέτυφθον· τέτυφθον. ¶ Τετύμμεθα· τέτυφθε· τετυμμένοι εἰσί· καὶ ἰωνικῶς τετύφαται.

ὑπερσ. ¶ Ἐτετύμμην· ἐτέτυψο· ἐτέτυπτο. ¶ Ἐτετύμμεθον· ἐτέτυφθον· ἐτετύφθην. ¶ Ἐτετύμμεθα· ἐτέτυφθε· τετυμμένοι ἦσαν· καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο.

μετ' ὀλί γου μελ. ¶ Τετύψομαι· τετύψῃ· τετύψεται. ¶ Τετυψόμεθον· τετύψεσθον· τετύψεσθον. ¶ Τετυψόμεθα· τετύψεσθε· τετύψονται.

ἀο. α'. ¶ Ἐτύφθην· ἐτύφθης· ἐτύφθη. ¶ Ἐτύφθητον· ἐτυφθήτην. ¶ Ἐτύφθημεν· ἐτύφθητε· ἐτύφθησαν.

ἀο. β'. ¶ Ἐτύπην· ἐτύπης· ἐτύπη. ¶ Ἐτύπητον· ἐτυπήτην.
¶ Ἐτύπημεν· ἐτύπητε· ἐτύπησαν.

μελ. α'. ¶ Τυφθήσομαι· τυφθήσῃ· τυφθήσεται. ¶ Τυφθησό-

μεθον· τυφθήσεσθον· τυφθήσεσθον· ¶Τυφθησόμεθα· τυφθήσεσθε· τυφθήσονται·

μέλ. β΄. ¶Τυπήσομαι· τυπήσῃ· τυπήσεται· ¶Τυπησόμεθον· τυπήσεσθον· τυπήσεσθον· ¶Τυπησόμεθα· τυπήσεσθε· τυπήσονται·

¶Προστακτικά παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Τ Τύπτου· τυπτέσθω· ¶Δυϊκά· Τύπτεσθον· τυπτέσθων· ¶Πληθυντικά· Τύπτεσθε· τυπτέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶Τέτυψο· τετύφθω· ¶Τέτυφθον· τετύφθων· ¶Τέτυφθε· τετύφθωσαν·

ἀόρ. α΄. ¶Τύφθητι· τυφθήτω· ¶Τύφθητον· τυφθήτων· ¶Τύφθητε· τυφθήτωσαν·

ἀόρ. β΄. ¶Τύπηθι· τυπήτω· ¶Τύπητον· τυπήτων· ¶Τύπητε· τυπήτωσαν·

¶Εὐκτικά παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. Τ Τυπτοίμην· τύπτοιο· τύπτοιτο· ¶Δυϊκά· Τυπτοίμεθον· τύπτοισθον· τυπτοίσθην· ¶Πληθυντικά· Τυπτοίμεθα· τύπτοισθε· τύπτοιντο·

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶Τετυμμένος εἴην· εἴης· εἴη· ¶Τετυμμένω εἴητον· εἰήτην· ¶Τετυμμένοι εἴημεν· εἴητε· εἴησαν·

μέλ. ¶Τετυψοίμην· τετύψοιο· τετύψοιτο· ¶Τετυψοίμεθον· τετύψοισθον· τετυψοίσθην· ¶Τετυψοίμεθα· τετύψοισθε· τετύψοιντο.

ἀόρ. α΄. ¶Τυφθείην· τυφθείης· τυφθείη· ¶Τυφθείητον· τυφθειήτην· ¶Τυφθείημεν· τυφθείητε· τυφθείησαν·

ἀόρ. β΄. ¶Τυπείην· τυπείης· τυπείη· ¶Τυπείητον· τυπειήτην· ¶Τυπείημεν· τυπείητε· τυπείησαν·

μέλ. α΄. Τυφθησοίμην· τυφθήσοιο· τυφθήσοιτο· ¶Τυφθησοίμε

θον. τυφθήσοισθον. τυφθησοίσθην. Τυφθησοίμεθα. τυ-
φθήσοισθε. τυφθήσοιντο.

μέλ. β΄. Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο. Τυπησοίμε-
θον. τυπήσοισθον. τυπησοίσθην. Τυπησοίμεθα. τυπή-
σοισθε. τυπήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς ὁ παρατατικός. Ἂν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. Δυϊκά.
Ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον. τύπτησθον. Πληθυντικά. Ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Τετυμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. Τετυμμένω ἐὰν ἦτον. ἦτον. Τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

ἀόρ. α΄. Ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ. Ἐὰν τυφθῆτον τυφθῆτον. Ἐὰν τυφθῶμεν. τυφθῆτε. τυφθῶσι.

ἀόρ. β΄. Ἐὰν τυπῶ. τυπῇς. τυπῇ. Ἐὰν τυπῆτον. τυπῆτον. Ἐὰν τυπῶμεν. τυπῆτε. τυπῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς ὁ παρατατικός. Τύπτεσθαι. παρακ. ὁ ὑπερσ. Τετύφθαι. μετ' ὀλ. μέλ. Τετύψεσθαι. ἀόρ. α΄. Τυφθῆναι. ἀόρ. β΄. Τυπῆναι. μέλ. α΄. Τυφθήσεσθαι. μέλ. β΄. Τυπήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς, καὶ παρατατικός. ὁ Τυπτόμενος. τοῦ τυπτομένου. Ἡ τυπτομένη. τῆς τυπτομένης. Τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. Ἡ τετυμμένη. τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον. τοῦ τετυμμένου.

μετ' ὀλ. μέλ. Ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου. Ἡ τετυψομένη τῆς τετυψομένης. Τὸ τετυψόμενον. τοῦ τετυψομένου.

ἀόρ. α΄.

ἀόρ. α'. ¶ Ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. Ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

ἀόρ. β'. ¶ Ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

μέλ. α'. ¶ Ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου. ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.

μέλ. β'. Ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου. ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

ὉΡΙΣΤΙΚᾺ ΜΈΣΑ.

ἐνεστώς. Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ¶ Δυϊκά. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον. ¶ Πληθυντικά. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

παρατ. ¶ Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. ¶ Ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην. ¶ Ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

παρακ. ¶ Τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε. ¶ Τετύπατον, τετύπατον. ¶ τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

ὑπερσ. ¶ Ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει. ¶ Ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην. ¶ Ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

ἀόρ. α'. ¶ Ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. ¶ Ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην. ¶ Ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

ἀόρ. β'. ¶ Ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο. ¶ Ἐτυπόμεθον ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην. ¶ Ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε ἐτύποντο.

μέλ. α'. ¶ Τύψομαι, τύψῃ, τύψεται. ¶ τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον. ¶ Τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

μέλ. β'. ¶ Τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται. ¶ τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον. ¶ Τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Προστακτικὰ Μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. τ Τύπτου. τυπτέσθω. ¶ Δυϊκά. Τύπτεσθον. τυπτέσθων. ¶ Πληθυντικά. Τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Τέτυπε. τετυπέτω. ¶ Δυϊκά. τετύπετον. τετυπέτων ¶ Πληθυντικά. τετύπετε. τετυπέτωσαν.

ἀόριστος α'. ¶ Τύψαι. τυψάσθω. ¶ Τύψασθον. τυψάσθων. ¶ Τύψασθε. τυψάσθωσαν.

ἀόριστος β'. ¶ Τυποῦ. τυπέσθω. ¶ Τύπεσθον. τυπέσθων. ¶ Τύπεσθε. τυπέσθωσαν.

Εὐκτικὰ Μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. τ Τυπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο. ¶ Δυϊκά. τυπτοίμεθον. τύπτοισθον. τυπτοίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Τετύποιμι. τετύποις. τετύποι. ¶ τετύποιτον. τετυποίτην. ¶ τετύποιμεν. τετύποιτε. τετύποιεν.

ἀόριστος α'. ¶ Τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο. ¶ Τυψαίμεθον. τύψαισθον. τυψαίσθην. ¶ Τυψαίμεθα. τύψαισθε. τύψαιντο.

ἀόριστος β'. ¶ Τυποίμην. τύποιο. τύποιτο. ¶ Τυποίμεθον. τύποισθον. τυποίσθην. ¶ τυποίμεθα. τύποισθε. τύποιντο.

μέλλων α'. ¶ Τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο. ¶ Τυψοίμεθον. τύψοισθον. τυψοίσθην. ¶ Τυψοίμεθα. τύψοισθε. τύψοιντο

μέλλων β'. ¶ Τυποίμην. τυποῖο. τυποῖτο. ¶ τυποίμεθον. τυποῖσθον τυποίσθην. ¶ Τυποίμεθα. τυποῖσθε. τυποῖντο.

Ὑποτακτικὰ Μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ἐ Ἂν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον. τύπτησθον. ¶ Πληθυντι-

κα. ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ἐὰν τετύπω. τετύπῃς. τετύπῃ. ¶ Ἐὰν τετύπητον τετύπητον. ¶ Ἐὰν τετύπωμεν. τετύπητε. τετύπωσι.

Ἀορ. α. ¶ Ἐὰν τύψωμαι. τύψῃ. τύψηται. ¶ Ἐὰν τυψώμεθον. τύψησθον. τύψησθον. ¶ Ἐὰν τυψώμεθα. τύψησθε. τύψωνται.

Ἀορ. β. ¶ Ἐὰν τύπωμαι. τύπῃ. τύπηται. ¶ Ἐὰν τυπώμεθον. τύπησθον. τύπησθον. ¶ Ἐὰν τυπώμεθα. τύπησθε. τύπωνται.

¶ Ἀπαρέμφατα Μέσα.

ἐνεστώς. παρατατ. Τύπτεσθαι. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ. τετυπέναι. ¶ Ἀορ. α. τύψασθαι. ¶ Ἀορ. β. τυπέσθαι. ¶ μέλλ. α. τύψεσθαι. ¶ μέλλ. β. τυπεῖσθαι.

Μετοχαὶ Μέσαι.

ἐνεστὼς ὁ παρατατ. Τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου. ¶ Ἡ τυπτομένη. τῆς τυπτομένης. ¶ Τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ὁ τετυπώς. τοῦ τετυπότος. ¶ Ἡ τετυπυῖα. τῆς τετυπυίας. ¶ Τὸ τετυπός. τοῦ τετυπότος.

Ἀορ. α. ¶ Ὁ τυψάμενος. τοῦ τυψαμένου. ¶ Ἡ τυψαμένη. τῆς τυψαμένης. ¶ Τὸ τυψάμενον. τοῦ τυψαμένου.

Ἀορ. β. ¶ Ὁ τυπόμενος. τοῦ τυπομένου. ¶ Ἡ τυπομένη τῆς τυπομένης. ¶ Τὸ τυπόμενον. τοῦ τυπομένου.

μέλλ. α. ¶ Ὁ τυψόμενος. τοῦ τυψομένου. ¶ Ἡ τυψομένη. τῆς τυψομένης. ¶ Τὸ τυψόμενον. τοῦ τυψομένου.

μέλλ. β. ¶ Ὁ τυπούμενος. τοῦ τυπουμένου. ¶ Ἡ τυπουμένη. τῆς τυπουμένης. ¶ Τὸ τυπούμενον. τοῦ τυπουμένου.

¶Et hoc de uerbis uarytonis simpliciter dicta sunt. In quibus hæc tamen pauca annotanda sunt. hoc est cum prima persona dualis numeri in μεν exeat, primã dualé omnino deficere quod omnibus accidit actiuis tam in ω q̃ ι μι desinẽtibus et etiam ambobus aorists passiuis et præterito perfecto medio, cum et ipsa actiuam sequantur literaturam, Etiam tertia persona pluralis numeri in ι aut in ι exeunte, secundam, et tertiam dualis similes esse. si uero in aliam exeat terminationem omnino differre, Etiam in modo imperatiuo et subiunctiuo utrunque futurum deesse, sed pro his aoristi in usu habentur cum eandem habeant significationem. Amplius participia masculina et neutra ad quintã simplicium declinationem refferri. fœminina uero ad secundam. ¶In passiuis uero, et mediis hæc sunt aduertenda, uidelicet dualem numerum omnes habere personas, cum prima pluralis nõ in μεν. sed in θα exeat. demptis aoristis passiuis & medio præterito, quæ actiuorum literaturam sequuntur. Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiui omnino deesse si tertia singularis ãte ται finalem syllabam, aliam habeat consonãtem. pro ea autem participio eiusdem temporis utimur et substantiuo uerbo. Hoc idẽ patitur et præteritum perfectũ modi optatiui et subiunctiui ĩ omnibus numeris et personis cum nullo modo recte formari possit. ¶Amplius participia passiua et media in μενος desinentia tertiæ esse declinationis simplicium,

simplicium Fœminina uero eorum secundæ. At participia utriusq; aoristi passiui et præter iti perfecti medii masculini generis, et neutri quintæ esse declinationis cum eius sortita sint termĩationem, eorum uero fœminina secundæ.

¶ Ὑπαρκτικὸν ῥῆμα. idest substantiuũ uerbum.

ἐνεστὼς ¶ Εἰμί. εἶ. ἐστί. ¶ Δυϊκά. ¶ Ἐστόν. ἐστόν. ¶ Πληθυντικά. ἐσμέν. ἐστέ. εἰσί.

παρατ. ¶ Ἦν. ἦς. ἦν. ¶ Ἦτον. ἤτην. ¶ Ἦμεν. ἦτε. ἦσαν.

μέλ. ¶ Ἔσομαι. ἔσῃ. ἔσεται, καὶ ἔσται. ¶ Ἐσόμεθον. ἔσεσθον. ἔσεσθον. Ἐσόμεθα. ἔσεσθε. ἔσονται. ¶ Προστακτικά.

ἐνεστώς. ¶ Ἔσο. ἔστω. ¶ Ἔστον ἔστων. ¶ Ἔστε. ἔστωσαν. ¶ Εὐκτικά.

ἐνεστώς. ¶ Εἴην. εἴης. εἴη. ¶ Εἴητον. εἰήτην. ¶ Εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.

μέλ. Ἐσοίμην. ἔσοιο. ἔσοιτο. ¶ Ἐσοίμεθον. ἔσοισθον. ἐσοίσθην. ¶ Ἐσοίμεθα. ἔσοισθε. ἔσοιντο.

¶ Ὑποτακτικά

ἐνεστώς. ¶ Ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. ¶ Ἐὰν ἦτον. ἦτον. ¶ Ἐὰν ὦμεν ἦτε. ὦσι.

¶ Ἀπαρέμφατα.

ἐνεστὼς ¶ Εἶναι. μέλλων. ἔσεσθαι. Μετοχαί.

ἐνεστώς. Ὁ ὤν. τοῦ ὄντος. ¶ Ἡ οὖσα. τῆς οὔσης. ¶ Τὸ ὄν. τοῦ ὄντος

μέλ. ¶ Ὁ ἐσόμενος. τοῦ ἐσομένου. ¶ Ἡ ἐσομένη. τῆς ἐσο(μένης. ¶ Τὸ ἐσόμενον. τοῦ ἐσομένου.

Rursus de Coniugationibus

Oniugatio est consequens uerborum declinatio quæ sic appellata est per translationem superscriptam ab iis animalibus quæ sub idẽ iugũ mittuntur ut

enin illa paré faciunt cursum. Sic et hæc quæcunq; sub eãdem coniugationem reducunt unã faciũt declinationem. Vnde rationabiliter græce συζυγία appellata est ex σὺν præpositõe et ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν. δυαγός, ἐν συγκοπῇ τοῦ δ εἰς ζ, ἐν συγκοπῇ, ζυγός, qđ iugũ significat, coniugatio appellatur declinatio uerborũ cõiuncta, et tanq̃ sub unũ existés iugũ, et hoc ualet ipsa in uerbo qđ character in noĩbus. Diuersas.n.uoces sub unũ motum agit et quemadmodũ dicimus noĩa masculĩa ĩ ος desinẽtia sic declinamus, & spõdaica terminata in ης sic, eodé modo et in uerbis dicimus quæcũq; uerba per β. π. φ. enunciãtur ẽm thema sic declinamus. Si.n.inuicem cõiungit uerba, omnia unũ et cõsequẽtem inuicé motũ facit. Consequés.n.uerboꝶ declinatio est priuatim unanquãq; coniugationé conuenienter sibi et consequenter declinari. ℂ Verboꝶ ãt cõiugatões tredecĩ sunt, ut dictũ est. Sex barytonoꝶ, quæ in ω desinũt. tres circũflexorũ quæ et ipã ĩ ω μέγα terminãt. quatuor in μι. tot.n.sunt uerborũ terminatiões, hoc est ω barytonũ ut τύπτω. ῶ circũflexũ ex synæresi ut ποιέω ποιῶ. et μι ut τίθημι. Sed cũ ita sit, quoniã patet quare circũflexa ita sint appellata, & terminata ĩ μι, latet aũt plerosq; cur barytona sint nuncupata, antequã ulterius progrediar id ostédendũ esse putaui. Barytona igitur sunt dicta eo q, hebeãt accẽtũ graué supra extremã syllabã a qua oĩs ratio accẽtus pẽdet. quod ét nomen ipsum declarat nã barytonũ dictũ est ex eo quod é βαρύς, quod idé est

q đ grauis, et τόνος, quia grauis toni. Nã oĩs dictio quæ ſupra ultimã ſyllabã neq; circũflexũ habet accẽtũ, neq; acutũ, grauem dubitato habet ptãte ſi nõ actu, hoc eſt ſi nõ ſignetur. q đ ne quis miretur, ſciẽdum eſt oẽs ſyllabas quæ æqualiter legãtur, accẽtum grauẽ habere ſiue præcedant acutum aut circunflexũ, ſiue ſequãtur. ob quã rem ſyllabicus accẽtus appellatur, cum alii duo proprii nũcupentur ut ĩ accentuũ tractatu dictũ eſt.

¶ Prima igitur barytonorũ cõiugatio formatᷓ p primã cõſonantẽ β̄ ante ω̄. et qm̃ β̄ media eſt iter π̄ et φ̄ effertᷓ pria cõiugatio barytonorũ p β̄ uel π̄ uel φ̄, ut λείβω πέρπω γράφω. Et quoniã ꝓprietas cõiugatiõis nõ ſeruatᷓ ſi cõſonãtes formatiuæ ſint tres (ꝓprie. n. cõiugatio dicitur ab eo ꝙ duo agat) ꝓpter hoc aſſumit τ̄ ex tertia cõiugatiõe, fitq; πτ̄ et q đ reliquũ ẽ prima cõiugatio barytonoꝝ ĩuenitur formaria quatuor, hoc eſt β̄. uel π̄ uel φ̄. uel πτ̄ ut λείβω. πέρπω. γράφω. κόπτω. propter hoc aũt τ̄ abũdat, nõ alia cõſonãs, quia (ut progrediẽtes uidebimus) præſens analogiã habet cũ gtõ. et quia ĩnatũ eſt τ̄ abũdare in gtõ. ut ἄνακος. ἄνακτος. γάλακος γάλακτος. νὺξ νυκτός. icci rco ad imitationẽ gtĩ. τ̄ abundat ĩ præſẽti. ob hãc aũt cauſam eſt cũ π̄ in prima cõiugatione, & rurſus cũ κ̄ ĩ ſecũda. quia eodẽmodo ipſæ tenues ſunt ſicuti et τ. Eſt aũt regula. ꝙ tenues tenuibꝰ præcedãt, & craſſæ craſſis, & mediæ mediis κατὰ σύλληψιν hoc eſt per cõprehenſionẽ ut πτῶσις χθὼν, ἐρίγδουπος. Futurũ aũt huius cõiugatiõis uerborũ ψ̄ habet ãte ω̄ finalẽ ut λείψω πέρψω. γράψω. κόψω.

Præteritum uero φ. ut λέλειφα, γέγραφα πέπερφα. κέκοφα.

De secunda coniugatione barytonorum.

s Ecunda coniugatio barytonorum per secundã cõsonanté.hoc est γ effertur. Et quia γ media est inter κ & χ Secunda coniugatio barytonorum enũciatur per γ, uľ κ uel χ. ut λέγω. πλέκω. τρέχω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio constare nequit, propeterea assumit τ ex tertia cõiugatione, et ita inuenitur enũciari per γ. uel κ uel χ uel κτ ut λέγω. πλέκω τρέχω. τίκτω. Horũ futurũ ξ habet ante ω ut λέξω. πλέξω. θρέξω τέξω. Ptũm uero χ ut λέλεχα. πέπλεχα. τέθρεχα. τέτεχα.

Ee Tertia Coniugatione barytonorum

t Ertia ãt cõiugatio barytonorum per tertiã est cõsonanté, uidelicet δ, et quia media est δ inter θ et τ propterea tertia cõiugatio barytonorũ effertur per δ uel θ uel τ ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id quod est proprium coniugationis seruari, quoniã additum est eã efferri per tres cõsonantes, quod non é propriũ coniugationis nam coniugatio (ut dictum é) proprie nuncupatur ab eo φ duo agat, idcirco auctores diligenter perscrutati fecerũt barytonorũ coniugationé carere τ et per solum δ, et θ enunciari. ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω enĩ quod atticũ est ἀνύω dicunt. τ autem raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis barytonorum ut πίπτω πέπτομαι. et λίπτω λίπτομαι. Futurum uero horũ uerborũ p σ enũciatur ut ᾄσω. πλήσω. ἀνύσω. et præteritum. per κ ἦκα. πέπληκα. ἤνυκα.

De quarta

❡De Quarta cōiugatiōe barytonorum

Varta coniugatio barytonorum per quartā con sonātem uidelicet ζ̄ effertur. Et qm̄ ζ̄ non ha buit ullā aliā consonantē ad proprietatē coniugatio-nis replendam nec potuit aliam accipere consonantē, quia occupatæ fuerunt partim in prima coniugatione, ꝑtim ī secūda ꝑtim in tertia immutabiles aūt in quīta. neq; ξ̄ neq; ψ̄, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sūt futuri barytoni ψ̄ quidē primæ cōiugationis, ut λείβω λείψω. ξ̄ aūt secundæ ut λέγω λέξω. et quorūdā quartæ, ut πλήσσω πλήξω. σφάζω σφάξω. nō possunt aūt figurati uæ futuri barytoni esse figuratiuæ etiā præsētis barytōi ut q̄ figuratiua ē futuri barytōi. quēadmodū ī νοήσω, nō ē figuratiua etiā barytoni præsētis sed circūflexi, ut ī φυσῶ. νοσῶ. additū est barytoni futuri, ꝑpter κείρω κερῶ. ecce ·n·ρ̄ cum figuratiua sit futuri figuratiua est etiā baryto-ni præsentis, sed non est figuratiua barytoni futuri sed circunflexi. propter hoc ex futuro quarta coniugatio barytonorum quodāmodo σ̄ mutuatur, et ipsum du-plicat. et quod reliquum est quarta barytonorum con iugatio effertur per ζ̄ uel duo σσ̄, ut φράζω. ὀρύσσω καὶ ὀ-ρύττω ἀττικῶς, utroq; σσ̄ in ττ̄ mutato. Consueuerunt enim attici uertere σ̄ in τ̄ siue simplex sit ut σεῦτλον. τεῦτλον. siue geminatū, ut γλῶσσα γλῶττα. et proprie ser uatur consequentia coniugationis. habet enim ζ̄ du plex, habet et σσ̄ geminatū q̄d parē uim habet τῷ ζ̄ pro pter hoc autem duplicatur σσ̄, primum ut parem uim

habeat cum ζ quæ duplex est. Deinde quia (ut dictum est) σ cum sit figuratiua barytoni futuri nõ potest figuratiua esse barytoni præsentis.

De futuro quartæ coniugationis barytonorum

d De futuro uero horum uerborum sciendum est desinentia in ζω super duas syllabas præter σχετλιαστικά, ut plurimũ in σω mittere futurum ἑδίζω ἑδίσω. πειράζω. πειράσω σαλπίζω σαλπίσω, et σαλπίξω ποιητικῶς. similiter βαστάζω βαστάσω et βαστάξω ἁρπάζω ἁρπάσω. et ἁρπάξω· νυστάζω νυστάσω et νυστάξω. Quæ σχετλιαστικὰ sunt in ζω faciunt futurum. οἰμόζω οἰμόξω. αἰάζω αἰάξω. στενάζω στενάξω· ὀλολύζω ὀλολύξω. At disyllaba nũc in ξω mittunt futurum, ut παίζω παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς κράζω κράξω. σφάζω σφάξω. Nunc in σω ut κτίζω κτίσω. φράζω φράσω. πρίζω πρίσω. Desinentia uero in σσω siue in ττω ἀττικῶς ut plurimum ξ habent in futuro. ut ὀρύσσω. siue ὀρύττω. ὀρύξω. πράσσω. πράττω. πράξω. & alia. Excipiuntur πλάσσω. ἐρέσσω. ἱμάσσω. ἰνάσσω πτίσσω. λάσσω. καὶ λίσσω. quæ unum habent σ in futuro. ut πλάσω. ἐρέσω. et reliqua ἱμάσω ἰνάσω. πτίσω. λάσω. καὶ λίσω et in præterito κ. Idcirco quæ horum habẽt in futuro ξ ad secundam coniugationem reduci possunt. quæ uero σ ad tertiam.

An τυ sint duo ττ an τγ ut Theodorus Gaza existimasse uidetur.

Neque hoc prætermitendum esse censui quod plerosque in errorẽ ducere solet. Nam Theodorus Gaza

uir et græce & latine doctissimus in primo τῶν εἰς τέσσαρα
in secunda coniugatione barytonorũ inter alias figuratiuas literas eiusdẽ coniugationis etiã duplices ponit ζ scilicet duplex σσ. duplex ττ siue ττ ἀττικῶς, ut φράζω. ὀρύσσω κοινῶς. ὀρύττω ὀρύττω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatiõe hoc ẽ ττ dubitari solet, an sint duo ττ ex duplici σσ conuersa ἀττικῶς sicut γλῶσσα γλῶττα, an uere sint duo diuersa elementa hoc est τ et γ. Si enim sunt duo ττ hoc modo disposita, ac connexa ττ ne toties calami ductus iteretur (nam scriptores et aptiorem scribendi modum semper quærunt et breuiorem) ut duo σσ in unum cum geminanda sunt connectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exemplaribus etiã aliæ innumeræ dictiones inueniãtur huiusmodi charactêre scriptæ. ut θάλαττα θέτταλια. κρέττων. ἄττα. pro θάλαττα. θεττάλια. κρέττων. ἄττα. At si pro τ et γ quæ sũt elemẽta diuersa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω. γλῶτγα. κρέτγων. ἄτγα uidet̃ profecto noua quædam pronũciatio ac duriuscula. Theodorus tamẽ in tertio τῶν εἰς τέσσαρα ubi de consonantium geminatione loquitur uidetur uelle omnino diuersa esse elementa τ scilicet et γ. Sed ut quidam asserunt solum hoc accidere putat uerbis duplex ττ habẽtibus atticorũ more. ut φάττω. τάττω. πέττω. πράττω. αἱμάττω et cetera. eius uerba hæc sunt, εὐλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων δεῖ γράφειν ὀρύττω. καθάπερ καὶ τοῖς παλαιοτέ

ροισ τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed theodorus id scripsisse uidetur hac potissimum ratione q̄ i medio præterito uerborũ in ζω desinẽtium si dissoluamus ζ i eas cõsonã tes quas potestate i se continet hoc est σ & δ nimirum δ erit figuratiua litera uerbi. ut φράζω. φράσδω. sicut μελίζω μελίσδω δω εἰκάδσ quam literam medium præteritum accipit ut πέφραδα. A simili igitur habẽtia duplex ττ si eorum medium præteritum suscipit γ uidentur profecto mutare posse alterum τ in γ. ut ὀρύττω. ὀρύττω. φράττω φράττω. πλήττω. πλήττω. quorũ media præterita sunt ὤρυγα πέφυγα. πέπληγα & sic de similibus. sed quid hoc asserẽtes de aliis uerbis dicent, quæ in ζω desinũt, & futurum habẽt in ξω. nunquid dissoluto ξ ut supra, medium præteritum eorũ accipiet δ? Non pfecto, sed γ potiꝰ. ut κράζω κράξω μέσος πα. κέκραγα. Ex cõtrario i uerbis habentibus duplex σσ siue duplex ττ. et in futuro solum σ, ut ἐρέττω. μέλλων ἐρέσω mutato altero τ in γ sicut in supradictis nunquid medium præteritum eorum suscipiet γ ut ἐρέττω. ἐρέσω ἤρεγα, Quare potius eorum sentẽtiæ adhæreo q ui uolunt huiusmodi uerba tã in ζω q̃ in ττω habentia in futuro σ, accipere δ in medio præterito, si ξ, γ. Nã σ cognationem habet cum δ ut in declinationibus nominũ ac uerborum liquido apparet. πάρεισ enim πάρεισδοσ facit τροπῇ τοῦ σ εἰς δ et ἄδω ἄσω facit in futuro muta to cõtra δ in σ. At ξ cognatiões habet cum γ. ut πίπτω πέπτικοσ. et λέγω. λέξω. ob q̃ rem indubitato teneo. hu

iusmodi characteres τν̄ pro duplici ττ ubiq; esse susci piédos. De quinta declinatione barytonorum.

Vinta cõiugatio barytonorũ p quatuor ímutabiles effertur hoc est λ̄. μ̄. ν̄. ρ̄ ut πάλλω. νέμω. κρίνω σπείρω. quorũ futurũ circunflexum penultimam corripiens p easdé ímutabiles effertur. ut παλῶ. νεμῶ. κρινῶ. σπερῶ. Præteritũ uero habet κ̄ ut πέπαλκα. νενέμηκα. κέκρικα. ἔσπαρκα. ℭ Sexta p ω̄ purũ ut ἱππεύω. πλέω. ἀκούω. consumptis ení. xvii. consonantibus partí in præsenti partí in futuro rationabiliter sexta cõiugatio pura existit. et quod habebat ut per consonantes formaretur p uocales formata est exceptis in penultima díuersis uocalibus. aut diphthongis. Dubitant quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est quomodo sextam coniugationem per ω̄ purum dicamus formari? Dicendũ est igitur licet per ω̄ purũ dicamus eã enunciari non tamen per hoc ostendimus ω̄ esse figuratiuum sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales aut diphthongos quæ sint ante ipsum ut χρίω. θέω. νέω. δύω. ἀκούω quorum futurum habent σ̄ et præteritum κ̄ ut χρίσω κέχρικα. θέσω. τέθεικα. νεύσω. νένευκα. ἀκούσω. ἤκουκα. Sunt igitur in uniuersum formatiuæ litteræ præsentis temporis quibus barytonorum coniugationes inter se distinguntur hæ, mutæ omnes, ut λείβω. πέμπω. γράφω. λέγω. τρέχω ᾄδω. ἀνύτω. πλήθω. Vna duplex ζ cum σσ̄ geminato. ut φράζω ὀρύσσω: Quatuor immutabiles, ut

ψάλλω. νέμω. φαίνω. σπείρω. Vocales omnes præter η ut φάω. δέω. τίω. βόω. δύω. ῥώω. Diphthongi propriæ omnes ut παίω. ψαύω. σείω. δύω. εἴω. κρούω. Impropria una ὀπύω. Quæ sequūtur partim futuri sunt, partī præteriti perfecti. Futuri ψ. ξ. σ. et quatuor immutabiles λ. μ. ν. ρ. ψ futuri uerborū primæ cōiugationis. ξ uero secundæ, et quorundam etiam quartæ. σ uero tertiæ, et cæterarum coniugationum tam barytonorum q̄ circunflexorum et desinentium in μι præter quintā barytonorum. cuius futurum per immutabiles uidelicet λ. μ. ν ρ communiter effertur. ℭ Consonantes præteriti tres sunt φ. χ. κ. φ præteriti primæ cōiugationis. χ. secūdæ, κ reliquarum tam barytonorum quam circunflexorum, et terminatorum in μι. quia ubi ψ est in futuro, illic præteritum habet φ. Quæ uero habent ξ in futuro, ea in præterito habent χ. Et quæ in futuro habent σ ea in præterito habent κ. Sed quoniam dictum est sex esse uerborum tempora hoc est ἐνεστῶτα. παρατατικόν. παρακείμενον. ὑπερσυντέλικον. ἀόριστον. & μέλλοντα. et solum de tribus mentio facta est hoc est præsenti. præterito perfecto, & futuro, non erit ab re de eisdem iterum, & reliquis aliquid dicere. Tempora igitur proprie sunt tria ἐνεστὼς. παρεληλυθὼς. καὶ μέλλων. ex quibus ἐνεστὼς. nō suscipit diuisionem quoniā periculū adit ne sit tempus. quia ut dicunt quidam. si tempus semper mouetur non potest consistere. quod si non consistit non est tempus præsens. aut præsens non est tempus.

Sed dicimus quod si tempora non cōstiterint. neq; etiā præterierūt, quonā.n.modo potest præteriisse qđ non cōstiterit; dies.n.hestern⁹ nisi pri⁹ ortus eét, neq; præteriisset. & rursus siquis tinxerit digitum suum ī fistula semper fluente, uel pedé in fluuio semp fluéte, ꝓculdubio neque in præterito neque in futuro potest illum tingegere, sed in præsenti tempore, uel in præsenti aqua. & impressio facta ex rota nimirum per præsens fit non per praeteritum neque per futurum. et quæcunque dicūtur & quæcunque fiunt ea in præsenti tempore dicūtur et fiunt. præsens autem est sine capite. hoc est principium nō habet. idest cum dicitur pariter habet esse. quod cum ita sit merito nullam suscipit diuisionem.
Sciendum est autem quod apud grammaticos præsens dilationem habet, hoc est latitudinem subostendit. ut cum dicimus praesens annus talis est. apud philosophos autem (ut dictum est) principium non habet, hoc est cum dicitur pariter habet esse, παραληλυθὼς autem qui, et παρῳχημένος dicitur hoc est praeteritum cum habeat dilationem diuersas suscipit diuisiones. Praeterita enim uel in parte praeterierunt & nondum perfecta sunt, & perficiunt id quod dicimus παρατατικόν. ut ἔτυπτον ἔσωζον nondum enī res perfectae sunt, sed in parte præterierunt. unde παρατατικὸς dicitur ab eo, quod extensam. et imperfectā. habeat significationé. ἀπὸ τοῦ τείνω qđ porrigo siue extédo significat, uel nuper præterierūt res q̄ factæ sút, & pauloāte cōpleta é res & ꝑficit

tẽpus qđ græce παρακείμενος dicitur, ut πέτυφα πεποίηκα quod etiã pp hoc uocatur παρακείμενος quoniã pfectio adiacet hoc est nuper pfecta est ἀπὸ τοῦ παράκειμαι. quod adiaceo significat. Vel præterita multo ante præterierũt. & pficiunt ὑπερσυντέλικον. ut ἐτετύφειν, qđ ppter hoc ὑπερσυντέλικος dicit̃, qđ multo ante res cõpleta sit. συντέλικος. n. idẽ est qđ πεπληρωμένος hoc ẽ cõpletus, unde ὑπερσυντέλικος plusq̃ perfectus ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως ϗ τελέω. τῶ. qđ pficio significat. Sciendũ ãt παρακείμενον habere in se ipso ἄρτι hoc est nuper, quia πέτυφα ostẽdit rẽ nuper completã ὑπερσυντέλικος aũt τὸ πάλαι hoc ẽ multo ante. ἐτετύφειν enim rẽ multo ante completã ostẽdit. Si aũt præterita incerta sint quãdo præterierunt, perficiunt ἀόριστον ut ἔτυψα. incertũ est. n. utrum paulo ante, an multo ante præterierũt et propter hoc ἀόριστος. i. infinitum dicitur, & indeterminatũ. Sciẽdum ἀόριστον si assumpserit ἄρτι tantũ ualeť quantũ τὸ. quia ἔτυψα ἄρτι par ẽ τέτυφα hoc est uerberaui. Si autem πάλαι par est præterito plusq̃ perfecto nam ἔτυψα πάλαι par ẽ ἐτετύφειν. hoc est uerberaueram. Μέλλων aũt hoc ẽ futurum cum etiam ipse habeat latitudinem, debet suscipere diuisionem. Futura enim aut paulo ante futura sunt, aut multo post. sed quoniam futura incognita sunt, incognita aũt nõ possunt tanquam ingnorata diuisionem suscipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurũ. tamẽ atheniẽses diuiserunt ipsum in μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντα hoc est paulo post futurum, Inueniũtur igitur in uniuersum

uerſum ſex tempora ἐνεστὼς et μέλλων et quatuor diuiſio
nes præteriti temporis hoc eſt παρατατ. παρακ'. ὑπερσ. ὁ ἀορ.
¶ Horum auté cognationes ſunt tres. Nam παρατ' co-
gnationem cum ἐνεστῶτι habet ut τύπτω. ὁ παρατ' ἔτυπτον.
quemadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus eſt (inſtanté
enim et imperfectã habet ſignificationé) unde merito
a quibuſdam latinorũ præſens, inſtans imperfectum
appellatur. Sic et παρατ' imperfectus é. nã iuxta extenſã
et imperfectã habet ſignificationem. ὑπερσ. cognationé
habet cum παρακειμένῳ quia utrunq; ſignificat rem per
fectam licet παρακ' ſignificet rem pauloante perfectã ὑπερσ.
uero multo ante. ἀόριστος autem habet cognationem cũ
futuro, ut τύψω ἔτυψα. et uidetur contrarium eſſe. quo
nam enim modo præteritum poteſt affinitatem habe
re cum futuro. contrariũ enim eſt ut res præterita in fu
turo fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόριστον et μελλ.
inter ſe habere affinitatem. quoniam utrunque ſigni
ficat infinitum, ſiue indeterminatum et incertum, et e-
nim ἀόριστος incertus eſt. ſic etiam μέλλων ĩcertus exiſtit.
Quæ cum ita ſint nemo mirabitur non eaſdem con
ſonãtes in omnibus temporibus ſed alias ĩ aliis inueni
ri, quia quæ tempora habent cognationem interſe illa
eaſdem conſonantes ſiue litteras habent, ſicut é ἐνεστὼς. et
παρατ' ut τύπτω ἔτυπτον. παρακ' καὶ ὑπερσ. ut τέτυφα ἐτετύφειν.
μελλ. καὶ ἀόριστος τύψω ἔτυψα. At μελ' παρακ' &c. β'. ἀορ. & μελλ. β'. for
matiuas literas coniugationis ſuſcipiunt, quibuſdam
paucis exceptis ſicut in ſequenti figura annotatum eſt.

	ἐνεστώς.		μέλλ. α΄.	παρακ.		μέσ. παρακ.		ἀόρ.		μέλ.
	παρατ.		ἀόρ. α΄.	ὑπερσ.		ὑπερσ.		β΄.		β΄.
	β.					β΄.				
Πρώτη.	π	ω	ψω	φα		π	α	ον		ῶ
συζυγία	φ	ον	ψα	φειν		φ	ειν.			
	πτ					π				
	γ					γ				
Δευτέ-	κ	ω	ξω	χα		κ	α			
ρα	χ	ον	ξα	χειν		χ	χειν	ον		ῶ
	κτ					κ				
	δ					δ				
Τρίτη.	θ	ω	σω	κα		θ	α	ον		ῶ
	τ	ον	σα	κειν		τ	ειν.			
			σω	κα		δα		δον		ῶ
	ζ	ω	σα	κειν		δειν				
		ον	ξω	χα		γα		γον		ῶ
Τετάρτη			ξα	χειν		γειν				
			σω	κα		δα		δον		ῶ
	σσ	ω	σα	κειν		δειν				
		ον	ξω	χα		γα		γον		ῶ
			ξα	χειν		γειν				
	λ			λ				λ		
	μ			μ				μ	α	ον ῶ
Πέμπτη	ν	ω		ν	ω	κα		ν	ειν	
	ρ	ον		ρ		κειν		ρ		
	μν			μ				μ		

α φράω.
ε δέω.
ι τίω.
ο βόω.
υ δύω.
ω ζώω.

Ἕκτη ω σω κα α ου ῶ
ου σα κειν ειν

αι παίω.
αυ ψαύω
ει σείω
ευ εὔω
οι οἴω
ου κρούω.
η ὀπτήω.

χαρακτηριστικά.

Dicuntur autem χαρακτηριστικὰ eo quod sint, signa siue notæ cõiugationum. per ea enim cognoscitur ununquodq; uerbũ quotæ cõiugationis sit Nam quicquid præcedit ω̄ finalem χαρακτηριστικὸν appellatur.

De augumento præteritorum

Omne uerbum incipit aut a uocali, aut conso- nante. Si a uocali, aut a simplici, aut a diphthō go. Si a simplici, aut a mutabili, aut ab immu tabili. Si ab īmutabili hoc ē η. ι. υ. ω. nulla fit uocaliū mutatio ī præteritis, ut ἠχέω ἠχῶ ἤχεον ἤχουν ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰσχύω ἴσχυον. ἴσχυκα, ἰσχύκειν, ἴσχυσα. ὑβρίζω. ὕβριζον ὕβρικα. ὑβρίκειν ὕβρισα. ὠφελέω, ὠφελῶ ὠφέλεον, ὠφέλουν ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. At ἰσχύω et ὑβρίζω et similia quanquā ab īmutabilib⁹ uocalibus incipiunt, easdem tamē ī præsenti positione lōgas habent, in præteritis uero natura quod augumenti ratione factū est, ancipites enī sunt. ℭ Si aūt uerbū incipiat a mutabilibus uocalibus hoc est α ε & ο in præteritis mutātur ī longas, quā mutationē temporale augumentū appellamus. α in η cōmuniter mutatur, ut ἀκούω ἤκουον. ἠκήκειν, ἤκουσα. ἀνύω ἤνυον. ἤνυκα ἠνύκειν ἤνυσα. excipitur ἀηθέσσω ἀήθεσσον. ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην propter alternitatē duorū η η. excipit̄ et ἄω spiro, cuius πρτ̄ ἄον facit ne coincidat cū ᾖον cuius thema est ἴω. Et ἀΐω audio ꝙ ἄϊον facit, ut differat ab ἤϊον qnod ibā significat. Si aūt ab ε īcipiat uerbū ε mutatur in η ut ἕδω ἧκα ἥκειν. ἐλέω ἐλεῶ. ἠλέεον ἤλουν ἠλέηκα ἠλεήκειν ἠλέησα. Excipiūtur aliqua, in quibus ε manens assumit ι in diphthōgum, hoc est ἔχω εἶχον. ἕπω εἷπον. ἕλω εἷλον. ἕλκω εἷλκον. ἕρπω εἷρπον. ἔθω. εἶθον. εἶκα. ἄχρηστα. μέσος πρτ̄ εἶθα. īterposito ω magno εἴωθα καὶ εἰώθειν. καὶ εἰωθὼς ἄχρηστα hoc est usitata. ἕω pro sedeo et induo εἶν πρτ̄

εἷκα

εἱλκάχεισα. παθ. παθητικὸς εἷμαι. ὑπερσ. εἵμην. καὶ εἱμένος ἡ μετοχή, εὔχεισα. ἐθίζω εἴθιζον. ἐρύω εἴρυον. ἑλκύω εἵλκυον. ἑρπίζω εἵρπιζον. ἑστήκω μέλ. ἑστήξω. παθ. ἕστηχα. μέλ. ἕστηκα sine augumento. ὑπερσ. εἱστήκειν assumpto ι in diphthongum, ne coincidat cum proprio præsenti in secunda et tertia persona singularis numeri, hoc est ἑστήκεις ἑστήκει. ἐῶ εἴων. ἐρῶ εἴρων. ἑστιῶ εἱστίων. ἕπομαι εἱπόμην. ἐργάζομαι εἰργαζόμην. Si autem ab ο uertitur in ω magnum. ut ὁρίζω ὥριζον. ὀνομάζω ὠνόμαζον. et cætera. Inueniuntur tamē apud poetas huiusmodi uerba absq; augumēto iônum more ut ἄκουσεν ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

¶ Si uero a diphthongo incipiat uerbum, aut a mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc ē ει. ευ. et ου. nulla fit mutatio, ut εἰκάζω εἴκαζον. εὕδω εὗδον, καὶ ἀττικῶς ηὗδον sicut et εὔχομαι ηὐχόμην. et εὐφραίνομαι ηὐφράνθην et similia in quibus attici mutant ε in η οὐρέω ῶ.. οὔρεον. ουν. Si autem a mutabili, hoc est αι. αυ. οι. eadē fit mutatio quæ in simplicibus uocalib⁹. Nam si ab αι incipiat uerbum uertitur α in η. et ι subscribitur unde ex propria diphthongo impropria fit. ut αἴρω. ᾖρον. ᾖρκα. ᾔρκειν. Si autem ab αυ uertitur α in η. ut αὐλέω αὐλῶ. ηὔλεον ηὔλουν. ηὔληκα. Si autem ab οι uertitur ο in ω magnum, et subscribitur ι et fit diphthōgus impropria ut οἰκτείρω ᾤκτειρον ᾤκτειρα. annotantur aliqua in quibus nulla fit mutatio. ut οἰῶμαι οἰώθη. οἰμῶ οἴμησα. οἰνῶ οἴνησα. οἰνίζω οἴνιζον οἴνισα. οἰστρῶ οἴστρησα. οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ οἰω-

ῳνόπλησα· οἰακίζω οἰάκισα· οἰακονομῶ οἰακονόμησα· οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφησα· annotantur etiam secūdum quosdam οἰδαίνω et οἰκουρῶ·

ℭQuandocunq; præpositiones nil plus significāt in compositione uerborum quam ipsa uerba simplicia fit consuetum augumentum in principio totius compositi, ut ἐνέπω ἤνεπον· καθεύδω ἐκάθευδον· Si autem plus significant quam ipsum uerbun simplex, fit augumentum inter præpositionem & uerbum, ut παρακούω παρήκουον· καταγράφω κατέγραφον· Aduertendum est in his compositis præpositiones abiicere ultimam uocalem, uocali sequente tam ī præsenti quam in præteritis ut παρέχω παρεῖχον · ex παρὰ et ἔχω· ἀπαυρῶ ἀπηύρων· ob quam rem etiam in uerbis a consonantibus incipientibus cū in præteritis suscipiant ε syllabicū augumentum pari modo præpositiones abiiciunt extremam uocalem ut λείπω ἔλειπον· καταλείπω κατέλειπον· At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis præpositiones mutant tenues in proprias aspiratas, ut ἅπτομαι καθάπτομαι · ἕπομαι μεθέπομαι· αἱρέω καθαιρέω· περὶ uero et ἀπὸ extremam retinent uocalem, etsi cum uerbis a uocali incipientibus cōponantur ut περιάπτω· περιέχω· προάγω προῆγον· προείργω προεῖργον· Sunt quae atticorum more in principio compositi augumētum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt, ut ἀμφισβητῶ ἠμφισβήτουν· ἀντιβολῶ ἠντιβόλουν· Quaedam intrinsecus ut ἀπολαύω ἀπέλαυον καὶ ἀπήλαυον· ἐπιχειρῶ ἐπε-

χείρουν ἐγκωμιάζω ἐνεκωμίαζον ἐνθυμοῦμαι ἐνεθυμούμην. Quædam etiam a δυς & ευ incipientia hoc idem faciũt, ut δυσαπιστῶ δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ δυσηρέστουν εὐορκῶ εὐώρκουν εὐεργετῶ εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι εὐηγγελιζόμην. Sunt et quæ in principio duplex habent augumentum, ut δύναμαι ἠδυνάμην. βούλομαι ἠβουλόμην. μέλλω ἤμελλον. pro ἐδυνάμην. et ἐβουλόμην. et ἔμελλον. Quædam uero in principio et in medio, ut ἐνοχλῶ. ἠνώχλουν. ἀνορθῶ ἠνώρθουν. ἀνέχομαι ἠνεχόμην. παροινῶ ἐπαρῴνουν.

¶ Si autem Incipiat Verbum a consonate, Omnia præterita assumunt ε ψιλὸν in principio. quod syllabicum augumentum appellamus, ut σπείρω ἔσπειρον. ἔσπαρκα. ἐσπάρκειν. ἔσπειρα ἔσπαρον. At παρ'. præter ε etiã assumit consonantem præsentis, ut τύπτω ἔτυπτον τέτυφα. licet hoc non sit uniuersale omnibus uerbis ut in proprio loco latius dicetur.

Formationes Verborũ Barytonorum modi indi indicatiui.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

Τύπτω a nullo fit cum sit thema totius uerbi. se
τ cunda persona a prima fit, extrema in εις mutata τύπτεις καὶ δωρικῶς τύπτες. abiecto ι καὶ αἰολικῶς τύπτης ει diphthongo in η mutata. Tertia a secunda persona fit abiecto σ καὶ δωρικῶς τύπτε. καὶ αἰολικῶς τύπτη.

δυϊκά. ¶ Prima persona dualis numeri a prima plurali fit extrema syllaba in ον mutata. Nec mirum primã dualis personam formari a prima pluralis, licet numerus dualis ante pluralem esse uideatur, quia maiores et maxime æoles duali numero non utebantur, sed singulari tantummodo et plurali, quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait. Antiquitatis enim romani memores dualem numerum posteritatis usu receptum quasi nouellum usurpare uoluerunt. Is nanque sicut a primordio sermonis a natura proditi in obscuro habitus ignorabatur. sic diutius incertus inter utrunque numerum tam singularem quam pluralem latebat. Sero autem superuenientibus seculis scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus quasi intercalaris irrepsit. Et hac de causa apud ueteres raro reperitur. quoniam erroribus illaqueatis multiplicatur et cætera. Sed aduerte quod quandocunque prima persona pluralis desinit in μεν tunc prima persona dualis formari nõ potest, duabus regulis inuicem repugnantibus. quarũ prima ẽ quod dualis numerus uerbi natura appetit extremam syllabam desinere aut in τ̄ in actiuis, aut in θ̄ in passiuis et sic formandum fuerat τύπτομεν τύπτετον. Altera regula est quod, omnis pars orationis suscipiens numeros debet formari per idem elementũ ut τυπτόμεθα τυπτόμεθον. exceptis pronoı̃bus primitiuis, quæ a regula declinant ut ἐγὼ ἐμοῦ. δυϊκὰ νῶϊ ϲφῶ νῶ. πληθυντικά. ἡμεῖς ἡμῶν, et sic dicendum fuerat ἀπὸ

τοῦ

τοῦ τύπτομεν τύπτομεν· διὰ τοῦ μ̄ Quare his duabus regulis repugnātibus, hac quidem appetente τ̄ illa uero μ̄, euenit ut neutra optinuerit formādi potestatem. quo factum est ut prima persona dualis numeri omniū actiuorū oīno defecerit cū pma psona pluralis in μεν syllabam exeat. ¶ Secunda persona a secunda plurali fit τε in τον mutata, ut τύπτετε τύπτετον. potest etiam formari a secunda singularis numeri, abiecto ῑ de diphthongo et σ̄, et addita τον τύπτεις τύπτετον ¶ Tertia similis ē secundæ τύπτετον. Nam quandocūq; tertia psona pluralis definit aut in ῑ aut in σι tunc secūda et tertia dualis numeri similes sunt, alioqui dissimiles. ¶ Πληθυντικά.

¶ Prima psona pluralis fit a prima singulari ω̄ magno in ο paruū mutato et addita μεν ut τύπτω τύπτομεν, & δωρικῶς τύπτομες. ¶ Secunda persona a prima fit penultima ī ε et extrema in τε mutatis τύπτομεν τύπτετε. ¶ Tertia ēt a prima fit extrema in σι cōuersa, et addita ῡ penultimæ, ut τύπτομεν τύπτουσι, et est similis datiuo plurali pticipii eiusdem tēporis ut τύπτων τύποντος τύπτουσι. nā regula ē quod tertia psona pluralis præsentis tēporis et futuri actiuorum similis est datiuo plurali participii euisdē temporis. At τύπτοντι dores dicūt ad similitudinē dti singularis. Quo in loco aduertēdum est qđ tertia persona uerborū desinens in ῑ sequente uocali assumit ν̄ ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam ῑ natura appetit ν̄ quandocunque σ̄ præcedit ipsum ῑ in fine dictionis siue actu siue potestate ut τρωσὶν φοίνιξιν dati-

ui plurales ἀπὸ τοῦ ζὼς ζωός. et φοῖνιξ φοίνικος. Sic ĩ tertiis personis uerborũ in ῑ desinentibus ut τύπτουσιν τετύφασιν, τύψουσιν. Attici tamen etiam sequẽte consonãte addunt ν̄. Iones uero neq; cõsonante sequẽte, neq; uocali quod nos Athenis ĩ arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus αἵδ' εἰσ' Ἀθῆναι Θησέως ἡ πρὶν πόλις, et in fronte orientẽm uersus αἵδ' εἰσ' Ἀδριανοῦ καὶ οὐχὶ Θησέως πόλις pro αἵδε εἰσὶν Ἀθῆναι. et αἵδε εἰσὶν Ἀδριανοῦ. Si.n. ν̄ additũ fuisset uerbo substantiuo εἰσὶ nõ abiecta fuisset ῑ extrema uocalis p apostrophum. Hoc idẽ et ε̄ facit cũ tertia psona uerbi in id desinat, ut ἔτυπτεν ἔτυπτεν. quod nõ faciunt secundæ personæ iperatiuo℞ et si in ε ipsæ quoq; desinant, ut τύπτε τυπτέτω, ℭ παρατατικός Ἔτυπτον fit a prima persona præsentis extema in ον mutata, ac præposito ε syllabico incremẽto, quod cõmune est omnib⁹ præteritis uerbo℞ a cõsonãte incipiẽtiũ ut τύπτω ὁ παρατατικός ἔτυπτον. Vel fit a gtõ participii præsentis tẽporis extrema syllaba abiecta, ac præposito ε incremento, ut τύπτων τύπτοντος ἔτυπτον. Sed hic aduertendum est quandocũq; præsens incipit a ρ præteritũ imperfectum accipere alterũ ρ et hoc ut in eo seruetur spiritus præsentis temporis. nam regula est spm̃ thematis et in aliis temporib⁹ seruandũ esse, ut ῥιλῶ. παρατατικός. ἐῤίλουν ecce hic seruatũ est ῥ. Si igitur simplici ρ ptm̃ ĩpfectũ scriberetur necessario tenui spiritu scribendũ eẽt. nã ρ et si in prĩcipio dictiõis aspiretur, nihilominus ĩ medio duarũ uocaliũ in eadẽ dictiõe simplici, exilẽ spm̃ hẽt, ut μέρος. χαίρω. φέρω. huius igitur grã ptũm ĩpfectũ geminatũ ρ hr̃e debet,

ut alterũ q̃dẽ hoc eſt ĩ q̃d prior ſyllaba deſinit exilẽ ſpm̃ hẽat, alterũ uero a quo ſequẽs ſyllaba initiũ habet aſpiretur. quæ quidem ſyllaba in præſenti cum prĩcipalis ſit aſpiratur. nã quãdocunq; duo ρρ inueniũtur ſiue in ſimplici ſiue in cõpoſita dictiõe, alterum quidẽ exili ſpiritu, alterũ uero aſpirato ſcribitur, ut πόῤῥω. ἀῤῥωστος. æoles tamen aſpirationẽ oĩno fugiẽtes utrunq; ῤῤ exili ſpiritu ſcribere conſueuerunt, ut κέῤῥω φθέῤῥω. σπέῤῥω. ꝑ κέρω. φθέρω σπείρω. Cur aũt alterũ ρ̄ hoc ẽ primũ exilẽ ſpiritũ habeat hæc aſſignat̃ ratio. nã apud græcos nulla ẽ dictio aut ſyllaba quæ in ullã aſpiratarũ deſinat. et ꝓpea ubi aliqua earũ geminãda eſt, prior mutatur in eam tenuẽ quae eſt ei ꝓpria, ut ἀτθὶς. σάπφω βάκχος. Si igitur utrunq; ρρ̄ aſpiraret̃ eueniret, ut prior ſyllaba ĩ aſpiratã deſineret. quod apud græcos abſurdum ẽ. Eſt igitur cõmunis regula huius litteræ ρ̄ ꝙ quãdocunq; ponitur ĩ ꝑncipio dictiõis aſpiratur tãq̃ media inter uocales et cõſonãtes. ut ῥῆμα ῥέω excipiũt̃ ῤάρος. ῤαρίας et ῤαέιον. Quoniã ĩ noĩbus ſi ꝑma et ꝭa ſyllaba a ρ̄ ĩcipiãt, leuẽ ſpm̃ hr̃e debet. ꝙ nõ fit ĩ uerbis neq; ꝑticipiis ut ῥέῤημμαι ῥεῤημμένα ſi ãt aſſumit ſecũ aut ſyllabã, aut dictionẽ deſinẽtẽ ĩ uocalẽ, et fiat dictio una, geminat̃ ρρ̄ ꝑmũ q̃dẽ hẽt pſilẽ alterũ uero daſeã ut ῥίπτω ἐῤῥιπτον. ῥώστος ἀῤῥωστος. Poetæ tamẽ ĩ ꝑtĩs uerboꝝ q̃ a ρ incipiũt gratia metri ſimplici ρ̄ ſcibere aliquado cõſueuerũt. cõpoſita ẽt ab εὖ unico ρ̄ ſcribuntur ut ῥωστος εὔρωστος. ῥοῦς εὔρους habet, n. ευ diphthõgus pronuntiationem ſecundæ conſonãtis ἀμ-

Θίρυτος uero & ἄρικον pp metrum simplici ρ̄ inueniuntur poetico more. ὅμηρος ὀδυσσείας. ά. νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ. Tribus. n. modis duplicatr̄ ρ̄ρ̄ aut p cōpositionē ut ἐπίρρημα. aut p augumentū syllabicū, ut ἔρρηψα. aut per naturam, ut πύῤῥος. θάῤῥος. quibus aūt inest duplicatū natura in his dubitāt nōnulli utrum hoc seruādum sit, an utrūq; habeat ψιλήν. Est et aliud incrementū quod tēporale appellatur, hoc est cum breuis uocalis in longā mutatur. quod cōmune est omnibus præteritis uerborum a uocalibus īcipientium, ut ἀκούω ἤκουον. Iones tamen omnino respuūt incrementū tā syllabicum q̄ temporale in omnibus præteritis. ut τύπτε pro ἔτυπτε. ἄκουσε pro ἤκουσε. ἄψατο pro ἥψατο. Hoc idem et poetæ aliqn̄ faciunt. Sunt et alia uerba a uocalibus incipiētia quæ partim differentiæ cā partim εὐφωνίας ptim solo usu nō augētur in prīcipio præteritorū ut supra dictū est. ¶ Secunda psona a prima fit ον in ες mutata, ut ἔτυπτον ἔτυπτες. Tertia uero a secunda abiecto σ̄ ut ἔτυπτε. & ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco aduertendū est ἴωνας consueuisse formare tertiā psonā pteriti impfecti, et primi & secundi aoristi actiuorū omniū abiicientes incremētū tā syllabicū q̄ tēporale & apponētes σκε syllabā. Sed quia horū penultima uaria est secundū uarias uerborū cōiugatiōes, scire uelī q̄ sit penultīa ī unaquaq; cōiugatiōe. Nā tertia psona ptī ipfecti oīum barytonoꝶ ε hēt ante σκε ut ἔτυπτε τύπτεσκε. ἔλεγε λέγεσκε. ἔπειθε πείθεσκε. ἔφραζε φράζεσκε. ἔσπειρε σπείρεσκε. ἤκουε ἀκούεσκε. Cir

cunflexorũ uero & terminatorum in μι ꝓprias habet
uocales quæ formatiuæ cõiugationũ appellãtur, hoc ẽ
ε α ο υ. ε quidẽ formatiua eſt primæ cõiugatiõis tã cir
cũflexorũ q̃ terminatoꝝ ĩ μι. α ſecũdæ. ο tertiæ. υ uero
quartæ uerboꝝ in μι tm̃. quoniã circũflexoꝝ tres ſunt
coniugatiões, ut ἐποίει ποίεσκε. ἐτίθη τίθεσκε. ἐβόα βόασκε.
ἵστη ἵστασκε. ἐχρύσου χρύσουσκε. ἐδίδω δίδοσκε. ἐζεύγνυν ζεύγνυ-
σκε. ¶ At tertia pſona ꝑmi aoriſti oĩum uerboꝝ α hẽt
ante σκε cũ propria ſit uocalis primi aoriſti, et formari
poteſt a ſecũda pſona addita κε ut ἔτυψας τύψασκε. ἐποίη-
σας ποιήσασκε. ἔστησας στήσασκε. Si uero a tertia pſona for
mare uoluerimus ſecundũ regulæ præceptionẽ ε in α
iterũ mutandum erit et ἔτυψε τύψασκε & ſic in aliis cõiu
gationibꝰ. ¶ Tertia uero pſona ſecũdi aoriſti barytono
ꝝ & circũflexorũ omniũ ε habet ante σκε ut ἔτυπε τύ-
πεσκε. ἔφλεπε φλέπεσκε. ἔδουπε δούπεσκε, cuius thema ẽ δου
πέω. ῶ. ἐμύκε μύκεσκε ἀπὸ τοῦ μυκάω. ῶ. ¶ At tertia pſona
ſecũdi aoriſti uerborũ in μι eaſdẽ uocales habet, quas
tertia pti ĩpfecti eorũdẽ uerborũ. ut ἔθη θέσκε ſicut ἐτίθη
τίθεσκε. ἔστη στάσκε. ſicut ἵστη ἵστασκε. ἔδω δόσκε. ἔδυ δύσκε.
ἰλιάδος ο. αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴαν
τα. αὐτὶ τοῦ ἔδυ. Hoc aũt imitati poetæ ꝑmã ẽt & ſecũdam
pſonã ſingl'm ac tertiã pl'm, qm̃ oĩno ſimilis ẽ ꝑmæ ſin
gulari horũ tẽporũ hoc eodẽ mõ formãt. ut τύπτεσκον
τύπτεσκες & τύπτεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uero & ἐεί
πασκε. et ἐγίνωσκε & ſimilia quæ augumentũ ſuant, has
nõ ſequũtur regulas cum ionica nõ ſint, Sed a uerbis ĩ

σκω deducũtur hoc ẽ διδάσκω ὀρι πλάσκω γιγνώσκω. ℭ Δυϊ-
κά. ℭ Prima pſona dualis nõ fit ꝑpter duas regulas in
uicẽ repugnãtes ut dictũ eſt. Secunda uero a ſecunda
plurali τε in τον mutata ut ἐτύπτετε ἐτύπτετον. Tertia
a ſecunda duali τον in την cõuerſa ἐτυπτέτην, quæ in-
terſe diſſimiles ſũt, cũ tertia pluralis nec ĩ ι̃ deſinat nec
ĩ σι. Πληθυντικά. ℭ Prima pſona a prima ſingulari fit.
interpoſita μεν ut ἔτυπτον ἐτύπτομεν. Secũda a prima ο
in ε et μεν in τε mutatis. ut ἐτύπτετε. Tertia uero nõ fit
a prima plurali, nec pares habet ſyllabas ſed magis ſimi
lis ẽ primæ ſingulari, ut ἔτυπτον. Nam cum participiũ
actiuum deſinit in σ ὀξύτονον tunc tertia perſona plura
lis par eſt ſyllabis primæ plurali. ut τετύφαμεν τετύφασι. ἐ
τετύφειμεν ἐτετύφεισαν. quia participiũ præteriti perfecti
ideſt τετυφὼς in σ deſinens acuit ultimam alioquin
diſpares ſũt, et tũc tertia perſona a gtõ ſui ꝑticipii fit ab
iecta τος ſyllaba ac ε cõi incremento addita ut τύπτων
τύπτοντος ἔτυπτον. ut prima ſingularis, et τύψας τύψαν-
τος, ἔτυψαν. et τυπὼν τυπόντος, ἔτυπον. Et hoc de ſolis præte
ritis eſt intelligendũ. nam præſens & futurum hãc regu
lã nõ ſequũtur. Inueniuntur tamen ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐ
δολίουν tertia pſona pl'is pti ĩpfecti ἀπὸ τοῦ δολιόω ῶ. et ἐμάθο
σαν, pro ἔμαθον & ἐίδοσαν pro ἔιδον et ſimilia bœotorum ſi
ue chalcidicorũ more, Cõſueuerũt.n. ipſi bœoti ĩ iis q̃
nõ hñt ꝑticipiũ ĩ σ ὀξύτονον, hoc ẽĩ ꝑtõ ĩpfecto, & in ãbo
bꝰ aoriſtis actiuorũ pares facere et ꝑmã & tertiã pſonã plu
ralis nũeri, ut ἐτύπτομεν ἐτύπτοσαν et ἐτύψαμεν ἐτύψασαν et

ἐτύπτομεν ἐτύπτοσαν. ἀντὶ τοῦ ἔτυπτον. contra uero ĩ iis q̃ hẽnt ꝑticipiũ ĩ σ ὀξύτονον declinatũ ꝑ ντ hoc ẽ ĩ aoristis passiuis oĩum uerborũ subtrahentes penultimã uocalẽ & sequẽtẽ cõsonãtẽ hoc ẽ η & μ ꝑmæ ꝑsonæ pluralis faciũt tertiã puralẽ ut ἐτύφθημεν ἔτυφθεν ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθεν. ἀντὶ τοῦ ἐτύφθησαν ἐκοσμήθησαν. ἰλιάδος γ αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. Etiã in ꝑtõ ĩꝑfecto & ꝑo aoristo uerborũ actiuoꝝ in μι desinẽtiũ cũ eius ꝑticipiũ desinat ĩ σ ὀξύτονον et declinet̃ ꝑ ντ ĩ eadẽ ꝑsona faciũt syncopã. nõ tamẽ eodẽ mõ ut ἔφαμεν ἔφαν. ἔστημεν ἔσταν. ἔβημεν ἔβαν. ἔδυμεν ἔδυν. pro ἔφασαν ἔστησαν ἔβησαν. ἰλιάδος. δ. οἱ δ᾽ αὖτις κατὰ τεύχε᾽ ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. pro ἔδυσαν. περὶ. ℂ Τέτυφα a futuro fit extrema syllaba ĩ φα mutata. Vbi aduertẽdũ ẽ ꝑtm̃ ꝑfcm̃ quo ad ultimã & pẽultimã syllabã fieri a futuro, sed quo ad ꝑncipalẽ a ꝑtõ ĩperfcõ fit ut q̄busdã placet. nã si ꝑtm̃ ĩperfectũ ĩcipit a lõga siue ñа siue positiõe ab eadẽ ĩcipit & ꝑtm̃ ꝑfectũ ut ἦχον ἦχα ἔσπειρον ἔσπαρκα. ἦχον. n. hẽt ꝑmã natura lõgã hoc ẽ η ἔσπειρον uero positiõe q̄a post ε uocalẽ breuẽ duæ sequunt̃ cõsonãtes σ. s. & τ si a breui aut a coĩ tũc ꝑtm̃ ꝑfectũ duplicat ꝑñtis cõsonãtẽ cũ coĩ augumẽto ε, ut τύπτω ἔτυπτον τέτυφα. κλίνω ἔκλινον κέκλικα. nã ἔτυπτον ꝑmã hẽt breuẽ q̄m post ε sola & simplex cõsonãs sequit̃ uidelicet τ. ἔκλινον uero cõem quia post ε duæ sequũtur cõsonantes ex quib⁹ ꝑor ẽ muta hoc ẽ κ altera uero liq̄da hoc ẽ ρ. nã muta cum liquida siue ĩmutabili hoc ẽ λ. μ. ν. ρ. cõem faciũt syllabã. Incipiẽtia tñ a σν & γς nõ reduplicant ꝑñtis consonantem licet sit muta cum liquida διὰ τὴν κακοφωνίαν

ut συνείζω ἐσυνῴεικα. γρηγορέω. ῶ. ἐγρηγόρηκα. Etiam incipientia a ρ̄ nõ reduplicãt. ut ῥίπτω ἔρριφα. nõ ãt ῥέρριφα. at ῥερυπωμένα & similia poetica sũt. Quæ uero a dẽsis incipiũt geminãt quidẽ cõsonãtem, densis tamẽ ĩ proprias tenues mutatis cũ ĩter se ἀντίστοιχα sint, & una ꝑ alia ponatur. ut θύω τέθυκα. φράζω πέφρακα. χαίρω κέχαρκα. Inueniũtur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι ῶμαι. et κέκτημαι ἀπὸ τοῦ κτάομαι. ῶμαι. & πέπταμαι ἀπὸ τοῦ πτάομαι. ῶμαι. ĩ quib⁹ ptm̃ priorẽ repetit cõsonantẽ, licet nõ sit muta cũ liquida. quo ĩ loco sciri uelim priorẽ geminatarũ syllabã commune esse, q̃a μν̄. κτ. & πτ. secundũ Herodianũ cõem faciũt syllabã in metro sicuti muta cũ liquida. Quo ad ultimã uero et penultimã ptm̃ pfectũ fit a futuro extrema ĩ φα mutata ut τύψω τέτυφα. & hoc in p̃ma cõiugatione barytonorũ ĩ qua futurũ hẽt ψ & ptm̃ φ. ĩ s̃a uero futurũ hẽt ξ & ptm̃ χ ut λέγω λέξω λέλεχα. At ĩ oĩbus aliis coniugatiõibus tã barytonorũ quã circunflexorũ, & terminatorũ in μι̅ futurũ habet σ & præteritum κ ut πείθω πείσω πέπεικα. φράζω φράσω. πέφρακα. ἀκούω ἀκούσω ἤκουκα. ποιέω. ῶ. ποιήσω πεποίηκα. τίθημι θήσω τέθεικα. καὶ τὰ λοιπά. ĩ quibus σω̄ extrema futuri syllaba ĩ κᾱ mutata fit præteritum perfectum. Verba tamẽ q̃ntæ coniugationis & si actu non habent σ in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν natura tamen illud appetunt cum sit propria consonans futuri. Aeoles enim per σ huiuscemodi futurum enunciare consueuerunt. quo in κ̄ conuerso ac imutabili manente fit præteritũ perfectũ ut ψάλλω.

λω. ψάλῶ κοινῶς καὶ ψάλσω αἰολικῶς. τὸ ἔψαλκα. σπείρω σπε ρῶ καὶ σπέρσω ἔσπαρκα. Habentia uero μ, seruant quidē ipsum μ in præterito perfecto, sed interponūt η inter μ et κ propter ineptam consonantium structuram, debebat. n. esse ab eo quod ē νέμω νεμῶ νένεμκα. et ab eo quod est βρέμω. βρεμῶ βέβρεμκα, at νενέμηκα dicimus et βεβρέμηκα. nā μ ante κ neq; in cōprehēsione syllaba rū neq; in distīctione ponitur. idcirco huiusmodi uer-ba aberrauerunt a barytonorū uerborum regula et se-cuta sunt circūflexorum formā. et hæc sunt quæ ab āti quis ānotata inuenimus. δέμω δεδέμηκα καὶ συγκοπῇ δέ δμηκα. νέμω νενέμηκα. βρέμω βεβρέμηκα. τρέμω τετρέμη κα. τέμνω καὶ τέμω τετέμηκα καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμνω καὶ κάμω κεκάμηκα καὶ συγκοπῇ κέκμηκα γέμω γεγέμηκα. ℭDe sinētia uero in νω non seruant ν in præterito actiuo sed ī γ corurtunt. et hoc propter κ sequens (nam ν ante γ. κ. ξ. χ. semper uertitur in γ) ut φαίνω φανῶ πέ φαγκα. μένω tamen μεμένηκα facit tanq̄ a themate circū flexo deductum. At disyllaba habentia ante ν siue ι si-ue ει diphthongū, siue υ prorsus abiiciūt ν in præteri-to ut κρίνω κέκρικα κτείνω ἔκτακα. θύνω τέθυκα. sed haec pauca sunt. Penultimā etiam eandem habet praeteritū cū futuro. ut τύψω τέτυφα. πείσω πέπεικα. Excipiuntur disyllaba primae et secūdae coniugationis habētia ε in penultima praesentis in quibus attici faciunt propriū praeteritū mutātes ε in ο ut κλέπτω κέκλεφα κοινῶς καὶ κέκλοφα ἀττικῶς πέμπω πέπεμφα κοινῶς καὶ πέπομφα ἀττικῶς

Annotãtur ét uerba disyllaba quĩtae cõiugatiõis quae ĩ penultĩa futuri hént ι quo ĩ α mutato faciũt præteritũ ut σπείρω· σπερῶ ἔσπαρκα· φθείρω φθερῶ ἔφθαρκα· Hoc ét ad uertédũ é ꝙ oé ptm̃ ĩ κα lõgã hn̄s penultimã si abiicit κ corripit eandé penultimã ionũ more ut βέβηκα βέβαα· ἕστηκα ἕσταα· δέδοικα δέδια μέσος παρακείμενος· πέφυκα πέφυα· τέθνηκα ét & λέλυκα corripiũt penultimã q̃q̃ ĩ futuro ꝓducta sit· υ· n· anceps é· ¶ Secũda ꝑsona a prima apposito σ ut πέτυφας· ¶ Tertia ét a prĩa α in ε conuerso πέτυφε· ¶ Δυϊκὰ prĩa ꝑsona nõ fit· secũda πετύφατον & fit uel a prĩa singulari addita τον uel a ſa plurali τε ĩ τον mutata πετύφατε πετύφατον· tertia secũdæ similis é· ¶ Πληθυντικά· Prima ꝑsona a pma singulari addita μεν πέτυφα πετύφαμεν· καὶ δωρικῶς πετύφαμες· ſa ꝑsona a prĩa fit extrema ĩ τε cõuersa πετύφατε· tertia ét a prima μεν in σι cõuersa πετύφασι· Δωρικῶς πετύφαντι· sicut ἑστήκαντι ἑστήκασι· θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις ὡς ἔτυμ᾽ ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι·

De præterito attico.

Vãdocũq; uerbũ ĩcipit a mutabilib᷑ uocalib᷑ uidelicet ab α ε· & ο· sequente consonãte in quã nõ desinit pma syllaba sed q̃ potius sit prĩcipiũ secũdæ ut ἐρείδω nec a longa ĩcipiat uerbũ ut ᾄδω, Attici faciunt ꝓpriũ ptm̃ actm̃ mediũ & passiuũ pncipales duas lrãs p sentis præponétes cõi ptõ & tertiã syllabã a pncipio cor ripiétes si triũ syllabarũ numerũ excesserit· ut ἀγείρω ἤγερκα κοινῶς καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς· καὶ ἀγήγερμαι ptm̃ passiuũ· ἀκούω ἤκουκα· ἐς ἤκουα μέσος παρακείμενος ἀκήκοα ἀττικῶς ἀλείφω ἤλειφ

φα· κοινῶς καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. Quo in loco illud sci endum est præteritum actiuũ et passiuũ atticum non esse paucіorũ quatuor syllabarum. uult enim habere principalem syllabam præsentis temporis & eam semper breuem. quoniam præteritũ atticum nunquam a longa principiũ habet. nã nihil aliud ẽ atticũ augumẽtum quam quædã reduplicatio et oĩs reduplicatio breuis ẽ et cætera. Secũdam & tertiam per eandẽ consonatẽ geminatã. Quartã uero per formatiuam literã præteriti perfecti, quã græci χαρακτηριστικὸν appellãt, ut ἐρήρεικα ἐρήρεισμαι. ἀπὸ τοῦ ἐρείζω idcirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα qđ est præteritum actiuum atticum regulariter formatũ ἀπὸ τοῦ ἦκα. cuius thema est ἔδω assumpsit δο syllabam κατ' ἐπέκτασιν. ut ĩ eo eadem consonans præsentis hoc est δ in secũda et tertia syllaba repeteretur et sic ex trisyllabo tetra syllabũ, factum est ἀγήοχα uero hoc eodẽ modo formatum ἀπὸ τοῦ ἄγω· ἦχα ἀττικῶς ἄγηχα ἐπεκτάσει τῆς γο συλλαβῆς ἀγήγοχα abiecit alterum γ διὰ τὴν κακοφωνίαν. Medium uero præteritũ trium esse posse. nam primã syllabã eandẽ esse oportet cũ prima praesentis, sicut in actiuo et passiuo. secũdã uero et tertiã per eandẽ cõsonantẽ geminatam enunciari oportet. quae quidẽ cõsonans ẽt formatiua litera ẽ praesentis temporis, et pti medii. ut ἄρω ἦρκα· καὶ μέσ ἦρα κοινῶς ἄρηρα ἀττικῶς cuius extrema p ρ quæ ẽ ei propria formatiua, enũciatᵉ et eadẽ bis repetitur ĩ secũda et tertia syllaba secũdum regulae præceptionẽ & ἔδω ἦκα· καὶ μέσ ἦδα· ἀττικῶς ἔδηδα

ὄλω ὄλολα. ὄπτω ὄπωπα. In quibus superfluum est dicere quanta sit ultima quæ a principio tertia existit, cum illud constet præterita omnia in ᾱ desinentia finalem syllabã corripere. Sunt quædam uerba ab ō incipiẽtia. quorũ præterito solũ ē attici præponere consueuerũt. ut ὥρακα ἑώρακα. ὦγα ἔωγα. unde ἀνέωγα. ὦσμαι ἔωσμαι. ὤνημαι ἐώνημαι. at ἔοικα medium præteritum ἀπὸ τοῦ οἶκα. cuius thema hoc εἴκω non ab ō sed ab ει diphthongo principium habet, idem patitur. hoc idem faciunt in præterito imperfecto ut ὁρῶ ἑώρων. ὠνοῦμαι ἐωνούμην. Et in aoristis ut ἧκα. ἕηκα. ἧκας. ἕηκε. unde ξυνέηκε. εἶπα ἔειπα. εἶπας. ἔειπε. unde προσέειπε. ὠσάμην ἐωσάμην μέσ. ἀορ. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. sed hæc magis poetica sunt. In quibus aduertendum est uocales præteritis communibus atticorum more præpositas præsentis seruare spiritum ut ἐλεύθω ἤλευθα. ἐλήλυθα. ἁνδάνω ἥνδανον ἑήνδανον. ὁρῶ ἑώρων. ἑώρακα. ὠνῶ ἐώνηκα. ἐώνημαι. Est enĩ regula. ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc ẽ attice aucta spiritum præsentis seruant. sed quoniam dictum est tertiam syllabam corripiendam esse. aduertendum est quo pacto id sit faciendum. quia η mutatur in ε ut ἀλήθω ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω in ō ut ἐρωτῶ ἠρώτηκα ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongꝰ ει. uel ευ. uel οι. uel ου. ει quidẽ abiicit ε ut ἀλείφω ἤλειφα ἀλήλιφα. ἐρήρεικα. tñ ἀπὸ τοῦ ἐρείδω nõ abiicit ε ne coincidat cũ hoc praeterito ἐρήριχα cuius thema est ἐρίζω διὰ τοῦ ι qđ contẽdo significat hoc idẽ facit & eius praeteritũ mediũ, &

passiuum

passiuũ,ut ἐρείδω ἐρήρεικα. ἤρησμαι ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται tertia singulari ἀττικῶς corripit tertiã nõ ε sed ι abiiciẽdo cõtra regulam iam dictam qđ factũ est nõ atticorũ more sed ionum. ευ abiicit ε ut ἐλεύθω ἤλευκα. ἐλήλυκα & μέσ ἐλήλυθα. οι uero abiicit ι ut ἐχοιμάζω ἐποίμακα, ἐπητόμακα. ου uero abiicit υ,ut ἀκούω ἤκουκα. & μέσος ἤκουα & ἀττικῶς ἀκήκοα. Est autẽ quãdo dores ĩ hui⁹modi ptĩs atticis tertiã natura longã seruãt,ut ὁρῶ ὁρήσω ὥρηκα. ὀρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiã qđ ab ἤλειμμαι præterito cõi fit cuius thema ẽ ἀλείφομαι tertiam hẽt productam non tamen natura cũ ex ει diphthõgo abiectum sit ε sed positione. quoniam non licuit ullo modo abiicere μ consonantẽ quæ extremam syllabam præcedit cum sit de eius formali essentia qđ quidem accidit omnibus passiuis præteritis quæ ante μαι finalẽ aliquam habent consonantem ἀλάλημαι uero et ἀκάχημαι αἰολικὰ sunt & præsentis temporis uerborum in μι ut eorum testantur pticipia hoc est ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος. quæ accentum habent in antepenultima,sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτημαι ẽt ut quibusdam placet præsentis tẽporis est. Sed de his in tractatu uerborum in μι plenius dicetur. Sciendum est etiã quando præsens incipit a λ siue μ atticos abiicientes primum λ siue primum μ et interponentes ι facere proprium præteritum ut λείβω λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς μείρομαι μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι. ἀττικῶς.

Τετύφειν. fit a præterito perfecto extrema ī ειν mutata ut τέτυφα ἐτετύφειν. Habet.n.eādē principalē cū præterito perfecto a uocali incipiente.ut ἀκούω ἤκουκα. ἠκούκειν. σπείρω ἔσπαρκα ἐσπάρκειν. si uero præteritū ī perfectum incipiat a consonante ab eadem et præteritū plusq̄pfectum principiū habet. præposita etiā. ε uocali ut τέτυφα ἐτετύφειν. λέλειχα ἐλελείχειν. Hoc in loco illud ānotandū ē quod queādmodū attici faciunt ꝓprium præteritum perfectū actiuū, medium, & passiuum quādocunq; uerba, incipiunt ab aliqua mutabiliū uocalium hoc est α. ε. et ο præponentes duas principales literas præsentis cōi præterito, ac penultimā corripiētes. eodē modo faciunt et præteritum plusq̄ perfectū eorūdem uerboꝝ, augētes insup principalē uocalem. quæ semper in ptō perfecto attico corripitur. qm̄ regula est uerba a breui uocali incipientia, in p̄terito plusq̄perfecto attico tēporaliter augeri. ut ἀγήοχα ἠγηόχειν. ὀρώρυχα ὠρωρύχειν ἀκήκοα ἠκηκόειν Excipitur ἐλήλυκα ⁊ μέσ ἐλήλυθα quod ἐληλύκειν et ἐληλύθειν facit absq; augumento. Excipit etiam ἐώλπειν medium præteritum plusq̄ perfectū ἀπὸ τοῦ ἔολπα, et ἐώργειν ἀπὸ τοῦ ἔοργα et ἐώκειν. ἀπὸ τοῦ ἔοικα quorum prima corripitur, media uero producitur. καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου hoc est p transitionē tēporis, nam ἠόλπειν et ἠόργειν. et ἠοίκειν dicēdum fuerat secundum atticorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est iones dissoluētes ει diphthōgum primæ personæ in εα

et abiiciētes ν̄, ἐτετύφεα dicere ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν et ἐπε-
ποιήκεα ἀπὸ τοῦ ἐπεποιήκειν At in tertia pſona diſſoluētes εῑ.
in duo εε̄ ἐτετύφεε ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει καὶ ἐπεποιήκεε ἀπὸ τοῦ ἐπε
ποιήκει dicere et ᾔδεε ἀπὸ τοῦ ᾔδει. ἰλιάδος σ̄ οὐδέ τις ἄλλος ᾔδε
ε, οὔτε θεῶν. οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cur autē abiiciunt ν̄
in prima pſona hæc aſſignatur rō, nā α ἀποστικὸν ἢ ἀτελη
τικὸν ἐστὶ τοῦ ν̄ hoc ē abiectiuū. niſi dictio ex declinatiōe
in ν̄ deſinat. ut ἡ μοῦσα τὴν μοῦσαν. ἔτυψα ἔτυψαν tetia pſo
na pluralis primi aoriſti. ſed in his quæ patiūtur et ubi
nulla ratio īflexiōis ī ν̄ cogit deſinere, omnino illud
abiicit, ut ξέρξην ξέρξεα nō autem ξέρξεαν, ſolutiōe η ī εα
et ἦνεα. et ἐτετύφειν ἐτετύφεα. Diſſoluūt quidē εῑ diphthō
gum in εα ī prima pſona cum α ſit, formatiua litera pri
mæ pſonæ ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia pſona ī duo εε
qm̄ ε eſt formatiua lrā tertiæ pſonæ ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυ
ψε. (Loquor de ītegris dictiōibus., nā ἐβόα ex ſynæreſi
eſt ἀπὸ τοῦ ἐβόαε.) Attici uero cōtrahētes ε & α ī η in pri
ma perſona & duo εε etiam in η in tertia perſona dicūt
ἐτετύφη ἐγώ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγώ. καὶ ἐτε-
τύφει ἐκεῖνος. hoc eſt uerberaueram ego, & uerberauerat
ille. ſic ἐκεχήνη ἐγώ, καὶ ἐκεχήνη ἐκεῖνος, ὡς παρ' ἀριστοφάνει, ὅτε
δὲ ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον, ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσ
δοκῶν. ſic ᾔδη ἐγὼ καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. ἰλιάδος ᾱ. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα
τά τ' ἐσσόμενα. πρό τ' ἐόντα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia perſona in
quibus nulla uidetur ratio cur extremæ ſyllabæ tam
primæ q̄ tertiæ perſonæ ἰῶτα ſit ſubſcribendū, & ſi in
quibuſdā codicibus īueniatur, qđ ſcriptorū errore ar

bitror potius accidisse q̃ ulla ratione. Secũdæ .n. p̃sonæ & tertiæ singularis numeri pares uolũt hére uocales cũ ꝓpriis primis p̃sonis quando sũt pariũ syllabarũ, ut ἐτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε. τέτυφα τέτυφας τέτυφε. Si igitur p̃ma p̃sona p unam uocalẽ legitur, ut ἐλεγχθην ἐγώ, et secũda p̃sona et tertia p unã uocalẽ legẽdæ sũt. sicut ĩ magno etymologico. Eustathiꝰ tamẽ ἐν τῷ ῑ τῆς ἰλιάδος sup his tradit nõ simpliciter ex iis quæ sunt ᾔδειν et ἐπεποιήκειν et similia p solutionẽ ᾔδεα et ἐπεποιήκεα facta eẽ sed ex atticis hoc ẽ ᾔδη et ἐπεποιήκη quæ ab eis uidelicet ᾔδειν et ἐπεποιήκειν facta sũt. tradit .n. heraclides atticos talia p̃terita plusq̃ perfecta ĩ η solo terminare dicentes ᾔδη ἐπεποιήκη ἐνενοήκη. Et sic ait Panætius scripturas habere apud Platonẽ .& thucidides huiusmodi consuetudine attica usũ ẽ. et has diuisiones ex his dicit Iones ꝓprie proferre ᾔδεα dicẽtes resolutione η in εα hæc Eustathius. Sed utcunq; accipe uoluerimus siue ex solutione crasim fieri ᾔδεα ᾔδη siue ex crasi solutionẽ ᾔδη ᾔδεα apparet ἰῶτα nullo modo extremæ syllabæ subscribendũ esse. At in prima syllaba huiꝰ p̃ti ᾔδη subscribit̃ ι atticorũ more qui ε ptõrũ in η mutare consueuerũt siue solum siue in diphthõgo ut ἐδυνάμην ἠδυνάμην ἐβουλόμην ἠβουλόμην. sic ᾔδειν ἀπὸ τοῦ εἴδω μέσου παρ̃ . διὸ τὸ η τὸ ε εἰς η ᾳ ὑπογεγραμμένου τῷ ι. εἴδω τñ in usu nõ est sed οἶδα. Dores ẽt has tertias p̃sonas p η enũciare cõsueuerũt θεόκριτος καὶ τῆνα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη pro ὀπώπει. Secũda p̃sona a p̃ma fit ν ĩ σ mutato ἐτετύφειν ἐτετύφεις. Tertia a secũda abiecto σ ἐτετύφει

ἐτετύφεις κοινῶς· ἐτετύφη ἀττικῶς· ἢ δωρικῶς· ἢ ἐτετύφει ἰωνικῶς. ¶ Δυϊκά. Secunda persona a secunda plurali τε in τον mutata ἐτετύφετε ἐτετύφειτον. Tertia a secunda duali τον in την conuersa ἐτετυφείτην. ¶ Πληθυντικά. Prima psona a prima singulari interiecta μεν ἐτετύφειν ἐτετύφειμεν. Secúda a prima μεν in τε conuersa ἐτετύφειτε. Tertia etiã a prima μεν in σαν conuersa ἐτετύφεισαν, καὶ ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφεσαν ὡς ᾔδεσαν. ¶ Ἀόριστος β΄.

ἔτυψα a futuro fit ω in α mutato, ac cõmuni augumento siue syllabico. siue temporali præposito. seruata ét eiusdem futuri cõsonante ante α finalem ut τύψω ἔτυψα ἀγοράζω ἀγοράσω ἠγόρασα. Excipiuntur εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω, et ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω quoniam nõ seruãt cõsonantem futuri ná enũciandi fuerant, alter per ψ ut ἔψω εἶψα. Alter uero per ξ ut ἐνέγξω ἤνεγξα. Excipiuntur et ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι, & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι. καὶ ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω hoc é mitto. qui quidé ἀόριστοι licet enunciandi fuerãt per consonãtem suorum futurorum hoc est σ ut ἔθησα. ἔδωσα. ἧσα. in usu tñ habẽtur p κ. Ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω τὸ προστακτικὸν sicut ab ἔτυψα τύψον τυψάτω. ὀδυσσείας γ΄ οἱ δ᾽ ἄλλοι μὲν τοῦτον ἀολλέες, εἴπατε δ᾽ εἴσω δμωῇσι. ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ εἴπατε δ᾽ ὡς τὰ πρῶτα θεοί, καὶ γαῖα γένοντο. et εἶπον; εἴπαντος. καὶ εἰπάμην. μέσ. ἀ. unde ἀπειπάμην. Ab ἤνεγκα uero ἠνεγκάμην. μέσ. ἀ. unde ἔνεγκαι ἐνεγκάτω τὸ προστακτικόν quod his duobus ἀορίστοις euenit quia π et κ & si mutæ sint, sũt tamen dimidium consonantium eorum futurorum hoc est ψ et ξ. nam

ψ uim habet π̄ et σ̄. ξ̄ uero κ̄ & σ̄ ὁ ἡρωδιανὸς φησὶ. ὅτι οἱ φυλάξαντες τὸ η̄ μέσον τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν εἶναι παρὰ τὸ ὀφείλειν εἶπα. ἠνεγκα ὤφειλεν ἤνεγκα. excipiuntur etiam ἔχευα ἔχεα ἀπὸ τοῦ χεύω & ἔκηα ἀπὸ τοῦ καίω καὶ ἔσευα ἀπὸ τοῦ σεύω. τὸ ἠλευα ἀπὸ τοῦ ἀλεύω qui cum omnino abiiciãt futuri consonantem pure enũciantur. Penultimã uero eãdẽ habet cũ futuro & uniuersaliter natura aut positione productam ut ἀκούω ἤκουσα, τύψω ἔτυψα. aliquãdo uero natura et positione ut ἤμειψα. sed quoniam penultima futuri nõ semp existit lõga sed aliquãdo cõmunis ut δύω δύσω Aliquãdo uero breuis, sicut in uerbis quintæ cõiugationis. Aduertẽdũ quomodo ea producatur in primo aoristo, Nam si penultĩa futuri circunflexi huiusmodi uerborũ ᾱ ab ipso themate fuerit uertitur in η̄ in primo aoristo. ut ψάλλω. ψαλῶ ἔψηλα. ἀγάλλω ἀγαλῶ ἤγηλα si ᾱ ἀπὸ τῆς αι διφθόγγου τοῦ ἐνεστῶτος, similiter in η̄ uertitur ἔθει ἰωνικῶς ut καθαίρω καθαρῶ ἐκάθηρα. χαίνω χανῶ ἔχηνα. Hoc idem et Attici faciunt ut μιαίνω μιανῶ ἐμίηνα. σημαίνω σημανῶ ἐσήμηνα καὶ ἐσημηνάμην Cõmuniter uero ἐσήμανα. et et ἐθέρμανα et ἐχλίανα dicitur a existẽte lõga. si ε̄, assumitur ῑ, ĩ diphthõgum. ut σπερῶ ἔσπειρα. si ῑ breuis, aut ῡ, pducũtur (bitẽporeæ. n. sunt) siue ancipites ut κείνω κειρῶ ἔκειρα. θύρω θυνῶ ἔθυρα. sunt et qui penultimam correptã seruant ut ἐτέλεσα. ἐσύρισα. ἐγέλασα. ἤνυσα. ἔφρασα. ἐπτύσα. ἐπήρυσα et ἤροσα. quam poetæ duplicato σ̄ rationabiliter producũt. ut ἐτέλεσσα. ἐσύρισσα. ἐγέλασσα. secunda, persona, a prima fit addita σ̄. ut ἔτυψα ἔτυψας. Tertia a prima ᾱ in ε̄ mutata ἔτυψε. ℭ Δυικά. Secunda persona, a se

cunda plurali fit πε in πον cõuersa ἐτύψατε ἐτύψατον. Ter tia uero a secunda duali τον in την conuersa ἐτυψάτην.
Πληθυντικά. Prima persona a prima singulari addita μεν syllaba ut ἔτυψα ἐτύψαμεν Secũda a prima μεν in τε mutata ἐτύψατε. Tertia uero nõ a prima plurali sed a gtõ sui participii fit, cũ nõ sit oxytonũ abiecta τος sylla ba, ut τύψας τύψαντος ἔτυψαν. Ἀόριστος β'.

Secundus aoristus actiuorum a priori fit mutata finali α in ον breuem, & figuratiuo posito ante ον loco eius litteræ quæ finalem præcedit in primo aoristo & ẽ pariũ syllabarum cum primo si sit a barytono themate, ut τύπτω ἔτυψα ἔτυπον. Si aũt a circũflexo, minuitur una syllaba, ut δουπέω ῶ. δουπήσω. ἐδούπησα ἔδουπον. Quia quã docunq; futurum primum superat præsens circunflexũ tũc medium ptm̃ minuitur una syllaba ab actiuo. Secũdus aoristus a primo. secundũ futurum a primo, abiiciendo penultimã uocalẽ & consonantem sequentem hoc ẽ κ ut κτυπῶ κτυπήσω. πα'. ἐκτύπηκα. ὑπε'. πα'. ἐκτυπει. ἀόρ. α'. ἐκτύπησα. ἀόρ. β'. ἔκτυπον. μελ. α'. κτυπήσω. μελ. β'. κτυπῶ, Quæ quidẽ tempora in tertia cõiugatione circunflexorũ nunq̃ inueniũtur, in prima uero et secunda raro et a themate circũflexo et polysyllabo, in ω nõ purũ desinente ut δουπῶ. ὀλισθῶ Quãdo uero futurum pares hẽt syl labas cũ p̃sẽti tunc mediũ. ptm̃ pariũ ẽ syllabarum cũ actiuo et secundus aoristus cũ primo et secundũ futurũ cũ prio, ut τύπτω. μελ. α. τύψω. πα'. τέτυφα. ὑπε'. πα'. τέτυπα. ἀόρ. α'. ἔτυψα ἀόρ. β'. ἔτυπον. μελ. α'. τύψω. μελ. β'. τυπῶ. Corripit aũt pe

nultimā a themate barytono existés secundus aoristus, ut λήβω ἔλαβον, πτύω ἔπτυον oportet aūt illū polysyllabū esse, alioqui hoc non esset uniuersale. εἶδον enim & εἶλον, et εἶκον et εἶλκον et ἦλθον et εἶπον et ἦγον. unde ἤγαγον longā habet penultimā ratione principalis, hoc ē primæ sylla bæ nā disyllabi existentes eandem habét et primā et pe nultimā At ἔσχον παρενθέσει τοῦ σ̄ pducit penultimā ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος. sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω σχήσω ἔσχησα ἔσχον. ἴδον uero ratione penultimæ corripitur, et etiam poeticum est. Quædā tamē polysyllaba producūt penultimā po sitione, quorum thema aliquā mutarum habet in ulti ma, et ante mutā ρ̄ īmutabilē, ut πέρθω ἔπαρθον. δέρκω ἔ δαρκον. μάρπτω ἔμαρπον. ἔπραθον uero et ἔδρακον, poetica sūt κατὰ μετάθεσιν. his adiūgitur ἤνεγκον licet nō habeat ρ̄ āte mutā. Et ἔτεφνον secūdum aliquos. et ἔπληκον, quod penultimā habet pductā differētiæ gratia ἔπληκον enī ad corpus refertur, ἔπλακον uero ad aīam. In circūfle xis aūt uerbis corripit pēultimā Secūdus aoristus quā docūq; thema habet solā cōsonātem āte ω̄ finalē. ut κτυ πῶ ἔκτυπον. πεσῶ ἔπεσον. excipiūtur δουπῶ ἔδουπον. δέρῶ δῶ ρον. Quādo aūt thema hēt duas consonātes producitur penultima positiōe, ut χραισμῶ ἔχραισμον. ὀλισθῶ ὤλισθον βλαστῶ ἔβλαστον. ἀλαλκῶ ἤλαλκον. ἁμαρτῶ ἥμαρτον. ἤμβροτον uero mutatiōe ᾱ in ō et trāspositiōe ρ̄ et interpositiōe β̄ inter μ̄ & ρ̄ cum modo nullo cohærere possint in eadē dictiōe, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima secundi aoristi. et quæ in quas

mutentur aduertendũ est. Nã secũdus aoristus amat habere in penultima ancipitẽ breuem. Vnde si fuerit ε̄ ĩ disyllabo themate præcedẽte ĩmutabili siue sequẽte, ut plurimũ uertitur in ᾱ ĩ secũdo aoristo ut δέρω ἔδαρον, πέρθω ἔπαρθον, πλέκω ἔπλακον. λέγω uero ἔλεγον facit et φλέγω ἔφλεγον. si η̄ uertitur ĩ ᾱ breuem ut λήθω ἔλαθον. ω̄ magnũ in ᾱ ut τρώγω ἔτραγον. si aũt fuerint duæ ãcipites abiicitur secunda, ut καίω ἔκαον. φαίνω ἔφανον. παύω ἔπαυον si εῑ diphthongus, abiicitur ε̄ ut πείθω ἔπιθον. λείπω ἔλιπον. Excipiũtur uerba disyllaba quinræ cõiugatiõis in qui bus abiicitur ῑ. et ε̄ in ᾱ mutatur. ut σπείρω ἔσπαρον. φθεί ρω ἔφθαρον. ὀφείλω aũt ὤφελον διὰ τὸ ε̄ et ἐγείρω ἤγερον et ἀεί ρω ἤερον, trisyllaba.n.sunt.non aũt disyllaba. si εῡ abiicitur ε̄. ut φεύγω ἔφυγον. τεύχω ἔτυχον. si οῡ abiicitur ῡ, ut ἀ κούω ἤκοον. Videtur tamen nõ posse recte formari huius modi aoristus ἤκοον duobus regulis inter se repugnan tibus quarum prima est, ꝙ secundus aoristus habere de bet formatiuã literã ptĩ medii siue cõsonãs sit siue uo calis aut diphthõgus et sic scribẽdũ fuerat ἤκουον. nã ἤκουα medium præteritum οῡ diphthongum habet in penultima, cũ eius formatiua sit. Altera regula est quod secundus aoristus appetit habere penultimã breuem si duarum syllabarum excesserit numerũ, et sit a baryto no uerbo qua ratione scribendũ fuerat ἤκοον. cuius pe nultima non est amplius formatiua medii præteriti cũ sit simplex uocalis quod est cõtra primam regulam ob quam rem arbitror factum esse, ut apud antiquos gram

maticos huiusmodi aoristus nunq̃ inueniatur. Secun da persona prima singulari fit ον in ες mutata ἔτυπον ἔτυπες. Tertia a secunda abiecto σ ἔτυπε. ℭΔυϊκά. Secũda persona a secunda plurali fit πε in πον mutata ut ἐτύπετε ἐτύπετον. Tertia a secunda extrema in ην conuersa ut ἐτύπετον ἐτυπέτην. ℭΠληθυντικά. Pria persona a prima singulari fit interiecta με ut ἔτυπον ἐτύπομεν. Secũda a prima plurali ἐτύπομεν ἐτύπετε. Tertia uero a gtõ sui participii quemadmodum ĩ præterito imperfecto ut τυπὼν τυπόντος ἔτυπον. ad similitudinem primæ singularis.

ℭΜέλλων πρῶτος.

Τύψω. Nam primum futurũ fit a præsenti et in ω desinens idem uult habere principium cum præsenti. Excipiuntur θρέψω et θρέξω, quæ per θ scribunt̃ licet præsentia ipsorum per τ scribantur τρέφω τρέχω. tamen sciendum ẽ hæc quoq; scribẽda fuisse per crassam θρέφω et θρέχω. Sed quia regula ẽ, ut nulla dictio disyllaba sit in usu cuius prior syllaba incipiat a crassa, altera incipiat etiam a crassa. propterea factum ẽ, ut prior crassa in præsenti ĩ tenuem mutata fuerit, sed in futuro seruata. quanuis ρ sequatur quod crassum spiritum uidetur habere. sed de eo regula est. ut cũ crassis crassus sit, cum tenuibus tenuis. Excipitur etiã ἕξω ἀπὸ τοῦ ἔχω quod aspiratur ad differentiam ἔξω aduerbii loci secundum aliquos At Eustathius ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς ὀδυσσείας. eadem utitur ra-

tione ĩ hoc uerbo ἔχω, qua usi sumus in τρέφω et τρέχω. quod Heraclidæ auctoritate cõfirmat dicens. φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς ἡρακλείδης ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε, ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ, διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων· διδάσκων ἀπὸ τῆς αὐτῆς τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας. Ante ω ψ habet futurum in quo est σ potestate· quoniã omne futurum uerborũ cuiuscũq; coniugatiõis sit hãc litterã appetit, & eã habet uel potestate uel actu ut λέγω λέξω, πείθω πείσω, φράζω φράσω. ἀκούω ἀκούσω. ποιῶ ποιήσω. βοῶ βοήσω. χρυσῶ χρυσώσω. τίθημι θήσω. ἵστημι στήσω. δίδωμι δώσω. Excipiũtur uerba quintæ coniugationis quorũ futurum ĩ ω desinens circũflexum per eandẽ immutabilẽ præsentis enunciatur, ut ψάλλω. μέλ(λων) ψαλῶ. νέμω νεμῶ. σπείρω σπερῶ. Aeoles tamen consueuerunt et cum σ et accentu acuto in penultima hoc idem futurum proferre ut ψαλῶ ψάλσω. σπερῶ σπέρσω. ἑλῶ ἕλσω. ὁρῶ ὅρσω. igitur μενῶ μένσω, et κρινῶ κρίνσω. sed communiter in usu nõ sunt propter difficilem enũciationem multa tamẽ huiusmodi futura apud poetas inueniuntur, Dores uero contra circunflectunt futurum tam actiuum quã medium uerborum aliarum coniugationum. ut ποιῶ ἀποισῶ. κλαυσῶ. ἐσῶ et ἐσοῦμαι ἐσῇ ἐσεῖται. Attici etiam ĩ uerbis terminatis in ζω barytonis polysyllabis ι natura breue habentibus abiecto σ circunflexum faciunt futurum tã actiuũ quam medium ut νομίζω μέλλων νομίσω κοινῶς καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι μέλλων βαδίσομαι κοινῶς καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. χαρίζομαι μέλλων

χαίρσομαι καὶ χαιροῦμαι ἀττικῶς. Penultimam ēt habet futurum æqualem cum tēpore præſenti,aut maiorem. nunq̃ uero minorem.Excipiũ͂ πνίγω. πνίξω. et ἐρύκω ἐρύξω. et ψύχω ψύξω quorum penultima præſentis eſt natura longa, penultima uero futuri poſitione tantum. Excipiuntur ēt uetba quintæ coniugationis.quorum futurum corripit penultimam abiiciēdo alteram ĩmutabilem,uel in diphthõgis. ut ψάλλω ψαλῶ. κάμνω καμῶ. φαίρω. φανῶ. σπείρω σπερῶ. Sunt et quæ contrarium patiuntur.ut πλέω πλεύσω. ῥέω ῥεύσω. πνέω πνεύσω. quorum futurum aſſumit υ ab antiquis poſitionibus, hoc eſt πλεύω. ῥεύω. χεύω. Etiam annotantur καίω καύσω. et κλαίω κλαύσω. quorum penultima præſentis eſt αι diphthõgus futuri uero αυ uel ab eo quod eſt καύω et κλαύω uel atticorum more hoc factum eſt. nam in quibus uerbis attici abiiciunt ι in præſenti, eorum futurum aſſumit υ ut καίω κάω. ὁ μελ. καύσω. κλαίω κλάω ὁ μελ. κλαύσω In q. bus uero retinēt ι ĩ præſenti idem etiam in futuro ſeruãt. ut παλαίω παλαίσω. παίω παίσω. πταίω πταίσω. ¶ Sciendum eſt etiam omnia futura pares habere ſyllabas cum præſentibus ſuis non plures, neque pauciores ut τύπτω μελ. τύψω. ἀκούω ἀκούσω. Et ſi qua , inueniantur quæ uidētur habere plures ſyllabas,aut pauciores quibuſdam ſuis præſentibus. Aduertendũ eſt quia ea non ſunt eorum,futura,ſed aliorum ut θελήσω, μελήσω. ὀφειλήσω. βουλήσω. et alia huiuſmodi,quæ uidentur eſſe fu-

tura

tura eorum quæ sunt θέλω, μέλω, ὀφέλλω, βούλω per unũ λ sed non sunt uerũ illorum quæ sunt θελέω, μελέω, ὠφειλέω, βελέω Vnde θελῶ μελῶ. ὠφειλῶ. βελῶ circũflexa. quæ attici barytona fecerunt θέλω. μέλω et alia quæ in usu cõmuniter habentur. ποιήσω quoq; et βοήσω et χρυσώσω & alia huiusmodi nõ sunt a circũflexis ποιῶ. βοῶ. χρυσῶ quæ sunt disyllaba sed a primitiuis eorum quæ trisyllaba sunt ποιέω. βοάω. χρυσόω. sic etiam τυπτήσω apud aristophané ἀπὸ τοῦ τυπτέω. ῶ. θήσω quoq; στήσω. δώσω, quæ pauciores uidentur syllabas habere suis præsétibus, non habent pauciores, sed pares, quia nõ existunt ab eis quæ sunt τίθημι. ἵστημι. δίδωμι quæ ãnumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed a primitiuis horum θέω. στάω. δόω quia desinentia in μι nõ habent nisi præsés præteritum ĩperfectum et secundum aoristum, reliquis temporibus carent. sed pro eis utimur temporibus primitiuorũ suorum, ut suo loco certius et planius ostédetur. αὔζω quoq; et ἀλέζω et ἕψω attica sunt themata et barytona, quæ quidé secundum cõmunem regulã circũflectuntur. Nam uerba in ψῶ et in ζῶ desinentia circũflectũtur. ut δυψῶ. γυψῶ. κνοδοζῶ. ἐλοδοζῶ. ἀδοζῶ. αὐζῶ. ἀλεζῶ. ἑψῶ. αὔζω uero, et ἀλέζω et ἕψω atticorũ more ex circũflexis barytona facta sunt. Futura tamen fiũt nõ ab atticis barytõis, sed ab iis quæ synæresim patiũtur ut αὐξέω. ῶ. αὐξήσω. ἀλεξέω. ῶ. ἀλεξήσω. ἑψέω ῶ. ἑψήσω. ℭ Secunda persona a prima fit ω in εις mutata, ut τύψω τύψεις. ℭ Tertia a secunda abiecto σ τύψει.

abiecto σ τύψει. Δυϊκά. ¶ Secunda persona a secunda plurali τε in τον mutata τύπτετε τύπτετον. Tertia similis est secundæ. Πληθυντικά. ¶ Prima persona a prima singulari ω in ο paruum mutato et addita μεν syllaba. τύψω τύψομεν. Secūda a prima ο in ε et μεν in τε mutatis τύψετε. Tertia aprima extrema in σι conuersa ac υ addita penultimæ τύψουσι. Consonantes uero futuri hæ sunt. ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ. ¶ Solet autē queri cur ī prima coniugatione futurum habeat ψ. In secunda ξ. In tertia σ. In quarta indifferens est. In quinta τὰ ἀμετάβολα. Et in sexta etiam σ. Dicendum præsens proportionem habere ad genitiuum nominum. Futurum uero ad ntūm. Nam cum nominatiuus enunciatur per ψ, genitiuus declinatur aut per β aut π aut φ ut ἄραψ ἄραβος κύκλωψ κύκλωπος κίνυψ κίνυφος. Sic ī prima cōiugatione præsens cū proportionē hēat ad gtūm, effertur aut p β, aut π, aut φ. aut πτ. ut λείβω. πέρπω. γράφω. τύπτω. Futurum uero per ψ cum sit ntō proportionatum ut λείψω. πέρψω. γράψω. τύψω. nam ψ potestate cōplectitur β. π. φ. et σ. Rursus quandocunq; nominatiuus effertur p ξ tūc genitiuus per γ, aut κ, aut χ, aut κτ declinatur, ut πτέρυξ πτέρυγος. φοῖνιξ φοίνικος. ὄνυξ ὄνυχος. ἄναξ ἄνακτος. huius gratia quandocunq; præsens per γ, uel κ, uel χ, uel κτ enunciatur Futurum per ξ effertur. ut λέγω λέξω πλέκω πλέξω βρέχω βρέξω. τίκτω τέξω. ξ enim uirtute cōprehendit γ. κ. χ. & σ. Etiam quandocunq; nominatiuus per σ effertur, & imparibus syllabis decli-

natur,tūc genitiuus per δ̄ aut θ̄ aut τ̄ aut per ōς purum enunciatur,ut παῖς παιδὸς, ὄρνις ὄρνιθος, λάχης λάχητος βότρυς βότρυος. huius gratia quotiens præſens δ̄ aut θ̄ aut τ̄ aut ῶ purū hēt ſicut in ſexta coniugatione, tunc futurum per σ̄ effertur ut ἄδω ἄσω. πείθω πείσω. πέτω πέσω ἀνύω ἀνύσω. imparib' ſyllabis ꝓpter κοχλίας κοχλίου & καλὸς καλοῦ. in hiſ ení & ſimilibus nomíatiuus effertur per σ̄ At genitiuus neque per δ̄ neq; per θ̄ neque per τ̄ neque per ōς purum enunciatur, quoniā nō imparibus ſyllabis, ſed paribus declinatur. In quarta uero coniugatione futurum nunc σ̄ habet nunc ξ̄. ſed de hoc ſatis dictum eſt ſupra. At in quinta quæ ex quatuor conſtat immutabilibus eadem eſt proportio futuri ad nominatiuū, quæ eſt præſentis ad genitiuū. quoniam ubiq; eædem ſeruantur ímutabiles, ut μέμνων μέμνονος. ἦτορ ἦτορος, ſic μένω μενῶ. σπείρω σπερῶ. ob quam rem ἀμετάβολα hoc eſt immutabiles appellatæ ſunt. μελλ. β'.

Υπῶ. Secundum enim futurum fit partim a primo partim a ſecundo aoriſto. ℂA primo quidem futuro principalem accipit ſyllabam, atque in ῶ circunflexum deſinit & eſt ei parſyllabis, niſi in uerbis circunflexis, ín quibus primum futurum ſuperat ſecundum. ℂA ſecundo uero aoriſto penultimam accipit ſyllabam,& per eādem conſonantem ſiue uocalē, quæ præcedit ον finalem hoc eſt χαρακτηριστικὸν enunciatur, ut τύπτω τύψω ἀορ. β'. ἔτυπον. μελλ. β'. τυπῶ. Secunda perſona a prima fit τυπεῖς. Tertia a ſecunda τυπεῖ

Δυικά. ¶ Secunda persona a secunda plurali τυπεῖτε τυπεῖτον. Tertia similis est secundæ τυπεῖτον. Πληθυντικά. Prima psona a prima singulari ῶ in οῦ diphthōgū cōuersa et addita μεν syllaba τυποῦμεν. ¶ Secūda psona a prima plurali οῦ in εῖ et μεν in τε mutatis τυποῦμεν τυπεῖτε. ¶ Tertia a prima extrema in σι conuersa τυποῦσι.

¶ Formationes aliorum modorum Verbi actiui.

a D Formationē temporum omniū aliorum modorum aduertendum est primo præsens et præteritum imperfectum declinari simul. præteritum perfectum et præteritum plusq̃perfectum simul, Quæ tēpora in modo indicatiuo distincta sunt ut supra patet. Secundo omnia præterita tempora hoc est παρῳχημένοι ī his modis abiicere incrementū siue temporale sit, siue syllabicū sicuti etiam participia et simile præsenti indicatiui principium habent, dempto præterito perfecto, et paulopost futuro quae in omnibus modis proprium incrementum seruant.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτε, fit a tertia persona praeteriti imperfecti indicatiui abiecto ε augumento ut ἔτυπτε τύπτε.

Tertia psona a secunda fit addita τω τυπτέτω. ¶ Δυϊκά. ¶ Secūda psona a secūda singulari addita τον τύπτε, τύπτετον. Tertia a tertia singulari addita ν τυπτέτων. ¶ Πληθυντικά. ¶ Secunda persona a secunda singulari fit, addita τε τύπτετε. Tertia a tertia singulari addita σαν τυπτέτωσαν. Quo in loco aduertēdum est, primam personam imperatiuorum

peratiuorũ omnium deest cũ sibi ipsi nemo imperare queat. Nam imperans et cui imperatur diuersæ sunt personæ et si prima persona sibi ipsi imperaret a se ipsa diuideretur natura repugnãte. Etiam aduertendũ é quod secũda persona imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripit syllabã, nisi fiat synæresis, quam tertia psona pducit, et p ω magnũ scribitur. In plurali tamé tertia persona ultimam corripit, et producit penultimam ut τυπτέτωσαν. ἀττικῶς τυπτόντων. ad similitudinem genitiui pluralis eius participii οἱ τύπτοντες τῶν τυπτόντων. ἀοριστ. α.

Ἔτυφε. a tertia persona præteriti pfecti actiui nulla mutatione facta. ut τέτυφε. Tertia a secunda addita τω τετυφέτω. Δυικά. Secunda psona a secũda singulari fit addita τον. τέτυφετον. Tertia a tertia singulari, addita ν τετυφέτων. Πληθυντικά. Secũda psona a secũda singulari fit addita τε τετύφετε. Tertia a tertia singulari addita σαν τετυφέτωσαν. Ἀόριστος α.

Ὕψον. a tertia persona extrema in ον mutata. ut ἔτυψε. τύψον. τύψε tamen eẽ debebat. At syracusanorum consuetudo obtinuit ut ĩ ον potius q̃ ĩ ε enũciaret̃ illi. n. ε in ον uertentes faciunt secundã personã impatiuorũ actiuorũ. ut λάβε λάβον. ἄνελε ἄνελον. hoc eodé mõ τύψε. τύψον. τυψάτω. Tertia psona quæ secundũ analogiam imperatiuorũ ĩ ε desinentiũ διὰ τοῦ ετω formãda fuerat. sed quia primus aoristus natura ubiq; appetit α ut ἔτυψα. τύψας. τύψαντος. τύψαιμι. τύψαι. ppea et iperatiuus

l

per ᾱ potius quam per ε̄ enũciatur. ¶ Δυικά. Τύφατον, τυφάτων. ¶ Πληθυντικά. Τύφατε τυφάτωσαν. ἢ τυφάντων ἀττικῶς. Inuenitur tamen apud poetas οἶσε. ἀντὶ τοῦ κόμισον & ἆξε ἀντὶ τοῦ ἄγε. & similia, quæ et si habent consonantem primi aoristi nihilominus pn̄tis temporis sũt. Nam multa uerba sũt quæ a futuro ad præsens deducũtur et eius seruant consonãtem quẽadmodum et primus aoristus, et non nisi usq; ad ptm̄ imperfectũ declinantur, nec ullius sunt coniugationis cum per consonantem futuri proferantur in pn̄ti, ut δύω. μέλλων δύσω. ὁ ἐνεστὼς δύσω δύσεις δύσει. ὁ παρατατικὸς. ἔδυσον. ὁ μέσος ἐδυσόμην ἐδύσου ἐδύσετο. ὡς Ὅμηρος. ὀδυσσείας γ̄. δύσετό τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω. μέλλων ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεστὼς. ὄρσω ὁ παρατατικὸς ὦρσον. ὁ μέσος ὠρσόμην ὤρσου. καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς τὸ προστακτικὸν ὄρσου ὡς ὄρσεο ἰωνικῶς ἰλιάδος π̄ ὄρσεο διογενὲς πατροκλῆς. οἴω τὸ κομίζω ἀχρηστον. ὁ μέλλων οἴσω. ὁ ἐνεστὼς οἴσω ὁ παρατατικὸς. οἶσον οἶσες. οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμισον ὀδυσσείας χ̄ οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. & ἰλιάδος τ̄ τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω ὁ μέλλων ἄξω. ὁ ἐνεστὼς ἄξω. ὁ παρατατικὸς ἦξον ἦξες ἦξε. τὸ προστακτικὸν ἆξε. ἰλιάδος γ̄. ἄξετε δὲ πριάμοιο βίην ὄφρ' ὅρκια τέμνῃ. Quibusdã tamen placet ut hæc sint primi aoristi per transformationem ο̄υ in ε̄. ut οἶσον οἶσε. ἆξον ἆξε. Ἀόριστος β'.

Τύπε. a tertia persona secũdi aoristi fit, ut ἔτυπε. τύπε penultima acuta annotantur ab antiquis tres ἀόριστοι secũdi qui cũ producant penultimã contra cõmuné regulã ẽt mutauerunt accentum ut εἰπέ ἐλθέ. λαβέ.

uero, et ἰά communiter barytona sunt attice uero ὀξύτονα, λαβεῖ ἰδέ. ℭ Δυϊκά Τύπτετον τυπτέτων. ℭ Πληθυντικά. ℭ Τύπτετε τυπτέτωσαν καὶ ἀττικῶς τυπτόντων. Aduertendum est futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo, ἀόριστοι uero utriusq; habent significationem. ℭ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

O Ptatiuorum uerborum omnium tam actiuorum quã passiuorũ et mediorum, nõ barytonorum solum uerum etiamcircunflexorum et desinentium in μι proprium est terminare penultimam in diphthongum, siue propriam, siue impropriam. Sed eorum formatio uaria est, Quare oportet uidere unde et quomodo singula formentur. Sed primum de formatiõe actiuorũ. ℭ Tempora igitur optatiui modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eorundem temporum extrema syllaba mutata in μι et abiecta ν consonãte si in eã penultima participii desierit cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diphthõgus ex penultima uocali, et ι addita. Si uero penultima participii fuerit ου diphthongus mutabitur in οι. cum omnino in penultima oporteat diphthongum esse cuius ἰῶ sit subiunctiua uocalis.

ℭ Ἐνεστῶς καὶ παρατατικός.

T Ύπτοιμι ergo ẽ a gtõ pticipii sicut dictũ ẽ. τύπτων τύπτοντος τύπτοιμι. Secũda psona a pría fit extrẽa ĩ σ mutata τύπτοις Tertia a secũda abiecto σ τύπτοι. ℭ Δυϊκά. Secũda psona a seçũda plurali τε in τον mutata

τύπτοι· τετύπτοιτον siue a tertia singulari addita τον syllaba. Tertia a secūda duali τον .i. την cōuersa τυπτοίτην. ℭ Πληθυντικά. Prima persona pluralis a prima singulari fit extrema in μεν conuersa τύπτοιμι τύπτοιμεν. Secunda a prima plurali μεν in τε mutata τύπτοιτε. Tertia etiam a prima subtracto μ τύπτοιεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ.

Ετύφοιμι a gēitiuo participii τετυφότος. τος ī μι et ad
τ dito ι penultimæ τετύφοιμι. seruato augumento sicut dictum est. Secunda psona τετύφοις. Tertia τετύφοι. ℭ Δυϊκά. τετύφοιτον. τετυφοίτην. ℭ Πληθυντικά. Τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν.

ἀόρ. α'.

Ύψαιμι. a genitiuo participii τύψας. τύψαντος. τύ
τ ψαις. τύψαι. ℭ Δυϊκά. Τύψαιτον τυψαίτην. ℭ Πληθυντικά. Τύψαιμεν τύψαιτε τύψαιεν. καὶ αἰολικῶς τύψεια. τύψειας τύψειε. sicut ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε. sed in hoc aduertendum est soli æolos prima uti persona, hoc est τύψεια. Attici uero secunda et tertia τύψειας τύψειε. et tertia plurali τύψειαν.

ἀόρ. β'.

Ύποιμι. τύποις τύποι. a genitiuo participii τυπών τυπόντος. ℭ Δυϊκά. Τύποιτον τυποίτην. ℭ Πληθυντικά. Τύποιμεν. τύποιτε. τύποιεν.

μέλλ. α'.

Ύψοιμι. participiū τύψων τύψοντος. τύψοιμι. τύψοις τύψοι. ℭ Δυϊκά. Τύψοιτον τυψοίτην. ℭ Πληθυντικά. ℭ Τύψοιμεν. τύψοιτε. τύψοιεν.

μέλλ. β'.

Ύποῖμι pticipiū τυπῶν τυποῦντος. τυποῖμι. τυποῖς. τυποῖ. ℭ Δυϊκά. Τυποῖτον. τυποίτην. ℭ Πληθυντικά. Τυποῖμεν τυποῖτε. τυποῖεν. accentu circunflexo ī omnibus nu

bus nũeris & p̃sonis seruato.nisi ubi finalis syllaba lõga fuerit q̃a tũc acuitur penultima ut τυπτοίτην, q̃m longa ante longã acuitur quod uidelicet penultimã circũflecti ĩ oĩbꝰ numeris et personis in uerbis quintæ coniuga tõis cõe est secundo futuro cũ p̃rĩo, q̃a sunt similia inter se, præter q̃ in penultĩa quæ in nõnullis uariatur. ut σπερῶ. μέλλ. σπερῶ. ἡ μετοχὴ σπερῶν σπεροῦντος. σπεροῖμι σπεροῖς. σπεροῖ. μέλλ. β. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ σπαρῶν σπαροῦντος σπαροῖμι. σπαροῖς σπαροῖ. ℂ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς ἐν παρατ.

Ἂν τύπτω a prima persona p̃tĩ ĩperfecti fit secundũ ueteres grãmaticos ἔτυπτον ἐὰν τύπτω Est.n.regula q̃ tria p̃terita tẽpora indicatiui hoc ẽ p̃tm̃ ĩperfectũ p̃tũm p̃fectũ et ambo aoristi, abiecto incremẽto præter q̃ ĩ p̃tõ p̃fecto, et extrẽa in ω mutata faciũt subc̃tũm. Secũda p̃sona ἐὰν τύπτῃς a p̃ma fit extrẽa ĩ ης cõuersa. Nã oĩa subiũctiua a uerbis barytonis in ω desinẽtibus declinata, ac ẽt circunflexis, et terminatis ĩ μι primæ cõiugationis in ης faciunt secundam personam, ἰῶτα q̃ dẽ subscripto. Quoniã omne Verbum in ω desinẽs hẽt secũdã et tertiã personã singularis numeri in diphthõgũ desinentes aut propriã aut ĩpropriã. Tertia a secũda abiecto σ ἐὰν τύπτῃ. ℂ Δυϊκά. Secunda p̃sona a p̃a plurali fit τε ĩ τον conuersa ἐὰν τύπτητε ἐὰν τύπτητον. Tertia similis ẽ secũdæ τύπτητον. ℂ Πληθυντικά. Prima p̃sona a prima singulari fit addita μεν ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμεν. Secũda p̃sona a prima extrema in τε ac penultima ĩ η mutatis, τύπτητε. Tertia a prima extrema in σι cõuersa τύπτωσι.

¶ Παρακείμενος ὁ ὑποτ.

¶ Ἐὰν τετύφω. a prima persona preteriti imperfecti α in ω magnum conuersa ut supra dictum est τέτυφα ἐὰν τετύφω τετύφῃς τετύφῃ. seruato augumento ac ἰῶτα subscripto secundæ et tertiæ personæ. ¶ Δυϊκά. Ἐὰν τετύφητον τετύφητον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τετύφωμεν. τετύφητε. τετύφωσι. ¶ Ἀόριστος α.

¶ Ἐὰν τύψω. a prima persona primi aoristi α in ω conuersa ἔτυψα ἐὰν τύψω τύψῃς τύψῃ. ¶ Δυϊκά. Ἐὰν τύψητον τύψητον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τύψωμεν τύψητε τύψωσιν. ¶ Ἀόριστος β.

¶ Ἐὰν τύπω, a prima persona secundi aoristi extrema in ω mutata ἔτυπον. ἐὰν τύπω τύπῃς τύπῃ. ¶ Δυϊκά. Ἐὰν τύπητον τύπητον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τύπωμεν. τύπητε. τύπωσι.

¶ Futurum tempus in subiunctiuo modo non inuenitur aoristus.n. utriusque habet significationem. ¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

i N finitiua formantur a tertiis personis singularis numeri indicatiui modi. quorum terminationes duæ sunt in ν consonantem, et αι diphthongum. Exeunt quidem in ν quæcunque habent ει diphthongum in finali syllaba, aut ου. aut α ut τύπτειν. ποιεῖν. χρυσοῦν. βοᾶν. γελᾶν. ὁρᾶν. In quibusdam uero in αν desinentibus pro α ponitur η ἔθει δωρικῷ. ut ζᾶν ζῆν. πεινᾶν πεινῆν. διψᾶν διψῆν. ὁρᾶν ὁρῆν. quibus ἰῶτα non subscribitur secundum ueteres grammaticos, ut in tractatu circumflexorum dicetur. quamquam proprium sit infinitiuo rum in diphthongum desinere secundum coem linguam. sed hæc in aliis non autem in αν aut in ην desinentibus. Cætera uero omnia tam actiua quam passiua in αι exeunt. nfinitiua igitur actiua barytonorum uerborum terminant partim in ειν partim uero in αι. ¶ Ἐνεστῶς ὁ ἀπαρ.

Ὑπτειν. a tertia persona singulari fit addita ν τύπτει

τύπτειν καὶ δωρικῶς τύπτεν illi.n.abiicie̅tes ι de ει diphtho̅go forma̅t suu̅ i̅finitiuu̅.ubi acce̅tus aliqua̅do uariat᷑,cu̅ e̅t syllabæ qua̅titas uariata sit,ut ἀκούειν ἀκούεν. τυπεῖν τυπέν. θεόκριτος. ὁ θέμεν ἄμμι συρίσδεν, ἀντὶ τοῦ συρίζειν. qua̅uis illi iide̅ τύπτην e̅t dica̅t sicut et æoles ει diphtho̅go i̅ η co̅uersa. τυπτέμεναι quoq; dicitur ab eis,sicut ab atticis Co̅sueueru̅t.n. huiusmodi formare infinitiuum,si co̅e in ειν aut in οῦν aut in ναι desiuerit Si in ειν aut in οῦν abiicie̅tes alteram uocale̅,hoc e̅ subiunctiua̅ ac interpone̅tes με.deinde ναι diphtho̅gum adde̅tes faciunt i̅finitiuum ut τύπτειν τυπτέμεναι. ἀροῦν ἀρόμεναι. Si in ναι aut penultima est diphtho̅gus.et tu̅c abiicie̅tes subiu̅ctiua̅ uocalem i̅terponu̅t με ut δοῦναι δόμεναι. θεῖναι θέμεναι. εἶναι ἔμεναι. καὶ ἔμμεναι πλεονασμῷ τοῦ μ. si sola uocalis fuerit, eadem manebit ante με.ut τιθέναι τιθέμεναι. στῆναι. στήμεναι ἴναι ἴμεναι. Iones uero κατὰ τὴν ἀποκοπὴν hæc eade̅ enuncia̅t ut τυπτέμεν ἀρόμεν. δόμεν. θέμεν. ἔμεν. τιθέμεν στήμεν. καὶ τὰ λοιπά. ¶ Παρακείμ.

Ἐτυφέναι. a tertia p̄sona præteriti p̄fecti addita ναι syllaba. τέτυφε τετυφέναι accentu in penultimam retracto.nam infinitiua i̅ ναι desinentia in penultima acce̅tum habe̅t præter dorica,quæ habe̅t accentu̅ in a̅te penultima. ut τυπτέμεναι. ¶ Ἀόριστος. α.

¶ Τύψαι a tertia p̄sona p̄mi aoristi ε i̅ αι diphtho̅gu̅ mutata ἔτυψε τύψαι,ul' a p̄ria p̄so̅a addita ι ἔτυψα τύψαι. ἀόρ. β'. ¶ Τυπεῖν a tertia p̄sona ι et ν additis et acce̅tu circu̅flexo i̅ ultima ut ἔτυπε τυπεῖν καὶ τυπέν ἢ τυπέειν. ἢ τυπέμεναι ἢ τυπέμεν. ¶ Μέλλων. α. Τύψειν. a tertia p̄sona τύψει τύψειν. μέλλ. β. τυπεῖν sicut aoristus secu̅dus.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστῶτος. α

ὁ Τύπτων τοῦ τύπτοντος. fit a prima persona præsentis addita ν̄ τύπτω. Ἡ τύπτουσα τῆς τυπτούσης. Τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος a masculino ω̄ magno in ō paruũ mutato

℃ Ὁ τετυφὼς. τοῦ τετυφότος. a secũda psona ptí psecti α ĩ ω conuersa, et accentu in ultimã trãslato τέτυφας τετυφώς. ἡ τετυφυῖα τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὸς τοῦ τετυφότος ℃ Ἀόριστος. α.

℃ Ὁ τύψας. τοῦ τύψαντος. a secunda persona primi aoristi ἔτυψας τύψας. Ἡ τύψασα. τῆς τυψάσης. Τὸ τύψαν τοῦ τύψαντος. ℃ Ἀόριστος. β'.

℃ Ὁ τυπών. τοῦ τυπόντος. a prima persona secundi aoristi ō paruo in ω̄ magnum conuerso, et acuto accentu ĩ ultimã translato ἔτυπον. τυπών. Ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. Τὸ τυπὸν τοῦ τυπόντος. ℃ Μέλλων. α.

℃ Ὁ τύψων. τοῦ τύψοντος. a prima persona primi futuri addita ν̄. ἡ τύψουσα. τῆς τυψούσης. Τὸ τύψον. τοῦ τύψοντος. ℃ Μέλλων. β'.

℃ ὁ Τυπῶν. τοῦ τυποῦντος a prima persona addita ν̄ et accentu circunflexo ĩ omni casu seruato. nisi ultima fuerit longa. Ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης. Τὸ τυπῶν. τοῦ τυποῦντος.

ῬΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ'.

Assiua autem uerba formantur partim ab actiuis partĩ a se ipsis. Ab actiuis, præsens, præteritum imperfectum, præcteritum perfectũ et secundus aoristus Cætera uero omnia a se ipsis. quorũ formatio uaria est.

℃ Ὁριστικὰ. Παθητικά. Ἐνεστώς.

Ὕπτομαι. formatur a prima persona præsentis indicatiui modi actiui ω̄ magnum in ō paruũ muta

to, et addita μαι syllaba. ut τύπτω τύπτομαι. Secunda per sona a tertia fit subtracto τ et κράσει ε et α in η ac ι sub scripto τύπτεται τύπτῃ. potest etiam formari a prima p sona abiecto μ, ac mutato ο in ε et κράσει ε et α in η ut su pra, ac subscripto ἰῶτα, Excipiũtur βούλομαι βούλει. οἴομαι, οἴει. ὄψομαι ὄψει. ἔσομαι ἔσῃ, ἐν κράσει ἔσει. quæ attica sũt. Cõsue uerunt enim attici huiusmodi secundas personas passi uorum per ει scribere quorũ supradicta quatuor in cõi usu habẽtur. ἐν ἰωνικῶς τύπτεαι, ἀντὶ τοῦ τύπτῃ subtracto τ. nã iones ubiq; in tegris dictiõibus utũtur. Tertia psona a prima fit ο in ε et μαι in ται mutatis τύπτομαι. τύπτεται.

Δυϊκά. Prima persona a prima plurali fit, extrema in θον mutata τυπτόμεθα. τυπτόμεθον. Secunda persona a se cunda plurali θε in θον conuersa, τύπτεσθε. τύπτεσθον. Ter tia similis ẽ secundæ τύπτεσθον. Πληθυντικά. Prima per sona a prima singulari μαι in μεθα conuersa τύπτομαι τυπτόμεθα. καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς τυπτόμεσθα πλὴν τοῦ σ. Secunda persona a tertia singulari ται in σθε mutata τύ πτεται τύπτεσθε. Tertia etiam a tertia singulari fit penulti ma in ο mutata ac ĩterposito ν τύπτεται τύπτονται. Ἐνεργ.

Ἐ Τυπτόμην. prima persona præteriti ĩperfecti acti ui ĩteriecta μην inter ο et ν. ἔτυπτον ἐτυπτόμην. Secũ da a tertia fit subtracto τ et κράσει ε et ο in ου diphthon gũ ἐτύπτετο ἐτύπτου uel fit a prima persona abiecto μ ac η in ε conuerso et κράσει ο et ε in ου ἐτυπτόμην ἐτύπτεο ἐτύ πτου. ἐν ἰωνικῶς ἐτύπτεο, καὶ δωρικῶς ἐτύπτευ, ὡς φείδεο φείδευ καὶ ἐλέγχεο ἐλέγχευ. Tertia a prima fit ο in ε et μην in το mu tatis ἐτυπτόμην ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima persona a pri

ma plurali fit ſicut in præſenti ἐτυπτόμεθα ἐτυπτόμεθον. Secũda a ſecũda plurali ἐτύπτεσθε ἐτύπτεσθον. Tertia a ſecũda duali ον in ην mutata ἐτυπτέσθην, differt enim tertia a ſecunda, qm̃ tertia pluralis nec in ἰῶτα nec ĩ ᾶ deſinit ℭ Πληθυντικά. Prima pſona a prima ſingulari, μην in μεθα cõuerſa ἐτυπτόμεθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς ἐτυπτόμεθα. Secunda a tertia ſingulari το in σθε mutata. ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia a tertia ſingulari ẽt fit, interiectio ν et ε in ο cõuerſo ἐτύπτετο ἐτύπτοντο. ℭ πρξ'.

Τέτυμμαι, a præterito actiuo fit pro quo aduertẽdum eſt quod præteritũ perfectũ paſſiuũ primæ et ſecundæ cõiugationis barytonorum fit ab actiuo extrema ĩ μαι mutata ac cõuerſione aſpiratæ in ſuã mediã, ut τέτυφα τέτυβμαι. λέλεχα λέλεγμαι nõ tamẽ τέτυβμαι dicim⁹ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ſed τέτυμμαι β mutato ĩ μ propter μ ſequẽs, Secunda pſona a prima fit, media in propriam tenuẽ mutata, hoc ẽ β ĩ π et γ ĩ κ. ac μαι ĩ σαι cõuerſa ἢ κράσει τοῦ ψιλοῦ hoc ẽ tenuis, et σ ĩ propriã duplicẽ ut τέτυβμαι τέτυψαι. nã licet τέτυμμαι cõiter dicamus, ratio tamẽ poſceret ut diceremꝰ τέτυβμαι ut ſupra dictũ ẽ ſic λέλεγμαι λέλεξαι. et aduerte ꝙ ſa pſõa pti paſſiui ſp hẽt σ ĩ oibꝰ uerbis, aut ptãte, ut τέτυψαι, λέλεξαι aut actu, ut πέπεισαι, πέφρασαι. ἔσπαρσαι. ἤκουσαι. πεποίησαι. βεβόησαι. κέχυσαι. τέθεισαι. ἕστασαι. δέδοσαι. Tertia uero a ſa fit ſolutiõe duplicis ĩ pp̃as ſimplices hoc ẽ ψ ĩ πσ, et ξ ĩ κσ. dẽide σ cõuerſo ĩ τ ut τέτυψαι τέτυπται. λέλεξαι λέλεκται. quibuſdã tñ placet, ut ſa a tertia, et tertia a pria deducant̃. ℭ Δυϊκά.

Pría pſona dualis a pma pl'i fit,extrema í θον mutata πετύμμεθα πετύμμεθον. Secúda a secúda plurali fit θε í θον mutata. πέτυφθε πέτυφθον. Tertia ſimiliſé ſecúdæ eiuſdé núeri. Plusquamperfecto. Pría pſona a prima ſingulari ex tréa í μεθα cóuerſa ut πετύμμαι πετύμμεθα. Secúda a tertia ſingulari αι diphthógo í ε cóuerſa.ac tenuib⁹ quotquot fuerít i déſas mutatis.ut πέτυπται πέτυφθε. πέπεισται πέπεισθε. Tertia pſona ét ab eadé fit íterpoſito ν íter ultimá et penultimá ſyllabá Sed aduertédú q ubi ante ται ſyllabá finalé aliq́ pceſſerit cóſonás nullo mó formari poterit pp ineptá cóſonátium ſtructurá.ná πέτυπνται et πέπεισνται dicédú fuerat,q́d ualde ineptú é.Inſtitutú igŕ é ut loco eius ponat́ pticipiú pti cú uerbo ſubſtantiuo ut τετυμμένοι εἰσίν. πεπεισμένοι εἰσίν. Vbi uero nulla íterceſſerit cóſonás,apta fiet formatio ut λέλυται λέλυνται. πεποίηται πεποίηνται. βεβόηται βεβόηνται. τίθεται τίθενται. Iones ét hác tertiá pſoná pluralé Ptí paſſiui a tertia ſingulari eiuſdé tpis formare cóſueuerút.nó ν tñ,ſed α breué íterponétes íter ultimá ſyllabá et penultimá.Sed qa añ ται finalé ſyllabá tertiæ pſonæ cóis ſingularis núeri diuiſæ íueniútur cóſonátes,diuerſam ét formationé eé oportet. Nam í uerbis barytonis príæ et ſecúdæ coniugationis tertia perſona ſingularis præteriti paſſiui habet ante ται finalem aliam mutam tenuem in eadem ſyllaba comprehenſam,quibus diſiunctis et α interpoſito, ac priori tenui in propriam denſam mutata fit tertia pluralis ἰωνικῶς. ut τέτυπται τετύφαται. λέλεκται λελέ-

χαται, hoc eodé modo fit et tertia pluralis præteriti plus q̃ perfecti. ἐτέτυπτο. ἐτετύφατο. ἐλέλειπτο. ἐλελέιχατο. At in uerbis tertiæ, et quartæ et quintæ cõiugatiõis Iones faciunt tertiam psonam pluralé a tertia singulari uertentes σ in formatiuã cõsonãtem præteriti medii si ãte ται existat, ac ĩterponétes α. Quoniam si tertia cois barytonorũ per ς existat tertia ionice habet formatiuã præteriti medii. si uero aliqua ĩmutabilium ante ται ea remanet in tertia psona ionice ante αται qm̃ eadé est et medii præteriti formatiua cõsonans. In his igitur trib⁹ cõiugationibus tertia persona ionice oĩno appetit ante αται formatiuã consonanté præteriti medii quæcũq; sit. ut πείθω μέσ πέποιθα. παθητικὰ πέπεισμαι πέπεισται πεπείθαται ἰωνικῶς. ἐρείδω, μέσ ἤρεισα παθητικὰ ἤρεισαι. καὶ ἠρείδαται ἰωνικῶς ἢ ἀττικῶς ἐρηρέδαται. tertia syllaba correpta ἰλιάδος. ψ λᾶε δέ τοι ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. φράζω. μέσ πέφραδα διὰ τοῦ δ παθητικὰ πέφρασται. καὶ ἰωνικῶς πεφράδαται ῥάζω. μέσ ἔρραδα. παθητικὰ ἔρρασται, καὶ ἰωνικῶς ἐρράδαται. ὀδυσσείας υ. αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι. hoc é aspersi sunt. κράζω uero et ὀρύσσω et similia quæ ξ habent in futuro ad secundã reducũtur cõiugationem ut κράζω κέκραγα κέκραγμαι κέκρακται κεκράχαται. ὀρύζω ὤρυχα ὤρυγμαι ὤρυκται ὠρύχαται. σφάλλω. μέσ ἔσφαλα παθητικὸς ἔσφαλται, καὶ ἰωνικῶς ἐσφάλαται. σπείρω ἔσπορα ἔσπαρται ἐσπάραται. φαίνω πέφηνα πέφανται πεφάνανται. μ uero in tertia persona communi immediate nõ inuenitur ãte ται sed ν quoniã uerba ĩ μω desinétia siue μνω ν assumunt ante ultimã in actiuo præterito et

passiuo

passiuo ad circunflexorum imitationem ut νέμω νε-νέμηκα νενέμημαι νενέμηται. idcirco si formare uolueri-mus tertiam ἰωνικῶς· eorum regula sequẽda erit· In sexta autem coniugatione tertia persona ionice non potest formari in iis uerbis quorum tertia singularis σ̄ habet ante ται· ut ἤκουσται ἔζεσται, eo quod formatiuæ literæ medii præteriti non sunt consonantes, sed uocales, aut diphthongi. Nec quisquam putet aut etiam in huiusmodi uerbis tertiam personã prædictam formari posse. aut regulam quæ loquitur de tertiis personis communibus quæ per ς̄ enunciantur falsam esse, quia ea loqtur non de omnium uerborum tertiis personis quæ enunciãtur per ς̄ sed de tertiis eorum uerborum tantũmodo quæ habeant consonantem in medio præterito, non autem uocalem aut diphthongus quæ consonans cum in mediis præteritis huiuscemodi uerborum non existat in quam secundum regulæ præceptionem σ̄ mutari possit. sequitur in eis huiusmodi personas nõ esse, ut ἀκούω, μέσ. παρ. ἤκουα. παθητικά ἤκουσμαι ἤκουσται. non enim dicimus ἠκουόυαται uertentes σ̄ in ου quod est χαρακτηριστικὸν medii præteriti. quia σ̄ in huiusmodi personarum formatione mutanda esset in consonanté medii pteriti si existat, nõ in uocalé, aut dipththongũ. At ĩ his uerbis quorũ tertia psona cõis ĩ ται purã desinit, hoc é absq; σ̄ tertia pluralis ἰωνικῶς apte formari potest, solũ ᾱ pponẽdo ante ται qm ptm passiuũ pure prolatũ, hoc nulla consonate præcedente μαι syllabã finalé solũ ᾱ

suscipiēs āte ται ī tertia singulari ac pẽultimã corripiẽs
si lõga sit facit tertiã pluralẽ ἰωνικῶς, ut ἐρύω ἔρυμαι ἔρυται
ἐρύαται ἰλιάδος. α. οἵτε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται κλείω κέκλειμαι
κέκλειται κεκλίαται ὀδυσσείας Δ. αἳ θ' ἄλι κεκλίαται. et ἰλιάδος π.
οἱ δ' ἐρηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται. Poetæ tamẽ metri gratia
aliquando eam productam seruant ὀδυσσείας α. αἰθίοπας
τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀπὸ τοῦ δέδαινται cuius the
ma est δαίομαι. ℭ De circunflexis ẽt uerbis in μι quoniã
a sexta coniugatione barytonorũ deducuntur idem ẽ
intelligendum, quod uidelicet si tertia persona cõmu
nis præteriti passiui σ habuerit ante ται ut πετέλεσται, ter-
tia persona ionice nequaquã formari poterit. Si uero ĩ
ται purã desiuerit, et penultima ꝑducta fuerit, ea muta
bitur in debitam breuem et α solum interposito tertia
ionice fiet, πεποίηται πεποιέαται, βεβόηται βεβοάαται, κεχρύ
σωται κεχρυσόαται. βεβόαται tamen et similia in usu non
habentur propter incõcinnitatem, sicut neq; ἱστάασι. et
alia eiusmodi uerborum secundæ coniugationis ĩ μι.
βεβλήατο tamen et βεβολήατο et κεχολώατο & alia multa
apud poetas productã seruant ãtepenultimam metri
gratia. ὀδυσσείας η. ἐνθένι πέπλοι λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο.
et ἰλιάδος. ι. πένθεϊ δ' ἀπλήτῳ βεβολήατο τὴν γὰρ κῆρ. et ὀ-
δυσσείας ξ. δὴ σοὶ γε κεχολώατο λίην. In uerbis terminatis in
μι eodem modo formatur tertia persona pluralis ioni
ce. τίθεται τεθέαται δέδοται δεδόαται. Poetæ uero iones
imitati formant etiam tertiam personã pluralem alio-
rum temporum mittentium tertiam singularem aut

in τῶ. aut in το, nec solum in modo indicatiuo sed etiã optatiuo. ĩterponẽdo α ut supra, ut ἥμαι. ἧται. ἧνται κοινῶς ἕαται ἰωνικῶς. ὁ περατωτικὸς ἥμην ἧτο ἧντο. καὶ ἕατο ἰωνικῶς In optatiuo δυνοίμην δυνοίατο ἐνεστὼς ἀπὸ τοῦ δύναμαι φρασαίμην φρασαίατο μέσος ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ φράζομαι. πυθοίμην πυθοίατο μέσος ἀόριστος β' ἀπὸ τοῦ πεύθομαι. in quibus diphthõgus ante α seruatur καὶ τὰ λοιπά. Præteritum uero tertiæ et quartæ coniuga tionis ab actiuo fit extrema in μαι cõuersa ac interposito σ nã regula est quod præteritum uerborum barytonorum in κα desinens assumit σ in passiuis ut πείθω πέπεικα πέπεισμαι. φράζω πέφρακα πέφρασμαι. excipiuntur uerba quintæ coniugationis, et quædam pauca sextæ. quæ non assumunt σ. Secũda persona, a prima fit μαι in σαι mutata et per unicum σ enunciatur ut πέπεισμαι πέπεισαι πέφρασμαι πέφρασαι. Tertia etiam a prima μαι in ται mutata. πέπεισται. πέφρασται Desinentia uero in ζω et in σω facientia futurũ in ζω ad secundam reducun tur coniugationẽ. ¶ Δυϊκά Prima persona dualis numeri fit a prima plurali extrema in θον mutata πεπείσμεθα. πεπείσμεθον. Secũda psona a secũda eiusdẽ nume ri πέπεισθε πέπεισθον. Tertia similis est secundæ πέπεισθον. ¶ Πληθυντικά. Prima psona pluralis a prima singulari fit extrema in μεθα cõuersa, ut πέπεισμαι. πεπείσμεθα. Secunda a tertia singulari ται in θε mutata, πέπεισται πέπεισθε. Tertia uero a prima plurali, sed quando et quomõ formãda sit satis dictũ est in pria cõiugatiõe

Et hæc formatio dualis numeri et pluralis cōmunis est omnibus præteritis passiuis quorum actiuum desinit in κα. Præteritum uero quintæ cōiugationis similiter ab actiuo fit extrema in μαι mutata. Pro quo aduertendum est quod uerba habentia λ sìue ρ seruant ipsum in actiuo et passiuo præterito. ut ψάλλω ἔψαλκα ἔψαλμαι σπείρω ἔσπαρκα ἔσπαρμαι. Habentia uero μ siue solum, siue cum ν seruant quidem ipsum sed interponitur η διὰ τὴν κακοφωνίαν. quemadmodum et in actiuo præterito dictū est. ut νέμω νενέμηκα νενέμημαι. δέμω δεδέμηκα δεδέμημαι. συγκοπῇ δέδμηκα δέδμημαι. βρέμω βεβρέμηκα βεβρέμημαι. τρέμω τετρέμηκα τετρέμημαι τέμνω τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα τέτμημαι, κάμνω. κεκάμηκα κεκάμημαι. καὶ συγκοπῇ κέκμηκα κέκμημαι. γέμω γεγέμηκα γεγέμημαι. Desinentia uero in νω non seruant ν, sed mutant ipsum in γ in præterito actiuo propter κ sequens. In passiuo uero uertitur in μ altero sequente μ ut φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι. et hoc in prima persona tantum. In secunda uero et tertia rursus assumitur ipsum ν ut πέφανσαι πέφανται. At μεμίασμαι et μεμόλυσμαι atticorum more mutant γ in σ μεμένηκα uero, et μεμένημαι cuius thema est μένω assumpsit η tanq̃ a circunflexo themate deductum, quemadmodū et νέμω νενέμηκα νενέμημαι. Disyllaba uero habentia ante ν siue ι siue ει sine υ omnino abiiciūt ν ut κρίνω κέκρικα κέκριμαι. κτείνω ἔκτακα ἔκταμαι. θύνω τέθυκα τέθυμαι. sed hæc pauca sunt. At μεμόλυσμαι cuius præteritum actiuum est

uum ē μεμόλυγκα ἀπὸ τοῦ μολύνω fit quod trisyllabū est. Ptūm uero passiuū sextæ cōiugatiōis fit ab actiuo extrema ί μῶ mutata, et ante μαι ut plurimū accipit σ ut ἀκούω ἤκουκα ἤκουσμαι. ζέω ἔζεκα ἔζεσμαι. Sūt et quæ nō accipiūt σ ut τοξεύω τετόξευκα τετόξευμαι. βασιλεύω βεβασίλευκα βεβασίλευμαι et cætera. Cū autē præteritū actiuū uerborū circunflexorum longam habet penultimam præteritū passiuū nihil assumit. ut ποιῶ πεποίηκα πεποίημαι. Si autem breuē, assumit σ ut τελῶ τετέλεκα τετέλεσμαι. Penultimam uero eandem habet præteritum passiuum cum actiuo si a uerbo in ω desinente fit, ut τέτυφα τέτυμμαι. πέπεικα πέπεισμαι πεποίηκα πεποίημαι. Nam in uerbis terminatis in μι præteritū passiuū corripit penultimam quæ in actiuo longa existit, ut δέδωκα δέδομαι. Excipiuntur disyllaba primæ et secundæ coniugationis barytonorum. quorum præteritum passiuum reassumit ε uocalem penultimam præsentis quæ in ο paruū conuersa est in præterito actiuo atticorum more, ut λέγω λέλοχα λέλεγμαι, κλέπτω κέκλοφα κέκλεμμαι. inuenitur et κέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ ρ habent cū aliqua consonante implicitum, ac in penultima præsentis ε habent. Horum enim præteritū passiuum mutat ε in α ut στρέφω ἔστρεφα ἔστραμμαι. τρέφω τέτρεφα τέθραμμαι. Excipitur βρέχω βέβροχα βέβρεγμαι. διὰ τοῦ ε. ℭ ΠΕΡ.

ℭ ἐτετύμμην a præterito passiuo fit μαι in μην mutata, et ε præposito augumento præteriti perfecti si a consonante inceperit ut τέτυμμαι ἐτετύμμην. Si uero præteri

m

tum perfectum a uocali inceperit ab eadem incipiet et præteritum plusquamperfectum ut ἤκουσμαι ἠκούσμην. Secunda psona a prima fit media in suā tenuem, et μην in σο mutatis καὶ κράσει τοῦ ψιλοῦ hoc ē tenuis et σ in propriam duplicē sicut in præterito passiuo dictū est. ut ἐτετύμμην ἐτέτυψο. ἐλελέγμην ἐλέλεξο. ἐτετύμμην tamē nō dicim⁹ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν. sicut nec τέτυμμαι. Tertia psona a secūda fit, solutiōe duplicis in suas simplices, deinde σ in τ cōuerso ἐτέτυψο ἐτέτυπτο. ἐλέλεξο ἐλέλεκτο. ¶ Δυϊκά. Prima psona a pma plurali fit extrema in θον mutata ἐτετύμμεθα ἐτετύμμεθον. Secūda a secūda plurali extrema in φθον mutata ἐτέτυφθε ἐτέτυφθον. Tertia a secūda duali extrema in ην mutata ἐτετύφθην. ¶ Πληθυντικά. Prima psona a prima singulari fit extrema in μεθα conuersa ἐτετύμμην ἐτετύμμεθα. Secūda a tertia singulari ο ī ε. et tenuibus ī densas mutatis ἐτέτυπτο ἐτέτυφθε. ἐλέλεκτο ἐλέλεχθε. Tertia psona nō formatur ubi āte το alia cōsonās fuerit. suppletur aūt p participium et uerbū substantiuū sicut in præterito passiuo ut τετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Poterimus tamē hæc facilius formare si a præterito pfecto passiuo singula a singulis deduxerim⁹, ut τέτυμμαι, ὁ ὑπερσ. ἐτετύμμην. τέτυψαι ἐτέτυψο. τέτυπται ἐτέτυπτο. ¶ Δυϊκά. Τετύμμεθον ἐτετύμμεθον. τέτυφθον ἐτετύφθον. τέτυφθον ἐτετύφθην. ¶ Πληθυντικά. Τετύμμεθα. ἐτετύμμεθα τέτυφθε ἐτέτυφθε, τετυμμένοι εἰσίν. τετυμμένοι ἦσαν καὶ ἰωνικῶς τετύφαται ἐτετύφατο. et sic ī omnibus aliis coniugationibus.

Τύφθην. fit a tertia ꝑſona præteriti paſſiui extre-
ma in ην mutata, et abiecta cōſonāte geminata in
principio ptī. Pro quo annotadū eſt ꝙ ſi uerbum fuerit
primæ aut ſecundæ coniugatinois tertia ꝑſona ptī paſ
ſiui ſemper habebit duas mutas tenues cū αι diphthon
go finali. in eadē cōprehēſas ſyllaba quibus ī dēſas mu
tatis, et ultima in ην fit primus aoriſtus paſſiuus, abiecta
ut dictū ē cōſonāte geminata ī ptō ꝑfecto. ut τέτυπται ἐ-
τύφθην. λέλεκται ἐλέχθην. ſi uero alterius fuerit cōiugati
onis ptm̄ perfectū aut in ται purā, aut in ται cū aliqua
cōſonante terminabit. ſi in ται purā mutata τ tenui in
denſam puram eādem ſeruabit aoriſtus paſſiuus. puras
appello cum nō habuerit ullam aliam conſonantem
præcedentē ipſam ται ſyllabā ut κέκειται ἐκείθην. πεποί
ηται ἐποιήθην. βεβόηται ἐβοήθην. ἐκρίνθην tamen et ἐκλίνθην
et ſimilia inueniuntur apud poetas διὰ τοῦ ν licet in præ
terito omnino abiiciatur. ἰλιάδος κ̄ ὡς ἄρα φωνήσαντε
παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην. ἐμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέ-
μνηται aſſumpſit σ. et ἐῤῥώσθην ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero
cum aliqua conſonante præcedente deſiuerit, eandem
ſeruabit aoriſtus ante θην. ut πέπεισται ἐπείσθην. πέφρασται ἐ-
φράσθην. At ἐσώθην abſque σ. ἀπὸ τοῦ σέσωσται cuius thema
eſt σώζω. ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἔσπαρται ἐσπάρ-
θην ἐμνάσθην uero a præterito communi hoc eſt μέμναται
fit non autem a præterito attico quod eſt μεμνάσται διὰ
τοῦ σ. Sunt autem huiuſmodi conſonantes præce-

dētes τοῦ syllabā tertiæ psonæ pti passiui π. κ. λ. ν. ρ. σ quas seruat et aoristus passiuus π tamē et κ in proprias densas mutatis. Hoc etiam annotandum est φ ambo aoristi passiui similem habent et formationem, et declinationem cum uerbis terminatis in μι in omnibus modis, et etiam participiis, paucis admodum uariatis. quorum talis est regula. Quandocunq; participium inuenitur terminatum in σ cum accentu acuto in ultima, et declinatum per ντ ut est πλεὶς πλέντος. τυφθεὶς τυφθέντος. tūc Indicatiuus eiusdem temporis desinit in ν cum uocali longa secundum propriam uerbi exigētiam, ut in tractatu uerborum in μι planius dicetur, ut ἐπλέθην. ἐτύφθην. nā in uerbis terminatis in μι participium formatur a secunda persona præteriti imperfecti Imperatiuus uero in θι ut πλέθι τύφθηθι. sed propter alternitatem duarum dēsarum secunda mutatur in τ ut πλέτι τύφθητι. Optatiuus ī ην. cū diphthōgo ī penultima ut πλεείην. τυφθείην. Subiunctiuus in ῶ circunflexo. ut ἐὰν πλθῶ. ἐὰν τυφθῶ. Infinitiuus in ναι ut πλέναι τυφθῆναι. Eandē habet penultimam primus aoristus cum præterito passiuo. ut τέτυμμαι ἐτύφθην. excipitur εὕρημαι quod εὑρέθην facit et ἐπῄνημαι ἐπῃνέθην. Excipiuntur et composita ab hoc uerbo αἱρῶ circunflexa, ut καθῄρημαι καθῃρέθην. ἀφῄρημαι ἀφῃρέθην. Annotantur etiam habentia ρ cū aliqua consonante īplicitū quæ in præterito passiuo mutant ε ī α et in ἀορίστω idē α in ε cōuertitur ut ἔστραμμαι ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα ἐστρέφθην. τέθραμμαι ἀπὸ τοῦ τέθρεφα ἐθρέφθην.

secunda

Secunda persona a prima fit ν̄ in σ̄ mutato ἐτύφθην ἐτύφθης. Tertia a secunda abiecto σ̄ ἐτύφθη. ℭ Δυϊκά. Secũda persona a secunda plurali fit extrema in τον mutata ἐτύφθητε ἐτύφθητον. Tertia a secunda duali τον in την cõuersa ἐτυφθήτην. ℭ Πληθυντικά. Prima persona a prima singulari interposita με. ἐτύφθην ἐτύφθημεν. Secunda a prima μεν in τε mutata ἐτύφθητε. Tertia a prima singulari addita σαν uel a prima plurali extrema ĩ σαν ρ mutata ἐτύφθησαν ℭ βοιωτικῶς ἔτυφθεν ad similitudinem neutri participii eiusdẽ tẽporis præposito ε syllabico augumẽto et accentu retracto in antepenultimam, ut τυφθείς τὸ τυφθὲν ἔτυφθεν. potestẽt formari a prima psona plurali per syncopam sicut dictũ est in ptõ imperfecto actiuo ut ἐτύφθημεν ἔτυφθεν sicut ἐκοσμήθημεν ἐκόσμηθεν et similia. subtrahũt. n. bœoti uocalẽ penultimæ syllabæ et sequentem consonantem hoc est η et μ̄. qua syncopa iones ẽt, et dores, et æoles utuntur. ℭ Ἀόριστος β′.

ℭ Ἐτύπην. fit a secũdo aoristo actiuo extrema in ην mutata ut ἔτυπον ἐτύπην. ἐτύπης ἐτύπη. ℭ Δυϊκά. Ἐτύπητον. ἐτυπήτην. ℭ Πληθυντικά. Ἐτύπημεν. ἐτύπητε ἐτύπησαν. καὶ βοιωτικῶς. ἔτυπεν sicut ἔτυφθεν. ℭ Μέλλων α.

ℭ Τυφθήσομαι. a secũda persona primi aoristi passiui abiecto ĩcremẽto et addita ομαι ἐτύφθης τυφθήσομαι. τυφθήσῃ. σεται. sicut et pñs. ℭ Δυϊκά. Τυφθησόμεθον τυφθήσεσθον τυφθήσεσθον. ℭ Πληθυντικά. Τυφθησόμεθα. τυφθήσεσθε τυφθήσονται. ℭ Μέλλων β′.

ℭ τυπήσομαι. τυπήσῃ. τυπήσεται. a secũda psona secũdi aori-

sti passiui addita ομαι. ¶ Δυϊκά. Τυπησόμεθον. τυπήσεσθον. τυπήσεσθον. ¶ Πληθυντικά. Τυπησόμεθα. τυπήσεσθε. τυπήσονται. ¶ Μετ' ὀλίγον μέλ. Τετύψομαι. τετύψῃ. τετύψεται a secunda ꝑsona pt̃i pas. interposita ομ̄. τέτυψαι Τετύψομαι. ¶ Δυϊκά Τετυψόμεθον. τετύψεσθον. τετύψεσθον. ¶ Πληθυντικά. Τετυψόμεθα. τετύψεσθε. τετύψονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

Ὕπτου. fit a secũda ꝑsona pt̃i ĩperfecti pas. abiecto augumento ἐτυπτόμην ἐτύπτου. τύπτου. καὶ ἰωνικῶς. τύπτεο. καὶ δωρικῶς τύπτευ sicut φείδεο φείδευ. θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μου. Tertia ꝑsona fit a tertia pt̃i ĩperfecti passiui, extrema in σθω mutata, et accẽtu ĩ penultimã retracto. ἐτύπτετο τυπτέσθω. uel a tertia actiui τω in σθω cõuersa τυπτέτω τυπτέσθω. ¶ Δυϊκά. Secunda ꝑsona a secũda plurali fit extrẽa in θον mutata, ut τύπτεσθε τύπτεσθον. Tertia a secũda duali ο paruo ĩ ω magnũ cõuerso τυπτέσθων. ¶ Πληθυντικά. Secunda ꝑsona a tertia singulari ω ĩ ε mutato. τυπτέσθω τύπτεσθε. Tertia ab eadẽ fit addita σαν τυπτέσθωσαν. καὶ ἀττικῶς τυπτέσθων κατὰ συγκοπήν. uel erit dualis numerus ꝓ plurali ut quibusdã placet. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

¶ Τέτυψο. a secunda ꝑsona pt̃i plusq̃perfecti simile incremẽtũ hñs cũ ptõ ꝑfecto ut ἐτετύμμην ἐτέτυψο. τέτυψο. Tertia ꝑsona fit a tertia eiusdẽ tp̃is tenuib⁹ in dẽsas mutatis et hoc in ꝑma & t̃ia cõiugatiõe barytonoꝝ et ο paruo in ω magnũ et accẽtu in penultimã trãslato ut ἐτέτυπτο. τετύφθω. ἐλέλεκτο λελέχθω. In aliis uero cõiugationibus si alia ĩtercesserit cõsonãs añ τ eadẽ manebit ĩ tertia

ꝑsona ĩperatiui mutata tamẽ tenui in densam, ut ἐπέπει
στο πεπείσθω. ἔσπαρτο. ἐσπάρθω. Vbi uero nulla præcesserit
cõsonãs necessario addetur σ. ut ἐπεποίηκο πεποιήσθω ἔρ
ρωτο ἐρρώσθω ℂΔυϊκά. Secũda ꝑsona a secũda plurali fit,
extrema in θον mutata τέτυφθε τέτυφθον. Tertia a secũda
duali ο ꝑ ω magnũ cõuerso τετύφθων. ℂΠληθυντικά.
Τέτυφθε τετύφθωσαν sicut et præsens. ℂἈόριστος α.
ℂΤύφθητι, fit a tertia ꝑsona primi aoristi passiui addita
θι syllaba secũdũ cõem regulã, quæ ẽ ꝙ q̃ndocũq; ꝑtici
piũ desinens in σ ὀξύτονον declinaẽ ꝑ ντ tunc Impatiua
desinũt in θι. sed ubi præcesserit altera dẽsa tũc nõ θι sed
τι syllaba additur ꝑꝑ alternitatẽ duaꝝ densarũ idcirco
ꝑmo aoristo additur τι cũ ultima illius sꝑ hẽat θ ut ἐτύ
φθη τύφθητι. ἐσπάρθη σπάρθητι. Vel fit a gtõ participii quẽad
modũ in uerbis in μι penultĩa producta. ut τυφθεὶς τυ
φθέντος. τύφθητι. Tertia a secũda fit extrema in τω muta
ta τυφθήτω. ℂΔυϊκά. Τύφθητον τυφθήτων. ℂΠληθυντικά.
Τύφθητε. τυφθήτωσαν. ℂὈ. β'.
ℂΤύπηθι. a tertia ꝑsona ẽi aor. addita θι ἐτύπη τύπηθι. ul' fit
a gtõ ꝑticipii sicut et ꝑmus. Tertia ꝑsona a ẽa fit θι ĩ τω
cõuersa τυπήτω διὰ τὸ τ sicut in prĩo aoristo. & sic ĩ aliis
nũeris & ꝑsonis quæ mutatio cõis est oĩbꝰ impatiuis in
θι desinẽtibꝰ uerborũ tã in ω q̃ in μι exeuntiũ. ℂΔυϊκά.
Τύπητον τυπήτων. ℂΠληθυντικά Τύπητε. τυπήτωσαν.

ℂἘυτικὰ παθητικά.

O Ptatiua passiua oĩa fiũt a ꝓprio indicatiuo passi
uo ultĩa mutata ĩ μην et addito ι penultĩæ dẽptis

ambobus aoristis qui actiuorum more a gtis suorū participiorum fiunt. Nā cum uerbum passiuum siue mediū habens in fine μ declinatiuū, hoc est quādocūq; prima psona singularis uerbi passiui siue medii desinit in μαι aut in μην et prima dualis, ac prima plural' ex declinatione idem μ sucipiunt, ut τύπτομαι τυπτόμεθον. τυπτόμεθα. et ἐτυψάμην ἐτυψάμεθον ἐτυψάμεθα. tunc nō a gtō pticipii fit optatiuus modus sed a prima persona eiusdē temporis extrema in μην mutata ubi talis terminatio nō existit, et addito ι penultimæ ut τύπτομαι τυπτοίμην. ἐτυψάμην τυψαίμην. ℭ Ἐνεστὼς ϰ̀ παρατατ.

Υπτοίμην. a prima psona præsentis μαι in μην conuersa et addito ἰῶτα penultimæ τύπτομαι τυπτοίμην. Secūda psona a tertia subtracto τ τύπτοιτο τύπτοιο. Tertia psona a pma plurali μην ι το cōuersa τύπτοιτο. ℭ Δυϊκά. Prima psona a prima plurali τυπτοίμεθα τυπτοίμεθον. Secūda a secūda plurali τύπτοισθε τύπτοισθον. Tertia a secūda duali extrema in σθην mutata τυπτοίσθην. ℭ Πληθυντικά. Prima persona a prima singulari μην in μεθα conuersa τυπτοίμην τυπτοίμεθα. Secūda a tertia singulari το in σθε couersa τύπτοιτο τύπτοισθε. Tertia a tertia singulari īterposito ν τύπτοιτο. τύπτοιντο ἢ ἰωνικῶς τυπτοίατο. παρακ. ϰ̀ ὑπερσ.

ℭ Præteritum perfectum fit a prima persona præteriti pfecti indicatiui modi μαι in μην conuersa et addito ἰῶτα penultimæ uocali si sola et pura fuerit hoc est nulla consonante intercedente inter eam et μαι ut πεποίημαι πεποιήμην. μέμνημαι μεμνήμην. Vbi uero fuerit diphthō

gus siue aliqua cõsonans ante μαι ut ἵππευμαι πέπεισμαι γέγραμμαι qa nõ licet ĩ hoc tp̃e mutare diphthongũ, nec abiicere cõsonantem, formari nõ potest. supplet̃ aũt p̃ uerbum substantiuum et p̃ticipium eiusdem uerbi et tẽporis. ut τετυμμένος εἴην εἴης εἴη. ℂ Δυϊκά. τετυμμένω εἴητον εἰήτην. ℂ Πληθυντικά τετυμμένοι εἴημεν. εἴητε. εἴησαν.

ℂ Ἀόριστος α.

ℂ Τυφθείην. a genitiuo participii eiusdem temporis extrema in ην mutata, et addita ι penultimæ ut supra in actiuis τυφθεὶς τυφθέντος τυφθείην. nam quandocunque participium desinit in σ ὀξύτονον et declinatur per ντ. Optatiuus desinit in ην puram hoc est nulla consonante præcedente ην, ut δοὺς δόντος δοίην. At si desinat in σ ὀξύτονον non autem declinetur per ντ non in ην puram sed in μι desinit optatiuus ut τετυφὼς τετυφότος τετύφοιμι. Etiam si participium declinetur per ντ non autem desinat in σ ὀξύτονον. ut τύψας τύψαντος τύψαιμι. Secunda persona a prima fit ν in σ mutato τυφθείην. τυφθείης. Tertia a secunda abiecto σ τυφθείη. ℂ Δυϊκά. Secunda persona a secunda plurali extrema in τον mutata. τυφθείητε. τυφθείητον. Tertia a secunda duali τον in την mutata τυφθειήτην. ℂ Πληθυντικά. Τυφθείημεν. a prima singulari ĩterposita με τυφθείην τυφθείημεν καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. Secunda a prima singulari μεν in τε mutata τυφθείητε. Tertia a tertia singulari addita σαν τυφθείη τυφθείησαν. Vel a prima plurali extrema in σαν mutata. τυφθείημεν τυφθείησαν. Quo in loco aduertendum est q̃ quando-

cunque prima persona pluralis optatiuorum ante μεν diphthongum habuerit, subtracto μ facit tertiam personā pluralem ut τύπτοιμεν τύπτοιεν. Cum uero habuerit monophthōgum hoc ē solā uocalē, tūc in σαν mittit tertiam personā pluralē. ut τυφθείημεν τυφθείησαν. At si in prima persona ipsa monophthongus ꝑ syncopam abiiciatur non extrema q̄dem mutata in σαν sed subtracto μ solū, fit tertia pluralis cū penultima quæ prius ītegra dictiōe tertia a fine erat, sit diphthōg⁹, mutato ēt accētu acuto in circūflexum cū sit longa natura ante breuē. ut τυφθεῖμεν τυφθεῖεν. Et sic fit ī oībus optatiuis tā barytonorū, q̄ circūflexorū et terminatorū in μι habētib⁹ monophthongū ī penultīa p̄mæ ꝑsonæ pluralis. Sed aduerte ꝙ poetæ utūtur prima et tertia ꝑsona cōcisis ī oībus uerbis. Oratores uero ī circūflexis utuntur prima et tertia ꝑsona, ut ποιοῖμεν ποιοῖεν ἀπὸ τοῦ ποιοίημεν. In aliis uero tertia tātū ut τυφθεῖεν. θεῖεν. εἶεν. δοῖεν ꝓ τυφθείησαν. θείησαν. εἵησαν. δοίησαν.

℃ ... β′.

℃ Τυπείην τυπείης τυπείη. sicut et primus. ℃ Δυϊκά. Τυπείητον τυπειήτην ℃ Πληθυντικά. Τυπείημεν & τυπεῖμεν τυπείητε. τυπείησαν. & τυπεῖεν. ℃ μέλλ. α′.

℃ Τυφθησοίμην τυφθήσοιο τυφθήσοιτο. a prima ꝑsona p̄mi futuri passiui τυφθήσομαι sicut et pn̄s. ℃ Δυϊκά. Τυφθησοίμεθον. τυφθήσοισθον τυφθησοίσθην. ℃ Πληθυντικά. Τυφθησοίμεθα. τυφθήσοισθε. τυφθήσοιντο. & ἰωνικῶς τυφθησοίατο. ℃ μέλλ. β′.

℃ Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο. a 2o futuro, pas. τυπήσομαι ℃ Δυϊκά. Τυπησοίμεθον. τυπήσοισθον. τυπησοίσθην. ℃ Πληθυντικά Τυπησοίμεθα. τυπήσοισθε τυπήσοιντο. & ἰωνικῶς τυπησοίατο.

¶ μέλλ. μέλ. Τετυφοίμην τετύφοιο τετύφοιτο a pría psona paulo post futuri τετύψομαι. ¶ Δυϊκά. Τετυφοίμεθον τετύφοισθον. τετυφοίσθην. ¶ Πληθυντικά. Τετυφοίμεθα. τετύφοισθε. τετύφοιντο. καὶ ἰωνικῶς τετυφοίατο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ἑ Ἂν τύπτωμαι a pría psóa subiúctiui actiui add. μαι Secúda psóa ἐὰν τύπτῃ a tertia fit abiecto τ et η et α p crasim ι η mutatis, ac subscripto ι. τύπτηται τύπτῃ et ē sil'is tertiæ subiúctiui actiui καὶ τύπτῃ καὶ ἰωνικῶς. Tertia ἐὰν τύπτηται a pría singulari penultía ι η et extréa ι του mutatis. Δυϊκά Ἐὰν τυπτώμεθον τύπτησθον. σθον. ¶ Πληθυντικά ἐὰν τυπτώμεθα τύπτησθε. τύπτωνται. Possút et hæc oía formari a pñti tpe idicatiui passiui mutatis ε ι η, et ο in ω ut τύπτομαι. ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται ἐὰν τύπτηται. et sic de aliis. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Ptm̃ pfectũ fit a pría psona ptí pass. penultía uocali ι ω magnũ mutata cũ accẽtu circũflexo, si sola et pura fuerit. ut πεποίημαι. ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι. ἐὰν μεμνῶμαι. Vbi uero pcesserit dipht. siue cósonãs, nó fiet recta formatio Supplédũ igr̃ p uerbũ substãtiuũ et pticipiũ eiusdé tpis. ut τετυμμένος ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ. ¶ Δυϊκά τετυμμένω ἐὰν ἦτον. ἦτον. ¶ Πληθυντικά Τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν ἦτε ὦσι. ¶ ἀόρ. ά.

¶ Ἐὰν τυφθῶ. a tertia psona primi aoristi passiui, extrema ι ω circũflexũ mutata. ut ἐτύφθη ἐὰν τυφθῶ τυφθῇς τυφθῇ. ¶ Δυϊκά ἐὰν τυφθῆτον. τυφθῆτον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τυφθῶμεν τυφθῆτε τυφθῶσι. ¶ ἀόρ. β.

¶ Ἐὰν τυπῶ. a tertia psona secundi aoristi passiui ἐτύπη. ἐὰν τυπῶ τυπῇς τυπῇ. ¶ Δυϊκά ἐὰν τυπῆτον. τυπῆτον. ¶ Πληθυντικά. Ἐὰν τυπῶμεν τυπῆτε τυπῶσι.

Τύπτεσθαι. a tertia ꝑsona præsentis indicatiui passiui extrema in θαι mutata, ac σ interposito. Nam omne uerbum passiuū siue mediū habens in tertia ꝑsona τ purū hoc ē nulla alia cōsonante antecedēte cuiuscunq; sit tēporis format infinitiuū mutata extrema in θαι ac īterposito σ τύπτεται τύπτεσθαι. si aūt ante ται fuerit alia tenuis ea mutabit' ī propriā dēsam sicut ptō ī perfecto uerborū primæ et secundæ cōiugationis barytonoꝝ de quo ꝓprio loco dicetur λελέχθαι. potest ēt formari a secūda ꝑsona pluralis numeri mutato ε tenui in αι diphthōgū ut τυπτόμεθα τύπτεσθε. τύπτεσθαι. et sic ī aliis tēporibus et hæc expeditior ēst formatio. παρακείμενος.

Τετύφθαι a tertia ꝑsona ptī passiui tenuibus in densas mutatis, et accētu in penultimā trāslato. et hoc in prīa et secunda coniugatione. ut τέτυπται. τετύφθαι. λέλεκται. λελέχθαι. Vel a secunda persona pluralis numeri ε in αι mutato & accētu in penultimam trāslato. τέτυφθε τετύφθαι λέλεχθε λελέχθαι. In aliis uero coniugatōibus ται in θαι mutata ut ī p̄nti dictū ē ac eadē cōsonāte seruata quæ erat āte ται fit īfinitiuū ptī passiui ut πέπεισται πεπεῖσθαι ἔψαλται ἐψάλθαι. si uero nulla præcesserit cōsonās interponēdū erit σ ut ἵππευται ἱππεῦσθαι. πεποίηται πεποιῆσθαι vel a secunda ꝑsona plurali ut supra ἔψαλθε ἐψάλθαι πεποίηθε πεποιῆσθαι. Ἀόριστος α.

Τυφθῆναι. a tertia persona primi aoristi passiui ἐτύφθη addita ναι syllaba. β'

Τυπῆναι. a tertia ꝑsona ꝭi aoristi pas. ἐτύπη. addita ναι.

¶ Τυφθήσεσθαι. a tertia pſona eiuſdem temporis. τυφθήσεται. uel a ſecunda pluralis. ¶ μέλ. β'.

¶ Τυπήσεσθαι. a tertia pſona ſecundi futuri paſſiui τυπήσεται. uel a ſecunda pluralis ¶ μέλ. β'. μέλ.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τυπτόμενος. a prima perſona Indicatiui paſſiui μαι in μενος conuerſa. τύπτομαι ὁ τυπτόμενος τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου ¶ παρ'. καὶ παρατ.

¶ Ὁ τετυμμένος. a pria pſona pti paſſiui, μαι in μενος conuerſa, et accētu in penultimam trāſlato. ut τέτυμμαι ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη. τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον τοῦ τετυμμένου. ¶ παρα'.

¶ Ὁ τυφθείς. a ſecūda pſona pmi aoriſti paſſiui, extrema ῖ ēis diphthōgū mutata. ut ἐτύφθης ὁ τυφθεὶς τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθέν. τοῦ τυφθέντος. ¶ παρ β'.

¶ Ὁ τυπείς. a ſecunda pſona ſecundi aoriſti paſſiui. ἐτύπης ὁ τυπεὶς τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα. τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν. τοῦ τυπέντος. ¶ μέλ. α'.

¶ Ὁ τυφθησόμενος τοῦ τυφθησομένου. a prima pſona futuri paſſiui. ἡ τυφθησομένη. τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον. τοῦ τυφθησομένου. ¶ μέλ. β'.

¶ Ὁ τυπησόμενος. τοῦ τυπησομένου a prima pſona ſecūdi futuri paſſiui. ἡ τυπησομένη. τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον. τοῦ τυπησομένου. ¶ μέλ. μέλ.

¶ Ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου. a prima perſona eiuſ-

dē temporis. ἡ τετυφομένη. τῆς τετυφομένης. τὸ τετυφόμενον. τοῦ τετυφομένου. ℭ Ρήματα μέσα.

u Erba media in præſenti et præterito imperfecto formationem habent cõmunem cum paſſiuis. quibus prorſus in his temporibus ſimilia exiſtunt. ut τύπτομαι τύπτῃ ἢ τύπτει ἐτύπτετο. ἐτυπτόμην. του. τετο. Nuſquam tamē inueni hæc duo tēpora ab antiquis poſita fuiſſe. Sed ptm̄ pfectum. præteritū pluſq̃perfectū. ambos ao riſtos et utrunq; futurū. Neq; hæc ſeorſū declinata. ſed partim actiuis inſerta ut præteritum perfectū et pluſq̃ perfectum cū ſint propemodum ſimilia præterito pfe cto, et præterito pluſquampfecto actiuorum ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν ἐτετύπειν. partī paſſiuis. ut ambos aori ſtos et utrūq; futurum. quoniā hæc tēpora ſimilē ha- bent terminationem cum paſſiuis. Sed quia hic ordo li cet eruditioribus pſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac literas grecas diſcere modo aggrediētibus confuſionem quandam, ac prope deſperationem inducere ſolet, au- ſus ſum Theodorum imitatus eo relicto ordine uerba media ſeorſū ab actiuis, et paſſiuis declinare. ℭ Eſto igi tur tertius locus medii uerbi et per omnia tempora di- ſtincta ſit eius uariatio.

ℭ Μέσα ὁριστικά ἐνεστώς.

τ Ύπτομαι. τύπτῃ ἢ κοινῶς καὶ τύπτει ἰωνικῶς. καὶ τύπτεαι ἀττικῶς τύπτεται. ℭ Δυϊκά. Τυπτόμεθον. τύπτε σθον. τύπτεσθον. ℭ Πληθυντικά. Τυπτόμεθα. τύπτεσθε. τύ πτονται. ℭ Παρατατικός.

ℭ Ἐτυπτόμην. ἐτύπτου καὶ ἰωνικῶς ἐτύπτεο. ἢ δωρικῶς ἐτύπτευ.

ἐτύπτετο. ℭ Δυϊκά. Ἐτυπτόμεθον ἐτύπτεσθον ἐτύπτέσθην. ℭ Πληθυντικά. Ἐτυπτόμεθα. ἐτύπτεσθε. ἐτύπτοντο. ℭ περ'.

ℭ Τέτυπα. a praeterito actiuo fit ꝓposita figuratiua litera āte α finalē loco eius cōsonantis quæ fuerit āte α præteriti actiui. qua accepta mediū præteritum simile erit actiuo præterto ī omnibus modis et etiam participiis. ut τέτυφα τέτυπα τέτυφε τέτυπε. Quomodo aūt accipit figuratiuā literā, hoc est τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας aduerte. Nā pñs aut desinit in ω purum aut in ω nō purū. si in ω purum, siue diphthongus præcedat ω, siue uocalis, sola ea remanet ante finalem in præterito medio. ut ἀκούω ἤκουκα ἤκουα. λύω λέλυκα λέλυα. Pauca tamen inueniuntur in ω purum exeuntia quæ habeant medium præteritum. Sed ea quæ ante ω habent aut ει aut ου omnino carent medio præterio præter ἀκούω ἀκούσω.
Si in ω non purum aut simplex consonans præcedit ω, aut duplex. si simplex, ea assumitur ante α ut λείβω λέλειφα λέλοιβα. πείθω πέπεικα. πέποιθα. si duplex aut actu, aut potestate. si actu, aut in diuersis est syllabis, et tūc sequitur eādem supradictam regulam, quia in medio præterito assumitur consonans, quæ est in finali syllaba ante ω ut ῥέγνω ἔρρογνα. aut ambæ consonantes sunt in eadem syllaba finali et tunc magis formatiua hoc ē prior consonās assumit' āte α finalē in medio ptō, ut τύπτω τέτυπα. κάμνω κέκαμα. nisi fuerit duo σσ siue duo ττ tūc .n. aut futurū terminaturi ζω et tūc ptm̄ mediū assumit γ ut πλήσσω. siue πλήττω. πλήξω πέπληγα.

Aut in σῶ· et tunc medium præteritum assumit δ. ut ἐρέσσω. μέλ. ἐρέσω. παρ. ἤρεκα. μέσ. ἤρεδα. et si in usu non sit. Si autem potestate duplex consonans præcesserit ῶ ut est ζ, illud idem intelligendum est. quia si futurum desi uerit in ξῶ medium præteritum assumit γ. κράζω κράξω κέκραγα. Si in σῶ, δ. ut φράζω φράσω πέφραδα. Quibusdam tamen placet ut in uerbis duas consonantes habentibus in præsenti σῶ assumatur in medio præterito. per quam nomen uerbale a præsenti deriuatum enunciatur ut κόπτω. uerbale nomen κοπή. medium præteritum κέκοπα. σκάπτω. σκαφή. ἔσκαφα. et cætera Sed huiusmodi uerborum quatuor tantum inuenimus quæ a superiori regula declinant, et omnia primæ sunt coniugationis barytonorũ, hoc est βλάπτω. σκάπτω. κρύπτω. καλύπτω. quorum propria præterita media sunt βέβλαπα. ἔσκαπα. κέκρυπα. κεκάλυπα. quæ in usu, non sunt, sed pro eis utimur βέβλαβα. ἔσκαφα. κέκρυβα. κεκάλυβα. quorum positiones sunt βλάβω. σκάφω. κρύβω. καλύβω, et si omnia in usu non sint. Cætera uero proprium seruant præteritum medium cum in eo sumatur prior consonans præsentis temporis, quæ proprie appellatur formatiua litera uerbi ut supra dictum est. ut τύπτω τέτυπα. κλέπτω κέκλοπα. κόπτω κέκοπα. τέμνω τέτομα. et reliqua. Est etiam parium syllabarũ cum præterito actiuo in barytonis ut τύπτω τέτυφα τέτυπα. In circunflexis uero minuitur una syllaba, ut δουπῶ δεδούπηκα δέδουπα. Quia quandocunq; futurum primũ superat præsens

circunflexum

circunflexũ tunc medium præteritũ minuitur una syl labaab actiuo. Secũdus aoristus a primo. Secundũ futurum a primo. ut κτυπῶ μέλ α. κτυπήσω. πθ. ἐκτύπηκα. μέλ, ἐκτυπον. aoristus primus ἐκτύπησα. Secundus ἔκτυπον. futurũ primum κτυπήσω. secundũ. κτυπῶ. Si aũt futurũ pares habuerit syllabas cũ præsenti tũc dicta tẽpora iuicẽ erunt paria. ut τύπτω τύψω. τέτυφα. τέτυπα. ἔτυψα ἔτυπον. τύψω τυπῶ. Nec potest esse mediũ præteritũ paucio℞ q̃ triũ syllabarũ si a consonãte ĩceperit, aut a solo ε quia incideret εἰς δισυλλαβίαν, idest, in id ut esset duarũ sillaba℞, duarũ dico cũ augumẽto qđ absurdũ ẽ. Nã omne ptũm ĩcipiens a cõsonãte aut a sola ε uocali, nũq̃ disyllabũ esse potest. Et hoc ratiõabiliter. Vult. n. habere primã syllabã a declinatiõe, hoc est ab ipso augumẽto. Extremam, quæ pti finalem exprimat. Vult ẽt de themate hoc ẽ positione uerbi aliq̃d habere, quod erit media syllaba. Si igitur ĩ uerbis circunflexis præteritũ actiuũ a cõso nante incipiens, siue a solo ε trisyllabum fuerit, medium præteritũ minime formare poterit, cũ ipsũ oporteat una syllaba minus esse præterito actiuo ut dictũ est. Nam si ab eo qđ est τέθληκα ἀπὸ τοῦ θλάω θλῶ uellemus formare mediũ præteritum oporteret facere ipsum unius syllabæ quia licet τέθληκα sit trium syllabarum annumerata accidentali cum propriis, tamen intelligim⁹ ipsum esse tantũ duarum syllabarũ. Quare oportet ꝗ medium fieri unius syllabæ abiecta accidentali syllaba hoc est augumento. & ex eo quod est θλῆκα

faceremus ipſum mediũ monoſyllabum κα. qđ nullo modo fieri poteſt. Nec ſolum ĩ circũflexis. hoc ſeruãdum eſt. ſed ẽt in terminatis in μι. cũ idem præteritum utriſque cõmune ſit. Penultimã uero ſyllabam eandem habet cum præterito actiuo, ut πέτυφα πέτυπα. niſi ĩ diſyllabo futuro ĩueniatur ε ſiue ſolũ, ſiue in diphthõgo ει. tunc. n. ipſum ε in ο mutatur ĩ medio præterito. ut λέγω λέξω. μέσ. παρ. λέλογα. κείρω. κερῶ. κέκορα. πείθω. πείσω. πέποιθα. εἴκω. εἴξω. οἶκα ἢ ἀττικῶς ἔοικα. Diſyllaba uero deſinẽtia in unũ λ retinent ε ĩ medio præterito. ut πέλω πελῶ πέπελα. μέλω μελῶ. μέμελα. ἢ μέμηλα. Si aũt ĩ penultima præſentis fuerit α ſolũ, idem ſeruabit ĩ medio præterito ut κάμνω. κέκαμα. ψάλλω. ἔψαλα. Si uero fuerit αι diphthõg⁹ tunc α mutatur in η et ι ſubſcribit in medio præterito. ut φαίνω πέφηνα. χαίρω κέχηνα. Hoc ẽt aduertẽdũ eſt ꝙ ĩ quibuſdã uerbis barytonis primæ et ſecundæ coniugationis habẽtibus ſiue φ ſiue χ in præſenti accidit medium ptm̃ idem eſſe cũ actiuo ut γράφω γέγραφα. μέσ. παρ. γέγραφα. τρύχω τέτρυχα. μέσ. παρ. τέτρυχα. Sed hoc diuerſa fit ratiõe. γέγραφα enim actiuũ ptm̃ accipit φ cũ ſit primæ cõiugatiõis barytonωρ. et τέτρυχα accipit χ cum ſit ſecundæ. γέγραφα uero præteritum medium, et τέτρυχα eaſdem aſſumunt conſonantes cum ſint χαρακτηριστικὰ hoc eſt formatiuæ literæ coniugationis. Cũ proprium ſit medii præteriti ante α finalẽ, formatiuam ſuæ cõiugatiõis aſſumere. ℂ περί.

ℂ Ἐτετύπειν. fit a præterito medio τέτυπα ἐτετύπειν. Vel

ab actiuo præterito plusquamperfecto assumpta for-
matiua litera coniugationis uidelicet π̄ ut ἐτετύφειν. ἐτε
τύπειν Secunda persona ἐτετύπεις. Tertia ἐτετύπει.
¶ Δυϊκά ἐτετύπειτον ἐτετυπείτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐτετύπει
μεν ἐτετύπειτε. ἐτετύπεισαν.   ¶ Θ α.
¶ Ἐτυψάμην. ab actiuo fit, addita μην̄ ἔτυψα ἐτυψάμην.
Secunda psona a tertia fit, subtracto τ̄ καὶ κράσει τοῦ ᾱ
καὶ ο̄ εἰς ω̄ μέγα. ἐτύψατο ἐτύψαο ἰωνικῶς ἐτύψω κοινῶς. Ter-
tia psona a prima, extrema in τ̄ο mutata. ἐτύψατο. ¶ Δυϊ
κὰ Prima psona a pma plurali fit. ἐτυψάμεθα ἐτυψάμε
θον. Secunda a secunda plurali. ἐτύψασθε ἐτύψασθον. Ter
tia a secunda duali ο̄ν in η̄ν mutata. ἐτυψάσθην. ¶ Πλη
θυντικὰ ἐτυψάμεθα a prima psona singulari μην̄ in
μεθα conuersa. Secunda a tertia singulari τ̄ο in σθε̄
mutata. ἐτύψατο ἐτύψασθε. Tertia etiam a tertia singulari
interposito ν̄. ἐτύψαντο.   ¶ Θ β'.
¶ Ἐτυπόμην ἐτύπου κοινῶς. καὶ ἐτύπεο ἰωνικῶς. ἐτύπευ δωρι-
κῶς. ἐτύπετο ad similitudinem præteriti imperfecti passi
ui. ¶ Δυϊκὰ ἐτυπόμεθον ἐτύπεσθον ἐτυπέσθην. ¶ Πληθυντι-
κὰ. ἐτυπόμεθα. ἐτύπεσθε. ἐτύποντο.

¶ Μέλλων α.

¶ Τύψομαι. a prima psona primi futuri actiui. sicut et
præsens ut τύψω τύψομαι. τύψῃ. τύψεται. Nam omne fu
turum actiuum in ω̄ desinés assumens μαι̅ syllabã
ac mutans ω̄ μέγα, si barytonum est in ο̄ μικρὸν. si au-
tem circunflexum in ου̅ diphthongum medium fu-
turum facit. ¶ Δυϊκὰ Τυψόμεθον. τύψεσθον. τύψεσθον.

¶ Πληθυντικά. Τυπτόμεθα. τύπτεσθε. τύπτονται ¶ μέλλ. β'.
¶ Τυποῦμαι. a prima persona ῶ magno in οῦ diphthongum mutato ac eodē accentu seruato et addito μαι syllaba, ut τυπῶ τυποῦμαι. secunda psona a tertia fit abiecto τ ut supra. abiecto etiam ι de diphthongo ει ἢ κρασει τοῦ ε καὶ α εἰς διφθόγγου εἰς η. καὶ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου. τυπεῖται. τυπῆ. Tertia a prima οῦ i ει cōuersa. et μ in τ ut τυποῦμαι τυπεῖται. ¶ Δυϊκά Τυπούμεθον. τυπεῖσθον. τυπεῖσθον.
¶ Πληθυντικά Τυπούμεθα τυπεῖσθε. τυποῦνται. a tertia singulari ει in ου mutata, ac interposito ν.

¶ Προστακτικά μέσα. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Τύπτου κοινῶς καὶ τύπτεο ἰωνικῶς. καὶ τύπτευ δωρικῶς. τυπτέσθω. sicut et passiuū. ¶ Δυϊκά τύπτεσθον. τυπτέσθων. ¶ Πληθυντικά τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν. καὶ τυπτέσθων.

¶ παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Τέτυπε τετυπέτω. sicut τέτυφε τετυφέτω. ¶ Δυϊκά τετύπετον. τετυπέτων. ¶ Πληθυντικά τετύπετε. τετυπέτωσαν.

¶ ἀόρ. α'.

¶ Τύψαι. a prima persona primi aoristi medii abiecta μην syllaba. et addita ι. ut ἐτυψάμην. τύψαι. uel fit a prima actiui addita ι ἔτυψα τύψαι. Tertia a tertia actiui τω in σθω conuersa. τυψάτω. τυψάσθω. ¶ Δυϊκά τύψασθον. τυψάσθων. ¶ Πληθυντικά τύψασθε τυψάσθωσαν. ¶ ἀόρ. β'.
¶ Τυποῦ a secunda persona secundi aoristi medii accentu circunflexo super extremā ut ἐτύπου. τυποῦ, τυπέσθω.
¶ Δυϊκά. τύπεσθον τυπέσθων. ¶ Πληθυντικά τύπεσθε. τυπέσθωσαν.

Optatiua omnia fiunt a proprio indicatiuo medio, extrema in μην mutata ubi talis terminatio non fuerit et addito ι penultimæ. dempto præterito pfectoq̄d actiuorū sequitur formā. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Τυπτοίμην. Secunda persona τύπτοιο. Tertia τύπτοιτο. ¶ Δυϊκά. τυπτοίμεθον. τύπτοισθον. τυπτοίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυπτοίμεθα. τύπτοισθε. τύπτοιντο, καὶ ἰωνικῶς τυπτοίατο.

¶ παρακείμενος. Τετύποιμι. a genitiuo participii medii. τετυπὼς τετυπότος τετύποιμι. Secunda persona τετύποις. Tertia τετύποι ¶ Δυϊκά. τετύποιτον. τετυποίτην. ¶ Πληθυντικά. τετύποιμεν. τετύποιτε. τετύποιεν. ¶ ἀόριστος α.

¶ Τυψαίμην. a p̄ma p̄sona p̄mi aoristi medii, ἐτυψάμην τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο. ¶ Δυϊκά. τυψαίμεθον. τύψαισθον. τυψαίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυψαίμεθα τύψαισθε. τύψαιντο. καὶ ἰωνικῶς τυψαίατο. ¶ ἀόριστος β.

¶ Τυποίμην. a prima p̄sona secundi aoristi medii, ἐτυπόμην, τυποίμην. τύποιο. τύποιτο. ¶ Δυϊκά. τυποίμεθον. τύποισθον. τυποίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυποίμεθα. τύποισθε. τύποιντο. καὶ ἰωνικῶς τυποίατο. ¶ μέλλων α.

¶ Τυψοίμην. a prima persona primi futuri medii, τύψομαι. τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο. ¶ Δυϊκά. τυψοίμεθον. τύψοισθον. τυψοίσθην. ¶ Πληθυντικά. τυψοίμεθα. τύψοισθε. τύψοιντο. καὶ ἰωνικῶς τυψοίατο. ¶ μέλλων β.

¶ Τυποίμην. a prima p̄sona secūdi futuri medii, ου in οι diphthongū conuersa et accentu circunflexo in acutū mutato ubi ultima existit longa, τυποῦμαι, τυποίμην.

τυπτοῖο. τυπτοῖτο. ❡Δυϊκὰ τυπτοίμεθον. τυπτοῖσθον. τυπτοίσθην.
❡Πληθυντικὰ τυπτοίμεθα. τυπτοῖσθε. τυπτοῖντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

Subiunctiua omnia ab actiuis fiunt. addita μαι syllaba ut ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμαι. dempto ptõ perfecto ❡ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

❡Ἐὰν τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. ❡Δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον. τύπτησθον. ❡Πληθυντικὰ ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται. ❡παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

❡Ἐὰν τετύφω, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. Secunda persona τετύφῃς Tertia τετύφῃ. ❡Δυϊκά. ἐὰν τετύφητον. τετύφητον. ❡Πληθυντικά. ἐὰν τετύφωμεν. τετύφητε. τετύφωσι. ❡ἀόριστος α'.

❡Ἐὰν τύψωμαι a prima persona pmi aoristi medii μην in μαι et α in ω mutatis. ἐτυψάμην ἐὰν τύψωμαι. τύψῃ. τύψηται. ❡Δυϊκά. ἐὰν τυψώμεθον. τύψησθον τύψησθον. ❡Πληθυντικά. ἐὰν τυψώμεθα. τύψησθε. τύψωνται. ❡ἀόριστος β'.

❡Ἐὰν τύπωμαι, a prima psona secundi aoristi actiui, addita μαι ἐὰν τύπω. ἐὰν τύπωμαι. τύπῃ τύπηται. ❡Δυϊκὰ ἐὰν τυπώμεθον. τύπησθον. τύπησθον. ❡Πληθυντικὰ ἐὰν τυπώμεθα τύπησθε τύπωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

Infinitiua oĩa fiũt a tertiis psonis singularis numeri modi indicatiui medii, extrema syllaba in σθαι mutata, ut τύπτεται τύπτεσθαι. Vel a secunda persona plurali mutato ε tenui in αι diphthõgum. ut τυπτόμεθα τύπτεσθαι τύπτεσθε. dempto ptõ pfecto.

❡Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

❡Τύπτεσθαι sicut et passiuum.

¶ Τετυφέναι a tertia persona præteriti medii sicut τετυφέναι. ¶ ...α´.

¶ Τύψασθαι a tertia psōa singulari ἐτύψατο. extrēa ῑ σθαι cōuersa uel a secūda plurali ... ¶ ...β´.

¶ Τυπέσθαι a tertia psona singulari ἐτύπετο extrema ῑ σθαι mutata et accentu in penultimā translato uel a secunda plurali. ¶ μετ. α´.

¶ Τύψεσθαι a tertia persona primi futuri medii τύψεται uel a secunda plurali. ¶ μετ. β´.

¶ Τυπεῖσθαι a tertia psona secūdi futuri medii τυπεῖται. uel a secunda plurali. ¶ Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστῶς ...

Τυπτόμενος. τοῦ τυπτομένου. fit a prima psona præsentis indicatiui, quéadmodum et passiuum μαι in μενος mutata. Ἡ τυπτομένη. τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου. ¶ περὶ καὶ ...

¶ Ὁ τετυπὼς. τοῦ τετυπότος. a secunda psona præteriti medii α ī ω mutata τέτυπα τέτυπας τετυπώς. ἡ τετυπυῖα. τῆς τετυπυίας. τὸ τετυπὸς τοῦ τετυπότος. ¶ ...α´.

¶ Ὁ τυψάμενος τοῦ τυψαμένου. a prima persona primi aoristi medii ἐτυψάμην ἡ τυψαμένη. τῆς τυψαμένης. τὸ τυψάμενον τοῦ τυψαμένου. ¶ ...ε´.

¶ Ὁ τυπόμενος. τοῦ τυπομένου. a prima psona secundi aoristi medii ἐτυπόμην. ἡ τυπομένη. τῆς τυπομένης. τὸ τυπόμενον. τοῦ τυπομένου. ¶ μετ. α´.

¶ Ὁ τυψόμενος τοῦ τυψομένου a pria psona primi futuri medii τύψομαι. ἡ τυψομένη τῆς τυψομένης. τὸ τυψόμενον τοῦ τυψομένου.

Ὁ τυπούμενος. τοῦ τυπουμένου. a prima persona secūdi futuri medii accentu circūflexo in acutum mutato τυποῦμαι. ἡ τυπουμένη τῆς τυπουμένης. τὸ τυπούμενον τοῦ τυπουμένου.

παραδείγματα τῶν βαρυτόνων ῥημάτων. (νε

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς.

Λείβω. λείβεις λείβει. καὶ δωρικῶς λείβοντι. λείβε. καὶ αἰολικῶς λείβεις. λείβει. Δυϊκὰ λείβετον. λείβετον. Πληθυντικά. λείβομεν. λείβετε. λείβουσι. καὶ δωρικῶς. λείβομες. λείβετε. λείβοντι. Παρατατικός.

Ἔλειβον. ἔλειβες. ἔλειβε. καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. λείβεσκον δὲ καὶ λείβεσκες ποιητικῶς. Δυϊκὰ ἐλείβετον. ἐλειβέτην. Πληθυντικὰ ἐλείβομεν. καὶ δωρικῶς ἐλείβομες. ἐλείβετε. ἔλειβον καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν. Παρακείμενος.

Λέλειφα. λέλειφας. λέλειφε. Δυϊκὰ λελείφατον λελείφατον. Πληθυντικὰ λελείφαμεν. λελείφατε. λελείφασι καὶ δωρικῶς λελείφαμες λελείφατε λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα. εἴλειφας. εἴλειφε. & reliqua. Ὑπερσυντέλικος.

Ἐλελείφειν καὶ ἐλελείφεα ἰωνικῶς. ἐλελείφη ἀττικῶς. secunda persona ἐλελείφεις. tertia ἐλελείφει κοινῶς ἐλελείφεε ἰωνικῶς ἐλελείφει. ἀττικῶς καὶ δωρικῶς Δυϊκὰ ἐλελείφειτον. ἐλελειφείτην. Πληθυντικὰ ἐλελείφειμεν. καὶ δωρικῶς. ἐλελείφειμες. ἐλελείφειτε. ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν. εἰλείφεις. εἰλείφει. & reliqua. Ἀόριστος α'.

Ἔλειψα. ἔλειψας. ἔλειψε. καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκὰ ἐλείψατον. ἐλειψάτην. Πληθυντικὰ ἐλείψαμεν. καὶ δωρικῶς ἐλείψαμες. ἐλείψατε. ἔλειψαν. Ἀόριστος β'.

Ἔλιβον. ἔλιβες. ἔλιβε. καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. λίβεσκον δὲ καὶ λί

βεβηκότων ποιητικῶς. ¶ Δυϊκὰ ἐλίβετον. ἐλιβέτην. ¶ Πληθυντικὰ. ἐλίβομεν. καὶ δωρικῶς ἐλίβομες. ἐλίβετε. ἔλιβον. ἢ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν ¶ μέλλ. α.

¶ Λείψω. λείψεις. λείψει. ἢ αἰολικῶς λείψης. λείψη. ¶ Δυϊκὰ λείψετον λείψετον. ¶ Πληθυντικὰ λείψομεν. λείψετε λείψουσι. Δωρικῶς. λειψῶ. λειψεῖς λειψεῖ. ¶ Δυϊκὰ λειψεῖτον. λειψεῖτον. ¶ Πληθυντικὰ λειψοῦμες. λειψεῖτε. λειψοῦντι. ¶ μέλλ. β'.

¶ Λιβῶ. λιβεῖς. λιβεῖ. ¶ Δυϊκὰ. λιβεῖτον. λιβεῖτον. ¶ Πληθυντικὰ λιβοῦμεν. λιβεῖτε. λιβοῦσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ¶ ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

λ Λεῖβε. λειβέτω. ¶ Δυϊκὰ λείβετον λειβέτων. ¶ Πληθυντικὰ. λείβετε λειβέτωσαν. ἢ ἀττικῶς λειβόντων. ¶ παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος

¶ Λέλειφε. λελειφέτω. ¶ Δυϊκὰ λελείφετον. λελειφέτων. ¶ Πληθυντικὰ λελείφετε. λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς. ἔλειφε. ἐλειφέτω. ¶ ἀόρ. α.

¶ Λεῖψον. λειψάτω. ¶ Δυϊκὰ λείψατον. λειψάτων. ¶ Πληθυντικὰ. λείψατε. λειψάτωσαν. ἢ ἀττικῶς. λειψάντων. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Λίβε. λιβέτω. ¶ Δυϊκὰ λίβετον λιβέτων. ¶ Πληθυντικὰ λίβετε. λιβέτωσαν. ἢ ἀττικῶς, λιβόντων.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

λ Λείβοιμι. λείβοις. λείβοι. ¶ Δυϊκὰ λείβοιτον. λειβοίτην. ¶ Πληθυντικὰ. λείβοιμεν. ἢ δωρικῶς. λείβοιμες. λείβοιτε λείβοιεν. ¶ παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Λελείφοιμι. λελείφοις. λελείφοι. ¶ Δυϊκὰ λελείφοιτον. λελειφοίτην. ¶ Πληθυντικὰ λελείφοιμεν. καὶ δωρικῶς. λελείφοιμες λελείφετε. λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς ἐλελείφοιμι. ἐλελείφοις ἐλείφοι. ¶ ἀόρ. α.

¶ Λείψαιμι. λείψαις. λείψαι. καὶ λείψεια αἰολικῶς καὶ λείψειας.

λείψεια ἀττικῶς. ℭ Δυϊκὰ λείψαιτον λειψαίτην. ℭ Πληθυντικὰ λείψαιμεν. καὶ δωρικῶς λείψαιμες. λείψαιτε. λείψαιεν. καὶ ἀττικῶς λείψειαν. ℭ ἀόρ. β΄.

ℭ Λίβοιμι. λίβοις. λίβοι. ℭ Δυϊκὰ λίβοιτον. λιβοίτην. ℭ Πληθυντικὰ λίβοιμεν καὶ δωρικῶς λίβοιμες. λίβοιτε. λίβοιεν. ℭ μέλλ. α΄.

ℭ Λείψοιμι. λείψοις. λείψοι. ℭ Δυϊκὰ λείψοιτον λειψοίτην. ℭ Πληθυντικὰ λείψοιμεν. καὶ δωρικῶς λείψοιμες. λείψοιτε. λείψοιεν. ℭ μέλλ. β΄.

ℭ Λιβοῖμι. λιβοῖς. λιβοῖ. Δυϊκὰ λιβοῖτον. λιβοίτην. ℭ Πληθυντικὰ λιβοῖμεν. καὶ δωρικῶς λιβοῖμες. λιβοῖτε. λιβοῖεν.

ℭ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἂν λείβω λείβῃς. λείβῃ. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν λείβητον λείβητον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν λείβωμεν καὶ δωρικῶς λείβωμες λείβητε λείβωσι. ℭ παρακ. ὑπερσ.

Ἂν λελείφω λελείφῃς λελείφῃ. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν λελείφητον. λελείφητον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν λελείφωμεν. καὶ δωρικῶς. λελείφωμες. λελείφητε. λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰν ἐλείφω. ἐλείφῃς. ἐλείφῃ. ℭ ἀόρ. α΄.

ℭ Ἐὰν λείψω. λείψῃς. λείψῃ. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν λείψητον. λείψητον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν λείψωμεν. καὶ δωρικῶς λείψωμες. λείψητε λείψωσι. ℭ ἀόρ. β΄.

ℭ Ἐὰν λίβω λίβῃς. λίβῃ. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν λίβητον. λίβητον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν λίβωμεν. καὶ δωρικῶς λίβωμες. λίβητε. λίβωσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. ἐνεστὼς. καὶ παρατ.

Εἴβειν κοινῶς καὶ λεῖβεν δωρικῶς. καὶ λείβην αἰολικῶς. καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς. ℭ παρακ. καὶ ὑπερσ.

ℭ Λελειφέναι κοινῶς. καὶ ἐλειφέναι ἀττικῶς. καὶ λελειφέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Λεῖψαι κοινῶς. καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς. ἢ δωρικῶς. καὶ λειψέμεναι ἰωνικῶς. ¶ Ἀορ. β'.

¶ Λιβεῖν κοινῶς. ἢ λιβέειν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς ἢ δωρικῶς. ἢ λιβέμεν, ἢ λιβέειν ἰωνικῶς. ¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστῶτος ἢ παρατατικοῦ.

λείβων τοῦ λείβοντος. ἡ λείβουσα. τῆς λειβούσης. τὸ λεῖβον. τοῦ λείβοντος. ¶ Παρακ. ἢ ὑπερσ.

¶ Ὁ λελειφώς. τοῦ λελειφότος. ἡ λελειφυῖα. τῆς λελειφυίας. τὸ λελειφὸς τοῦ λελειφότος. καὶ ἀττικῶς ὁ ἐλειφὼς τοῦ ἐλειφότος. ¶ Ἀορ. α'.

¶ Ὁ λείψας. τοῦ λείψαντος. ἡ λείψασα. τῆς λειψάσης. τὸ λεῖψαν. τοῦ λείψαντος. ¶ Ἀορ. β'.

¶ Ὁ λιβών. τοῦ λιβόντος. ἡ λιβοῦσα. τῆς λιβούσης. τὸ λιβόν. τοῦ λιβόντος. ¶ Μέλλ. α'.

¶ Ὁ λείψων. τοῦ λείψοντος. ἡ λείψουσα. τῆς λειψούσης. τὸ λεῖψον. τοῦ λείψοντος. ¶ Μέλλ. β'.

¶ Ὁ λιβῶν τοῦ λιβοῦντος. ἡ λιβοῦσα τῆς λιβούσης. τὸ λιβοῦν. τοῦ λιβοῦντος. Ὁριστικὰ παθητικά, ¶ ἐνεστῶτος.

Λείβομαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. Δυϊκὰ λειβόμεθον. λείβεσθον. λείβεσθον. Πληθυντικὰ λειβόμεθα κοινῶς. ἢ λειβόμεσθα δωρικῶς ἢ ἰωνικῶς. λείβεσθε. λείβονται.

¶ Παρατατ. Ἐλειβόμην. ἐλείβου κοινῶς. ἢ ἐλείβεο ἰωνικῶς. ἢ ἐλίβευ δωρικῶς. ἐλείβετο. ¶ Δυϊκὰ ἐλειβόμεθον. ἐλείβεσθον. ἐλειβέσθην.

¶ Πληθυντικὰ ἐλειβόμεθα κοινῶς. καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς ἢ ἰωνικῶς. ἐλείβεσθε. ἐλείβοντο. ¶ Παρακ.

¶ Λέλειμμαι. λέλειψαι. λέλειπται. ¶ Δυϊκὰ λελείμμεθον. λέλειφθον. λέλειφθον. ¶ Πληθυντικὰ λελείμμεθα. λέλειφθε. λελειμμένοι εἰσί. ἢ ἰωνικῶς λελείφαται. ἢ ἀττικῶς ἔλειμμαι. ἔλειψαι. ἔλειπται. ¶ Ὑπερσ.

¶ Ἐλελείμμην. ἐλέλειψο. ἐλέλειπτο. ¶ Δυϊκὰ ἐλελείμμεθον.

ἐλελείφθην. ἐλελείφθην. ℂ Πληθυντικὰ ἐλελείμμεθα. ἐλέλειφθε. λελειμμένοι ἦσαν. ἢ ἰωνικῶς ἐλελείφαν. ἢ ἀττικῶς ἐλείμμην εἴλειφθο. εἴλειπτο. ℂ ἀόριστος α.

ℂ Ἐλείφθην. ἐλείφθης. ἐλείφθη. ℂ Δυϊκὰ ἐλείφθητον ἐλειφθήτην. ℂ Πληθυντικὰ ἐλείφθημεν. ἢ δωρικῶς ἐλείφθημες. ἐλείφθητε. ἐλείφθησαν. καὶ ἔλειφθεν βοιωτικῶς. ℂ ἀόριστος β.

ℂ Ἐλίβην. ἐλίβης. ἐλίβη. ℂ Δυϊκὰ ἐλίβητον. ἐλιβήτην. ℂ Πληθυντικὰ ἐλίβημεν. καὶ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε. ἐλίβησαν ἢ ἔλιβεν βοιωτικῶς. ℂ μέλλων α.

ℂ Λειφθήσομαι. λειφθήσῃ κοινῶς. ἢ λειφθήσει ἀττικῶς. ἢ λειφθήσεαι ἰωνικῶς. λειφθήσεται. ℂ Δυϊκὰ λειφθησόμεθον. λειφθήσεσθον. λειφθήσεσθον. ℂ Πληθυντικὰ λειφθησόμεθα. λειφθήσεσθε. λειφθήσονται. ℂ μέλλων β.

ℂ Λιβήσομαι. λιβήσῃ κοινῶς. ἢ λιβήσει ἀττικῶς λιβήσεαι ἰωνικῶς. λιβήσεται. ℂ Δυϊκὰ λιβησόμεθον. λιβήσεσθον. λιβήσεσθον. ℂ Πληθυντικά. λιβησόμεθα. λιβήσεσθε. λιβήσονται. ℂ μετ' ὀλίγον μέλλων.

ℂ Λελείψομαι. λελείψῃ κοινῶς. λελείψει ἀττικῶς. λελείψεαι ἰωνικῶς λελείψεται. ℂ Δυϊκὰ λελειψόμεθον. λελείψεσθον. λελείψεσθον. ℂ Πληθυντικὰ λελειψόμεθα. λελείψεσθε. λελείψονται. ℂ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

λ Λείβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. ἢ λείβευ δωρικῶς. λειβέσθω. ℂ Δυϊκὰ λείβεσθον λειβέσθων. ℂ Πληθυντικὰ λείβεσθε. λειβέσθωσαν καὶ λειβέσθων ἀττικῶς. ℂ παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος.

ℂ Λέλειψο. λελείφθω. ℂ Δυϊκά. λέλειφθον λελείφθων. ℂ Πληθυντικὰ λέλειφθε. λελείφθωσαν. καὶ ἀττικῶς. εἴλειψο. εἰλείφθω. et reliqua. ℂ ἀόριστος α.

ℂ Λείφθητι. λειφθήτω. Δυϊκὰ λείφθητον. λειφθήτων. πληθυντικὰ

λείφθητε. λειφθήτωσαν. ❡ ἀο. β'.
❡ Λίβηθι. λιβήτω. ❡ Δυϊκά. λίβητον. λιβήτων. ❡ Πληθυντικὰ λίβητε. λιβήτωσαν.

❡ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

λ Εἰβοίμην. λείβοιο. λείβοιτο. ❡ Δυϊκὰ λειβοίμεθον. λείβοισθον. λειβοίσθην. ❡ Πληθυντικὰ λειβοίμεθα. λείβοισθε. λείβοιντο καὶ ποιητικῶς λείβοιατο. ❡ παρακ. καὶ ὑπερσ.

❡ Λελειμμένος εἴην. εἴης. εἴη. ❡ Δυϊκὰ λελειμμένω εἴητον. εἰήτην. Πληθυντικὰ λελειμμένοι εἴημεν. εἴητε. εἴησαν. καὶ ἀττικῶς ἐλελειμμένος εἴην. εἴης. εἴη. ❡ ἀο. α'.

❡ Λειφθείην. λειφθείης. λειφθείη. ❡ Δυϊκὰ λειφθείητον. λειφθειήτην. ❡ Πληθυντικὰ λειφθείημεν. καὶ συνεσταλμένως λειφθείημες λειφθείητε. λειφθείησαν. καὶ λειφθεῖμεν. λειφθεῖεν. ἀο. β'.

❡ Λιβείην. λιβείης. λιβείη. ❡ Δυϊκὰ λιβείητον. λιβειήτην. ❡ Πληθυντικὰ λιβείημεν. καὶ δωρικῶς λιβείημες λιβείητε. λιβείησαν. καὶ λιβεῖμεν. λιβεῖεν. ❡ μέλ. α'.

❡ Λειφθησοίμην. λειφθήσοιο. λειφθήσοιτο. ❡ Δυϊκὰ λειφθησοίμεθον. λειφθήσοισθον. λειφθησοίσθην. ❡ Πληθυντικὰ λειφθησοίμεθα. λειφθήσοισθε. λειφθήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο. ❡ μέλ. β'.

❡ Λιβησοίμην. λιβήσοιο. λιβήσοιτο. ❡ Δυϊκὰ λιβησοίμεθον. λιβήσοισθον. λιβησοίσθην. Πληθυντικὰ λιβησοίμεθα. λιβήσοισθε. λιβήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο. ❡ μετ' ὀλίγον μέλ.

❡ Λελειψοίμην. λελείψοιο. λελείψοιτο. ❡ Δυϊκὰ λελειψοίμεθον. λελείψοισθον. λελειψοίσθην. ❡ Πληθυντικὰ λελειψοίμεθα. λελείψοισθε. λελείψοιντο. καὶ ποιητικῶς λελειψοίατο.

❡ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ε Ἂν λείβωμαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. ❡ Δυϊκὰ ἐὰν λειβώμεθον. λείβησθον.

λείβησθον. ℂ Πληθυντικὰ ἐὰν λειβώμεθα. λείβησθε. λείβωνται.

ℂ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. λελειμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. ℂ Δυϊκὰ. λελειμμένω ἐὰν ἦτον. ἦτον. ℂ Πληθυντικὰ λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι. καὶ ἀττικῶς ἐλειμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ. Ἀόριστος α΄.

ℂ Ἐὰν λειφθῶ. λειφθῇς λειφθῇ. ℂ Δυϊκὰ ἐὰν λειφθῆτον λειφθῆτον. ℂ Πληθυντικὰ. ἐὰν λειφθῶμεν. καὶ δωρικῶς λειφθῶμες. λειφθῆτε. λειφθῶσι. Ἀόριστος β΄.

ℂ Ἐὰν λιβῶ. λιβῇς. λιβῇ. Δυϊκὰ. ἐὰν λιβῆτον. λιβῆτον. Πληθυντικὰ ἐὰν λιβῶμεν καὶ δωρικῶς λειβῶμες. λιβῆτε. λιβῶσι.

ℂ Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Εἴβεσθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. λελεῖφθαι. καὶ ἀττικῶς ἐλεῖφθαι. ℂ. Ἀόριστος α΄.

ℂ Λειφθῆναι. κοινῶς. καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς. καὶ λειφθήμεν ἰωνικῶς. Ἀόριστος β΄

ℂ Λοιβῆναι κοινῶς καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς. μέλλων α΄. λειφθήσεσθαι. μέλλων β΄. λιβήσεσθαι. μετὰ τ΄. μέλλων. λελείψεσθαι.

ℂ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς. καὶ παρατατικός.

ℂ Ὁ λειβόμενος. τοῦ λειβομένου. Ἡ λειβομένη. τῆς λειβομένης. τὸ λειβόμενον. τοῦ λειβομένου. καὶ ἀττικῶς ὁ ἐλειμμένος. τοῦ ἐλειμμένου. Ἀόριστος α΄.

ℂ Ὁ λειφθείς. τοῦ λειφθέντος. Ἡ λειφθεῖσα. τῆς λειφθείσης. τὸ λειφθέν. τοῦ λειφθέντος. Ἀόριστος β΄.

ℂ Ὁ λιβείς. τοῦ λιβέντος. Ἡ λιβεῖσα. τῆς λιβείσης. τὸ λιβέν. τοῦ λιβέντος. ℂ μέλλων α΄.

Ὁ λειφθησόμενος. τοῦ λειφθησομένου. Ἡ λειφθησομένη. τῆς λειφθησομένης. Τὸ λειφθησόμενον. τοῦ λειφθησομένου.

¶ μέλλ. β'. Ὁ λιβησόμενος. τοῦ λιβησομένου. Ἡ λιβησομένη. τῆς λιβησομένης. τὸ λιβησόμενον. τοῦ λιβησομένου. ¶ μετὰ μέλλ.

¶ Ὁ λελειψόμενος τοῦ λελειψομένου. Ἡ λελειψομένη. τῆς λελειψομένης.. τὸ λελειψόμενον. τοῦ λελειψομένου.

¶ Ὁριστικὰ μέσα ¶ ἐνεστώς.

Εἴβομαι. λείβῃ κοινῶς. καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. ¶ Δυϊκὰ λειβόμεθον. λείβεσθον. λείβεσθον.

¶ Πληθυντικὰ. λειβόμεθα κοινῶς. καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς. λείβεσθε. λείβονται. ¶ παρατ.

¶ Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς καὶ ἐλείβεο, ἰωνικῶς. καὶ ἐλείβευ δωρικῶς ἐλείβετο. ¶ Δυϊκὰ ἐλειβόμεθον ἐλείβεσθον. ἐλειβέσθην.

¶ Πληθυντικὰ ἐλειβόμεθα κοινῶς. καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς. καὶ ἰωνικῶς. ἐλείβεσθε. ἐλείβοντο. ¶ παρακ.

¶ Λέλοιβα. λέλοιβας. λέλοιβε. ¶ Δυϊκὰ λελοίβατον λελοίβατον. ¶ Πληθυντικὰ λελοίβαμεν κοινῶς. καὶ λελοίβαμες δωρικῶς. λελοίβατε. λελοίβασι. καὶ δωρικῶς, λελοίβαντι. καὶ ἀττικῶς, εἴλοιβα. εἴλοιβας. εἴλοιβε. ¶ ὑπερσ.

¶ Ἐλελοίβειν κοινῶς. ἐλελοίβεα ἰωνικῶς. ἐλελοίβη ἀττικῶς. Secunda pſona ἐλελοίβεις. Tertia ἐλελοίβει κοινῶς ἐλελοίβεε ἰωνικῶς. ἐλελοίβη ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς. ¶ Δυϊκὰ ἐλελοίβειτον. ἐλελοιβείτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλελοίβειμεν κοινῶς. καὶ ἐλελοίβειμες δωρικῶς ἐλελοίβειτε. ἐλελοίβεισαν καὶ ἐλελοίβεσαν. ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. ¶ ἀορ. α'.

¶ Ἐλειψάμην. ἐλείψω κοινῶς. καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς. ἐλείψατο. ¶ Δυϊκὰ ἐλειψάμεθον. ἐλείψασθον ἐλειψάσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐλειψάμεθα ἐλείψασθε. ἐλείψαντο. ¶ ἀορ. β'.

¶ Ἐλιβόμην. ἐλίβου κοινῶς. καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλίβευ δωρικῶς.

ἐλίβετο. ¶ Δυϊκὰ ἐλιβόμεθον. ἐλίβεσθον. ἐλιβέσθην. ¶ Πληθυν
τικὰ ἐλιβόμεθα. ἐλίβεσθε. ἐλίβοντο. ¶ μέλλ. ά.

¶ Λείψομαι λείψῃ κοινῶς. καὶ λείψει ἀττικῶς. καὶ λείψεαι ἰωνικῶς. λεί
ψεται. ¶ Δυϊκὰ λειψόμεθον. λείψεσθον. λείψεσθον. ¶ Πληθυντι
κὰ. λειψόμεθα. λείψεσθε. λείψονται. ¶ μέλλ. β'.

¶ Λιβοῦμαι. λιβῇ κοινῶς. καὶ λιβεῖ ἀττικῶς. καὶ λιβέεαι. ἰωνικῶς. λι
βεῖται. ¶ Δυϊκὰ λιβούμεθον. λιβεῖσθον. λιβεῖσθον. ¶ Πληθυντι
κὰ λιβούμεθα. λιβεῖσθε. λιβοῦνται.

¶ Προστακτικὰ μέσα. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴβου κοινῶς. καὶ λείβεο ἰωνικῶς. καὶ λείβευ δωρικῶς. λειβέ
σθω. ¶ Δυϊκὰ λείβεσθον. λειβέσθων. ¶ Πληθυντικὰ λεί
βεσθε. λειβέσθωσαν. καὶ λειβέσθων ἀττικῶς. ¶ παρακ. καὶ ὑπερ.

¶ Λέλοιβε. λελοιβέτω. ¶ Δυϊκὰ λελοίβετον. λελοιβέτων. ¶ Πλη
θυντικὰ λελοίβετε. λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς. ἔλοιβε. ἐλοιβέ
τω. et reliqua. ¶ ἀόρ. ά.

¶ Λεῖψαι. λειψάσθω. ¶ Δυϊκὰ λείψασθον. λειψάσθων. ¶ Πλη
θυντικὰ λείψασθε. λειψάσθωσαν. καὶ λειψάσθων ἀττικῶς. ¶ ἀόρ. β'.

¶ Λιβοῦ. λιβέσθω. ¶ Δυϊκὰ λίβεσθον. λιβέσθων. ¶ Πληθυντι
κὰ. λίβεσθε. λιβέσθωσαν. καὶ λιβέσθων ἀττικῶς.

¶ Εὐκτικὰ μέσα. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Fειβοίμην. λείβοιο. λείβοιτο. ¶ Δυϊκὰ λειβοίμεθον. λειβοί
σθον. λειβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειβοίμεθα. λείβοισθε.
λείβοιντο καὶ λειβοίατο ποιητικῶς. παρακ. καὶ ὑπερ.

¶ Λελοίβοιμι. λελοίβοις. λελοίβοι. ¶ Δυϊκά. λελοίβοιτον. λε
λοιβοίτην. ¶ Πληθυντικά. λελοίβοιμεν. καὶ λελοίβοιμες δωρι
κῶς. λελοίβοιτε. λελοίβοιεν καὶ ἀττικῶς ἐλοίβοιμι. ἐλοίβοις.
ἐλοίβοι.

ἀόρ. ά.

¶ Λειψαίμην. λείψαιο. λείψαιτο. ¶ Δυϊκὰ λειψαίμεθον. λείψαισθον. λειψαίσθην. ¶ Πληθυντικὰ. λειψαίμεθα λείψαισθε. λείψαιντο καὶ λείψαιατο ποιητικῶς. ¶ Ὁ β΄.

¶ Λιβοίμην. λίβοιο. λίβοιτο. ¶ Δυϊκὰ λιβοίμεθον. λίβοισθον. λιβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λιβοίμεθα. λίβοισθε. λίβοιντο. ἢ λιβοίατο ποιητικῶς. ¶ Μέλλων α΄.

¶ Λειψοίμην. λείψοιο. λείψοιτο. ¶ Δυϊκὰ λειψοίμεθον. λείψοισθον. λειψοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λειψοίμεθα. λείψοισθε. λείψοιντο. ἢ λείψοιατο. ποιητικῶς. ¶ Μέλλων β΄.

¶ Λιβοίμην. λιβοῖο. λιβοῖτο. ¶ Δυϊκὰ λιβοίμεθον. λιβοῖσθον. λιβοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ λιβοίμεθα. λιβοῖσθε. λιβοῖντο. ἢ λιβοίατο. ποιητικῶς.

¶ Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

Ἂν λίβωμαι. λείβῃ κοινῶς ἢ λείβει ἀττικῶς. ἢ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειβώμεθον. λείβησθον. λείβησθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λειβώμεθα. λείβησθε λείβωνται. ¶ Παρακείμενος.

¶ Ἐὰν λελοίβω. λελοίβῃς. λελοίβῃ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λελοίβητον λελοίβητον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν λελοίβωμεν. κοινῶς. καὶ λελοίβωμες δωρικῶς. λελοίβητε. λελοίβωσι. ἢ ἀττικῶς, ἐὰν ἐλοίβω ἐλοίβῃς ἐλοίβῃ. ¶ Ὁ α΄.

¶ Ἐὰν λείψωμαι. λείψῃ κοινῶς. ἢ λείψει ἀττικῶς. ἢ λείψηαι ἰωνικῶς. λείψηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λειψώμεθον. λείψησθον. λείψησθον. ¶ Πληθυντικὰ. ἐὰν λειψώμεθα. λείψησθε. λείψωνται. ¶ Ὁ β΄.

¶ Ἐὰν λίβωμαι. λίβῃ κοινῶς. καὶ λίβει ἀττικῶς. ἢ λίβηαι ἰωνικῶς. λίβηται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν λιβώμεθον λίβησθον λίβησθον. ¶ Πληθυντικὰ. ἐὰν λιβώμεθα. λίβησθε. λίβωνται.

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα· ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Λείβεσθαι. ¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος λελοιβέναι κοινῶς. ἢ ἐλλοιβέναι ἀττικῶς. ἢ λελοιβέμεναι ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς· καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς

¶ ἀόριστος α'. Λείψασθαι. ¶ ἀόριστος β'. Λιβέσθαι. μέλλων α'. Λείψεσθαι. ¶ μέλλων β'. Λιβεῖσθαι.

¶ Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ὁ λειβόμενος· τοῦ λειβομένου. ἡ λειβομένη· τῆς λειβομένης· τὸ λειβόμενον· τοῦ λειβομένου. ¶ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

¶ Ὁ λελοιβώς· τοῦ λελοιβότος. ἡ λελοιβυῖα· τῆς λελοιβυίας. τὸ λελοιβός· τοῦ λελοιβότος. καὶ ἀττικῶς ὁ ἐλλοιβώς· τοῦ ἐλλοιβότος. ¶ ἀόριστος α'.

¶ Ὁ λειψάμενος· τοῦ λειψαμένου. ἡ λειψαμένη· τῆς λειψαμένης τὸ λειψάμενον· τοῦ λειψαμένου. ¶ ἀόριστος β'.

¶ Ὁ λιβόμενος· τοῦ λιβομένου. ἡ λιβομένη. τῆς λιβομένης. τὸ λιβόμενον τοῦ λιβομένου. ¶ μέλλων α'.

¶ Ὁ λειψόμενος· τοῦ λειψομένου. ἡ λειψομένη. τῆς λειψομένης. τὸ λειψόμενον· τοῦ λειψομένου. ¶ μέλλων β'.

¶ Ὁ λιβούμενος· τοῦ λιβουμένου. ἡ λιβουμένη· τῆς λιβουμένης. τὸ λιβούμενον· τοῦ λιβουμένου.

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Τρέπω.	τρέπομαι.	τρέπομαι.
¶ παρατατικός.	ἔτρεπον.	ἐτρεπόμην.	ἐτρεπόμην.
¶ παρακείμενος.	τέτρεφα.	τέτραμμαι.	τέτροπα.
¶ ἀττικῶς.	τέτροφα.		
¶ ὑπερσυντέλικος.	ἐτετρέφειν.	ἐτετράμμην.	ἐτετρόπειν.
¶ ἀττικῶς.	ἐτετρόφειν.		
¶ ἀόριστος α'.	ἔτρεψα.	ἐτρέφθην.	ἐτρεψάμην.
¶ ἀόριστος β'.	ἔτραπον.	ἐτράπην.	ἐτραπόμην.
¶ μέλλων α'.	τρέψω.	τρεφθήσομαι.	τρέψομαι.

¶ μελλ. α'.	ζαπῶ.	τραπήσομαι.	τραπῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγ. μελλ.		πετράψομαι.	
	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
¶ ἐνεστώς.	Γράφω.	γράφομαι.	γράφομαι.
παρατατ'.	ἔγραφον.	ἐγραφόμην.	ἐγραφόμην.
παρακ'.	γέγραφα.	γέγραμμαι.	γέγραφα.
¶ ὑπερσυντ.	ἐγεγράφειν.	ἐγεγράμμην.	ἐγεγράφειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἔγραψα.	ἐγράφθην.	ἐγραψάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἔγραφον.	ἐγράφην.	ἐγραφόμην.
¶ μελλ. α'.	γράψω.	γραφθήσομαι.	γράψομαι.
μελλ. β',	γραφῶ.	γραφήσομαι.	γραφοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγ. μελλ.		γεγράψομαι.	

¶ Hic annotandũ ẽ ꝙ cũ prñs incipit a λ aut a μ attici faciũt propriũ ptũm, abiiciẽtes primũ λ siue primũ μ & interponẽtes ι, ut λείβω λέλειφα κοινῶς & εἴλειφα ἀττικῶς. μείρομαι μέμαρμαι· εἵμαρμαι. Etiã in uerbis disyllabis p̃mæ et 3æ cõiugationis hẽntibus ε i penultima attici faciũt propriũ p̃teritum mutantes ε in ο ut τρέφω τέτρεφα κοινῶς καὶ τέτροφα ἀττικῶς. item ꝙ in huiusmodi uerbis habentibus ρ implicitum cum aliqua consonãte, ptm̃ passiuũ mutat ε i α ut στρέφω ἔστρεφα ἔστραμμαι. In primo uero aoristo iterum mutat α in ε ut ἐστρέφθην.

¶ Δευτέρα συζυγία.

	¶ Ἐνεργητικά	¶ παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστὼς	¶ Λέγω.	λέγομαι.	λέγομαι.
¶ παρατατ'.	ἔλεγον.	ἐλεγόμην.	ἐλεγόμην.
¶ παρακ'.	λέλεχα.	λέλεγμαι.	λέλογα.

ϗ ἀττικῶς, λέλοχα.		
¶ ὑπερσ. ἐλελέχειν.	ἐλελέγμην.	ἐλελόχειν.
¶ ϗ ἀττικῶς, ἐλελόχειν.		
¶ ἀόρ. α΄. ἔλεξα	ἐλέχθην.	ἐλεξάμην.
¶ ἀόρ. β΄. ἔλεγον.	ἐλέγην.	ἐλεγόμην.
¶ μέλ. α΄. λέξω.	λεχθήσομαι.	λέξομαι.
¶ μέλ. β΄. λεγῶ.	λεγήσομαι.	λεγοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλ.	λελέξομαι.	
¶ Ἐνεργητικὰ	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
ἐνεστὼς ¶ Δήκω	δήκομαι.	δήκομαι.
¶ παρατ. ἔδηκον.	ἐδηκόμην.	ἐδηκόμην.
¶ παρακ. δέδηχα.	δέδηγμαι.	δέδηκα.
¶ ὑπερσ. ἐδεδήχειν.	ἐδεδήγμην.	ἐδεδήκειν.
¶ ἀόρ. α΄. ἔδηξα.	ἐδήχθην.	ἐδηξάμην.
¶ ἀόρ. β΄. ἔδακον.	ἐδάκην.	ἐδακόμην.
¶ μέλ. α΄. Δήξω.	δηχθήσομαι.	δήξομαι.
¶ μέλ. β΄. δακῶ.	δακήσομαι.	δακοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλ.	δεδήξομαι	
¶ Ἐνεργητικὰ	¶ παθητικά	¶ μέσα.
ἐνεστώς. Τρύχω.	τρύχομαι.	τρύχομαι.
¶ παρατ. ἔτρυχον.	ἐτρυχόμην.	ἐτρυχόμην.
¶ παρακ. τέτρυχα.	τέτρυγμαι.	τέτρυχα.
¶ ὑπερσ. ἐτετρύχειν.	ἐτετρύγμην.	ἐτετρύχειν.
¶ ἀόρ. α΄. ἔτρυξα.	ἐτρύχθην.	ἐτρυξάμην.
¶ ἀόρ. β΄. ἔτρυχον.	ἐτρύχην.	ἐτρυχόμην.
¶ μέλ. α΄. τρύξω.	τρυχθήσομαι	τρύξομαι.
¶ μέλ. β΄. τρυχῶ.	τρυχήσομαι.	τρυχοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλ.	τετρύξομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ Παθητικά.	¶ Μέσα.
¶ Ἐνεστώς	Ἄδω.	ἄδομαι.	ἄδομαι.
¶ Παρατ.	ᾖδον.	ᾀδόμην.	ᾀδόμην.
¶ Παρακ.	ᾖκα.	ᾖσμαι.	ᾖδα.
¶ Ὑπερσ.	ᾔκειν.	ᾔσμην.	ᾔδειν.
¶ Ἀόρ. α'.	ᾖσα.	ᾔσθην.	ᾐσάμην.
Ἀόρ. β'.	ᾖδον.	ᾔδην.	ᾐδόμην.
¶ Μέλ. α'.	ᾄσω.	ᾀσθήσομαι.	ᾄσομαι.
¶ Μέλ. β'.	ᾀδῶ.	ᾀδήσομαι.	ᾀδοῦμαι.
¶ Μετ' ὀλ. μέλ.		ᾔσομαι.	
	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά.	¶ Μέσα.
¶ Ἐνεστώς	Πείθω.	πείθομαι.	πείθομαι.
¶ Παρατ.	ἔπειθον.	ἐπειθόμην.	ἐπειθόμην.
¶ Παρακ.	πέπεικα.	πέπεισμαι.	πέποιθα.
¶ Ὑπερσ.	ἐπεπείκειν.	ἐπεπείσμην.	ἐπεπείθειν.
¶ Ἀόρ. α'.	ἔπεισα.	ἐπείσθην.	ἐπεισάμην.
¶ Ἀόρ. β'.	ἔπιθον.	ἐπίθην.	ἐπιθόμην.
¶ Μέλ. α'.	πείσω.	πεισθήσομαι.	πείσομαι.
¶ Μέλ. β'.	πιθῶ.	πιθήσομαι.	πιθοῦμαι.
¶ Μετ' ὀλ. μέλ.		πεπείσομαι.	
	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ Ἐνεστώς.	Ἐλεύθω.	ἐλεύθομαι.	ἐλεύθομαι.
¶ Παρατ.	ἤλευθον.	ἠλευθόμην.	ἠλευθόμην.
¶ Παρακ.	ἤλευκα.	ἤλευσμαι.	ἤλευθα.
¶ Ἀττικῶς.	ἐλήλυκα.	ἐλήλυσμαι.	ἐλήλυθα.
¶ Ὑπερσ.	ἠλεύκειν.	ἠλεύσμην.	ἠλεύθειν.

¶ ἀττικῶς	ἐληλύκειν.	ἐληλύσμην.	ἐληλύθειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἤλυσα.	ἠλύσθην.	ἠλυσάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἤλυθον.	ἠλύθην.	ἠλυθόμην.
συγκοπῇ.	ἦλθον.		ἠλθόμην.
¶ μέλλ. α'.	ἐλύσω.	ἐλυσθήσομαι.	ἐλύσομαι.
¶ μέλλ. β'.	ἐλυθῶ	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλλ.		ἠλύσομαι.	
¶ ἀττικῶς.		ἐληλύσομαι.	

¶ Τετάρτη συζυγία.

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
¶ ἐνεστώς.	φράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
¶ παρατατ.	ἔφραζον	ἐφραζόμην.	ἐφραζόμην.
¶ παρακ.	πέφρακα.	πέφρασμαι.	πέφραδα.
¶ ὑπερσ.	ἐπεφράκειν.	ἐπεφράσμην.	ἐπεφράδειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἔφρασα	ἐφράσθην.	ἐφρασάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἔφραδον.	ἐφράδην.	ἐφραδόμην.
¶ μέλλ. α'	φράσω.	φρασθήσομαι.	φράσομαι.
¶ ἀόρ. β'.	φραδῶ.	φραδήσομαι.	φραδοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλλ.		πεφράσομαι.	

	¶ ἐνεργητικά.	¶ παθητικά.	¶ μέσα.
¶ ἐνεστώς.	ὀρύσσω	ὀρύσσομαι.	ὀρύσσομαι.
¶ παρατατ.	ὤρυσσον.	ὠρυσσόμην.	ὠρυσσόμην.
¶ παρακ.	ὤρυχα.	ὤρυγμαι.	ὤρυγα.
¶ ἀττικῶς	ὀρώρυχα.	ὀρώρυγμαι.	ὀρώρυγα.
¶ ὑπερσ.	ὠρύχειν.	ὠρύγμην.	ὠρύγειν
¶ ἀττικῶς.	ὀρωρύχειν.	ὀρωρύγμην.	ὀρωρύγειν.
¶ ἀόρ. α'.	ὤρυξα.	ὠρύχθην	ὠρυξάμην.

¶ ἀόρ. β'.	ὤρυγον.	ὠρύγην.	ὠρυγόμην.
¶ μέλλ. α'.	ὀρύξω.	ὀρυχθήσομαι.	ὀρύξομαι.
¶ μέλλ. β'.	ὀρυγῶ.	ὀρυγήσομαι	ὀρυγοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλλων.		ὠρύξομαι.	
¶ ἀττικῶς.		ὀρωρύξομαι.	

¶ Πέμπτη συζυγία.

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικὰ	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Ψάλλω.	ψάλλομαι.	ψάλλομαι.
¶ παρατατ'.	ἔψαλλον.	ἐψαλλόμην.	ἐψαλλόμην.
¶ παρακ'.	ἔψαλκα.	ἔψαλμαι.	ἔψαλα.
¶ ὑπερσ.	ἐψάλκειν.	ἐψάλμην.	ἐψάλειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἔψηλα.	ἐψάλθην.	ἐψηλάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἔψαλον.	ἐψάλην.	ἐψαλόμην.
¶ μέλ. α'.	ψαλῶ.	ψαλθήσομαι.	ψαλοῦμαι.
¶ μέλ. β'.	ψαλῶ.	ψαλήσομαι.	ψαλοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλ.		ἐψάλσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά.	¶ παθητικά	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Στέλλω.	στέλλομαι.	στέλλομαι.
¶ παρατατ'.	ἔστελλον.	ἐστελλόμην.	ἐστελλόμην.
¶ παρακ'	ἔσταλκα.	ἔσταλμαι.	ἔστολα.
¶ ὑπερσ.	ἐστάλκειν.	ἐστάλμην.	ἐστόλειν.
¶ ἀόρ. α'.	ἔστειλα.	ἐστάλθην.	ἐστειλάμην.
¶ ἀόρ. β'.	ἔσταλον.	ἐστάλην.	ἐσταλόμην.
¶ μέλ. α'.	στελῶ.	σταλθήσομαι.	στελοῦμαι.
¶ μέλ. β'.	σταλῶ.	σταλήσομαι.	σταλοῦμαι.
¶ μετ' ὀλίγον μέλ.		ἐστάλσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικὰ	¶ παθητικὰ	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Κάμνω.	κάμνομαι.	κάμνομαι.
¶ παρατατ.	ἔκαμνον.	ἐκαμνόμην.	ἐκαμνόμην.
¶ παρακ.	κεκάμηκα.	κεκάμημαι.	κέκαμα.
συγκοπῆ	κέκμηκα.	κέκμημαι.	
¶ ὑπερσ.	ἐκεκαμήκειν.	ἐκεκαμήμην.	ἐκεκάμην.
¶ συγκοπῆ	ἐκεκμήκειν	ἐκεκμήμην.	
¶ ἀόρ. α.	ἔκημα	ἐκαμήθην.	ἐκημάμην.
¶ συγκοπῆ		ἐκμήθην.	
¶ ἀόρ. β'.	ἔκαμον.	ἐκάμην.	ἐκαμόμην.
¶ μέλ. α.	καμῶ.	καμηθήσομαι.	καμοῦμαι.
¶ συγκοπῆ.		κμηθήσομαι.	
¶ μέλ. β'.	καμῶ	καμήσομαι	καμοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		κεκαμήσομαι.	
¶ συγκοπῆ.		κεκμήσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικὰ	¶ παθητικὰ	¶ μέσα.
¶ ἐνεστὼς	Τέμνω.	τέμνομαι.	τέμνομαι.
¶ παρατατ.	ἔτεμνον.	ἐτεμνόμην.	ἐτεμνόμην.
¶ παρακ.	τετέμηκα.	τετέμημαι.	τέτομα.
¶ συγκοπῆ	τέτμηκα.	τέτμημαι.	
¶ ὑπερσ.	ἐτετεμήκειν.	ἐτετεμήμην.	ἐτετόμην.
¶ συγκοπῆ	ἐτετμήκειν	ἐτετμήμην.	
¶ ἀόρ. α.	ἔτειμα.	ἐτεμήθην.	ἐτειμάμην.
¶ συγκοπῆ	ἐτμήθην.		
¶ ἀόρ. β'.	ἔταμον.	ἐτάμην.	ἐταμόμην.
¶ μέλ. α'	τεμῶ	τεμηθήσομαι.	τεμοῦμαι.
¶ συγκοπῆ.		τμηθήσομαι.	

¶ μέλ. β΄.	ταμῶ.	ταμήσομαι.	ταμοῦμαι.
¶ μετὰ ὀλίγον μέλ.		τετεμήσομαι.	
¶ συγκοπῇ.		τετμήσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστὼς	φαίνω	φαίνομαι.	φαίνομαι.
¶ παρατατ.	ἔφαινον.	ἐφαινόμην.	ἐφαινόμην.
¶ παρακ.	πέφαγκα.	πέφαμμαι.	πέφηνα.
¶ ὑπερσ.	ἐπεφάγκειν.	ἐπεφάμμην.	ἐπεφήνειν.
¶ ἀόρ. α΄.	ἔφηνα.	ἐφάνθην.	ἐφηνάμην.
¶ ἀόρ. β΄.	ἔφανον.	ἐφάνην.	ἐφανόμην.
¶ μέλ. α΄.	φανῶ.	φανθήσομαι.	φανοῦμαι.
¶ μέλ. β΄.	φανῶ.	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
¶ μετὰ ὀλίγον μέλ.		πεφάνσομαι.	

	¶ Ἐνεργητικά	¶ Παθητικά.	¶ Μέσα.
¶ ἐνεστὼς.	Κλίνω.	κλίνομαι.	κλίνομαι.
¶ παρατατ.	ἔκλινον.	ἐκλινόμην.	ἐκλινόμην.
¶ παρακ.	κέκλικα.	κέκλιμαι.	κέκλινα.
¶ ὑπερσ.	ἐκεκλίκειν.	ἐκεκλίμην.	ἐκεκλίνειν.
¶ ἀόρ. α΄.	ἔκλινα.	ἐκλίθην.	ἐκλινάμην.
¶ ἀόρ. β΄.	ἔκλινον.	ἐκλίνην.	ἐκλινόμην.
¶ μέλ. α΄.	κλινῶ.	κλιθήσομαι.	κλινοῦμαι.
¶ μέλ. β΄.	κλινῶ.	κλινήσομαι.	κλινοῦμαι.
¶ μετὰ ὀλίγον μέλ.		κεκλίσομαι.	

¶ Hic aduertendum est uerba disyllaba in νω desinentia si habuerint ante νω uel ῑ uel, ει uel, ῡ omnino abiicere ν in ptõ pfecto tã actiuo q̃ passiuo ut κείνω. κέκεικα. κέκειμαι. κτείνω. ἔκτακα. ἔκταμαι. θύνω. τέθυκα. τέθυμαι.

	Ἐνεργητικὰ	Παθητικὰ	Μέσα
ἐνεστώς.	σπείρω.	σπείρομαι	σπείρομαι.
παρατ.	ἔσπειρον.	ἐσπειρόμην.	ἐσπειρόμην.
παρακ.	ἔσπαρκα.	ἔσπαρμαι.	ἔσπορα.
ὑπερσ.	ἐσπάρκειν.	ἐσπάρμην.	ἐσπόρειν.
ἀόρ. α'.	ἔσπειρα.	ἐσπάρθην.	ἐσπειράμην.
ἀόρ. β'.	ἔσπαρον.	ἐσπάρην.	ἐσπαρόμην.
μέλ. α'.	σπερῶ.	σπαρθήσομαι.	σπεροῦμαι.
μέλ. β'.	σπαρῶ.	σπαρήσομαι.	σπεροῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλλων.		ἐσπάρσομαι.	

Ἕκτη συζυγία.

	Ἐνεργητικὰ	Παθητικὰ	Μέσα
ἐνεστώς.	ἀκούω.	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.
παρατ.	ἤκουον.	ἠκουόμην.	ἠκουόμην.
παρακ.	ἤκουκα.	ἤκουσμαι.	ἤκουα.
ἀττικῶς	ἀκήκοκα.	ἀκήκοσμαι·	ἀκήκοα.
ὑπερσ.	ἠκούκειν.	ἠκούσμην.	ἠκούειν.
ἀττικῶς	ἀκηκόκειν.	ἠκηκόσμην.	ἠκηκόειν.
ἀόρ. α'.	ἤκουσα.	ἠκούσθην.	ἠκουσάμην.
μέλ. α'.	ἀκούσω.	ἀκουσθήσομαι.	ἀκούσομαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		ἠκούσομαι.	
ἀττικῶς.		ἀκηκόσομαι.	

	Ἐνεργητικὰ	Παθητικὰ	Μέσα
ἐνεστὼς	Παύω.	παύομαι.	παύομαι.
παρατ.	ἔπαυον.	ἐπαυόμην.	ἐπαυόμην.
παρακ.	πέπαυκα.	πέπαυμαι.	πέπαυα.
ὑπερσ.	ἐπεπαύκειν.	ἐπεπαύμην.	ἐπεπαύειν.

¶ Ἀόρ. α′ ἔπαυσα. ἐπαύθην. ἐπαυσάμην.
¶ Ἀόρ. β′. ἔπαον. ἐπάην. ἐπαόμην.
¶ Μελ. α′. παύσω. παυθήσομαι. παύσομαι.
¶ Μελ. β′. παῶ. παήσομαι. παοῦμαι.
¶ Μετ' ὀλίγον μελ. πεπαύσομαι.

¶ Exempla hæc, & si omnia in usu non sunt, posita tamen sunt ut habeamus formam barytonorum uerborum regulariter declinandorum quæ si declinarentur, talis esset eorum infle xio.

¶ Τέλος τῶν ἐξ συζυγιῶν τῶν βαρυτόνων.

¶ Περὶ τῶν περισπωμένων ῥημάτων

Ircunflexa uerba a sexta coniugatione barytonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab iis solũ quæ in penultima habent siue ε, siue α, siue ο. ut ποιέω. βοάω. χρυσόω. Et dicũtur circunflexa eo ꝙ habent circunflexum accentum in ultima, a qua omnis ratio accentus pendet. ut ποιῶ. βοῶ. χρυσῶ. Patiunt̃ aũt synæresim in præsenti & ptõ imperfecto modi ĩdicatiui, quæ quidem tempora in aliis modis, & ẽt participiis simul uariantur, ut dictum est in barytonis. Et cũ in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet quæ per supradictas tres uocales distingũtur. quas χαρακτηριστικὰ, hoc est formatiuas literas appellare possum⁹. quẽadmodum et cõsonantes in barytonis. Dicũtur aũt χαρακτηριστικὰ quoniã sunt signa, siue notæ cõiugatiõis. per ea.n. cognoscimus ununquodq; uerbum quotæ sit cõiugationis. Esto igitur ε χαρακτηριστικὸν. primæ cõiugationis circunflexorũ. α secundæ. ο tertiæ. Quæ quidem seruantur in omnibus modis tam actiuorum quam passiuorum quantum ipsa natura fert. & si communes synæresium regulæ aduersari uideãtur. proprias.n. synæreses habet unaquæq; circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est futurum in σῶ desinens supera r̃ præsens una syllaba si præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt ποιήσω. βοήσω. χρυσώσω. & alia huiusmodi eẽ a circũflexis. Sed anologia postulat, ut hæc futura sint a barytonis pro

nis propriis circunflexorum mutatis ε in η. α ι η. ο in ω. ut ποιέω ποιήσω. βοάω βοήσω. χρυσόω χρυσώσω. licet in quibusdã maneãt imutabiles, ut πλέσω πλάσω. ὀνόσω et alia. Penultima ẽt futuri seruatur in ptõ perfecto, & plusq̃ perfecto, et ĩ primo aoristo in oĩbus uerbis circũflexis. ut ποιήσω πεποίηκα. ἐπεποιήκειν ἐποίησα. βοήσω. βεβόηκα. ἐβεβοήκειν. ἐβόησα. χρυσώσω κεχρύσωκα. ἐκεχρυσώκειν. ἐχρύσωσα. De quibus omnibus singulatim dictum est.

Πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων.

Rima igitur Coniugatio circunflexorum a uerbis sextæ coniugationis barytonorum in εω desinentibus per synæresim fit ut ποιέω ποιῶ. cuius secunda et tertia persona in ει diphthongum propriam desinunt ut ποιεῖς ποιεῖ. Et habet in futuro ante σω η hoc est cum præsens longam habeat penultimam siue natura, siue positione ut οἰκῶ οἰκήσω. ποιῶ ποιήσω. ἀθλῶ ἀθλήσω. excipitur νεικῶ νεικέσω τὸ φιλονεικῶ hoc est contendo, νικῶ enim νικήσω secundæ coniugatiõis est. Excipitur & ἀρκῶ ἀρκέσω. Etiam cum præsens in ω purum desiuerit futurum habebit η ante σω ut νοῶ νοήσω. Etiam si ancipitem habuerit præsens in penultima. ut φιλῶ φιλήσω κιχῶ κιχήσω. præter ἀρῶ. ἀρέσω. et καλῶ καλέσω. Etiam Verba deriuata a nominibus masculinis in ος desinentibus. ut κτύπος κτυπῶ κτυπήσω. δοῦπος δουπῶ δουπήσω Etiam decomposita. ut οἰκονόμος οἰκονομῶ οἰκονομήσω. Etiam a barytonis uerbis ĩ circũflexa deducta, ut οἰκτείρω. οἰκτειρῶ οἰκτειρήσω. ἑλκω ἑλκῶ ἑλκήσω. Etiam quæ in

differenter sunt & primæ & secundæ coniugationis. ut ξυρῶ ξυρεῖς. & ξυρᾷς ξυρήσω. ἐλεῶ ἐλεεῖς & ἐλεᾷς ἐλεήσω. γηρῶ γηρεῖς. καὶ γηρᾷς γηράσω. ℭ Etiam monosyllaba. ut χρῶ χρήσω. ῥῶ ῥήσω μνῶ. μνήσω. Quæ uero nihil horum habent & penultima præsentis aut in ε aut in ο desinat per εσω faciunt futurum ut. τελῶ τελέσω ὀλῶ ὀλέσω. excipiuntur μολῶ μολήσω. τορῶ τορήσω ὠφελῶ ὠφελήσω. Hæc autem annotantur quæ indifferens habent futurum. καλῶ καλέσω. καὶ καλήσω. φρονῶ φρονέσω. καὶ φρονήσω. κορῶ. κορέσω καὶ κορήσω. αἰδῶ αἰδέσω καὶ αἰδήσω. χορῶ χορέσω καὶ χορήσω φορῶ φορέσω καὶ φορήσω. αἰνῶ αἰνέσω καὶ αἰνήσω. πονῶ πονέσω καὶ πονήσω. πονέσω quidem dicimus si ad corpus referamus, πονήσω uero si ad animam. Et aduerte disyllaba in hac prima coniugatione non pati synæresim in prima persona singulari præsentis temporis. & ut plurimum accipere υ in futuro. ut πλέω. πλέεις πλεῖς. πλέει πλεῖ. μέλ. πλεύσω. νέω νεύσω. ῥέω ῥεύσω Synæreses autem huius coniugationis quæ semper ex ε & uocali sequente fiunt, hæ sunt.

εω ω. εει ει. εε, ει. εο ου. εου ου. εοι οι. εη η. εῃ. ῃ.

χαρακτηριστικά. ε. ει. η. η. ο. ου. ω. ω.

Si post ε sequitur diphthongus in eadem fit synæresis.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστώς	Ποιέω. ῶ.	ποιέεις. εῖς.	ποιέει. εῖ.
		ποιέετον. εῖτον.	ποιέετον. εῖτον.
	ποιέομεν. οῦμεν.	ποιέετε. εῖτε.	ποιέουσι. οῦσι.
Παρατ.	ἐποίεον. ουν.	ἐποίεες. εις.	ἐποίεε. ει.
		ἐποιέετον. εῖτον.	ἐποιεέτην. είτην.
	ἐποιέομεν. οῦμεν.	ἐποιέετε. εῖτε.	ἐποίεον. ουν.
Παρακ.	πεποίηκα.	πεποίηκας.	πεποίηκε.
		πεποιήκατον.	πεποιήκατον.
	πεποιήκαμεν.	πεποιήκατε.	πεποιήκασι.
Ὑπερσ.	ἐπεποιήκειν.	ἐπεποιήκεις.	ἐπεποιήκει.
		ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
	ἐπεποιήκειμεν.	ἐπεποιήκειτε.	ἐπεποιήκεισαν.
Ἀόρ. α'	ἐποίησα.	ἐποίησας.	ἐποίησε.
		ἐποιήσατον.	ἐποιησάτην.
	ἐποιήσαμεν.	ἐποιήσατε.	ἐποίησαν.
Μέλ. α'.	ποιήσω.	ποιήσεις.	ποιήσει.
		ποιήσετον.	ποιήσετον.
	ποιήσομεν.	ποιήσετε.	ποιήσουσι.

Hic annotandum eſt medium præteritum. Secundum aoriſtum, & ſecundum futurum raro inueniri in prima & ſecunda coniugatione circunflexorũ, & athemate diſyllabo ſiue polyſyllabo in ω non purum deſinente fieri ac impares habere ſyllabas cum primis ſicut in medio præterito barytonorum dictum eſt. ut δουπῶ. μέλ. α'. δουπήσω. παρακ. α'. δεδούπηκα. μέσ. παρακ. δέδουπα. ἀόρ. α'. ἐδούπησα. ἀόρ. β'. ἔδουπον. μέλ. β'. δουπῶ. In tertia uero nunq̃ inueniri.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς ϗ Ποίεε. εἰ. — ποιεέτω. είτω.
δυϊκ. ποιέετον. εῖτον. — ποιεέτων. είτων.
ποιέετε. εῖτε. — ποιεέτωσαν. είτωσαν.
Παρακ. ϗ Πεποίηκε — πεποιηκέτω.
δυϊκ. πεποιήκετον. — πεποιηκέτων.
πεποιήκετε. — πεποιηκέτωσαν.
Ἀορ. α. Ποίησον. — ποιησάτω.
ποιήσατον. — ποιησάτων.
ποιήσατε. — ποιησάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

Ptatiua actiua omnia fiunt a genitiuis suorum participiorum quemadmodum et barytona. ut ποιέοντος ποιοῦντος ποιέοιμι. ποιοῖμι. Attici tamẽ & æoles mutantes μι in ην puram dicunt ποιοίην ποιοίης ποιοίη. sicut τυφθείην τυφθείης τυφθείη. Dores uero non solum μι in ην sed ét οι penultmam diphthõgum propriam in ῳ ĩpropriam uertentes dicunt ποιῴην. ποιῴης. ποιῴη. et sic in aliis uerbis circunflexis. Aduertendum est etiam ꝙ tertia persona pluralis sm̃ hos, nõ in εν, sed in σαν desinit. cũ penultima primæ pluralis sit η monophthongus, sicut in passiuis aoristis dictum est. ut ποιοίημεν ποιοίησαν. ποιῴημεν. ποιῴησαν.

Ποιέοιμι. οῖμι	ποιέοις. οῖς.	ποιέοι. οῖ.
	ποιέοιτον. οῖτον.	ποιεοίτην. οίτην.
ποιέοιμεν. οῖμεν.	ποιέοιτε. οῖτε.	ποιέοιεν. οῖεν.
καὶ ἀιολικῶς. Ποιοίην.	ποιοίης.	ποιοίη.
		ποιοίητον

		ποιοίητον.	ποιοιήτην.
	ποιοίημεν.	ποιοίητε.	ποιοίησαν.
Καὶ δωρι-κῶς.	ποιῴην.	ποιῴης.	ποιῴη.
		ποιῴητον.	ποιῳήτην.
	ποιῴημεν.	ποιῴητε.	ποιῴησαν.
Παρ'.	πεποιήκοιμι.	πεποιήκοις.	πεποιήκοι.
Ὑπερ'.		πεποιήκοιτον.	πεποιηκοίτην.
	πεποιήκοιμεν.	πεποιήκοιτε.	πεποιήκοιεν.
Ἀόρ. α'.	ποιήσαιμι.	ποιήσαις.	ποιήσαι.
Αἰολικῶς.		ποιήσεια.	
Καὶ ἀττικῶς.		ποιήσειας	ποιήσειε.
		ποιήσαιτον.	ποιησαίτην.
	ποιήσαιμεν.	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.
Μέλ. α'.	ποιήσοιμι.	ποιήσοις.	ποιήσοι.
		ποιήσοιτον.	ποιησοίτην.
	ποιήσοιμεν.	ποιήσοιτε.	ποιήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ'.	Ἐὰν ποιέω, ῶ.	ποιέῃς, ῇς.	ποιέῃ, ῇ.
		ποιέητον, ῆτον.	ποιέητον, ῆτον.
	ποιέωμεν, ῶμεν.	ποιέητε, ῆτε.	ποιέωσι, ῶσι.
Παρ'.	ἐὰν πεποιήκω.	πεποιήκῃς.	πεποιήκῃ.
καὶ ὑπερ'.		πεποιήκητον.	πεποιήκητον.
	πεποιήκωμεν.	πεποιήκητε.	πεποιήκωσι.
Ἀόρ. α'.	ἐὰν ποιήσω.	ποιήσῃς.	ποιήσῃ.
		ποιήσητον.	ποιήσητον.
	ποιήσωμεν.	ποιήσητε.	ποιήσωσι.

¶ Infinitiua circũflexorum oĩum præsentis tẽporis s̃m iuniores grãmaticos a tertia eiusdẽ præsentis indicatiui modi fit addito ν̄ quemadmodũ & barytona, ut ποιέει ποιεῖ ποιεῖν. Veteribus tamen placuit ut hæc ĩfinitiua a tertia p̃sona præteriti imperfecti omnino deducerentur, a quibus hæc datur regula quam ex Theodosio & Herodiano accepimus. πᾶσ ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τὸ ν̄ προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσθέσει τοῦ ν̄ καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης ἐποίει ποιεῖν. ἐβόα βοᾶν. ἐχρύσου χρυσοῦν. quod fecisse uidentur, tum ut formatiua litera cuiusuis coniugationis sicut in aliis modis, ita & in infinitiuo seruaretur, hoc est ε̄ ᾱ & ō ut ποιεῖν βοᾶν. χρυσοῦν tũ ne repugnare uiderentur cuidam regulæ dicẽti ὅτι τὰ εἰς ν̄ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔστι πρὸ τοῦ ν̄ τὸ ἀνεκφώνητον hoc est q̃ uerba desinentia in ν̄ nunq̃ habent ante ν̄ quicquã nõ prolatum sicut est ῑ in ᾱͅ dipthongo impropria & in ῃ̄. est.n. ῑ ἀνεκφώνητον. nã ĩ diphthõgis impropriis nullũ habet sonum. Si igitur in uerbis secũdæ cõiugationis a tertia p̃sona præsẽtis tp̃is formare uoluerimus infinitiuũ, necessario ῑ erit subscribendum. ex ᾱ eni & ῑ fit synæresis ĩ ᾱ, ἰῶτα quidẽ subscripto, quod ἀνεκφώνητον est, hoc est nõ prolatum, ut βοάει βοᾷ βοᾷν. πειράει πειρᾷ πειρᾷν καὶ δωρικῶς πειρῆν. ζάει ζᾷ ζᾷν καὶ ζῆν quod manifeste est contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugattonis si a tertia præ-

ſentis facerent infinitiuũ aut in εῖν ſecundum cõem regulam, aut in οῖν ſecũdum propriã deſinẽdum fuerat. at cũ neutra harũ terminationũ in uſu ſit, ſed potius in οῦν, ut χρυσοῦν. aptior erit formatio ſi a tertia præteriti im̃pfecti fiet antiquorũ more, quorũ ſentẽtiã oĩno puto eſſe ſequendã. Reliqua uero tẽpora banytonorum formam ſequũtur. ut πεποίηκα. πεποιηκέναι. ἐποίησα. ποιῆσαι.

¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ποιεῖν. fit a tertia pſona ſingularis numeri præteriti im̃pfecti ſecundũ ueteres grãmaticos ἐποίει. ἐποίει. ποιεῖν. καὶ δωρικῶς ποιέν. ſubtracto ι & accentu circũflexo in acutũ mutato. Regula πᾶν ῥῆμα βαρύνεται ἢ περισπᾶται. ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς εῖν ὑφαιρέσει τοῦ ι. ποιέν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. θεσμοφορέν ἀντὶ τοῦ θεσμοφορεῖν. ὅ ἐστι δημόσια φέρειν, ἢ τοὺς φόρους λαμβάνειν. excipiuntur tamẽ aliqua, quæ extremã acuũt κοινῶς. Reliqua uero tẽpora ut dictũ ẽ barytorũ ſequũtur formã. ¶ παρακείμενος. πεποιηκέναι. ¶ ἀόριστος α. ποιῆσαι. μέλλων. ποιήσειν.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ.	ὁ ποιέων. ῶν.	ἡ ποιέουσα. οῦσα.	τὸ ποιέον. οῦν.
παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ πεποιηκώς.	ἡ πεποιηκυῖα.	τὸ πεποιηκός
¶ ἀόρ. α.	ὁ ποιήσας.	ἡ ποιήσασα.	τὸ ποιῆσαν.
¶ μέλλ. α.	ὁ ποιήσων.	ἡ ποιήσουσα.	τὸ ποιῆσον.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

¶ ἐνεστὼς	Ποιέομαι. οῦμαι.	ποιέῃ. ῇ.	ποιέεται. εῖται.
	ποιεόμεθον. ούμεθον.	ποιέεσθον, εῖσθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.
	ποιεόμεθα. ούμεθα.	ποιέεσθε. εῖσθε.	ποιέονται. οῦνται.

παρατ.	ἐποιεόμην·ούμην.	ἐποιέου·οῦ.	ἐποιέετο·εῖτο
	ἐποιεόμεθον·ούμεθον.	ἐποιέεσθον·εῖσθον.	ἐποιεέσθην·είσθην.
	ἐποιεόμεθα·ούμεθα.	ἐποιέεσθε·εῖσθε.	ἐποιέοντο·οῦντο.
παρακ.	πεποίημαι.	πεποίησαι.	πεποίηται.
	πεποιήμεθον.	πεποίησθον.	πεποίησθον.
	πεποιήμεθα.	πεποίησθε.	πεποίηνται.
καὶ ἰωνικῶς.		πεποιέαται.	
ὑπερσ.	ἐπεποιήμην.	ἐπεποίησο.	ἐπεποίητο.
	ἐπεποιήμεθον.	ἐπεποίησθον.	ἐπεποιήσθην.
	ἐπεποιήμεθα.	ἐπεποίησθε.	ἐπεποίηντο.
καὶ ἰωνικῶς.		ἐπεποιέατο.	
ἀόρ. α'.	ἐποιήθην.	ἐποιήθης.	ἐποιήθη.
		ἐποιήθητον.	ἐποιηθήτην.
	ἐποιήθημεν.	ἐποιήθητε.	ἐποιήθησαν.
μέλ. α'.	ποιηθήσομαι.	ποιηθήσῃ.	ποιηθήσεται.
	ποιηθησόμεθον.	ποιηθήσεσθον.	ποιηθήσεσθον.
	ποιηθησόμεθα.	ποιηθήσεσθε.	ποιηθήσονται.
μετ. μέλ.	πεποιήσομαι.	πεποιήσῃ.	πεποιήσεται.
	πεποιησόμεθον.	πεποιήσεσθον.	πεποιήσεσθον.
	πεποιησόμεθα.	πεποιήσεσθε.	πεποιήσονται.

Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς	ποιέου·οῦ.	ποιεέσθω·είσθω.
παρατ.	ποιέεσθον·εῖσθον.	ποιεέσθων·είσθων.
	ποιέεσθε·εῖσθε.	ποιεέσθωσαν·είσθωσαν.
παρακ.	πεποίησο.	πεποιήσθω.
ὑπερσ.	πεποίησθον.	πεποιήσθων.
	πεποίησθε.	πεποιήσθωσαν.
ἀόρ. α'.	ποιήθητι.	ποιηθήτω.

ποιηθῆτον. ποιηθήτων.

ποιήθητε. ποιηθήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

¶ ἐνεστὼς Ποιεοίμην. οίμην. ποιέοιο. οῖο. ποιέοιτο. οῖτο.

καὶ παρατ. ποιεοίμεθον. οίμεθον. ποιέοισθον. οῖσθον. ποιεοίσθην. οίσθην.

ποιεοίμεθα. οίμεθα. ποιέοισθε. οῖσθε. ποιέοιντο. οῖντο.

¶ παρακ. πεποιήμην. πεποιῇο. πεποιῇτο.

ὑπερσ. πεποιήμεθον. πεποιῇσθον. πεποιῄσθην.

πεποιήμεθα. πεποιῇσθε. πεποιῇντο.

¶ ἀόρ. ά. ποιηθείην. ποιηθείης. ποιηθείη.

ποιηθείητον. ποιηθειήτην.

ποιηθείημεν. ποιηθείητε. ποιηθείησαν.

¶ μέλλ. ποιηθησοίμην. ποιηθήσοιο. ποιηθήσοιτο.

ποιηθησοίμεθον. ποιηθήσοισθον. ποιηθησοίσθην.

ποιηθησοίμεθα. ποιηθήσοισθε. ποιηθήσοιντο.

¶ μετ' ὀλίγον μέλλ. πεποιησοίμην. πεποιήσοιο. πεποιήσοιτο.

πεποιησοίμεθον. πεποιήσοισθον. πεποιησοίσθην.

πεποιησοίμεθα. πεποιήσοισθε. πεποιήσοιντο.

Vo in loco q̃m secūdæ p̄sonæ ĩ ο desinétes optati uo℞ in μην exeuntiū in aliq̄bus acuūtur in ante penultima in aliquibus aūt circūflectuntur, non alienum duxi aperire in quibus acuantur,& in quibus circunflectantur. Nam quæ sunt duarū syllabarum circunflectunt̃.ut χοίμην χοῖο. δοίμην δοῖο. Ité quorū actiua in μι desinūt circūflexorum. νοοίμην νοοῖο. ποιοίμην ποιοῖο. βοῴμην βοῷο. Eodem mõ dicendū est de oĩbus iis, quorū indicatiua actiua desinunt in μι & habét optatiua acti-

ua ī ην purum desinētia quia etiā ipsa circunflectuntur, ut τίθημι τιθείμην·τιθοῖο, quia τιθείην optatiuū actiuū ē. δυναίμην aūt δύναιο acuitur in antepenultima quia nō habet δύνημι in usu, neq; δυνείην optatiuū actiuū. Circūflectuntur etiā secundæ personæ præteriti pfecti. πεποιήμην πεποιῇο. δεδοίμην δεδοῖο. reliquæ uero oēs secūdæ psonæ in ο desinētes acuuntur in penultima τυπτοίμην τύπτοιο. λεγοίμην λέγοιο. τυψοίμην τύψοιο. Tertiæ psonæ horū optatiuorū in το desinentiū eundē habēt accentum, quē secundæ νοοῖο νοοῖτο. τύπτοιο τύπτοιτο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

Ἐνεστώς	Ἐὰν ποιέωμαι ὦμαι	ποιέῃ ῇ.	ποιέηται, ἧται.
Δυϊκ.	ποιεώμεθον. ώμεθον.	ποιέησθον. ἧσθον.	ποιέησθον. ἧσθον.
	ποιεώμεθα ώμεθα.	ποιέησθε. ἧσθε.	ποιέωνται. ῶνται.
Παρακ.	ἐὰν πεποιῶμαι.	πεποιῇ.	πεποιῆται.
Δυϊκ.	πεποιώμεθον.	πεποιῆσθον.	πεποιῆσθον.
	πεποιώμεθα.	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.
Ἀόρ.	ἐὰν ποιηθῶ.	ποιηθῇς.	ποιηθῇ.
		ποιηθῆτον.	ποιηθῆτον.
	ποιηθῶμεν.	ποιηθῆτε.	ποιηθῶσι.

Ic etiam annotandum est ꝙ subiunctiua in μαι desinentia si a circunflexis existant, circunflectunt penultimam ἐὰν νοῶ ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ ἐὰν φιλῶμαι. Et etiam si sint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι. ἐὰν μεμνῶμαι. grauantur autem si a barytonis extiterint, ἐὰν τύπτω. ἐὰν τύπτωμαι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

¶ Ἐνεστὼς & παρατατ.	ποιέεσθαι. εῖσθαι.	¶ Παρακ. καὶ ὑπερσ.	πεποιῆσθαι.
¶ Ἀορ. α.	ποιηθῆναι.	¶ Μέλλ. α.	ποιηθήσεσθαι.
¶ Μετ᾽ ὀλίγ. μέλλ.	πεποιήσεσθαι.		

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

¶ Ἐνεστὼς	ὁ ποιεόμενος. ούμενος.	ἡ ποιεομένη. ουμένη.	τὸ ποιεόμενον. ούμενον.
Παρακ. ὑπερσ.	ὁ πεποιημένος.	ἡ πεποιημένη.	τὸ πεποιημένον.
¶ Ἀορ. α.	ὁ ποιηθείς.	ἡ ποιηθεῖσα.	τὸ ποιηθέν.
¶ Μέλλ. α.	ὁ ποιηθησόμενος.	ἡ ποιηθησομένη.	τὸ ποιηθησόμενον.
Μετ᾽ ὀλίγ. μέλλ.	ὁ πεποιησόμενος.	ἡ πεποιησομένη.	τὸ πεποιησόμενον.

¶ Ὁριστικὰ μέσα.

¶ Ἐνεστώς.	Ποιέομαι. οῦμαι.	ποιέῃ, ῇ.	ποιέεται. εῖται.
	ποιεόμεθον. ούμεθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.	ποιέεσθον. εῖσθον.
	ποιεόμεθα. ούμεθα.	ποιέεσθε. εῖσθε.	ποιέονται. οῦνται.
¶ Παρατατ.	ἐποιεόμην. ούμην.	ἐποιέου. οῦ.	ἐποιέετο. εῖτο.
	ἐποιεόμεθον. ούμεθον.	ἐποιέεσθον. εῖσθον.	ἐποιεέσθην. είσθην.
	ἐποιεόμεθα. ούμεθα.	ἐποιέεσθε. εῖσθε.	ἐποιέοντο. οῦντο.

PRæteritum perfectum & præteritum plusq̃perfectum medium. ſecundus aoriſtus & ſecundum futurum non inueniuntur in uerbis circunflexis in ῶ purum deſinentibus, ut in barytonis dictum eſt.

¶ Ἀορ. α.	ἐποιησάμην.	ἐποιήσω.	ἐποιήσατο.
	ἐποιησάμεθον.	ἐποιήσασθον.	ἐποιησάσθην.
	ἐποιησάμεθα.	ἐποιήσασθε.	ἐποιήσαντο.
¶ Μέλλ. α.	ποιήσομαι.	ποιήσῃ.	ποιήσεται.
	ποιησόμεθον.	ποιήσεσθον.	ποιήσεσθον.
	ποιησόμεθα.	ποιήσεσθε.	ποιήσονται.

Προστακτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ποιέου·οῦ· ποιεέσθω·είσθω. ποιέεσθον·εῖσθον.
ποιεέσθων·είσθων· ποιέεσθε·εῖσθε· ποιεέσθωσαν·είσθωσαν
Ἀόριστος α. ποίησαι· ποιησάσθω· ποιήσασθον·
ποιησάσθων· ποιήσασθε· ποιησάσθωσαν·

Εὐκτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ποιεοίμην·οίμην· ποιέοιο·οῖο· ποιέοιτο·οῖτο·
ποιεοίμεθον·οίμεθον ποιέοισθον·οῖσθον· ποιεοίσθην·οίσθην·
ποιεοίμεθα·οίμεθα· ποιέοισθε·οῖσθε· ποιέοιντο·οῖντο·
Ἀόριστος α. ποιησαίμην· ποιήσαιο· ποιήσαιτο·
ποιησαίμεθον· ποιήσαισθον· ποιησαίσθην·
ποιησαίμεθα· ποιήσαισθε· ποιήσαιντο·
Μέλλων α. ποιησοίμην· ποιήσοιο· ποιήσοιτο·
ποιησοίμεθον· ποιήσοισθον· ποιησοίσθην·
ποιησοίμεθα· ποιήσοισθε· ποιήσοιντο·

Ὑποτακτικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἐὰν ποιέωμαι·ῶμαι· ποιέῃ·ῇ· ποιέηται·ῆται·
ποιεώμεθον·ώμεθον· ποιέησθον·ῆσθον· ποιέησθον·ῆσθον·
ποιεώμεθα·ώμεθα· ποιέησθε·ῆσθε· ποιέωνται·ῶνται·
Ἀόριστος α. ἐὰν ποιήσωμαι· ποιήσῃ· ποιήσηται·
ποιησώμεθον· ποιήσησθον· ποιήσησθον·
ποιησώμεθα· ποιήσησθε· ποιήσωνται·

Ἀπαρέμφατα μέσα.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ποιέεσθαι·εῖσθαι.
Ἀόριστος α. ποιήσασθαι· Μέλλων α. ποιήσεσθαι·

Μετοχαὶ μέσαι.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ὁ Ποιεόμενος·ούμενος· ἡ ποιεομένη·ουμένη τὸ ποιεό-
μενον·ούμενον

℃ Θ α. ὁ ποιησάμενος. ἡ ποιησαμένη. τὸ ποιησάμενον.
℃ μετ α. ὁ ποιησόμενος. ἡ ποιησομένη. τὸ ποιησόμενον.

℃ Δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων.

Ecunda cõiugatio circũflexorũ a uerbis sextæ cõ iugatiõis borytonorũ ĩ αω desinẽtib⁹ p synæresim fit ut βοάω βοῶ. γελάω γελῶ. quorum ſ̃a pſona & tertia p ᾳ diphthõgum ĩpropriã enũtiãtur, ut βοᾷς βοᾷ. γελᾷς γελᾷ. In futuro uero ante σω quãdoq; hẽt α. quandoq; η De sinẽtia ĩ ω purũ præcedẽte aut ε aut ι siue solo, siue in di phthongo, hẽnt α in penultima futuri ut ἐῶ ἐάσω. θεῶ θεάσω. αἰτιῶ αἰτιάσω. κοπιῶ. κοπιάσω. ἀλοιῶ ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. ℃ Habentia uero ο in penultima præsen-tis quinq; annotantur, quo℞ duo hẽnt η in penultima futuri, hoc ẽ βοῶ βοήσω. καὶ γοῶ γοήσω. duo aũt α ἀκροῶ ἀκροάσω. μακοῶ μακοάσω. Quintũ uero ĩ differens ẽ, uidelicet ἀλοῶ, qđ ἀλοάσω facit & ἀλοήσω. Etiã habentia siue ρ si ue λ ὑπερμονοσύλλαβα. nulla cõsonante p̃cedẽte α habẽt ĩ penultĩa futuri, ut περῶ περάσω. φυρῶ φυράσω. γελῶ γελάσω. χαλῶ χαλάσω. Quæ uero habẽt υ ante ω ĩ præsenti p ησω faciunt futurũ ut ἐγγυῶ. ἐγγυήσω. Etiã ὑπερδισύλλαβα in ρω siue ĩ λω desinẽtia præcedẽte aliqua cõsonãte, η habẽt ante σω, ut πολυχρῶ πολυχρήσω. ὁμοκλῶ ὁμοκλήσω. κολλῶ κολλήσω. monosyllaba uero habẽtia ante ρω siue λω con sonantẽ aliquã, si faciunt deriuatiua uerba in μι, η habẽt ante σω. ut χρῶ χρῆμι χρήσω. τλῶ τλῆμι τλήσω. Si autem non faciunt deriuatiua in μι, α habent ante σω ut

θλῶ θλάσω. κλῶ. κλάσω. φλῶ φλάσω. δρῶ δράσω. Etiam habentia ante ῶ aliquam aliarum cōsonantium η habent ante σω, ut σμῶ σμήσω. κνῶ κνήσω. ζῶ ζήσω. νικῶ. νικήσω. τιμῶ τιμήσω. κυβερνῶ κυβερνήσω. ἡβῶ ἡβήσω. τρυπῶ τρυπήσω. σιτῶ σιτήσω. σιωπῶ σιωπήσω. ἀπῶ ἀπήσω τὸ ἀκολουθῶ sequor. ἀπῶ δὲ ἀπύσω. τὸ ἀνασπῶ euello, τρυφῶ τρυφήσω. διψῶ διψήσω. Synæreses autem huius coniugationis hæ sunt.

αω, ω. αει, ᾳ. αε, α. αο, ω. αου, ω. αοι, ῳ. αη, α. αῃ, ᾳ.

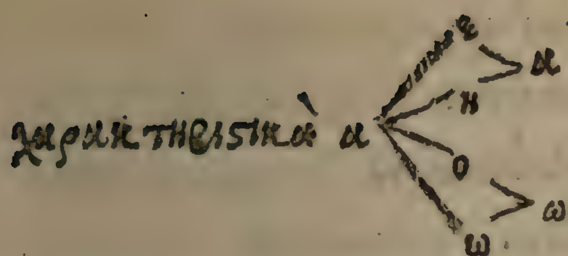
Quo in loco aduertendum est ꝙ ex α quod est formatiua litera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fit synæresis in α longum, nisi ο utcunque sequatur ipsum α. quia tunc in ω fit synæresis, & sic in omnibus modis, & participiis tam actiuorum quam passiuorum duæ tantum fient synæreses, hoc est in α & in ω.

Hoc etiam annotandum est ꝙ ex α & ε fit synæresis in α longum (ut dictum est) atticorum more, & communium ut βοάεις βοᾷς γελάεις γελᾷς.

At secundum dores non in α sed in η fit synæresis, ut βοάεις βοῇς γελάεις γελῇς. πεινάεις πεινῇς διψάεις διψῇς. ζάεις ζῇς. ὁράεις ὁρῇς θεόκριτος

Ἔμπρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε, τὼς συβαρίτα.

Ὁράῃ ὁρῇ καὶ ὁρῆαι ἀπὸ τοῦ ὁράομαι. ὀδυσσείας ξ. τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῆαι, ἀντὶ τοῦ ὁρᾷς. Inueniuntur etiam in usu apud atticos πεινῇς διψῇς ζῇς, et ζῆν infinitiuum quanquam dorum sint propria.

si sequitur ι in diph. idem remanet in diph. impropria.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς	Βοάω. ῶ.	βοάεις. ᾷς.	βοάει. βοᾷ.
		βοάετον. ᾶτον.	βοάετον. ᾶτον.
	βοάομεν. ῶμεν.	βοάετε. ᾶτε.	βοάουσι. ῶσι.
Παρατατ.	ἐβόαον. όων.	ἐβόαες. όας.	ἐβόαε. όα.
		ἐβοάετον. ᾶτον.	ἐβοαέτην. άτην.
	ἐβοάομεν. ῶμεν.	ἐβοάετε. ᾶτε.	ἐβόαον. όων.
Παρακ.	βεβόηκα.	βεβόηκας.	βεβόηκε.
		βεβόηκατον.	βεβόηκατον.
	βεβοήκαμεν.	βεβοήκατε.	βεβοήκασι.
Ὑπερσ.	ἐβεβοήκειν.	ἐβεβοήκεις.	ἐβεβοήκει.
		ἐβεβοήκειτον.	ἐβεβοηκείτην.
	ἐβεβοήκειμεν.	ἐβεβοήκειτε.	ἐβεβοήκεισαν.
Ἀόρ. α.	ἐβόησα.	ἐβόησας.	ἐβόησε.
		ἐβοήσατον.	ἐβοησάτην.
	ἐβοήσαμεν.	ἐβοήσατε.	ἐβόησαν.
Μέλλ. α.	βοήσω.	βοήσεις.	βοήσει.
		βοήσετον.	βοήσετον.
	βοήσομεν.	βοήσετε.	βοήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς	βόαε. βόα.	βοαέτω. βοάτω.
καὶ παρατ.	βοάετον. ᾶτον.	βοαέτων. άτων.
	βοάετε. ᾶτε.	βοαέτωσαν. τωσαν.

¶ παρ.	βεβόηκε.	βεβοηκέτω.	
¶ δυϊ.	βεβοήκετον.	βεβοηκέτων.	
	βεβοήκετε.	βεβοηκέτωσαν.	
¶ ἀορ. ά.	βόησον.	βοησάτω.	
	βοήσατον.	βοησάτων.	
	βοήσατε.	βοησάτωσαν.	

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

	βοάοιμι. ῷμι.	βοάοις. ῷς.	βοάοι. ῷ.
		βοάοιτον. ῷτον.	βοαοίτην. ῴτην.
	βοάοιμεν. ῷμεν.	βοάοιτε. ῷτε.	βοάοιεν. ῷεν.
¶ αἰολικῶς	βοῴην.	βοῴης.	βοῴη.
¶ δυϊκῶς.		βοῴητον.	βοῴήτην.
	βοῴημεν.	βοῴητε.	βοῴησαν.
¶ παρ.	βεβοήκοιμι.	βεβοήκοις.	βεβοήκοι.
¶ δυϊ.		βεβοήκοιτον.	βεβοηκοίτην.
	βεβοήκοιμεν.	βεβοήκοιτε.	βεβοήκοιεν.
¶ ἀορ. ά.	βοήσαιμι.	βοήσαις.	βοήσαι.
¶ αἰολικῶς. βοήσεια. καὶ ἀττικῶς		βοήσειας.	βοήσειε.
		βοήσαιτον.	βοησαίτην.
	βοήσαιμεν.	βοήσαιτε.	βοήσαιεν.
¶ καὶ ἀττικῶς.			βοήσειαν.
¶ μελ. ά.	βοήσοιμι.	βοήσοις.	βοήσοι.
		βοήσοιτον.	βοησοίτην.
	βοήσοιμεν.	βοήσοιτε.	βοήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

¶ ἐνεστὼσ	ἐὰν βοάω. ῶ.	βοάῃς. ᾷς.	βοάῃ. βοᾷ.
		βοάητον. ᾶτον.	βοάητον. ᾶτον.

βοάωμεν· ῶμεν. βοάητε· ᾶτε. βοάωσι· ῶσι.

¶ παρακ'. ἐὰν βεβοήκω. βεβοήκῃς. βεβοήκῃ.
ὑπερσ'. βεβοήκητον. βεβοήκητον.
βεβοήκωμεν. βεβοήκητε. βεβοήκωσι.

¶ ἀόρ. α'. ἐὰν βοήσω. βοήσῃς. βοήσῃ.
βοήσητον. βοήσητον.
βοήσωμεν. βοήσητε. βοήσωσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατ'. βοᾶν. fita tertia persona præteriti impfecti secū dú ueteres grāmaticos, ut ἐβόαε. ἐβόα. βοᾶν. nec subscribitur ι utdictum est. καὶ διδάσκειν ὡς βοῆν. sicut πεινῆν.

¶ παρακ' καὶ ὑπερσ'. βεβοηκέναι. ¶ ἀόρ. α'. βοῆσαι. ¶ μέλλ. α'. βοήσειν.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατ'. Ὁ βοάων. ῶν. ἡ βοάουσα. ῶσα. τὸ βοάον. ῶν.
παρακ' ὑπερσ'. Ὁ βεβοηκώς. ἡ βεβοηκυῖα. τὸ βεβοηκός.
¶ ἀόρ. α'. Ὁ βοήσας. ἡ βοήσασα. τὸ βοῆσαν.
¶ μέλλ. α'. Ὁ βοήσων. ἡ βοήσουσα. τὸ βοῆσον.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά

¶ ἐνεστὼς Βοάομαι. ῶμαι. βοάῃ. ᾷ. βοάεται. ᾶται.
βοαόμεθον. ώμεθον. βοάεσθον. ᾶσθον. βοάεσθον ᾶσθον.
βοαόμεθα. ώμεθα. βοάεσθε. ᾶσθε. βοάονται. ῶνται.

¶ παρατατ'. ἐβοαόμην. ώμην. ἐβοάου. ῶ. ἐβοάετο. ᾶτο.
ἐβοαόμεθον. ώμεθον. ἐβοάεσθον. ᾶσθον. ἐβοαέσθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα. ώμεθα. ἐβοάεσθε. ᾶσθε. ἐβοάοντο. ῶντο.

¶ παρακ'. βεβόημαι. βεβόησαι. βεβόηται.
βεβοήμεθον. βεβόησθον. βεβόησθον.

¶ παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ βεβοημένος.	ἡ βεβοημένη.	τὸ βεβοημένον.
ὑπερσ.	ἐβεβοήμην.	ἐβεβόησο.	ἐβεβόητο
	ἐβεβοήμεθον.	ἐβεβόησθον.	ἐβεβοήσθην.
	ἐβεβοήμεθα.	ἐβεβόησθε.	ἐβεβόηντο.
¶ ἀόρ. α.	ἐβοήθην.	ἐβοήθης.	ἐβοήθη.
		ἐβοήθητον.	ἐβοηθήτην.
	ἐβοήθημεν.	ἐβοήθητε.	ἐβοήθησαν.
¶ μελλ. α.	βοηθήσομαι	βοηθήσῃ.	βοηθήσεται.
	βοηθησόμεθον.	βοηθήσεσθον.	βοηθήσεσθον.
	βοηθησόμεθα.	βοηθήσεσθε.	βοηθήσονται.
¶ μετ. μέλ.	βεβοήσομαι.	βεβοήσῃ.	βεβοήσεται.
	βεβοησόμεθον.	βεβοήσεσθον.	βεβοήσεσθον.
	βεβοησόμεθα.	βεβοήσεσθε.	βεβοήσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

¶ ἐνεστὼς κ. π.	βοάου. ῶ.	βοαέσθω. άσθω.
δυϊκ.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοαέσθων. άσθων.
	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοαέσθωσαν. άσθωσαν.
¶ παρακ. καὶ	βεβόησο.	βεβοήσθω.
ὑπερσ.	βεβόησθον.	βεβοήσθων.
	βεβόησθε.	βεβοήσθωσαν.
¶ ἀόρ. α.	βοήθητι.	βοηθήτω.
	βοήθητον.	βοηθήτων.
	βοήθητε.	βοηθήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

¶ ἐνεστὼς	Βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. ῷο.	βοάοιτο. ῷτο.
¶ δυϊκ.	βοαοίμεθον. ῴμεθον.	βοάοισθον. ῷσθον.	βοαοίσθην. ῴσθην.
	βοαοίμεθα. ῴμεθα.	βοάοισθε. ῷσθε	βοάοιντο. ῷντο.

¶ παρακ. καὶ ὑπερ. βεβοήμην. βεβοῇο. βεβοῇτο.
βεβοήμεθον. βεβοῇσθον. βεβοήσθην.
ὑπερ. βεβοήμεθα. βεβοῇσθε. βεβοῇντο.
¶ ἀορ. α. βοηθείην. βοηθείης. βοηθείη.
βοηθείητον. βοηθειήτην.
βοηθείημεν. βοηθείητε. βοηθείησαν.
¶ μέλ. α. βοηθησοίμην. βοηθήσοιο. βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον. βοηθήσοισθον. βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα. βοηθήσοισθε. βοηθήσοιντο.
¶ μετ᾽ ὀλ. μέλ. βεβοησοίμην. βεβοήσοιο. βεβοήσοιτο.
βεβοησοίμεθον. βεβοήσοισθον. βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα. βεβοήσοισθε. βεβοήσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά.

¶ ἐνεστὼς ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι. βοάῃ. ᾷ. βοάηται. ᾶται.
¶ παρατ. βοαώμεθον. ώμεθον. βοάησθον. ᾶσθον. βοάησθον. ᾶσθον.
βοαώμεθα. ώμεθα. βοάησθε. ᾶσθε. βοάωνται. ῶνται.
¶ παρακ. ἐὰν βεβοῶμαι. βεβοῇ. βεβοῆται.
ὑπερ. βεβοώμεθον. βεβοῆσθον. βεβοῆσθον.
βεβοώμεθα. βεβοῆσθε. βεβοῶνται.
¶ ἀορ. α. ἐὰν βοηθῶ. βοηθῇς. βοηθῇ.
βοηθῆτον. βοηθῆτον.
βοηθῶμεν. βοηθῆτε. βοηθῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ. βοάεσθαι. ᾶσθαι. παρακ. καὶ ὑπερ. βεβοῆσθαι. ἀορ. α. βοηθῆναι. μέλ. α. βοηθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. μέλ. βεβοήσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

¶ ἐνεστὼς ὁ βοαόμενος. ώμενος. ἡ βοαομένη. ωμένη. τὸ βοαόμενον. ώμενον.

¶ ἀό.	ὁ βοηθείς	ἡ βοηθεῖσα.	τὸ βοηθέν.
¶ μελ. α.	ὁ βοηθησόμενος.	ἡ βοηθησομένη.	τὸ βοηθησόμενον.
¶ μετ. μελ.	ὁ βεβοησόμενος.	ἡ βεβοησομένη.	τὸ βεβοησόμενον.

¶ Ὁριστικὰ μέσα.

¶ ἐνεστὼς	βοάομαι. ῶμαι.	βοάῃ. ᾷ.	βοάεται. ᾶται.
	βοαόμεθον. ώμεθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοάεσθον. ᾶσθον.
	βοαόμεθα. ώμεθα.	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοάονται. ῶνται.
¶ παρατ.	ἐβοαόμην. ώμην.	ἐβοάου. ῶ.	ἐβοάετο. ᾶτο.
	ἐβοαόμεθον. ώμεθον.	ἐβοάεσθον. ᾶσθον.	ἐβοαέσθην. άσθην.
	ἐβοαόμεθα. ώμεθα.	ἐβοάεσθε. ᾶσθε.	ἐβοάοντο. ῶντο.
¶ ἀό. α.	ἐβοησάμην.	ἐβοήσω.	ἐβοήσατο.
	ἐβοησάμεθον.	ἐβοήσασθον.	ἐβοησάσθην.
	ἐβοήσαμεθα.	ἐβοήσασθε.	ἐβοήσαντο.
¶ μελ. α.	βοήσομαι.	βοήσῃ.	βοήσεται.
	βοησόμεθον.	βοήσεσθον.	βοήσεσθον.
	βοησόμεθα.	βοήσεσθε.	βοήσονται.

¶ Προστακτικὰ μέσα.

¶ ἐνεστώς.	βοάου. ῶ.	βοαέσθω. άσθω.
¶ παρατ.	βοάεσθον. ᾶσθον.	βοαέσθων. άσθων.
	βοάεσθε. ᾶσθε.	βοαέσθωσαν. άσθωσαν.
¶ ἀό. α.	βόησαι.	βοησάσθω.
	βοήσασθον.	βοησάσθων.
	βοήσασθε.	βοησάσθωσαν.

¶ Εὐκτικὰ μέσα.

¶ ἐνεστώς.	βοαοίμην. ῴμην.	βοάοιο. ῷο	βοάοιτο. ῷτο.
¶ παρατ.	βοαοίμεθον. ῴμεθον.	βοάοισθον. ῷσθον.	βοαοίσθην. ῴσθην.
	βοαοίμεθα. ῴμεθα.	βοάοισθε. ῷσθε.	βοάοιντο. ῷντο.

¶ ἀό. α.

☙ ἀορ. α. βοησαίμην. βοήσαιο. βοήσαιτο.
βοησαίμεθον. βοήσαισθον. βοησαίσθην.
βοησαίμεθα. βοήσεσθε. βοήσαιντο.
☙ μελ. α. βοησοίμην. βοήσοιο. βοήσοιτο.
βοησοίμεθον. βοήσοισθον. βοησοίσθην.
βοησοίμεθα. βοήσοισθε. βοήσοιντο.

☙ Ὑποτακτικὰ μέσα.

☙ ἐνεστὼς ἐὰν βοάωμαι. ῶμαι. βοάῃ. ᾷ. βοάηται. ᾶται.
☙ παρατ. βοαώμεθον. ώμεθον. βοάησθον. ᾶσθον. βοάησθον. ᾶσθον.
βοαώμεθα. ώμεθα. βοάησθε. ᾶσθε. βοάωνται. ῶνται.
☙ ἀορ. α. ἐὰν βοήσωμαι. βοήσῃ. βοήσηται.
βοησώμεθον. βοήσησθον. βοήσησθον.
βοησώμεθα. βοήσησθε. βοήσωνται.

☙ Ἀπαρέμφατα μέσα.

☙ ἐνεστὼς καὶ παρατ. βοάεσθαι. ᾶσθαι. ἀορ. α. βοήσασθαι. μελ. α. βοήσεσθαι.

☙ Μετοχαὶ μέσαι.

☙ ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ βοαόμενος. ώμενος. ἡ βοαομένη. ωμένη. τὸ βοαόμενον. ώμενον.
☙ ἀορ. α. ὁ βοησάμενος. ἡ βοησαμένη. τὸ βοησάμενον.
☙ μελ. α. ὁ βοησόμενος. ἡ βοησομένη. τὸ βοησόμενον.

☙ Τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων.

Tertia cõiugatio circunflexorũ a uerbis ſextæ cõiugationis barytonorũ i ōω deſinẽtibus p ſynæreſim fit, ut χρυσόω. χρυσῶ. ἀργυρόω ἀργυρῶ. quorum ſecũda & tertia perſona in οι diphthungũ deſinũt ut χρυσοῖς χρυσοῖ. ἀργυροῖς ἀργυροῖ. In futuro uero an

te σῶ ut plurimũ hẽt ω̄ magnũ. cognoscitur aũt sic. Nã quãdocunq; uerbũ habet nomen p̃iacens a quo deriuatur, tunc futurũ habet ω̄ magnũ ĩ penultima, ut χρυσὸς, χρυσόω χρυσῶ χρυσώσω. ἄργυρος ἀργυρόω ἀργυρῶ ἀργυρώσω. γύψος γυψόω γυψῶ γυψώσω. χεὶρ χειρόω χειρῶ χειρώσω. πῦρ πυρόω πυρῶ πυρώσω. στέφανος στεφανόω στεφανῶ στεφανώσω. ὀρθὸς ὀρθόω ὀρθῶ ὀρθώσω. στρεβλὸς στρεβλόω στρεβλῶ στρεβλώσω. κακὸς κακόω κακῶ κακώσω. ταπεινὸς ταπεινόω ταπεινῶ ταπεινώσω. et alia Cum autem uerbum nullum habet nomẽ a quo deriuetur, tunc futurũ habet in penultima ō paruũ ut ὀμόω ὀμῶ ὀμόσω. ἀρόω ἀρῶ ἀρόσω. ὀνόω ὀνῶ ὀνόσω. & cætera quæ pauca sũt numero. Synæreses autem huius tertiæ coniugationis quæ semper ex ō & sequente uocali fiũt hæ sunt οω, ω. οει, οι. οε, ου. οο, ου. οου, ου. οοι, οι. οῃ, οι. οη, οι. οη, ου. ω. Quo in loco aduertendũ est ꝙ ubicunque post ō quæ est formatiua litera huius cõiugationis sequitur ω μέγα, fit synæresis in idẽ ω̄, ut χρυσόω χρυσῶ. Vbi uero sequitur ε̄ aut ō aut οῡ, in οῡ diphthongum fit synæresis, ut χρυσόετον, οῦτον. χρυσόομεν χρυσοῦμεν χρυσόουσι χρυσοῦσι Sed ubi sequitur ἰῶτα ĩ diphthõgo siue εῑ, siue οῑ, siue ῃ̄, semp fit synæresis in οῑ in omnibus modis tã actiuorũ quam passiuorum & hoc ut seruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας hoc est ὀμικρὸν, ut χρυσόεις χρυσοῖς, χρυσόοιμι χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς χρυσοῖς. Si uero sequitur η̄ monophthongus, hoc est sine ἰῶτα sicuti est in secunda & tertia persona dualis numeri, & secunda pluralis sub-

iunctiui modi tam actini q̃ passiui, quæstio ē quomo do facienda sit synæresis, quia in nōnullis per η hæ per sonæ repiuntur scriptæ ἐὰν χρυσόηγον. ἐὰν χρυσόητε. Emanuel chrysolura asserit synæresim fieri omnino in οι diphthongum, ut etiam in his seruetur ὀμικρὸν formatiua litera ἐὰν χρυσόηγον χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόητε. χρυσοῖτε. & sic ĩ passiuis ἐὰν χρυσόηθον χρυσοῖθην et cætera. Alii sentiūt synæresim fieri ĩ ὠμέγα nitūturq; probare eã ita faciendam esse auctoritate Theodori gazæ qui in secundo τῶν εἰς τέσσαρα dicit ἐπομένου δὲ τοῦ η εἰς ω, ἢ εἰς ου τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται χρυσῶται, ἢ χρυσοῦται.

¶ Sic etiam ĩ his asserunt Theodorum uoluisse synæresin in ω fieri ἐὰν χρυσόητον χρυσῶτον. ἐὰν χρυσόητε χρυσῶτε. ἐὰν χρυσόηθον χρυσῶθον. Quem & ipse sequar, cum potissimum nullum adhuc exemplum in contrarium inuenerim. In tertia persona singularis numeri subiūctiui passiui Irenæus quoq; qui de atticorum cōsuetudine scripsit affirmat synæresin in ω μέγα fieri ἀττικῶς. ἐὰν στεφανόηται στεφανῶται. ἐὰν πτόηται. πτῶται.

χρυσόω ι ε ο | η—ου ω | ε ο > ου | ω—ω

Si sequitur ι in quacunque diph. fiet semp synæresis in οι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς	Χρυσόω·ῶ.	χρυσόεις·οῖς.	χρυσόει·οῖ.
		χρυσόετον·οῦτον.	χρυσόετον·οῦτον.
	χρυσόομεν·οῦμεν.	χρυσόετε·οῦτε.	χρυσόουσι·οῦσι.
Παρατατ.	ἐχρύσοον·ουν.	ἐχρύσοες·ους.	ἐχρύσοε·ου.
		ἐχρυσόετον·οῦτον.	ἐχρυσοέτην·ούτην.
	ἐχρυσόομεν·οῦμεν.	ἐχρυσόετε·οῦτε.	ἐχρύσοον·ουν.
Παρακ.	κεχρύσωκα.	κεχρύσωκας.	κεχρύσωκε.
		κεχρυσώκατον.	κεχρυσώκατον.
	κεχρυσώκαμεν.	κεχρυσώκατε.	κεχρυσώκασι.
Ὑπερσ.	ἐκεχρυσώκειν.	ἐκεχρυσώκεις.	ἐκεχρυσώκει.
		ἐκεχρυσώκειτον.	ἐκεχρυσωκείτην.
	ἐκεχρυσώκειμεν.	ἐκεχρυσώκειτε.	ἐκεχρυσώκεισαν.
Ἀόρ. α'.	ἐχρύσωσα.	ἐχρύσωσας.	ἐχρύσωσε.
		ἐχρυσώσατον.	ἐχρυσωσάτην.
	ἐχρυσώσαμεν.	ἐχρυσώσατε.	ἐχρύσωσαν.
Μέλ. α'.	χρυσώσω.	χρυσώσεις.	χρυσώσει.
		χρυσώσετον.	χρυσώσετον.
	χρυσώσομεν.	χρυσώσετε.	χρυσώσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστὼς	χρύσοε·ου.	χρυσοέτω·ούτω.
καὶ παρατατ.	χρυσόετον·οῦτον	χρυσοέτων·ούτων.
	χρυσόετε·οῦτε.	χρυσοέτωσαν·ούτωσαν.
Παρακ. καὶ	κεχρύσωκε.	κεχρυσωκέτω.
ὑπερσ.	κεχρυσώκετον.	κεχρυσωκέτων.
	κεχρυσώκετε.	κεχρυσωκέτωσαν.
Ἀόρ. α'.	χρύσωσον.	χρυσωσάτω.

χρυσώσατον.

χρυσωσάτων. χρυσωσάτων.
χρυσώσατε. χρυσωσάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	Χρυσόοιμι. οῖμι.	χρυσόοις. οῖς.	χρυσόοι. οῖ.
		χρυσόοιτον. οῖτον.	χρυσοοίτην. οίτην.
	χρυσόοιμεν. οῖμεν.	χρυσόοιτε. οῖτε.	χρυσόοιεν. οῖεν.
αἰολικῶς.	χρυσοίην.	χρυσοίης.	χρυσοίη.
		χρυσοίητον.	χρυσοιήτην.
	χρυσοίημεν.	χρυσοίητε.	χρυσοίησαν.
συνεπτικῶς.	χρυσῴην.	χρυσῴης.	χρυσῴη.
		χρυσῴητον.	χρυσῳήτην.
	χρυσῴημεν.	χρυσῴητε.	χρυσῴησαν.
παρ. καὶ ὑπερ.	κεχρυσώκοιμι.	κεχρυσώκοις.	κεχρυσώκοι.
		κεχρυσώκοιτον.	κεχρυσωκοίτην.
	κεχρυσώκοιμεν.	κεχρυσώκοιτε.	κεχρυσώκοιεν.
ἀόρ. α.	χρυσώσαιμι.	χρυσώσαις.	χρυσώσαι.
ἢ αἰολικῶς.	χρυσώσεια.		
ἢ ἀττικῶς.		χρυσώσειας.	χρυσώσειε.
		χρυσώσαιτον.	χρυσωσαίτην.
	χρυσώσαιμεν.	χρυσώσαιτε.	χρυσώσαιεν.
καὶ ἀττικῶς.			χρυσώσειαν.
μέλ. α.	χρυσώσοιμι.	χρυσώσοις.	χρυσώσοι.
		χρυσώσοιτον.	χρυσωσοίτην.
	χρυσώσοιμεν.	χρυσώσοιτε.	χρυσώσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	Ἐὰν χρυσόω. ῶ.	χρυσόῃς. οῖς.	χρυσόῃ. οῖ.
		χρυσόητον. οῖτον.	χρυσόητον. οῖτον.

χρυσόωμεν, ῶμεν. χρυσόητε, ῶτε. χρυσόωσι, ῶσι.

ℭ παρακ. ἐὰν κεχρυσώκω. κεχρυσώκῃς. κεχρυσώκῃ.

καὶ ὑπερσ. κεχρυσώκητον. κεχρυσώκητον.

κεχρυσώκωμεν. κεχρυσώκητε. κεχρυσώκωσι.

ℭ ἀόρ. α. ἐὰν χρυσώσω. χρυσώσῃς. χρυσώσῃ.

χρυσώσητον. χρυσώσητον.

χρυσώσωμεν. χρυσώσητε. χρυσώσωσι.

ℭ Ἀπαρέμφατα. ἐνεργητικά.

ℭ ἐνεστὼς καὶ παρατ. χρυσοῦν fit a tertia psona præteriti impfe cti ἐχρύσοε ἐχρύσου, χρυσοῦν. παρακ. καὶ ὑπερσ. κεχρυσωκέναι. ἀόρ. α. χρυσῶσαι. μέλλ. α. χρυσώσειν. ℭ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ℭ ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ χρυσόων. ῶν. ἡ χρυσόουσα. οῦσα. τὸ χρυσόον. οῦν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ κεχρυσωκώς. ἡ κεχρυσωκυῖα. τὸ κεχρυσωκός.

ℭ ἀόρ. α. ὁ χρυσώσας. ἡ χρυσώσασα. τὸ χρυσῶσαν.

ℭ μέλλ. α. ὁ χρυσώσων. ἡ χρυσώσουσα. τὸ χρυσῶσον.

ℭ Ὁριστικὰ παθητικά.

ℭ ἐνεστὼς χρυσόομαι. οῦμαι. χρυσόῃ. οῖ. χρυσόεται. οῦται.

χρυσοόμεθον. ούμεθον. χρυσόεσθον. οῦσθον. χρυσόεσθον. οῦσθον.

χρυσοόμεθα. ούμεθα. χρυσόεσθε. οῦσθε. χρυσόονται. οῦνται.

ℭ παρατ. ἐχρυσοόμην. ούμην. ἐχρυσόου. οῦ. ἐχρυσόετο. οῦτο.

ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον. ἐχρυσοέσθον. οῦσθον. ἐχρυσοέσθην. ούσθην.

ἐχρυσοόμεθα. ούμεθα. ἐχρυσόεσθε. οῦσθε. ἐχρυσόοντο. οῦντο.

παρακ. κεχρύσωμαι. κεχρύσωσαι. κεχρύσωται.

κεχρυσώμεθον. κεχρύσωσθον. κεχρύσωσθον.

κεχρυσώμεθα. κεχρύσωσθε. κεχρύσωνται. καὶ ἰωνικῶς κε-

ℭ ὑπερσ. ἐκεχρυσώμην. ἐκεχρύσωσο. ἐκεχρύσωτο. (χρυσόαται.

ἐκεχρυσώμεθον. ἐκεχρύσωσθον. ἐκεχρυσώσθην.

ἐκεχρυσώμεθα. ἐκεχρύσωσθε. ἐκεχρύσωντο. καὶ ἰωνικῶς. ἐκεχρυ

¶ Ἀόριστος α΄. ἐχρυσώθην. ἐχρυσώθης. ἐχρυσώθη. (σώατο.
ἐχρυσώθητον. ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν. ἐχρυσώθητε. ἐχρυσώθησαν.

¶ Μέλλων α΄. χρυσωθήσομαι. χρυσωθήσῃ. χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον. χρυσωθήσεσθον. χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα. χρυσωθήσεσθε. χρυσωθήσονται.

¶ Μετ' ὀλίγον μέλλων. κεχρυσώσομαι. κεχρυσώσῃ. κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον. κεχρυσώσεσθον. κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα. κεχρυσώσεσθε. κεχρυσώσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

¶ Ἐνεστὼς χρυσόου. οῦ. χρυσοέσθω. ούσθω.
καὶ παρατατικός. χρυσόεσθον. οῦσθον. χρυσοέσθων. ούσθων.
χρυσόεσθε. οῦσθε. χρυσοέσθωσαν. ούσθωσαν.

¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. κεχρύσωσο. κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθον. κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε. κεχρυσώσθωσαν.

¶ Ἀόριστος α΄. χρυσώθητι. χρυσωθήτω.
χρυσώθητον. χρυσωθήτων.
χρυσώθητε. χρυσωθήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

¶ Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. χρυσοοίμην. οίμην. χρυσόοιο. οῖο. χρυσόοιτο. οῖτο.
χρυσοοίμεθον. οίμεθον. χρυσόοισθον. οῖσθον. χρυσοοίσθην. οίσθην.
χρυσοοίμεθα. οίμεθα. χρυσόοισθε. οῖσθε. χρυσόοιντο. οῖντο.

¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. κεχρυσῴμην. κεχρυσῷο. κεχρυσῷτο.
κεχρυσῴμεθον. κεχρυσῶσθον. κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα. κεχρυσῷσθε. κεχρυσῷντο.

Ἀό α	χρυσωθείην.	χρυσωθείης.	χρυσωθείη.
		χρυσωθείητον.	χρυσωθειήτην.
	χρυσωθείημεν.	χρυσωθείητε.	χρυσωθείησαν.
Μέλ α.	χρυσωθησοίμην.	χρυσωθήσοιο.	χρυσωθήσοιτο.
	χρυσωθησοίμεθον.	χρυσωθήσοισθον.	χρυσωθησοίσθην.
	χρυσωθησοίμεθα.	χρυσωθήσοισθε.	χρυσωθήσοιντο.
μετ' ὀλίγον μέλ.	κεχρυσωσοίμην.	κεχρυσώσοιο.	κεχρυσώσοιτο.
	κεχρυσωσοίμεθον.	κεχρυσώσοισθον.	κεχρυσωσοίσθην.
	κεχρυσωσοίμεθα.	κεχρυσώσοισθε.	κεχρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ.	Ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι.	χρυσόῃ. οῖ.	χρυσόηται, ῶται.
	χρυσοώμεθον ώμεθον	χρυσόησθον. ῶσθον	χρυσόησθον. ῶσθον.
	χρυσοώμεθα. ώμεθα.	χρυσόησθε. ῶσθε.	χρυσόωνται. ῶνται.
παρακ. καὶ ὑπερσυντ.	ἐὰν κεχρυσῶμαι.	κεχρυσῷ.	κεχρυσῆται.
	κεχρυσώμεθον.	κεχρυσῆσθον.	κεχρυσῆσθον.
	κεχρυσώμεθα.	κεχρυσῆσθε.	κεχρυσῶνται.
Ἀό α.	ἐὰν χρυσωθῶ.	χρυσωθῇς.	χρυσωθῇ.
		χρυσωθῆτον.	χρυσωθῆτον.
	χρυσωθῶμεν.	χρυσωθῆτε.	χρυσωθῶσι.

Ic aduertendum est ꝙ secunda ꝑsona præteriti ꝑfecti per ω magnū scribenda est secundū grámaticorum præceptionem licet in plerisq; codicibus ꝑ η inueniatur quorum uerba hæc sunt τὸ δεύτερον ἐὰν κεχρυσῶ, καὶ οὐ διαλεγεῖναι ἐὰν κεχρυσώῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικὸν γένηται. ἀλλ' ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς δεύτερον παθητικὸν γίνεται.

hoc est secunda persona ἐὰν κεχρυσῶ & debebat esse, ἐὰν κεχρυσώκῃς. ut a tertia actiui secunda passiui fiat. at in circunflexis, & terminatis in μι. tertia persona præteriti actiui per apocopen extremæ syllabæ secunda passiui fit. ἐὰν πεποιήκῃς, ἐὰν πεποιῶμαι. πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃς. ἐὰν βεβοῶμαι. βεβοῇ. sic ἐὰν κεχρυσώκῃς. ἐὰν κεχρυσῶμαι. κεχρυσῷ.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. χρυσόεσθαι. οῦσθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. κεχρυσῶσθαι.
Ἀόριστος α. χρυσωθῆναι. μέλλων α. χρυσωθήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων. κεχρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.

Ἐνεστὼς ὁ χρυσοόμενος. ούμενος. ἡ χρυσοομένη. ουμένη. τὸ χρυσοόμενον. ούμενον.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ὁ κεχρυσωμένος. ἡ κεχρυσωμένη. τὸ κεχρυσωμένον.
Ἀόριστος α. ὁ χρυσωθείς. ἡ χρυσωθεῖσα. τὸ χρυσωθέν.
Μέλλων α. ὁ χρυσωθησόμενος. ἡ χρυσωθησομένη. τὸ χρυσωθησόμενον.
Μετ' ὀλίγον μέλλων ὁ κεχρυσωσόμενος. ἡ κεχρυσωσομένη. τὸ κεχρυσωσόμενον.

Ὁριστικὰ μέσα.

Ἐνεστὼς	χρυσόομαι. οῦμαι.	χρυσόῃ. οῖ.	χρυσόεται. οῦται.
	χρυσοόμεθον. ούμεθον.	χρυσόεσθον. οῦσθον.	χρυσόεσθον. οῦσθον.
	χρυσοόμεθα. ούμεθα.	χρυσόεσθε. οῦσθε.	χρυσόονται. οῦνται
Παρατατικός	ἐχρυσοόμην. ούμην.	ἐχρυσόου. οῦ.	ἐχρυσόετο. οῦτο.
	ἐχρυσοόμεθον. ούμεθον	ἐχρυσόεσθον. οῦσθον	ἐχρυσοέσθην. ούσθην
	ἐχρυσοόμεθα. ούμεθα.	ἐχρυσόεσθε. οῦσθε.	ἐχρυσόοντο. οῦντο.
Ἀόριστος α.	ἐχρυσωσάμην.	ἐχρυσώσω.	ἐχρυσώσατο.
	ἐχρυσωσάμεθον.	ἐχρυσώσασθον.	ἐχρυσωσάσθην.
	ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε.	ἐχρυσώσαντο.
Μέλλων α.	χρυσώσομαι.	χρυσώσῃ.	χρυσώσεται.

χρυσωσόμεθον. χρυσώσεσθον. χρυσώσεσθον.
χρυσωσόμεθα. χρυσώσεσθε. χρυσώσονται.

Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. χρυσόου. οῦ. χρυσοέσθω. ούσθω.
χρυσόεσθον. οῦσθον. χρυσοέσθων. ούσθων.
χρυσόεσθε. οῦσθε. χρυσοέσθωσαν. ούσθωσαν.
ἀόριστος α′. χρύσωσαι. χρυσωσάσθω.
χρυσώσασθον. χρυσωσάσθων.
χρυσώσασθε. χρυσωσάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. χρυσοοίμην. οίμην. χρυσόοιο. οῖο. χρυσόοιτο. οῖτο.
χρυσοοίμεθον. οίμεθον. χρυσόοισθον. οῖσθον. χρυσοοίσθην. οίσθην.
χρυσοοίμεθα. οίμεθα. χρυσόοισθε. οῖσθε. χρυσόοιντο. οῖντο.
ἀόριστος α′. χρυσωσαίμην. χρυσώσαιο. χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον. χρυσώσαισθον. χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα. χρυσώσαισθε. χρυσώσαιντο.
μέλλων α′. χρυσωσοίμην. χρυσώσοιο. χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον. χρυσώσοισθον. χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα. χρυσώσοισθε. χρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἐὰν χρυσόωμαι. ῶμαι. χρυσόῃ. οῖ. χρυσόηται. ῶται.
χρυσοώμεθον. ώμεθον. χρυσόησθον. ῶσθον. χρυσόησθον. ῶσθον.
χρυσοώμεθα. ώμεθα. χρυσόησθε. ῶσθε. χρυσόωνται. ῶνται.
ἀόριστος α′. Ἐὰν χρυσώσωμαι. χρυσώσῃ. χρυσώσηται.
χρυσωσώμεθον. χρυσώσησθον. χρυσώσησθον.
χρυσωσώμεθα. χρυσώσησθε. χρυσώσωνται.

¶ Ἀπαρέμφατα. μέσα.

¶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικοῦ. χρυσόεσθαι. οῦσθαι. ἀορίστου α. χρυσώσασθαι. μέλλοντος α. χρυσώσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς ὁ χρυσοόμενος. οὐμενος. ἡ χρυσοομένη. ουμένη. τὸ χρυσοόμενον καὶ παρατατικοῦ. ούμενον.

¶ ἀορίστου α. ὁ χρυσωσάμενος. ἡ χρυσωσαμένη. τὸ χρυσωσάμενον

¶ μέλλοντος α. ὁ χρυσωσόμενος. ἡ χρυσωσομένη. τὸ χρυσωσόμενον.

¶ Τέλος τῶν περισπωμένων.

ῥημάτων.

¶ Περὶ τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Erba in μι desinentia fiunt a uerbis sextæ con
u
iugatiōis barytonorum ab iis potissimū quæ synæresim patiuntur. sunt autem horum coniugationes quatuor.

¶ Prima igitur coniugatio fit a uerbis barytonis circunflexorum primæ coniugationis, a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet η. i passiui autem penultima, ε. ut τιθέω. τιθῶ. τίθημι. passiuum τίθεμαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστώς. ¶ Τίθημι. τίθης. τίθησι. ¶ Δυικά. τίθετον. τίθετον.

¶ Πληθυντικὰ τίθεμεν. τίθετε. τιθεῖσι. καὶ ἰωνικῶς. τιθέα

παρατατικοῦ. ¶ Ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. ἐτίθετον. ἐτιθέτην. ἐτίθεμεν. ἐτίθετε. ἐτίθεσαν.

παρακειμένου. ¶ Τέθεικα. τέθεικας. τέθεικε. τεθείκατον. τεθείκατον. τεθείκαμεν. τεθείκατε. τεθείκασι.

ὑπερσ'. ¶ Ἐτεθείκειν. ἐτεθείκεις. ἐτεθείκει. ἐτεθείκειτον. ἐτεθεικείτην. ἐτεθείκειμεν. ἐτεθείκειτε. ἐτεθείκεισαν.

ἀόρ. α'. ¶ Ἔθηκα. ἔθηκας. ἔθηκε. ἐθήκατον. ἐθηκάτην. ἐθήκαμεν. ἐθήκατε. ἔθηκαν.

ἀόρ. β'. ¶ Ἔθην. ἔθης. ἔθη. ἔθετον. ἐθέτην. ἔθεμεν. ἔθετε. ἔθεσαν.

μέλ. α'. ¶ Θήσω. θήσεις. θήσει. θήσετον. θήσετον. θήσομεν. θήσετε. θήσουσι.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ'. ¶ Τίθετι. τιθέτω. ¶ Δυϊκά. τίθετον. τιθέτων. ¶ Πληθυντικά. τίθετε. τιθέτωσαν.

παρακ' καὶ ὑπερσ'. ¶ Τέθεικε. τεθεικέτω. τεθείκετον. τεθεικέτων. τεθείκετε. τεθεικέτωσαν.

ἀόρ. β'. ¶ Θέτι. ἢ θές. θέτω. θέτον. θέτων. θέτε. θέτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ'. ¶ Τιθείην. τιθείης. τιθείη. ¶ Δυϊκὰ τιθείητον. τιθειήτην. ¶ Πληθυντικὰ τιθείημεν. τιθείητε. τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν.

παρακ' καὶ ὑπερσ'. ¶ Τεθείκοιμι. τεθείκοις. τεθείκοι. τεθείκοιτον. τεθεικοίτην. τεθείκοιμεν. τεθείκοιτε. τεθείκοιεν.

ἀόρ. β'. θείην. θείης. θείη. θείητον. θειήτην. θείημεν. θείητε. θείησαν. καὶ θεῖεν.

μέλ. α'. ¶ Θήσοιμι. θήσοις. θήσοι. θήσοιτον. θησοίτην. θήσοιμεν. θήσοιτε. θήσοιεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ'. ¶ Ἐὰν τιθῶ. τιθῇς. τιθῇ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τιθῆτον. τιθῆτον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν τιθῶμεν. τιθῆτε. τιθῶσι.

παρακ' καὶ ὑπερσ'. ἐὰν τεθείκω. τεθείκῃς. τεθείκῃ. ἐὰν τεθείκητον. τεθείκητον.

τεθείκητον. ἐὰν τεθείκωμεν. τεθείκητε. τεθείκωσι.

¶ ἀόρ. β΄. ἐὰν θῶ. θῇς. θῇ. ἐὰν θῆτον. θῆτον. ἐὰν θῶμεν. θῆτε. θῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Τιθέναι. παρακ. καὶ ὑπερσ. τεθεικέναι. ἀόρ. β΄. θεῖναι.
μέλλ. α΄. θήσειν. ¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ὁ τιθείς. τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα. τῆς τιθείσης. τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ὁ τεθεικώς. τοῦ τεθεικότος. ἡ τεθεικυῖα. τῆς τεθεικυίας. τὸ τεθεικός. τοῦ τεθεικότος.

ἀόρ. β΄. ¶ Ὁ θείς. τοῦ θέντος. ἡ θεῖσα. τῆς θείσης. τὸ θέν. τοῦ θέντος.

μέλλ. α΄. ¶ Ὁ θήσων. τοῦ θήσοντος. ἡ θήσουσα. τῆς θησούσης. τὸ θῆσον. τοῦ θήσοντος.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστώς. ¶ Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. ¶ Δυϊκὰ τιθέμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον. ¶ Πληθυντικὰ τιθέμεθα. τίθεσθε. τίθενται.

παρατ. ¶ Ἐτιθέμην. ἐτίθεσο. ἐτίθετο. ἐτιθέμεθον. ἐτίθεσθον. ἐτιθέσθην. ἐτιθέμεθα. ἐτίθεσθε. ἐτίθεντο.

παρακ. ¶ Τέθειμαι. τέθεισαι. τέθειται. τεθείμεθον. τέθεισθον. τέθεισθον. τεθείμεθα. τέθεισθε. τέθεινται.

ὑπερσ. ¶ Ἐτεθείμην. ἐτέθεισο. ἐτέθειτο. ἐτεθείμεθον. ἐτέθεισθον. ἐτεθείσθην. ἐτεθείμεθα. ἐτέθεισθε. ἐτέθειντο.

ἀόρ. α΄ ¶ Ἐτέθην. ἐτέθης. ἐτέθη. ἐτέθητον. ἐτεθήτην. ἐτέθημεν. ἐτέθητε. ἐτέθησαν.

μέλλ. α΄. ¶ Τεθήσομαι. τεθήσῃ. τεθήσεται. τεθησόμεθον. τεθήσεσθον. τεθήσεσθον. τεθησόμεθα. τεθήσεσθε. τεθήσονται.

Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τίθεσο. τιθέσθω. Δυϊκὰ τίθεσθον. τιθέσθων. Πληθυντικὰ τίθεσθε. τιθέσθωσαν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Τέθεισο. τεθείσθω. τέθεισθον. τεθείσθων. τέθεισθε. τεθείσθωσαν.

ἀόριστος α΄. Τέθητι. τεθήτω. τέθητον. τεθήτων. τέθητε. τεθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τιθείμην τιθεῖο τιθεῖτο. Δυϊκὰ τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην. Πληθυντικὰ τιθείμεθα. τιθεῖσθε. τιθεῖντο.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο. τεθείμεθον. τεθεῖσθον. τεθείσθην. τεθείμεθα. τεθεῖσθε. τεθεῖντο.

ἀόριστος α΄. Τεθείην. τεθείης. τεθείη. τεθείητον. τεθειήτην. τεθείημεν. τεθείητε. τεθείησαν.

μέλλων α΄. Τεθησοίμην. τεθήσοιο. τεθήσοιτο. τεθησοίμεθον. τεθήσοισθον. τεθησοίσθην. τεθησοίμεθα. τεθήσοισθε τεθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλων. Τεθεισοίμην. τεθείσοιο. τεθείσοιτο. τεθεισοίμεθον. τεθείσοισθον. τεθεισοίσθην. τεθεισοίμεθα. τεθείσοισθε. τεθείσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. Δυϊκὰ ἐὰν τιθώμεθον. τιθῆσθον. τιθῆσθον. Πληθυντικὰ ἐὰν τιθώμεθα. τιθῆσθε. τιθῶνται.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ἐὰν τεθῶμαι. τεθῇ. τεθῆται. ἐὰν τεθώμεθον. τεθῆσθον. τεθῆσθον. ἐὰν τεθώμεθα. τεθῆσθε. τεθῶνται.

ἀόριστος β΄. Ἐὰν τεθῶ. τεθῇς. τεθῇ. ἐὰν τεθῆτον. τεθῆτον. ἐὰν τεθῶμεν. τεθῆτε. τεθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τίθεσθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. τεθεῖσθαι. ἀόριστος α'. τεθῆναι. μέλλων α'. τεθήσεσθαι. μετὰ μικρὸν μέλλων. τεθείσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. ἡ τιθεμένη. τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον. τοῦ τιθεμένου.

παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος. Ὁ τεθειμένος. τοῦ τεθειμένου. ἡ τεθειμένη. τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον. τοῦ τεθειμένου.

ἀόριστος α'. Ὁ τεθείς. τοῦ τεθέντος. ἡ τεθεῖσα. τῆς τεθείσης. τὸ τὸ τεθέν. τοῦ τεθέντος.

μέλλων α'. Ὁ τεθησόμενος. τοῦ τεθησομένου. ἡ τεθησομένη. τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον. τοῦ τεθησομένου.

μετὰ μικρὸν μέλλων. Ὁ τεθεισόμενος. τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη. τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον. τοῦ τεθεισομένου.

Ὁριστικὰ μέσα.

ἐνεστώς. Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. sicut & passiua

παρατατικός. ἐτιθέμην. ἐτίθεσο. ἐτίθετο.

ἀόριστος β'. Ἐθέμην. ἔθεσο. καὶ ἔθου. ἔθετο. ἐθέμεθον. ἔθεσθον. ἐθέσθην. ἐθέμεθα. ἔθεσθε. ἔθεντο.

μέλλων α', Θήσομαι. θήσῃ. θήσεται. sicut τύψομαι. τύψῃ.

Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τίθεσο. καὶ τίθου. τιθέσθω. τίθεσθον. τιθέσθων. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

ἀόριστος β'. Θέσο. καὶ θοῦ. θέσθω. θέσθον. θέσθων. θέσθε. θέσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο. sicut et passiua.

Ἀορ. α'. ¶ Θείμην. θεῖο. θεῖτο. θείμεθον. θεῖσθον. θείσθην. θεί-
μεθα. θεῖσθε. θεῖντο.

Μέλλ. α'. ¶ Θησοίμην. θήσοιο. θήσοιτο. θησοίμεθον. θήσοισθον. θησοίσθην. θησοίμεθα. θήσοισθε. θήσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἐὰν τιθῶμαι. τιθῇ. τιθῆται. sicut & passiua.

Ἀορ. α'. ¶ Ἐὰν θῶμαι. θῇ. θῆται. ἐὰν θώμεθον. θῆσθον. θῆσθον. ἐὰν θώμεθα. θῆσθε. θῶνται.

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεστὼς, καὶ ¶ Τίθεσθαι. Ἀορ. β'. θέσθαι. Μέλλ. α'. θήσεσθαι.

παρατ'. ¶ Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατ'. ¶ Ὁ τιθέμενος. ἡ τιθεμένη. τὸ τιθέμενον.

Ἀορ. β'. ¶ Ὁ θέμενος. ἡ θεμένη. τὸ θέμενον.

Μέλλ. α'. ¶ Ὁ θησόμενος. ἡ θησομένη. τὸ θησόμενον.

Secunda coniugatio uerborum in μι.

Ecunda coniugatio uerborum in μι fit a uerbis barytonis circunflexorũ secundæ coniugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet η. In passiui autem penultima, α. ut ἱστάω ἱστῶ. ἵστημι passiuum ἵσταμαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Ἵστημι. ἵστης. ἵστησι. ¶ Δυϊκὰ ἵστατον. ἵστατον.
¶ Πληθυντικὰ. ἵσταμεν. ἵστατε. ἱστᾶσι.

παρατ'. ¶ Ἵστην. ἵστης. ἵστη. ἵστατον. ἱστάτην. ἵσταμεν. ἵστατε. ἵστασαν.

παρακ'. ¶ Ἕστηκα. ἕστηκας. ἕστηκε. ἑστήκατον. ἑστήκατον. ἑστήκαμεν. ἑστήκατε. ἑστήκασι.

ὑπερσ. Ἑστάκειν. ἑστάκεις. ἑστάκει. ἑστάκειτον. ἑστακείτην. ἑστάκειμεν. ἑστάκειτε. ἑστάκεισαν.

ἀόρ. α. Ἔστησα. ἔστησας. ἔστησε. ἐστήσατον. ἐστησάτην. ἐστήσαμεν. ἐστήσατε. ἔστησαν.

ἀόρ. β. Ἔστην. ἔστης. ἔστη. ἔστητον. ἐστήτην. ἔστημεν, ἔστητε. ἔστησαν.

μέλ. α. Στήσω. στήσεις. στήσει. στήσετον. στήσετον. στήσομεν. στήσετε. στήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστῶς καὶ παρατατ. Ἵσταθι. ἱστάτω. Δυϊκὰ ἵστατον. ἱστάτων. Πληθυντικὰ ἵστατε. ἱστάτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Ἕστακε. ἑστακέτω. ἑστάκετον. ἑστακέτων. ἑστάκετε. ἑστακέτωσαν.

ἀόρ. α. Στῆσον. στησάτω. στήσατον. στησάτων. στήσατε. στησάτωσαν.

ἀόρ. β. Στῆθι. στήτω. στῆτον. στήτων. στῆτε. στήτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστῶς καὶ παρατατ. Ἱσταίην. ἱσταίης. ἱσταίη. Δυϊκὰ ἱσταίητον. ἱσταιήτην. Πληθυντικὰ ἱσταίημεν. ἱσταίητε. ἱσταίησαν. καὶ ἱσταῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. Ἑστάκοιμι. ἑστάκοις. ἑστάκοι. ἑστάκοιτον. ἑστακοίτην. ἑστάκοιμεν. ἑστάκοιτε. ἑστάκοιεν.

ἀόρ. α. Στήσαιμι. στήσαις. στήσαι. καὶ αἰολικῶς στήσεια. ἢ ἀττικῶς στήσειας στήσειε. στήσαιτον. στησαίτην. στήσαιμεν. στήσαιτε. στήσαιεν. καὶ στήσειαν ἀττικῶς.

ἀόρ. β. Σταίην. σταίης. σταίη. σταίητον. σταιήτην. σταίημεν. σταίητε. σταίησαν. καὶ σταῖεν

μέλ. α. Στήσοιμι. στήσοις. στήσοι. στήσοιτον. στησοίτην. στήσοιμεν. στήσοιτε. στήσοιεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Ἐὰν ἱστῶ. ἱστᾷς. ἱστᾷ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν ἱστᾶτον. ἱστᾶτον.
παρατατικός ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστῶμεν. ἱστᾶτε. ἱστῶσι.
παρακείμενος καὶ ἐὰν ἑστήκω. ἑστήκῃς. ἑστήκῃ. ἐὰν ἑστήκητον. ἑστήκητον.
ὑπερσυντέλικος ἐὰν ἑστήκωμεν. ἑστήκητε. ἑστήκωσι.
ἀόριστος α. ¶ Ἐὰν στήσω. στήσῃς. στήσῃ. ἐὰν στήσητον. στήσητον. ἐὰν στήσωμεν. στήσητε. στήσωσι.
ἀόριστος β'. ¶ Ἐὰν στῶ. στῇς. στῇ. ἐὰν στῆτον. στῆτον. ἐὰν στῶμεν. στῆτε. στῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Ἱστάναι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ἑστηκέναι. ἀόριστος α. στῆσαι.
παρατατικός ἀόριστος β'. στῆναι. μέλλων α. στήσειν.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Ὁ ἱστὰς τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα. τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν
παρατατικός. τοῦ ἱστάντος.
παρακείμενος καὶ ¶ Ὁ ἑστηκώς. τοῦ ἑστηκότος. ἡ ἑστηκυῖα. τῆς ἑστηκυίας.
ὑπερσυντέλικος τὸ ἑστηκός. τοῦ ἑστηκότος.
ἀόριστος α. ¶ Ὁ στήσας. τοῦ στήσαντος. ἡ στήσασα. τῆς στησάσης. τὸ στῆσαν. τοῦ στήσαντος.
ἀόριστος β'. Ὁ στὰς τοῦ στάντος. ἡ στᾶσα. τῆς στάσης. τὸ στὰν τοῦ στάντος.
μέλλων α. ¶ Ὁ στήσων. τοῦ στήσοντος. ἡ στήσουσα. τῆς στησούσης. τὸ στῆσον. τοῦ στήσοντος.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς ¶ Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. ¶ Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. ¶ Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται.
παρατατικός. Ἱστάμην. ἵστασο, ἢ ἵστω. ἵστατο. ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἱστάσθην. ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵσταντο.

παρακ. ¶ Ἕσταμαι. ἕστασαι. ἕσταται. ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἕστασθον. ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕστανται.

ὑπερσ. ¶ Ἑστάμην. ἕστασο. ἕστατο. ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἑστάσθην. ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕσταντο.

ἀόρ. α. ¶ Ἐστάθην. ἐστάθης. ἐστάθη. ἐστάθητον. ἐσταθήτην. ἐστάθημεν. ἐστάθητε. ἐστάθησαν.

μέλλ. α. ¶ Σταθήσομαι. σταθήσῃ. σταθήσεται. σταθησόμεθον. σταθήσεσθον. σταθήσεσθον. σταθησόμεθα. σταθήσεσθε. σταθήσονται.

μετ' ὀλ. μέλλ. ¶ Ἑστάσομαι. ἑστάσῃ. ἑστάσεται. ἑστασόμεθον. ἑστάσεσθον. ἑστάσεσθον. ἑστασόμεθα. ἑστάσεσθε. ἑστάσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἵστασο καὶ ἵστω. ἱστάσθω. ¶ Δυϊκά. ἵστασθον ἱστάσθων. ¶ Πληθυντικά. ἵστασθε. ἱστάσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ἕστασο. ἑστάσθω. ἕστασθον. ἑστάσθων. ἕστασθε. ἑστάσθωσαν.

ἀόρ. α. ¶ Στάθητι. σταθήτω. στάθητον. σταθήτων. στάθητε. σταθήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. ¶ Δυϊκά. ἱσταίμεθον. ἱσταῖσθον. ἱσταίσθην. ¶ Πληθυντικά ἱσταίμεθα. ἱσταῖσθε. ἱσταῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ἑσταίμην. ἑσταῖο. ἑσταῖτο. ἑσταίμεθον. ἑσταῖσθον. ἑσταίσθην. ἑσταίμεθα. ἑσταῖσθε. ἑσταῖντο.

ἀόρ. α. ¶ Σταθείην. σταθείης. σταθείη. σταθείητον. σταθειήτην. σταθείημεν. σταθείητε. σταθείησαν.

μέλλ. α. Σταθησοίμην. σταθήσοιο. σταθήσοιτο. σταθησοίμεθον. σταθήσοισθον. σταθησοίσθην. σταθησοίμεθα. σταθήσοισθε. σταθήσοιντο.

μετ' ὀλ. μέλλ. ¶ Ἑστασοίμην. ἑστάσοιο. ἑστάσοιτο. ἑστασοίμεθον. ἑστάσοισθον. ἑστασοίσθην. ἑστασοίμεθα. ἑστάσοισθε. ἑστάσοιντο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστᾷ. ἱστᾶται. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν ἱστώμεθον. ἱστᾶσθον. ἱστᾶσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστώμεθα. ἱστᾶσθε. ἱστῶνται.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστᾷ. ἑστᾶται. ἐὰν ἑστώμεθον. ἑστᾶσθον. ἑστᾶσθον. ἐὰν ἑστώμεθα. ἑστᾶσθε. ἑστῶνται.

ἀόριστος α'. ¶ Ἐὰν σταθῶ. σταθῇς. σταθῇ. ἐὰν σταθῆτον. σταθῆτον. ἐὰν σταθῶμεν. σταθῆτε. σταθῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ἵστασθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ἑστάσθαι. ἀόριστος α'. σταθῆναι. μέλλων α'. σταθήσεσθαι. μετ' ὀλίγον μέλλων. ἑστάσεσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἡ ἱσταμένη. τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον. τοῦ ἱσταμένου.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Ὁ ἑσταμένος. τοῦ ἑσταμένου. ἡ ἑσταμένη. τῆς ἑσταμένης. τὸ ἑσταμένον. τοῦ ἑσταμένου.

ἀόριστος α'. Ὁ σταθείς. τοῦ σταθέντος. ἡ σταθεῖσα. τῆς σταθείσης. τὸ σταθέν. τοῦ σταθέντος.

μέλλων α'. ¶ Ὁ σταθησόμενος. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον

μετ' ὀλίγον μέλλων. ¶ Ὁ ἑστασόμενος. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

¶ Ὁριστικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. sicut et passiua.

παρατατικός. ¶ Ἱστάμην. ἵστασο. ἵστατο. et cætera.

ἀόριστος α'. ἐστησάμην. ἐστήσω. ἐστήσατο. ἐστησάμεθον. ἐστήσασθον. ἐστησάσθην. ἐστησάμεθα. ἐστήσασθε. ἐστήσαντο.

μέλλων α'. ¶ Στήσομαι. στήσῃ. στήσεται. στησόμεθον. στήσεσθον. στήσεσθον. στησόμεθα. στήσεσθε. στήσονται.

¶ Προστακτικὰ

ℭ Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ℭ Ἵστασο. καὶ ἵστω. ἱστάσθω. ſicut & paſſiua.

ἀόριστος α'. ℭ Στῆσαι. στησάσθω. στήσασθον. στησάσθων. στήσασθε
στησάσθωσαν.

ℭ Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ℭ Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. ſicut & paſſiua.

ἀόριστος α'. ℭ Στησαίμην. στήσαιο στήσαιτο στησαίμεθον. στήσαισθον.
στησαίσθην. στησαίμεθα. στήσαισθε. στήσαιντο.

μέλλων α'. ℭ Στησοίμην. στήσοιο. στήσοιτο. στησοίμεθον. στήσοι
σθον. στησοίσθην. στησοίμεθα. στήσοισθε. στήσοιντο.

ℭ Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ℭ Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστᾷ. ἱστᾶται. ſicut & paſſiua.

ἀόριστος α'. ἐὰν στήσωμαι. στήσῃ. στήσηται. ἐὰν στησώμεθον. στή-
σησθον. στήσησθον. ἐὰν στησώμεθα. στήσησθε. στήσωνται.

ℭ Ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ℭ Ἵστασθαι. ἀόριστος α'. στήσασθαι. μέλλων α'. στήσε-
σθαι.

ℭ Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ℭ Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἡ ἱσταμένη. τῆς ἱσταμέ
νης. τὸ ἱστάμενον. τοῦ ἱσταμένου.

ἀόριστος α'. ℭ Ὁ στησάμενος. ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

μέλλων α'. ℭ Ὁ στησόμενος. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

ℭ Tertia cõiugatio uerborum in μι.

t

Ertia cõiugatio uerborũ in μι fit a uerbis barytonis circunflexorum tertiæ cõiugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet ὦ μέγα. inpaſſiui autem ὂ μικρὸν ut διδόω. ῶ. δίδωμι. paſſiuum.

δίδομαι. ¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστώς. ¶ Δίδωμι. δίδως. δίδωσι. ¶ Δυϊκὰ δίδοτον. δίδοτον.
¶ Πληθυντικὰ δίδομεν. δίδοτε. διδοῦσι. ¶ Ἰωνικῶς διδόασι.

παρατατικός. ¶ Ἐδίδων. ἐδίδως. ἐδίδω. ἐδίδοτον. ἐδιδότην. ἐδίδομεν ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν.

παρακείμενος. ¶ Δέδωκα. δέδωκας. δέδωκε. δεδώκατον. δεδώκατον. δεδώκαμεν. δεδώκατε. δεδώκασι.

ὑπερσυντέλικος. ¶ Ἐδεδώκειν. ἐδεδώκεις. ἐδεδώκει. ἐδεδώκειτον. ἐδεδωκείτην. ἐδεδώκειμεν. ἐδεδώκειτε. ἐδεδώκεισαν.

ἀόριστος α'. ¶ Ἔδωκα. ἔδωκας. ἔδωκε. ἐδώκατον. ἐδωκάτην. ἐδώκαμεν. ἐδώκατε. ἔδωκαν.

ἀόριστος β'. ¶ Ἔδων. ἔδως. ἔδω. ἔδοτον. ἐδότην. ἔδομεν. ἔδοτε. ἔδοσαν.

μέλλων α'. ¶ Δώσω. δώσεις. δώσει. δώσετον. δώσετον. δώσομεν δώσετε. δώσουσι.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Δίδοθι. διδότω. ¶ Δυϊκά. δίδοτον. διδότων. ¶ Πληθυντικὰ δίδοτε. διδότωσαν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Δέδωκε. δεδωκέτω. δεδώκετον. δεδωκέτων. δεδώκετε δεδωκέτωσαν.

ἀόριστος β'. ¶ Δόθι καὶ δός. δότω. δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ¶ Διδοίην. διδοίης. διδοίη. ¶ Δυϊκὰ διδοίητον διδοιήτην. ¶ Πληθυντικὰ διδοίημεν. διδοίητε. διδοίησαν. καὶ διδοῖεν.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ¶ Δεδώκοιμι. δεδώκοις. δεδώκοι. δεδώκοιτον. δεδωκοίτην. δεδώκοιμεν. δεδώκοιτε. δεδώκοιεν.

ἀόριστος α'. ¶ Δοίην. δοίης. δοίη. δοίητον. δοιήτην. δοίημεν. δοίητε. δοίησαν. καὶ δοῖεν.

μέλ. α΄. ¶ Δώσοιμι. δώσοις. δώσοι. δώσοιτον. δωσοίτην.
¶ Πληθυντικὰ δώσοιμεν δώσοιτε δώσοιεν.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Ἐὰν διδῶ. διδῷς. διδῷ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν διδῶτον. δι-
παρατ. διδῶτον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν διδῶμεν. διδῶτε. διδῶσι.
παρακ. καὶ ¶ Ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ. ἐὰν δεδώκη-
ὑπερσ. τον. δεδώκητον. ἐὰν δεδώκωμεν. δεδώκητε. δεδώκωσι.
ἀόρ. β΄. ἐὰν δῶ. δῷς. δῷ. ἐὰν δῶτον. δῶτον. ἐὰν δῶμεν. δῶτε.
δῶσι. ¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Διδόναι. παρακ. καὶ ὑπερσ. δεδωκέναι. ἀόρ. β΄. δοῦναι.
παρατ. μέλ. α΄. δώσειν. ¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ ¶ Ὁ διδούς. τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα. τῆς διδούσης. τὸ
παρατ. διδόν. τοῦ διδόντος.
παρακ. καὶ ¶ Ὁ δεδωκώς. τοῦ δεδωκότος. ἡ δεδωκυῖα. τῆς δεδωκυί-
ὑπερσ. ας τὸ δεδωκός. τοῦ δεδωκότος.
ἀόρ. β΄. ¶ Ὁ δούς. τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα. τῆς δούσης. τὸ δόν. τοῦ δόντος.
μέλ. α΄. ¶ Ὁ δώσων. τοῦ δώσοντος. ἡ δώσουσα. τῆς δωσούσης.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά (τὸ δῶσον. τοῦ δώσοντος.

ἐνεστὼς ¶ Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ¶ Δυϊκά. διδόμεθον. δίδο-
σθον. δίδοσθον. ¶ Πληθυντικὰ διδόμεθα. δίδοσθε. δί-
δονται.
παρατ. ¶ Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. ἐδιδόμεθον.
ἐδίδοσθον. ἐδιδόσθην. ἐδιδόμεθα. ἐδίδοσθε. ἐδί-
δοντο.
παρακ. ¶ Δέδομαι. δέδοσαι. δέδοται. δεδόμεθον. δέδο-
σθον. δέδοσθον δεδόμεθα. δέδοσθε. δέδονται καὶ
ἰωνικῶς. δεδόαται.

ὑπερσ. ἐδεδόμην. ἐδέδοσο. ἐδέδοτο. ἐδεδόμεθον ἐδέδοσθον. ἐδεδόσθην. ἐδεδόμεθα. ἐδέδοσθε. ἐδέδοντο. καὶ ἰωνικῶς ἐδεδόατο.

ἀόρ. α. ἐδόθην. ἐδόθης. ἐδόθη. ἐδόθητον. ἐδοθήτην. ἐδόθημεν. ἐδόθητε. ἐδόθησαν.

μέλλ. α. δοθήσομαι. δοθήσῃ. δοθήσεται. δοθησόμεθον. δοθήσεσθον. δοθήσεσθον. δοθησόμεθα. δοθήσεσθε. δοθήσονται.

μετ' ὀλίγον μέλλ. δεδόσομαι. δεδόσῃ. δεδόσεται. δεδοσόμεθον. δεδόσεσθον. δεδόσεσθον. δεδοσόμεθα. δεδόσεσθε. δεδόσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Δίδοσο, ἢ δίδου. διδόσθω. ¶ Δυϊκὰ δίδοσθον. διδόσθων. ¶ Πληθυντικὰ δίδοσθε. διδόσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. δέδοσο. δεδόσθω. δέδοσθον. δεδόσθων. δέδοσθε. δεδόσθωσαν.

ἀόρ. α. ¶ Δόθητι. δοθήτω. δόθητον. δοθήτων. δόθητε. δοθήτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ¶ Διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. ¶ Δυϊκὰ διδοίμεθον διδοῖσθον. διδοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ διδοίμεθα. διδοῖσθε. διδοῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Δεδοίμην. δεδοῖο. δεδοῖτο. δεδοίμεθον. δεδοῖσθον. δεδοίσθην. δεδοίμεθα. δεδοῖσθε. δεδοῖντο.

ἀόρ. α. ¶ Δοθείην. δοθείης. δοθείη. δοθείητον. δοθειήτην. δοθείημεν. δοθείητε. δοθείησαν καὶ δοθεῖεν.

μέλλ. α. ¶ Δοθησοίμην. δοθήσοιο. δοθήσοιτο. δοθησοίμεθον. δοθήσοισθον. δοθησοίσθην. δοθησοίμεθα. δοθήσοισθε. δοθήσοιντο.

μετ' ὀλ. μέλ. Δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο. δεδοσοίμεθον. δεδόσοισθον. δεδοσοίσθην. δεδοσοίμεθα. δεδόσοισθε. δεδόσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. Δυϊκὰ ἐὰν διδώμεθον. διδῶσθον. διδῶσθον. Πληθυντικὰ ἐὰν διδώμεθα. διδῶσθε. διδῶνται.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ἐὰν δεδῶμαι. δεδῷ. δεδῶται. ἐὰν δεδώμεθον. δεδῶσθον. δεδῶσθον. ἐὰν δεδώμεθα. δεδῶσθε. δεδῶνται.

ἀόριστος α'. Ἐὰν δοθῶ. δοθῇς. δοθῇ. ἐὰν δοθῆτον. δοθῆτον. ἐὰν δοθῶμεν. δοθῆτε. δοθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Δίδοσθαι. παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. δεδόσθαι. ἀόριστος α'. δοθῆναι. μέλλων α'. δοθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλ. δεδόσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ὁ δεδομένος. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

ἀόριστος α'. Ὁ δοθείς. ἡ δοθεῖσα. τὸ δοθέν.

μέλλων α'. Ὁ δοθησόμενος. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

μετ' ὀλ. μέλ. Ὁ δεδοσόμενος. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

Ὁριστικὰ μέσα.

ἐνεστὼς Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. sicut passiua.

παρατατικός. Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. et alia

ἀόριστος β'. Ἐδόμην. ἔδοσο. καὶ ἔδου. ἔδοτο. ἐδόμεθον. ἔδοσθον. ἐδόσθην. ἐδόμεθα. ἔδοσθε. ἔδοντο.

μέλλων α'. Δώσομαι. δώσῃ. δώσεται. δωσόμεθον. δώσεσθον. δώσεσθον. δωσόμεθα. δώσεσθε. δώσονται.

Προστακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Δίδοσο ἢ δίδου. διδόσθω. sicut & passiua.

Ἀόριστος β΄. Δόσο καὶ δοῦ. δόσθω. Δόσθον. δόσθων. δόσθε. δόσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut & passiua.

Ἀόριστος β΄. Δοίμην. δοῖο. δοῖτο. Δοίμεθον. δοῖσθον. δοίσθην. δοίμεθα. δοῖσθε. δοῖντο.

μέλλων α΄. Δωσοίμην. δώσοιο. δώσοιτο. Δωσοίμεθον. δώσοισθον. δωσοίσθην. δωσοίμεθα. δώσοισθε. δώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. sic & passiua.

Ἀόριστος β΄. Ἐὰν δῶμαι. δῷ. δῶται. Ἐὰν δώμεθον. δῶσθον. δῶσθον. Ἐὰν δώμεθα. δῶσθε. δῶνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Δίδοσθαι. Ἀόριστος β΄. δόσθαι. μέλλων α΄. Δώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι.

ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Ἀόριστος β΄. Ὁ δόμενος. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

μέλλων α΄. Ὁ δωσόμενος. ἡ δωσομένη. τὸ δωσόμενον.

Quarta cõiugatio uerborum in μι fit a uerbis barytonis sextæ coniugationis in νῶ desinentibus. Et in penultima actiui habét ῡ productũ in passiui uero penultíma idé ῠ correptũ, ut ζωννύω. ζώννῡμι passiuũ ζώννῠμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς Ζώννυμι. ζώννυς. ζώννυσι. Δυϊκά. ζώννυτον. ζώννυτον. Πληθυντικά. ζώννυμεν. ζώννυτε. ζωννύουσι.

παρατατ. ¶ Ἐζώννυν. ἐζώννυς. ἐζώννυ. ἐζώννυτον. ἐζωννύτην. ἐζώννυμεν. ἐζώννυτε. ἐζώννυσαν.

¶ Προστακτικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ζώννυθι. ζωννύτω. ¶ Δυϊκὰ ζώννυτον. ζωννύτων. ¶ Πληθυντικὰ ζώννυτε. ζωννύτωσαν.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ζωννύναι.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ὁ ζωννύς. τοῦ ζωννύντος. ἡ ζωννῦσα. τῆς ζωννύσης. τὸ ζωννύν. τοῦ ζωννύντος.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς ¶ Ζώννυμαι. ζώννυσαι. ζώννυται. ¶ Δυϊκὰ ζωννύμεθον. ζώννυσθον. ζώννυσθον. ¶ Πληθυντικὰ ζωννύμεθα. ζώννυσθε. ζώννυνται.

παρατατ. ¶ Ἐζωννύμην. ἐζώννυσο. ἐζώννυτο. ἐζωννύμεθον. ἐζώννυσθον. ἐζωννύσθην. ἐζωννύμεθα. ἐζώννυσθε. ἐζώννυντο.

¶ Προστακτικὰ παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ζώννυσο. ζωννύσθω. ¶ Δυϊκὰ ζώννυσθον. ζωννύσθων. ¶ Πληθυντικὰ ζώννυσθε. ζωννύσθωσαν.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ζώννυσθαι.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί.

ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ¶ Ὁ ζωννύμενος. ἡ ζωννυμένη. τὸ ζωννύμενον.

¶ ΚΑῚ ΠΆΛΙΝ ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΕἸΣ ΜΙ῀ ῬΗΜΆΤΩΝ.

u

Erba in μι desinentia fiunt a uerbis sextæ coniugationis barytonorum partim ab iis quæ habẽt circunflexa, partim ab aliis quæ non habent. Deriuatiua a barytonis quæ habent circunflexa reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt annumerata ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt ut τιθέω· ῶ· τίθημι. Alia autem ab iis solum quæ in νῶ desinunt, & ipsa quoq; trisyllaba sunt licet reduplicationẽ non habeant, ut ζωννύω· ζώννυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio & si a barytonis habentibus circunflexa deriuentur, ut δίζημι· ὄνημι· φίλημι· αἴνημι· ἴλημι· unde ἵληθι καὶ ἵλαθι· δείπνυμι· ἵστημι· κρέμημι· γήρημι, unde γηράς γηρῶντος· ὄρημι unde ποθόρημι compositum. Θεόκριτος

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι.

Νίκημι· θεόκριτος σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω· οὔτε φιλητάν. & alia similia. ¶ Annotantur nõnulla quæ numerũ triũ syllabarũ excedunt, quæ etiam poetica sunt ἀείσημι· ἀλάλημι ἀκάχημι· ἀλαλύκτημι, quorum passiua hoc est ἀκάχημαι· ἀλαλύκτημαι penultima producta ἔθει αἰολικῷ apud poetas frequẽtissimo habẽtur ĩ usu. Quinq; etiã annotãtur, quæ cõiter in usu sũt & a uerbis in νῶ desinentibus deducuntur. ut κεράννυμι· πετάννυμι· ὀμόργνυμι· ὀρέγνυμι· ὀνίνυμι. ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ· ὧ δ᾽ ἐθέλῃ μεγάλως παραγίγνεται ἠδ᾽ ὀνίνησι. ¶ Sunt & quædam æolica

his

his similia ut δοκιμῶμι. ἐλευθερῶμι. & cætera.
¶ Inueniuntur alia quæ cõtrarium patiuntur, quoniam disyllaba sunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. εἶμι τὸ πορεύομαι. φημὶ τὸ λέγω. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ. ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia disyllaba quæ licet cõmuniter nõ annotẽtur, frequẽter tamẽ apud poetas in usu sunt, ut γνῶμι. τλῆμι. δῦμι. φῦμι & similia. sed de his & nõ nullis aliis in fine huius tractatus dicetur. Nunc ad ea reuertamur quæ secundũ naturam uerborum in μι regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolũt, Nam prima syllaba ex reduplicatione fit, si a barytonis circũflexorũ deducantur.

De reduplicatiõe.

e St autem reduplicatio duplex propria & impropria. Propria fit tribus modis communi, ionico, & attico. sed ex his cõmunis & ionicus sunt similes inter se præterq̃ in hoc ꝙ in cõmuni, ι ponitur, in ionico. ε. Fiũt autem ambo duobus modis prout uerbum incipit aut a consonãte tenui, aut a crassa. Nam si a tenui icipiat siue sola sit, siue cũ alia, eadẽ repetit̃ ut δῶ διδῶ δίδωμι. πλῶ πιπλῶ πίπλημι & πίμπλημι. Si a crassa, ꝑ ea siue sola sit siue cũ alia consonãte ἀντίστοιχον eius hoc ẽ tenuis põitur ut θῶ τιθῶ τίθημι. χρῶ κιχρῶ κίχρημι. Ionico cũ ε. ut τμῶ τέτμω φνῶ πέφνω. κλῶ κέκλω. Et hac reduplicatione iones respuentes præteritorũ augumentum in oĩbus modis & tẽporibus, maxime autẽ in ambobus aoristis uti cõsueuerũt, cuius usus apud Homerum frequẽtissimns est in uerbis nec solũ in ῶ desinentibus sed ẽt

ῑ μι̅ ἰλιάδος ε̅ ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅττι κεν εἴπω, καὶ
ἰλιάδος Δ̅, ὑπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος, καὶ
ἰλιάδος ζ̅ φαίημέν κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.
Attico modo fit in ptō̃ perfecto, quãdo uerbũ incipit
a mutabilibus uocalibus. hoc ẽ ab α̅ ε̅ ο̅ sequẽte conso
nãte, ĩ quã nõ desinat prima syllaba, sed quæ sit prĩcipi-
um ſæ, q̃ reduplicatio fit hoc mõ. Nã prĩcipales duæ
lr̃æ pn̄tis p̄ponũtur cõi ptõ & tertia syllaba a prĩcipio
corripit̃ sicut in ptõ attico dictũ ẽ, ut ἀκούω ἤκουκα ἀκή
κοκα καὶ μέσος ἤκουα ἀκήκοα. ἐλεύθω ἤλευκα ἐλήλυκα καὶ μέ-
σος ἤλευθα ἐλήλυθα. Et hæc dicit̃ propria reduplicatio
qm̄ prima cõsonãs præsentis repetit̃. Impropria item
duob⁹ fit modis. uno p̄ ἰῶτα altero p̄ ε̅. sed p̄ ἰῶτα item
duob⁹ modis. uno quãdo uerbũ ĩcipit a uocali ut ὦ, ἰῶ,
ἵημι. altero quãdo uerbũ incipit a ς̅ ut ςῶ ἱςῶ ἵςημι. in
quo σ̅ nõ repetitur pp̄ difficultatẽ p̄nuntiandi aut in
cõcinnitatẽ, sed utroq; modo ἰῶτα solũ præponitur &
hic modus cōis est. Per ε̅ solã ut ὦ ἑῶ ἕημι ἕεμαι καὶ ἧμαι.
Et hac attici uti solẽt in ptīs uerborũ ab ο̅ incipiẽtium
ut ὥρακα ἑώρακα, ὦσμαι ἔωσμαι, quos poetæ imitati etiã
in aliis temporibus aliorũ uerborum tã in ω̅ q̃ in μι̅ de
sinẽtium ea frequenter utũtur ut εἶπα ἔειπα, ἧκα ἕηκα
ὠσάμην ἐωσάμην. et hæc dicitur reduplicatio impropria
quoniam nulla repetitur consonans, sed sola uocalis
p̄ponitur. Cum aũt alia uerba appellata sint partĩ bary
tona partĩ circũflexa ab accentu, hæc a terminatiōe in
μι̅, in quã desinũt nuncupata sũt, q̄a pleraq; trisyllaba
sunt et accentũ hẽnt in antepenultima horũ μι̅ finalis

breuis ē. Penultía uero est uaria ſm uarias uocales, quæ inueniūtur ī penultima barytonorū a qbus īmediate fiūt, quæ qdē uocales χαρακτηριστικαὶ ſūt, hoc est formatiuæ tā barytonoꝝ q̃ circūflexorū, & terminatorum ī μι, quæ ſunt ε. α. ο. υ. quibus ī proprias lōgas mutatis & extrema ī μι breuē cōuerſa, q̃tuor fiūt cōiugatiōes uerborū in μι ut τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. ζώννυμι. ab eo qđ est ζωννύω. qđ nō circūflectitur quia nō patitur ſynæreſim. Nec me fugit ab aliis traditū eē, tres primas cōiugationes uerborū in μι fieri a circūflexis. ſed ſi qs diligētius īuestigare uoluerit, inueniet a barytonis hæc uerba potius deduci q̃ a circūflexis, quia circūflexa uerba diſyllaba ſunt, hæc autē triſyllaba, illa etiā annumerata, quā perduplicationē aſſumunt. Ea enī accidentalis est. nec remanet niſi in præſenti & ptō imperfecto qua, abiecta circūflexū uerbū monoſyllabū relinquitur, ut θῶ. στῶ. δῶ, unde non uidetur apte deduci poſſe ullum deriuatum in μι cū minus duarū ſyllabarū eſſe non poſſit abiecta ēt reduplicatione. Deinde nō poteſt diſcerni quotæ coniugationis ſit ununquodque uerbum illorum cū formatiua explicite nō exiſtat ante ω finalē niſi reſoluantur in barytona a quibus fiunt. Minus igitur per ipſa cognoſcemus immediate uerba terminata in μι. Mediate tamen concurrunt circunflexa uerba ad horum formationem, cum formentur non ab omnibus uerbis barytonis, ſed ab iis ſolum, quæ patiuntur ſynæreſim & eaſdē mutatiōes uocaliū ſuſcipiāt, quas et circū

flexa uerba. Oportet igit᷑ primū cognoſcere naturā barytonoꝝ utrū ab eis circūflexa uerba deduci poſſint. deinde an apta ſint ſuſcipere reduplicationē. quoniam ab his potiſſimum fiunt uerba in μι. Tertio ſcire oportet quæ ſint eorum penultimæ, quibus cognitis facile poterimus diſtĩguere unāquāq; horū coniugationē, ac ipſa uerba recte formare, prius tamē reſolutis circūflexis ĩ barytona, a quib⁹ deducta ſunt, ut in eis explicitæ appareāt formatiuæ literæ, quæ ĩ circūflexis implicitæ erant, hoc eſt. ε α καὶ ο ut τιθῶ τιθέω. ἱστῶ ἱστάω. διδῶ διδόω. quæ etiam formatiuæ ſunt cōiugationum uerborū in μι, & per eas diſtinguntur ſicut & circūflexorum coniugationes. Eſto igitur ε formatiua primæ cōiugationis terminatorum in μι. α ſecundæ, ο tertiæ, quæ quidem & ſi in ſingulari numero actiuorū in proprias longas mutentur, in duali tamē & plurali, & ĩ eorum paſſiuis in eaſdem breues iterum uertuntur. ε quidem mutatur in η ſecūdum præceptionē uerborū in μι. q̃q̃ per ι in diphthongū etiā augeri poſſit. α ét in η cū uocalem longam nullam habeat ſibi propriam in quā mutetur. ο uero mutatur in ω ut τιθέω. τιθῶ. τίθημι. ἱστάω ἱστῶ. ἵστημι. διδόω. διδῶ. δίδωμι. In quibus extrema, hoc eſt ω magnum mutata eſt in μι breuem. penultimæ uero, quæ in barytonis breues erant in proprias longas mutatæ ſunt quod factum eſt ut tempus quod in extrema amiſſū fuerat in penultima repararetur. At in duali et plurali et in eorum paſſiuis cum ultima ſit natura

breuis

breuis nihil cogit penultimam produci, ζώννυμι uero quartum sortitum est locum, cum simili uerbo deductum non sit. Patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis non uocalis sed temporis tantum. nam cum ῡ sit anceps nec habeat uocalem longam sibi propriam in quam mutari possit, eadem breuis in se ipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est quod præsens horum uerborum propriam sortitum est formationem, & declinationem, nec ulli uerborum inflexioni similem. At præteritum imperfectum & secundus aoristus ubique sequuntur formationem & uariationem aoristi passiui uerborum in ῶ paucis ad modum uariatis, ut ἐτύφθην ἐτίφθη. τύφθητι. τίθετι & cætera pro quibus talis datur regula, Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ oxytonum, hoc est cum accentu acuto in ultima, & declinatum per ντ ut est τιθεὶς τιθέντος, θεὶς θέντος, tunc indicatiuus eiusdem temporis hoc est præteriti imperfecti & secundi aoristi uerborum in μι terminabit in ν cum penultima uocali præsentis temporis, ut ἐτίθην ἔθην ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην ἔστην ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων ἔδων ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζώννυν. finali syllaba producta ἀπὸ τοῦ ζώννυμι cuius penultima longa est Imperatiuus uero desinit in θι ut τίθετι. non tamen τίθεθι dicimus propter alternitatem duarum densarum sed τίθετι. Optatiuus desinit in ην, ut τιθείην. Subiunctiuus in ῶ circunflexum. ἐὰν τιθῶ. Infinitiuus in ναι τιθέναι. Futurum uero horum uerborum

ſecundum aliquos a præſente proprii deriuatiui fit ab iecta reduplicatione & extrema in σω̃ mutata, ut τίθημι θήσω. Et ſic minuitur una ſyllaba a præſenti. ſi uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præſenti, ut φημὶ φήσω. Poſſumus tamen dicere hæc futura primitiuorum eſſe, & uerba in μι cum propria non habeant futura a primitiuis ea ſumere, ſicuti & circunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, & primus aoriſtus primitiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniugationis ſi triſyllaba ſunt omnino carent futuro, nec declinantur niſi uſque ad parataticum. Si uero diſyllaba & futurum habēt, & ſecundum aoriſtū, ut δῦμι δύσω ἔδυν. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt.

ΠΡΏΤΗ ΣΥΖΥΓΊΑ ΤΩ̂Ν εἰς μι ῥημάτων.

Verba in μι deſinentia primæ coniugationis fiunt (ut dictum ē) a uerbis barytonis circūflexorum primæ coniugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η In paſſiui autem penultima ε, quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducātur, ut τιθέω τιθῶ τίθημι. paſſiuum τίθεμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐνεστώς Τίθημι fit ut ſupra dictum eſt non a τιθῶ circunflexo primæ coniugationis, ſed a τιθέω barytono

ipsius, ω ι μι & ε in η mutatis,& accẽtu ĩ antepenul-timam retracto.secunda persona a prima fit abiecto ι, & μ in σ mutata τίθης. Tertia a secũda addito ι τίθησι. nec subscribit᷑ ἰῶτα secũdæ & tertiæ p̃sonæ queádmo dum in uerbis terminatis in ω quoniam nihil nõ pro latũ inuenitur ĩ uerbis terminatis in μι nã ἰῶτα indi-phthongis ĩ propriis nullum habet solum,excipitur φημὶ φῄς. cuius secunda persona acuitur,& ei subscribitur ι κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν. ℂ Δυϊκὰ Prima p̃sona dualis non fit propter duas regulas inuicem repugnantes, ut in indicatiuo barytonoru actiuorum dictum est.secunda persona a secunda plurali τε in τον conuersa. τίθετε τίθετον. Tertia similis est secũdæ duali τίθετον. ℂ Πληθυντικὰ τίθεμεν a prima singulari fit extrema in μεν mutata,& penultima quæ longa est in propriam breuem conuersa τίθημι τίθεμεν. uel fit a genitiuo participii. Ná regula est ꝙ participium præsentis temporis, & futuri abiiciens extremã syllabam genitiui, & ante ν suscipiens με facit primam personam pluralem,ut τιθείσ τιθέντοσ τίθεμεν. cuius penultima ẽt remanet breuis. Secunda persona a prima fit μεν in τε mutata τίθεμεν. τίθετε. Tertia τιθεῖσι ad similitudinem datiui pluralis eius participii. Nam tertia persona pluralis præsentis temporis & futuri uerborum tam in ω q̃ in μι desinentium similis est datiuo plurali patticipii eiusdem temporis ut τύπτων τύπτοντοσ τύπτουσι. sic τύπτομεν τύπτουσι. τιθεὶς τιθέντοσ. τιθεῖσι. sic τίθεμεν τιθεῖσι cuius penultima

diphthõgo ꝓducta est. ἰωνικῶς τιθέασι a tertia cõmuni, subtracto ῑ de diphthõgo, & ᾱ interposito. Sic enĩ tertiã ꝑsonã ꝑsentis tẽporis iones formare consueuerũt ĩ uerbis in μι hoc est corripientes penultimam tertiæ personæ cõmunis pluralis numeri & ᾱ productum ante σι assumentes q̃q̃ in tertia plurali præteriti perfecti & præteriti plusq̃perfecti passiuorum id corripiant, quia uerba in ῑ desinentia natura longam habere uolunt penultimam, & in ῑ desinere ut τύπτουσι. τετύφασι. τιθέασι κοινῶς, τιθέασι. ἰωνικῶς εἰσὶ κοινῶς, ἴασι ἰωνικῶς. ὀδυσσείας π ἐκ δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν. ἰλιάδος. ν ἡμῖν μὲν δ' ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν. ἴσι ἴασι ἰλιάδος. π. καὶ τοὶ κρηνάων ἴασι ἀπὸ κρήνης μέλαν ὕδωρ. & alia multa, Seruant etiam accentum in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamẽ in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum, & tẽpus mutauerit. sic & attici, inquit Apollonius hac eadem tertia persona plurali præsentis temporis uerborum in μι uti consueuerunt τιθέασι. διδόασι ζωννύασι. ℭ περὶ ϑ'.

ℭ Ἐτίθην fit a prima persona præsentis, extrema in ν mutata, & ε communi augumento præposito, ut τίθημι ἐτίθην. extrema syllaba διὰ τοῦ η. nam præteritum imperfectum & secundus aoristus uerborum in μι penultimam proprii actiui præsentis seruare debent ut supra dictum est. Secunda persona a prima fit, ν in σ conuerso. ἐτίθην ἐτίθησ. Tertia a secunda abiecto σ ἐτίθη. ℭ Δυικά Prima persona dualis non formatur propter duas regulas inter se repugnantes, ut supra dictum est.

ctum est. Secunda persona a secunda plurali fit τε in τον mutata ἐτίθετε ἐτίθετον. Tertia a secunda duali τον in την conuersa ἐτίθετον ἐτιθέτην. ℂ Πληθυντικὰ Prima persona pluralis a prima singulari fit ultima correpta, & ante ν p̄posita μεν ἐτίθην ἐτίθεμεν. secūda p̄sona a prima fit μεν in τε conuersa ἐτίθετε. Tertia a prima pluralis extrema in σαν mutata, ἐτίθεσαν. Hoc in loco aduertēdum est ꝙ in omnibus numeris & personis eædē sunt uocalium mutationes quæ in præsenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc est cognationem quam habet præteritū imperfectum cum præsenti. Etiam annotandum est ꝙ in prima & secunda & tertia coniugatione uerborum in μι, singularis numerus non est in usu, sed pro eo utimur singulari numero suo ℞ circunflexo ℞ hoc est ἀπὸ τοῦ τιθέω. ῶ. ἐτίθουν. ἐτίθεις. ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω. ῶ. ἵστων. ἵστας ἵστα ἀπὸ τοῦ διδόω. ῶ. ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου. Vtimur ēt & tertia p̄sona plurali eorundem circunflexorum ἐτίθουν. ἵστων. ἐδίδουν.

ℂ περὶ.

ℂ Præteritum perfectum proprium non est in uerbis desinentibus in μι nec præteritum plusquamperfectum ut supra dictum est, sed loco eorum utimur primitiuorum temporibus. non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. παρακείμενος ergo τέθεικα, a futuro fit, ut θήσω θέθεικα. cuius penultima debuerat esse η cum sit penultima futuri. sed mos bœotorum optinuit. ut η mutaretur in ει diphthongum. Vbi enim dores seruant η, ibi bœoti mutant η in ει

diphthongũ, Vbi uero dores mutant η in α illic bœoti seruant η. Et quod dores dicunt ἥρωες id bœoti scribunt ἥρωες. Quod autem dores dicunt ἁδύ, ut θεόκριτος ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, & ἁ πίτυς, bœoti scribunt ἡδύ. Sic igitur dicendum est de hoc præterito τέθεικα, quoniam dores non consueuerunt mutare η in α, bœoti mutaueruntin ει diphthongum. Secunda persona a prima fit addita. σ τέθεικα τέθεικας. Tertia etiam a prima, α in ε conuersa τέθεικε. ℭ Δυϊκὰ τεθείκατον τεθείκατον. ℭ Πληθυντικὰ τεθείκαμεν τεθείκατε τεθείκασι. ℭ ὑπ.

ℭ Ἐτεθείκειν. ἐτεθείκεις. ἐτεθείκει, sicut ἐτετύφειν ἐτετύφεις ἐτετύφει. ℭ Δυϊκὰ ἐτεθείκειτον ἐτεθεικείτην ℭ Πληθυντικὰ ἐτεθείκειμεν. ἐτεθείκειτε. ἐτεθείκεισαν. ℭ ἀ.

ℭ Ἔθηκα, a futuro fit, sicut a τύψω ἔτυψα. Debuerant tamen habere σ ἀπὸ τοῦ θήσω. ἔθησα. sed quinq; annotantur aoristi, duo quidem in barytonis ut εἶπα ἤνεγκα. tres uero in his uerbis quæ sunt ἔθηκα. ἔδωκα. ἧκα. quoniam non seruant consonantes suorum futurorum, sed per mutas potius enuntiantur quod est contra propriam naturam primi aoristi. Secunda persona ἔθηκας Tertia ἔθηκε. sicut ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε. ℭ Δυϊκὰ ἐθήκατον. ἐθηκάτην. ℭ Πληθυντικά. ἐθήκαμεν. ἐθήκατε. ἔθηκαν. ℭ β.

ℭ Ἔθην a futuro fit, extrema in ν mutata, ac præposito ε cõmuni augumento ut θήσω. ἔθην. extrema διὰ τοῦ η ut in præterito perfecto est dictum Cur autem a futuro formetur, & non a primo aoristo, quemadmodum secun-

dus aoristus uerborum in ω desinentium hæc est ratio. Nam secũdus aoristus uerborũ in ω desinentium fit a primo, extrema in ον mutata, & ante finalem syllabam præposita consonãte medii præteriti, quæ cõmunis est trium temporum, hoc est præteriti medii secundi aoristi, & secundi futuri, ut τέτυπα. ἔτυπον. τυπῶ & idem habent principium cum primo. At in uerbis terminatis in μι cum medium præteritum nõ inueniatur, cuius consonanté accipere debet secundus aoristus, opus fuit aliunde sumere formationé hoc est a futuro, cum ab eo apte formari possit. Secunda persona ἔθης. Tertia ἔθη. sicut & præteritum imperfectum. ¶Δυϊκὰ ἔθετον. ἐθέτην. ¶Πληθυντικὰ ἔθεμεν. ἔθετε. ἔθεσαν.

¶Quo in loco aduertendum est quod penultima pluralium producéda fuerat. quoniã aoristus secũdus quã uocalem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima. ut ἔστην ἔστημεν. ἔγνων ἔγνωμεν. sed annotãtur tres aoristi, hoc est ἔθην. ἔδων ἧν. qui cũ in usu communiter non sint in singulari numero a quo cætera formanda sunt, a communi regula deflexerũt, & ut forte euenit sortiti sunt declinationem. Nam in ĩdicatiuo corripiunt penultimam pluralium secundum analogiam præteriti imperfecti, ut ἔθην ἔθεμεν. ἔδων ἔδομεν ἧν ἕμεν quod misi significat quam cæteri aoristi producunt ἔστην ἔστημεν. ἔφην ἔφημεν ἔγνων ἔγνωμεν.

In imperatiuo uero, quod cum deberet desinere in θι

per cõmunẽ regulã, ꝙ quãdocunq; participiũ desinit in σ oxytonũ, & declinatur p ντ Impatiuus desinit in θι sortiti sunt lõge diuersam terminationẽ hoc est in σ ut θές. δός. ἕς. At in infinitiuo & si in ναι desināt, in penultima tamẽ habẽt diphthõgum ut θεῖναι. δοῦναι. εἶναι. qđ oĩno respuunt infinitiua in ναι desinentia. μέλ. ά. ℭ Θήσω. a præsenti fit abiecta reduplicatione. & extrema ĩ σω mutata, ut τίθημι. θήσω. Vel potius a primitiuo barytono, cum hæc uerba propriũ nõ habeant futurũ, ut τιθέω abiecta reduplicatione, & extrema in η mutata, θέω. θήσω.. θήσεις. θήσει. ℭ Δυϊκὰ θήσετον θήσετον. ℭ Πληθυντικὰ θήσομεν. θήσετε. θήσουσι.

ℭ Secundũ futurũ non inuenitur, ea ratione, qua nec præteritũ mediũ. Nam ut mediũ præteritũ minuitur una syllaba ab actiuo, sic ẽt secũdus aoristus a primo, Secundũ futurũ a primo. Igitur primo futuro dissyllabo existente opus esset secundũ monosyllabũ eẽ hoc est θῶ quod absurdum est.

ℭ Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς.

Τίθετι a genitiuo sui pticipii fit abiecto ν & extrema in θι mutata, quia quãdocunq; participiũ desinit in σ oxytonũ & declinatur p ντ Impatiuus desinit in θι ut τιθείς τιθέντος τίθεθι. Vel fit a prima psona plurali extrema in θι conuersa τίθεμεν τίθεθι.. sed pp alternitatẽ duarũ densarũ secunda mutatur in propriã tenuẽ ut τίθετι. Penultima uero corripitur. Nã regula est ꝙ impatiua ĩ θι & infinitiua ĩ ναι desinẽtia penul-

timã seruare debẽt primæ psonæ pluralis numeri proprii indicatiui & si a genitiuo participii ẽt formẽtur, ut τίθεμεν. τίθεντι. τιθέναι. Est & alia regula q̄ impatiua uerborũ in μι præsentis temporis corripiũt penultimã Homerus tamẽ eam produxit ὁ δυναστείας γ. ἀλλὰ ἀναστήθι. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Annotandũ est q̄ in uerbis terminatis in μι secundæ personæ impatiuorũ circũflexorũ præsentis tẽporis magis sunt in usu q̃ secũdæ psonæ imperatiuorũ uerborum in μι ut ἐτίθεε. ἐτίθει τίθει. ἵσταε. ἵστα. ἵστα. ἐδίδοε. ἐδίδου. δίδου. Tertia persona a secunda fit extrema in τω mutata ut τίθετι. τιθέτω. ℭ Δυικὰ τίθετον τιθέτων. ℭ Πληθυντικὰ τίθετε. τιθέτωσαν. ℭ παρακείμενος.
ℭ Τέθεικε τεθεικέτω a tertia persona præteriti actiui sicut τέτυφε. τετυφέτω. ℭ Δυικὰ τεθείκετον. τεθεικέτων. ℭ Πληθυντικὰ τεθείκετε. τεθεικέτωσαν. ℭ ἀόριστος α.

ℭ Prim⁹ aoristus non inuenitur. Nã debuerat esse θῆκον θηκάτω ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. quẽadmodũ ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. τύψον τυψάτω. sed quia abnegauit consonantẽ futuri & accepit mutã hoc est κ & si per oẽs modos secundũ artẽ formari ac flecti possit, eius tamẽ usus nõ est. hoc idẽ patitur & ἔδωκα, & ἧκα sicut in primo aoristo barytonorum dictum est. ℭ ἀόριστος β.

ℭ Secundus aoristus debuit esse a gtõ sui participii sicut & præsens abiecto ν & extrema in θι mutata ut θεὶς θέντος. θέτι. uel a prima psona plurali extrema in θι mutata ἔθεμεν. θέτι. altera densa in teuuẽ conuersa, tamẽ θέτι non dicimus duabus regulis inter se repugnantibus.

Quarũ prior ẽ, ꝙ impatiua in θι· & iufinitiua in ναι desinentia seruare debẽt penultimã primæ ꝑsonæ plu ralis numeri proprii indicatiui ut in præsenti dictũ est. Altera ẽ ꝙ impatiua in θι & infinitiua in ναι secũdi aoristi penultimã habere uolũt natura ꝑductã, ut στῆθι. γνῶθι. στῆναι γνῶναι. Sed cũ tres inueniãtur aoristi secundi hoc est ἔθην· ἔδων· ἧν corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secũdo aoristo indica tiui dictũ est, quã impatiua & infinitiua habere debent, euenit ut ꝑ priorẽ regulã penultima corripetur ut θέτι ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι. ἀπὸ τοῦ ἔδομεν ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alterã uero quæ propria est secundi aoristi, euenit ut eadẽ pro duceretur, ut θῆτι δῶθι ἧθι, quare opus fuit aliunde ea de ducere, hoc est a secunda persona singularis eiusdem tẽ poris, abiecto incremento, & longa in propriam breuẽ conuersa, ut ἔθην ἔθης, θές. ἔδων. ἔδως δός. ἧν ἧς ἕς. At in aliis uerbis talis error non accidit cum penultima pri mæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit, ut ἔστημεν. ἔγνωμεν. & cæter. Tertia persona θέτω tanq̃ ab eo ꝙ ẽ θέτι, extrema in τω mutata. ¶ Δυικὰ θέτον θέτων.
¶ Πληθυντικὰ θέτε θέτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ¶ ἐνεστῶς ϗ παρατατικός.

¶ Τιθείην, a genitiuo sui ꝑticipii fit abiecta ν cõsonan te. & addita ι penultimæ, ac extrema in ην mutata per cõmunem regulam, ꝙ quandocũq; participiũ desinit in ς oxytonũ & declinatur ꝑ ντ optatiuꝰ desinit in ην purum, . ut τιθείς τιθέντος. τιθείην τιθείης τιθείη. sicut τυφθείην

τυφθείης τυφθείη. ℭΔυϊκὰ τυθείητον τυθειήτην. ℭΠληθυντικὰ τυθείημεν. καὶ συγκοπῇ τυθεῖμεν. τυθείητε. τυθείησαν. a tertia perso na singulari addita σαν τυθείη τυθείησαν. Vel a prima plu rali extrema in σαν mutata τυθείημεν τυθείησαν. nã quando cunq; prima persona pluralis optatiuorum ante μεν ha buerit monophthõgum hoc est solam uocalem, tunc in σαν mittit tertiã personã. Quando uero ante μεν di- phthõgum habuerit, subtracto μ facit tertiam personã pluralẽ, ut τύψοιμεν τύψοιεν, sicut in primo aoristo paſ siuo barytonorum dictũ est. Ob quã rem si prima per- sona pluralis horum uerborum p syncopã abiiciat pe- nultimã non in σαν sed in εν tertia terminabit cum pe nultima quæ in ĩtegra dictiõe antepenultima erat, sit diphthongus ut τυθείημεν τυθεῖμεν, subtracto μ fit τυθεῖεν ἀττικῶς. ἑξῆς. καὶ ἑπτῆς.

ℭΤεθείκοιμι. a genitiuo participii extrema in μι muta ta & addita ἰῶτα penultimæ ut τεθεικώς τεθείκοιμι. τεθείκοις. τεθείκοι. sicut τετύφοιμι τετύφοις τετύφοι. ℭΔυϊκὰ τεθείκοιτον. τεθεικοίτην. ℭΠληθυντικὰ τεθείκοιμεν. τεθείκοιτε τεθείκοιεν. ℭα. ℭΘείημι. θείης. θείη. ἀόριστα. ℭβ'. ℭΘείην. agtõ sui pticipii fit sicut & præsens, ut θείς θέντος θείην. θείης. θείη. ℭΔυϊκὰ θείητον θειήτην. ℭΠληθυντικὰ θείημεν. θείητε. θείη σαν. καὶ θεῖεν ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. ὀδυσσείας. ε. οὐ δ' ἐμοὶ γαστὴν δὲ θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. καὶ ἰλιάδος. δ. τὰ δὲ πάντα θεοὶ με- ταμώλια θεῖεν. μέλλ. α. ℭΘήσοιμι. a gtõ participii eiusdẽ tpis extrema in μι mutata, & add. ἰῶτα penultiæ θήσων θήσοντος θήσοιμι θήσοις θήσοι. ℭΔυϊκὰ θήσοιτον θησοίτην. ℭΠλη- θυντικὰ θήσοιμεν. θήσοιτε. θήσοιεν.

℃Ἐὰν τιθῶ a tertia persona præteriti imperfecti extrema in ω conuersa & abiecto augumento, ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ sicut ἐτύφθη ἐὰν τυφθῶ. Vel fit a prima persona, quoniam tria tempora indicatiui hoc est præteritum imperfectũ præteritum perfectum, & aoristi abiecto incremento præterquam in præterito perfecto & extrema in ω mutata faciunt subiunctiuum. Cur autem τιθῶ circunflectatur iam dictum est quod quandocunque participium desinit in σ oxytonũ, & declinatur per ντ subiũctiuus desinit in ω circunflexum. Secunda persona τιθῇς. Tertia τιθῇ ἰῶτα quidem subscripto. quia omne uerbum in ω desinens habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthongum desinétes aut propriam aut impropriam. Etiam aduertendum est quod in hac prima coniugatione secunda & tertia persona præsentis téporis & aoristi secundi modi subiunctiui desinunt in ῃ. ut τιθῇς. τιθῇ. θῇς. θῇ. in secunda desinunt in ᾳ ut ἱστᾷς. ἱστᾷ. στᾷς. στᾷ. in tertia in ῳ ut διδῷς διδῷ. δῷς δῷ.

℃Est enim talis regula generalis modi subiũctiui.

καθόλου τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς ῃ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι. ἐκφύει γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾷς. ἐὰν διδῷς. ℃Δυϊκὰ ἐὰν τιθῆτον. τιθῆτον. ℃Πληθυντικὰ ἐὰν τιθῶμεν. τιθῆτε. τιθῶσι.

℃Παρακείμενος. τεθείκω. a prima persona præteriti actiui hoc est τέθεικα sicut a τέτυφα ἐὰν τετύφω. Secũda persona ἐὰν τεθείκῃς

Tertia

Tertia ἐὰν τιθείκῃ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν τιθείκητον τιθείκητον. ¶ Πλη θυντικὰ ἐὰν τιθείκωμεν. τιθείκητε τιθείκωσι. ¶ Ἀ α. ¶ Ἔαν θήκω. θήκῃς θήκῃ. ἄχρηστα. ¶ Ἀ β΄.
¶ Ἐὰν θῶ. a tertia persona secundi aoristi, uel a prima sicut & præsens ut ἔθην. ἔθη. ἐὰν θῶ θῇς θῇ. ¶ Δυϊκὰ ἐὰν θῆτον. θῆτον. ¶ Πληθυντικὰ ἐὰν θῶμεν. θῆτε. θῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

Τιθέναι. a prima persona pluralis numeri præsentis temporis fit, extrema in ναι mutata. Est enim regula, quod prima persona pluralis præsentis temporis uerborum in μι extrema in ναι conuersa facit infinitiuum ut τίθεμεν τιθέναι. δίδομεν διδόναι. accentu ét in penultimam translato, quia omne infinitiuum in ναι desinens in penultima habet accentum ut τετυφέναι τιθέναι. potest etiam & a genitiuo participii formari τιθείς τιθέντος τιθέναι. nam omne participiũ in ς oxytonum per ντ declinatum facit infinitiuum in ναι. Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiua præsentis temporis uerborum in μι corripiunt penultimam. εἶναι uero tanquam disyllabum secutum aoristos disyllabos produxit penultimam. ¶ Παρ᾽ ὁ ᾽Παρ΄.
¶ Τεθεικέναι a tertia persona præteriti actiui add. ναι. τέθεικε. τεθεικέναι. sicut τέτυφε τετυφέναι. ¶ Ἀ α. θῆκαι.
Ἀ β΄. Θεῖναι. cũ diphthongo in penultima, θῆναι tñ esse debuerat. Nam formatio secundi aoristi infinitiui modi a tertia persona singulari eiusdem temporis, modi indicatiui fit abiecto augumento. & add. ναι ut ἔθην ἔθης ἔθη.

θῆναι & tunc penultima natura producitur, sicut & propria eius regula postulat, Est etiam & alia formatio cōmunis tam præsentis temporis q̃ aoristi secūdi uerborum in μι hoc est a genitiuo participii ut θεὶσ θέντος. θέναι. uel a prima persona plurali modi indicatiui abiecto īcremento & extrema in ναι mutata, ut ἔθεμεν θέναι. Vbi euenit penultimā correptam esse contra naturam secundi aoristi. quare idem error hic accidit, qui & imperatiuo modo, hoc est duarum regularum repugnantia, quarum prior est q̄d imperatiua in θι & infinitiua ī ναι secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt. & hæc regula propria est secundi aoristi. Est & alia regula generalis, q̄ imperatiua in θι & infinitiua ī ναι seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiui aoristi secundi corripi. sed hic error tribus uerbis tantum accidit, quæ superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est ἔθην ἔδων ἧν corripiunt penultimam pluralium contra eorū naturā, quā īfinitiua eiusdem tēporis seruare debēt ut ἔθεμεν θέναι. ἔδομεν δόναι. ἕμεν ἕναι. QVæ quidē infinitiua ut hāc euitarēt repugnantiā acceperunt subiūctiuas uocales hoc est ι & υ in diphthongū (nā ε per ι augetur, & ο μικρὸν per υ ψιλόν) & sic productam fecerūt eorū penultimā, ut θεῖναι. δοῦναι. εἷναι. q̄ iccirco annotata sunt, qm̄ diphthongū habēt in penultima contra ꝓpriā naturā. Nā īfinitiua ī ναι habētia ν declinati

uum respuũt habere diphthõgũ in penultima at ĩ aliis uerbis siue a tertia psona singulari siue a pma plurali formẽtur infinitiua secũdi aoristi, penultima semp est lõga cũ indicatiuo eadẽ in oĩ nũero semp producatur, ut ἔγνω ἔγνωμεν γνῶναι. ἔστη ἔστημεν στῆναι καὶ τὰ λοιπά.

¶ μέλλ. α. Θήσειν a tertia psona eiusdẽ tẽporis fit, ut θήσω. θήσεις. θήσει. θήσειν. sicut a τύψω. τύψεις. τύψει. τύψειν.

¶ Participiorũ formatiões ĩ proprio tractatu latissime habẽtur,

¶ Ὀριστικὰ παθητικά. ἐνεστώς.

¶ Τίθεμαι. ab actiuo fit extrema ĩ μαι ac penultĩa ĩ propriã breuẽ mutatis. τίθημι τίθεμαι. Corripitur ẽt penultĩa ad similitudinẽ penultimæ primæ psonæ pluralis nũeri actiui. Quia oẽ uerbũ passiuũ siue mediũ habẽs in fine μι declinatiuũ penultimã uult hr̃e primæ psonæ pluralis proprii ĩdicatiui actiui τύπτομεν. τύπτομαι. τίθεμεν τίθεμαι. Est autẽ μι declinatiuũ (ut ẽt in barytonis dictum est) qđ in prima psona oĩum numerorũ ex declĩnatiõe sumitur ut τίθεμαι. τιθέμεθον τιθέμεθα. ἐτιθέμην. ἐτιθέμεθον ἐτιθέμεθα. Secũda psona τίθεσαι a tertia fit τ in σ mutato. Est. n. regula ꝙ uerba passiua habẽtia participiũ actiuũ ĩ ς oxytonũ mutato τ tertiæ psonæ singularis in σ faciũt secundã psonam singularẽ eiusdẽ numeri. τίθεται τίθεσαι. Tertia a prima μαι ĩ ται mutata τίθεται.

¶ Δυϊκὰ τιθέμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον. ¶ Πληθυντικὰ τιθέμεθα. τίθεσθε. τίθενται.

¶ παρατ.

¶ Ἐτιθέμην. a prima persona singulari præsentis tpis μαι in μην mutata, ac ε cõi incremento præposito. τίθεμαι ἐτιθέμην. secũda psona ἐτίθεσο a tertia singulari τ ĩ σ cõuerso

per eandem regulam quæ in præsenti dicta est ἐτίθετο ἐτίθεσο Tertia uero a prima μην in το conuersa ἐτιθέμην. ἐτίθετο. ℭ Δυϊκὰ ἐτιθέμεθον. ἐτίθεσθον. ἐτιθέσθην. ℭ Πληθυντικὰ ἐτιθέμεθα. ἐτίθεσθε. ἐτίθεντο.

ℭ παρ᾽. Τέθεμαι. esse debuerat. quoniam cum præterito passiuo uerborum in μι cætera cum præteritis barytonorum communia sint, hoc habet proprium, ut penultimam in debitam breuem coniugationis conuertatur δέδωκα δέδομαι. Sed quia præteritum actiuum huius uerbi actiui τίθημι amisit propriam penultimam & assumpsit ει diph. boeotorum more, eandem etiam retinuit præteritum passiuũ ut τέθεικα τέθειμαι. Secuuda p̃sona τέθεισαι a tertia τ in σ conuerso. Tertia a prima μαι ĩ ται mutata τέθειμαι τέθειται. ℭ Δυϊκὰ τεθείμεθον τέθεισθον. τέθεισθον. ℭ Πληθυντικὰ τεθείμεθα τέθεισθε. τέθειν ται. καὶ ἰωνικῶς τεθέαται. ℭ ὑπερ᾽.

ℭ Ἐτεθείμην. a præterito passiuo μαι in μην mutata, & ε præposito, cũ præteritum a consonante incipiat τέθειμαι ἐτεθείμην. habet etiam eandẽ penultimam cum præterito passiuo utcunq; sit. Secũda persona ἐτέθεισο a tertia τ in σ conuerso. Tertia a prima extrema in το mutata ἐτέθειτο. ℭ Δυϊκὰ ἐτεθείμεθον ἐτέθεισθον. ἐτεθείσθην. ℭ Πληθυντικὰ ἐτεθείμεθα. ἐτέθεισθε. ἐτέθειντο ℭ ἀόρ. ά.

ℭ Ἐτέθην a tertia persona præteriti passiui extrema in θην mutata, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima, quia omnis aoristus passiuus uerborum in μι penultimam correptam habere

habere debet, ut τέθειται ἐθέθην. sed pp alternitatē duarū dē
sarū penultima mutatur in propriā tenuē, non aūt ex-
trema, ut ἐτέθην. qđ factū est ne ꝓpriā terminationē amit
teret primus aoristus passiuus. Annotantur ἐγνώσθην καὶ
ἠδυνάσθην quorum penultima producitur, sed non sūt
a themate uerborū in μι nā alterū a circunflexo uerbo
hoc est γνόω. ῶ. deducitur, alterū uero a barytono hoc est
δυνάζω. Secūda persona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. sicut ἐτύ-
φθην ἐτύφθης ἐτύφθη. ℭ Δυϊκὰ ἐτέθητον ἐτεθήτην. ℭ Πληθυν
τικὰ ἐτέθημεν. ἐτέθητε. ἐτέθησαν. καὶ ἔτεθεν. ℭ ὁ β'.
ℭ Secundus aoristus passiuus nō inuenitur, qm̄ secūdi
aoristi actiui uendicarunt sibi eorū terminationē, hoc ē
ἔθην. μέλ α. ℭ Τεθήσομαι. a secūda pſona primi aoristi
passiui addita ομαι et abiecto ε cōmuni īcremēto, ut ἐτέ
θην ἐτέθης τεθήσομαι. Secūda persona a tertia fit abiecto τ,
et ε et α in η, ac ι subscripto τεθήσῃ. Tertia a prima
μαι in ται ac penultima in ε mutatis, τεθήσεται. ℭ Δυϊκὰ
τεθησόμεθον. τεθήσεσθον. τεθήσεσθον ℭ Πληθυντικὰ τεθησόμεθα. τε
θήσεσθε. τεθήσονται. μέλ ϖ μέλ. ℭ Τεθείσομαι. a secūda persona
præteriti passiui interposita ομ ut τέθειται τεθείσομαι.
Differt autem a passiuo futuro penultima solū. ℭ Πλη
θυντικὰ τεθεισόμεθα.. τεθείσεσθε. τεθείσονται.

ℭ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστῶτος ϖ.

ℭ Τίθεσο. a secūda pſona pti impfecti passiui abiecto in
cremento, ut ἐτιθέμην ἐτίθεσο. τὸ προστακτικὸν τίθεσο τιθέσθω.
ad similitudinē impatiui pti pfecti passiui barytonorū
tertiæ cōiugationis. ℭ Δυϊκὰ τίθεσθον. τιθέσθων. ℭ Πληθυντι

κὰ τίθεσθε. τιθέσθωσαν. περὶ ὑπερσυντελικοῦ. ¶ Τίθεισο a secūda p
sona pti plusq̄pfecti abiecto ε ut ἐτιθέμην ἐτίθεισο. τιθείσθω.
¶ Δυϊκὰ τίθεισθον τιθείσθων. ¶ Πληθυντικὰ τίθεσθε. τιθείσθωσαν
ad similitudiné barytonoꝝ. περὶ ἀ. ¶ Τέθητι. a ter-
tia pſona primi aoristi paſſiui abiecto ícreméto, & add.
τι syll. ἐτέθη τέθητι. ſed pp alternitaté duarum denſarū ex
trema í tenué cōuertit̄,ut τέθητι τεθήτω. ſicut τύφθητι τυ-
φθήτω. ¶ Δυϊκὰ τέθητον τεθήτων. ¶ Πληθυντικὰ τέθητε τεθήτωσαν

¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστῶτος περὶ παρατατικοῦ.

¶ Τιθείμην a pría pſona p̄ſentis tpis paſſiui ídicatiui mōi
extrema í μην mutata,& add. ι penultimæ,ſicut in paſſi
uis barytonorū dictū é,ut τίθεμαι τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο ac
cétu circūflexo in penultía ſecundæ & tertiæ pſonæ, ſi
cut í optatiuo paſſiuo uerboꝝ circūflexoꝝ p̄mæ cōiu
gationis dictū eſt. ¶ Δυϊκὰ τιθείμεθον. τιθεῖσθον. τιθείσθην.
¶ Πληθυντικὰ τιθείμεθα τιθεῖσθε. τιθεῖντο. περὶ παρατατικοῦ. ¶ Τιθεί
μην a prima pſona pti paſſiui μαι in μην cōuerſa τίθεμαι
τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο accétu circūflexo in penultima pri
mæ & ſecūdæ pſonæ ſicut in præſenti. ¶ Δυϊκὰ τιθείμε
θον. τιθεῖσθον. τιθείσθην. ¶ Πληθυντικὰ τιθείμεθα. τιθεῖσθε. τιθεῖντο.
περὶ ἀ. ¶ Τεθείην. a gtō participii paſſiui eiuſdé téporis
extrema in ην mutata,& add. ι penultimæ, ν tamé prius
ſubtracto ut τεθεὶς τεθέντος. τεθείην. τεθείης τεθείη. ſicut τυφθεὶς
θέντος τυφθείην τυφθείης. τυφθείη. ¶ Δυϊκὰ τεθείητον τεθειήτην. ¶ Πληθυντι
κὰ τεθείημεν. τεθείητε τεθείησαν. μέλλοντος. ¶ Τεθησοίμην a pría p
ſona futuri paſſ. ídicatiui extrema in μην mutata,& ad
dita ι penultimæ τεθήσομαι. τεθησοίμην. τεθήσοιο. τεθήσοιτο.

τεθησοίμεθα. τεθήσοισθε. τεθήσοιντο. μέλλ. μέσ. ¶ Τεθεισοίμην. a prima psona eiusdē tpis, ut τεθείσομαι. τεθεισοίμην. τεθείσοιο τεθείσοιτο. ¶ Δυϊκά τεθεισοίμεθον. τεθείσοισθον. τεθεισοίσθην. ¶ Πληθυντικά τεθεισοίμεθα. τεθείσοισθε. τεθείσοιντο.

¶ Ὑποτακτικά παθητικά. ἐνεστὼς & παρ.

¶ Ἐὰν τιθῶμαι. a prima psona subiūctiui actiui add. μαι ἐὰν τιθῶ. ἐὰν τιθῶμαι. Nā subiūctiuū actiuū assumpta μαι syll. passiuum facit. Potest ēt formari a prima pso na passiui, modi indicatiui, penultía in ω mutata. Nā oē uerbū passiuū siue mediū habēs in fine μι declinatiuū extrema in μαι mutata, si in eā nō desinat, & uocali penultimæ syllabæ in ω cōuersa subiūctiuū passiuum facit, ut τίθεμαι ἐὰν τιθῶμαι. penultía circūflexa. qm̄ τίθημι hēt in usu. Subiūctiua eni ī μαι desinētia præsentis tpis a uerbis desinētib' in μι si habeāt indicatiuū actiuū in usu circūflectūtur in penultima, ut τίθημι. ἐὰν τιθῶμαι ἵστημι ἐὰν ἱστῶμαι. Si aūt nō habeāt actiuū in usu acuūtur ī ante penultima δύναμαι. ἐὰν δύνωμαι. qa δύνημι nō est in usu ἐπίσταμαι. ἐὰν ἐπίστωμαι. Alia aūt si a circūflexis existāt circūflectuntur. ἐὰν νοῶ. ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ ἐὰν φιλῶμαι. Etiā quādo sint ptí perfecti ἐὰν πεποιῶμαι ἐὰν μεμνῶμαι. QV od etiam seruandum ē in uerbis desinētibus in μι quia & ipsa in præteritis perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea quæ a barytonis existūt, ut ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμαι. Secunda pso na τιθῇ. quæ similis est tertiæ psonæ actiui eiusdem tpis ¶ Δυϊκά τεθησοίμεθον τεθήσοισθον. τεθησοίσθην. ¶ Πληθυντικά

p cōem regulā φ in uerbis circūflexis, & terminatis in μι uniuersaliter tertia psona subiunctiui actiui ē secun da subiūctiui passiui. Tertia psona a secūda fit. addita ται τιθῇ τιθῆται. possūt tamē & alio mō formari secūda & tertia psona, sicut in barytonis dictū ē, hoc est, secunda a tertia, subtracto τ & η ι α ac ι subscripto τιθῆται τιθῇ. Tertia uero a prima μαι in ται, ac penultīa in η cōuersa. τιθῶμαι τιθῆται. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν τιθώμεθον. τιθῆσθον. τιθῆσθον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν τιθώμεθα. τιθῆσθε. τιθῶνται. περὶ τῶν ἐὰν τιθῶμαι a coī ptō passiuo hoc ē τέθειμαι. (nā τέθειμαι boeotorū est) penultima in ω mutata p cōem regulā supra in præsenti dictā φ oē uerbū passiuū siue mediū habēs in fine μι declinatiuū & cætera. Moscopulus tamē formari uult a ptō actiuo subiūctiui modi sicut & præsens add. μαι ἐὰν τεθείκω. ἐὰν τεθείκωμαι. sed quia hoc ptm̄ nō ē, in usu, nec ēt uidetur hæc regula eē cōis oium tēporū nā in uerbis terminatis in ω. si ab actiuo ptō modi subiūctiui formari liceret passiuū dicēdū esset, ἐὰν τετύφω. ἐὰν τετύφωμαι. nec opus esset supplere p participium & uerbū substātiuū, uidet̄ potius eē formādū a ptō passiuo cōi modi īdicatiui penultima in ω mutata. sicut in aliis uerbis, ubi nulla ītercesserit cōsonās, nec diphthōgus fuerit ut πεποίημαι. ἐὰν πεποιῶμαι. sic τέθειμαι. ἐὰν τεθῶμαι. Secūda psona ἐὰν τεθῇ. a tertia singulari ptī actiui extrema syllaba abiecta & accētu acuto in circunflexū mutato ἐὰν τεθείκω τεθείκῃς τεθείκῃ. τεθῇ. c.n. regula ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι καθόλου τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ

ὑποτακτικοῦ ¶ Τῶ ῥαηφιμῶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀποβολῇ τῆς τελ
ταίας συλλαβῆς τοῦ δευτέρου τοῦ παθητικοῦ πρώτου. Terria πεθῆται, a secúda add. ται. Potest ét formari tertia a pma, & secũda a tertia ut supra ĩ pñti dictũ est. ¶ Ἐν. ά. Ἐὰν τεθῶ a tertia personapmi aoristi passiui extrema ĩ ω mutata, et auguméto abiecto, ut ἐτέθην ἐτέθης ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ. τεθῇς τεθῇ sicut ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ. ¶ Δυϊκά. ἐὰν τεθῆτον. τεθῆτον. ¶ Πληθυντικά. ἐὰν τεθῶμεν. τεθῆτε. τεθῶσι.

¶ Ἀπαρέμφατα παθητικά ¶ Ἐνεστὼς ἐν παρατ.

¶ Τίθεσθαι. a tertia psona singulari passiui extréa in θαι mutata ac σ ĩterposito. τίθεται τίθεσθαι. Nã omne uerbũ passiuũ, siue mediũ habens ĩ tertia psona τ purũ hoc ẽ nulla cõsonante antecedéte cuiuscũq; sit téporis facit infinitiuũ mutata extrema ĩ θαι, ac σ interposito, ita tñ ut ubi fuerit incrementũ abiiciatur, excepto ptõ per fecto, et paulo post futuro, ut ĩ barytõis dictũ est. Potest ét fieri a secũda pluralis numeri τοῦ τοῦ ἐφιλοῦ εἰς σθαι δίφ. τίθεσθε τίθεσθαι. ¶ Παρακ. ἐν ὑπερσ. Τεθεῖσθαι. atertia psona singularis ptĩ passiui extrema ĩ θαι mutata, ac ĩterposito σ seruato quidẽ auguméto, & accétu ĩ péultimã tráſsũpto. τέθειται. τεθεῖσθαι. Vel a sa persona pluralis sicut ẽt pſés penultĩa tñ circũflexa cũ sit natura lõga ãte breuẽ ¶ ἀ. ¶ Τεθῆναι. a tertia psona pmi aoristi passiui addita ναι. syllaba. ἐτέθη. τεθῆναι. sicut ἐτύφθη τυφθῆναι. ¶ Μελλ. ά. Τεθήσεσθαι. a tertia psona singulari eiusdẽ téporis uel a secũda plurali ¶ Μετ. ὀλίγ. μελ. Τεθείσεσθαι ¶ Ῥήματα μέσα.

Verba media sicut in barytonis dictũ est, in præ

séti & ptõ impfecto formationẽ habẽt cõmunẽ cũ paſ ſiuis,& ſi ueteres grãmatici ĩ his duob⁹ téporib⁹ ea nul lo modo uariare céſuerũt iccirco eundẽ ordinẽ quo in barytõis uſus ſũ ĩ his quoq; uerbis ſuandũ putaui. Eſto igr̃ hoꝝ uerboꝝ tertius locus & p oĩa tpa q̃ formari poſ ſunt ſit eorũ uariatio. ℭ Ὁριστικὰ μέσα. ἐνεστῶς

ℭ Τίθεμαι. τίθεσαι. τίθεται. ſicut paſſiua. ℭ Δυϊκὰ τιθέμεθον. τίθε σθον. τίθεσθον ℭ Πληθυντικὰ τιθέμεθα. τίθεσθε. τίθενται. ℭ παρατ. ἐτι θέμην. ἐτίθεσο. ἐτίθετο. ℭ Δυϊκὰ ἐτιθέμεθον. ἐτίθεσθον. ἐτιθέσθην ℭ Πληθυντικὰ ἐτιθέμεθα. ἐτίθεσθε. ἐτίθεντο. ℭ παρακ. mediũ ptm̃ p fectũ, et ptm̃ pluſq̃pfectũ ĩ his uerbis formari nõ poſſũt, ſicut neq; in uerbis circũflexis a qbꝰ deriuãtur. ut in ptõ medio barytonorũ dictũ ẽ. ἀορ. α. ἐθηκάμην. ἐθήκω. ἐθήκα το. ab actiuo, hoc ẽ ἔθηκα. ſicut ἐτυψάμην ἐτύψω. ἐτύψατο. ἀ πὸ τοῦ ἔτυψα. ℭ Δυϊκὰ ἐθηκάμεθον. ἐθήκασθον. ἐθηκάσθην. ℭ Πλη θυντικὰ ἐθηκάμεθα. ἐθήκασθε. ἐθήκαντο. ℭ ἀορ. β. ἐθέμην. a pri ma pſona ſi aoriſti actiui extréa uocali ĩpropriã breuẽ cõiugatõis mutata, ac interpoſita μη ἔθην. ἐθέμην. antiq tñ a prĩo aoriſto paſ. formari uoluerũt, extrema in μην mu tata, & tenui in denſã cõuerſa ἐτέθην. ἐθέμην. Secũda pſo na a tertia fit τ in σ mutato ἔθετο. ἔθεσο κοινῶς. & abiecto σ ἰωνικῶς ἔθεο ἐν κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς ου ἀττικῶς ἔθου. Tertia pſo na a pma, extrema ĩ το mutata ἔθετο. ℭ Δυϊκὰ ἐθέμεθον. ἔθε σθον. ἐθέσθην. ℭ Πληθυντικὰ ἐθέμεθα. ἔθεσθε. ἔθεντο. ℭ μελ. α.

ℭ Θήσομαι. a futuro actiuo fit add. μαι & ω mag. in ο par uũ mutato ut θήσω. θήσομαι. θήσῃ. θήσεται. ℭ Δυϊκὰ θησόμεθον. θήσεσθον θήσεσθον. ℭ Πληθυντικὰ θησόμεθα. θήσεσθε. θήσονται. μελ. β. Secũdũ futurũ mediũ formari nõ põt, cũ actiuũ oĩo de

ſiciat, ℭ Προστακτικὰ· μέσα ἐνεστὼς καὶ παρατ. ℭ Τίθεσο κοινῶς τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς. Tertia pſona τιθέσθω. ℭ Δυϊκὰ τίθεσθον τιθέσθων. ℭ Πληθυντικά· τίθεσθε τιθέσθωσαν. ℭ Ἀορ. ά. Prim⁹ aoriſt⁹, θῆκαι θηκάσθω eẽ debuerat ſicut τύψαι τυψάσθω· ſed ĩ uſu nõ eſt. ℭ Ἀορ. β'. ℭ Θέσο, a ſecunda pſona ſecũdi aoriſti medii abiecto incremẽto, ut ἐθέμην ἔθεσο, θέσο κοινῶς· καὶ θέο ἰωνικῶς unde κάτθεο. Heſiodus σὺ δὲ ταῦτα περὶ ἐνὶ κάτθεο θυμῷ καὶ θοῦ ἀττικῶς. Tertia perſona θέσθω. ℭ Δυϊκὰ θέσθον· θέσθων. ℭ Πληθυντικά· θέσθε· θέσθωσαν.

ℭ Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ℭ Τιθείμην· τιθεῖο τιθεῖτο. ℭ Δυϊκὰ τιθείμεθον· τιθεῖσθον· τιθείσθην. ℭ Πληθυντικά. τιθείμεθα· τιθεῖσθε· τιθεῖντο. ℭ Ἀορ. ά. Θηκαίμην. θήκαιο· θήκαιτο ἄχρηστα ℭ Ἀορ. β'. Θείμην a pma pſona ſecũdi aoriſti medii, abiecto in cremẽto & add. ῑ penultimæ ἐθέμην θείμην· θεῖο· θεῖτο. ℭ Δυϊκὰ θείμεθον· θεῖσθον· θείσθην. ℭ Πληθυντικά. θείμεθα· θεῖσθε· θεῖντο. ℭ Μελ. ά. Θησοίμην a pma pſona medii futuri extrẽa in μην cõuerſa & addita. ῑ penultĩæ θήσομαι· θησοίμην· θήσοιο· θήσοιτο. ℭ Δυϊκά. θησοίμεθον· θησοίσθον· θησοίσθην. Πληθυντικά. θησοίμεθα· θήσοισθε· θήσοιντο.

ℭ Ὑποτακτικὰ μέσα ἐνεστὼς καὶ παρατ. ℭ Ἐὰν τιθῶμαι· τιθῇ· τιθῆται. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν τιθώμεθον· τιθῆσθον· τιθῆσθον. ℭ Πληθυντικά· ἐὰν τιθώμεθα· τιθῆσθε· τιθῶνται. ℭ Ἀορ. ά. Ἐὰν θήκωμαι θήκῃ· θήκηται ἄχρηστα. ℭ Ἀορ. β'. Ἐὰν θῶμαι· a pma pſona ſ̄i aoriſ. medii extrẽa ĩ μαι mutata & abiecto ĩcremẽto, ac penultĩa ĩ ω cõuerſa ἐθέμην· ἐὰν θῶμαι· θῇ· θῆται. Δυϊκὰ ἐὰν θώμεθον θῆσθον· θῆσθον. ℭ Πληθυντικά· ἐὰν θώμεθα· θῆσθε· θῶνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα ℭ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι. ℭ Ἀορ. ά. ℭ Θήκασθαι· uſitatum apud ora

tores a tertia p̄sona p̄mi aoristi medii ἐθήκατο. ℭ β'. θέσθαι a tertia persona secundi aoristi medii ἔθετο ℭ μέλ. α'. θήσεσθαι.

ℭ Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Verba in μι secundæ cõiugatiõis fiunt (ut supra ẽ dictũ) a uerbis barytonis circunflexorũ secundæ cõiugationis a quibus deriuãtur. Et in penultima actiui habẽt η. In passiui aũt penultima α, qđ ostẽdit & quotæ sint cõiugationis, & unde deducãtur, ut ἱστάω. ἱστῶ. ἵστημι. Passiuũ ἵσταμαι. ℭ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστώς. ℭ Ἵστημι. ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo barytono fit, unde ἱστῶ uerbum secũdæ coniugationis circunflexorum, extrema in μι cõuersa, & penultima hoc ẽ α quæ breuis est ĩ propriã longã mutata, ac accẽtu ĩ antepenultimã retracto, ut ἱστάω ἵστημι At ἱστάω ἀπὸ τοῦ στάω, cui p̄ponitur ι solũ, & ẽ reduplicatio abusiua siue ĩpropria cũ cõsonãs non reduplicatur, ut in prĩcipio huius tractatus dictum est, nam σιστάω dicẽdum fuerat, & σίστημι, sed p̄pter difficilẽ pronuntiationẽ non repetitur σ. Habet etiam aspirationẽ in prima syllaba, quoniã ι ante ς aspiratur nisi fiat syncopa, uel subsequatur ρ post ς, quia tũc tenui spiritu scribitur, ut ἴστε. ἴστω. ἀπὸ τοῦ ἴσατε. ἰσάτω ἴστον, et ἴστορ. Secunda p̄sona a prima fit extrema in σ mutata, ἵστημι ἵστης. Tertia a secũda addito ι ἵστησι. ℭ Δυϊκὰ ἵστατον ἵστατον. penultima correpta. ℭ Πληθυντικά. ἵσταμεν. ἵστατε. tertia ἱστᾶσι ad similitudinem datiui pluralis participii actiui eiusdẽ temporis penultima circunflexa, quia α

quæ uocalis ancepes ē hic natura habetur lōga. Ionice uero nō formatur tertia persona ī hac secūda coniugatione διὰ τὴν κακοφωνίαν. nam ἱστᾶσι. dicendum fuerat ἐπὶ γʹ. ℭ Ἵστην ἵστης. ἵστη. a præsenti sicut ἐτίθην. ℭ Δυϊκὰ ἵστατον. ἱστάτην. penultīa correpta sicut et præsens. ℭ Πληθυντικὰ ἵσταμεν. ἵστατε. ἵστασαν. ἐπὶ ζʹ. ℭ Ἕστηκα esse debuerat a futuro στήσω cuius penultimā præteritū pfectum seruare debet sed ne coincidat cū ἕστηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἵστημι mutata ē η in α & dicimus ἕστακα. ἕστακας. ἕστακε. ℭ Δυϊκὰ ἑστάκατον. ἑστάκατον. ℭ Πληθυντικὰ ἑστάκαμεν. ἑστάκατε. ἑστάκασι. Seruat enī aspirationē præsentis, quoniā ε ingrediens præterita tēpora modi indicatiui si remanet in aliis modis spm̄ thematis seruat, ut in hoc uerbo ἵστημι. ὁ ἐπὶ ζʹ. ἕστακα. ἑστάκε ἑστάκοιμι. ἐὰν ἑστάκω. ἑστακέναι. ἑστακὼς ἑστακότος. Si uero cadit hoc est si nō remanet in aliis modis, sicut est ī ambobus aoristis, tenuē spm̄ habet ut ἔστησα, στῆσον. στήσαιμι. & cætera ἔστην. στῆθι. σταίην. ἐὰν στῶ. & alia. ὁ ἐπὶ ζʹ.
ℭ Ἑστάκειν. ἑστάκεις. ἑστάκει. a præterito perfecto, unde & eundem seruat spiritū, cū in aliis modis idē sit præteritum perfectum & præteritū plusq̄ pfectum. ℭ Δυϊκὰ ἑστάκειτον. ἑστακείτην. ℭ Πληθυντικὰ ἑστάκειμεν. ἑστάκειτε ἑστάκεισαν. Θʹαʹ. ℭ Ἔστησα. ἔστησας. ἔστησε ℭ Δυϊκὰ ἐστήσατον. ἐστησάτην. ℭ Πληθυντικὰ ἐστήσαμεν. ἐστήσατε. ἔστησαν. Θ βʹ. ℭ Ἔστην. ἔστης. ἔστη. a futuro extrema ī σ mutata & ε communi incremento præposito στήσω ἔστην. ℭ Δυϊκὰ ἔστητον. ἐστήτην. ℭ Πληθυντικὰ ἔστημεν. ἔστητε. ἔστησαν. μέλ αʹ. ℭ Στήσω. στήσεις στήσει. sicut τύψω. τύψεις. τύψει.

Ἵσαθι. fit a gtō participii pn̄tis tpis abiecto ν̄ & extrēa ī σι mutata ἱσὰς ἱσάντος ἵσαθι. Vel a pma psona pluralis nūeri extrēa ī σι cōuersa ἵσαμεν ἵσαθι. in usu tn̄ nō ē, sed p eo utimur ἵσα a uerbo circūflexo ἱσάω ῶ. ūde ɔpositū καθίσαι λιάδος ἰ. μείζονα δ᾽ἤ κρητῆρα μενοιτιάδη καθίσα. Tertia psona a sa fit, extrēa ī τω mutata ἵσαθι ἱσάτω. Δυϊκὰ ἵσατον. ἱσάτων. Πληθυντικὰ ἵσατε ἱσάτωσαν. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. Ἕσακε. ἑσακέτω. sicut τέτυφε τετυφέτω. Ἀόριστος α΄. Στῆσον. στησάτω. sicut τύψον τυψάτω. Ἀόριστος β΄. Στῆθι. a pria psona pluralis nūeri secūdi aoristi abiecto īcremēto & extrēa in θι mutata ἔστημεν. στῆθι. Vel a gtō participii eiusdē tpis abiecto ν̄ & extrēa ī θι mutata, ac etiā penultīa pducta ad similitudinē priæ psonæ pl'is secūdi aor. p cōem regulā, φ īperatiua in θι. & īfinitiua in ναι desinētia seruare debēt penultimā pmæ psonæ pl'is numeri pprii īdicatiui, quæ qdē ī sō aor. lōga ē. Est & alia regula q̄ secūdis aori. ē ppria. qđ īpatiua ī θι & īfinitiua ī ναι sī aor. pēultimā hēre uolūt natura pductā, & sic dicēdū erit στὰς στάντος στῆθι. Pōt ēt formari a tertia psona sing. abiecto īcremēto, add. θι syll. ut ἔστην. ἔστης. ἔστη. στῆθι. sic ἐτύπην. ἐτύπης. ἐτύπη. τύπηθι Tertia psona a sa fit sicut ī psēti στῆθι. στήτω. Δυϊκὰ στῆτον. στήτων. Πληθυντικὰ στῆτε. στήτωσαν. Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Ἱσαίην a gtō sui pticipii fit extrēa ī ην mutata & add. ι penultīæ ἱσὰς. ἱσάντος. ἱσαίην. ἱσαίης. ἱσαίη. Δυϊκὰ ἱσαίητον. ἱσαιήτην. Πληθυντικὰ. ἱσαίημεν. καὶ συγκοπῇ ἱσαῖμεν. ἱσαίητε. ἱσαίησαν. καὶ ἀττικῶς ἱσαῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσαῖμεν. subtracto μ̄ sicut in pmo aor. pass. barytono pdictū ē. Παρακείμενος καὶ

παρακ. ἑστάκοιμι. ἑστάκοις. ἑστάκοι. sicut τετύφοιμι. φοις. φοι. ἀορ. α. Στήσαιμι. στήσαις. στήσαι. ἢ αἰολικῶς στήσεια. καὶ ἀττικῶς στήσειας σειε. ἀορ. β'. Σταίην a gtō sui pticipii sicut ēt p̄sens. ut στὰς στάντος. σταίην σταίης σταίη. ℭ Δυϊκὰ σταίητον σταιήτην. ℭ Πληθυντικὰ σταίημεν. καὶ συγκοπῇ σταῖμεν. σταίητε. σταίησαν. καὶ ἀττικῶς σταῖεν. ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. ℭ μελ. α. Στήσοιμι. στήσοις. στήσοι. sicut τύψοιμι. τύψοις. τύψοι. ℭ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ. ℭ Ἐὰν ἱστῶ a tettia psona singulari pti ipfecti siue a p̄ma ut in subiūctiuo p̄mæ cōiugatiōis dictū ē & extrema in ω̄ circūflexū mutata. ἵστην ἵστης. ἵστη. ἐὰν ἱστῶ ἱστᾷς. ἱστᾷ καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ α̅. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω̅ μεγάλου. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν ἱστᾶτον ἱστᾶτον. ℭ Πληθυν. ἐὰν ἱστῶμεν. ἱστᾶτε. ἱστῶσι. ℭ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν ἑστήκω ἑστήκῃς. ἑστήκῃ. sicut ἐὰν τετύφω. τετύφῃς τετύφῃ. ℭ ἀορ. α. ἐὰν στήσω. στήσῃς. στήσῃ. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν στήσητον. στήσητον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν στήσωμεν. στήσητε. στήσωσι. ℭ ἀορ. β'. ἐὰν στῶ στᾷς. στᾷ. a tertia persona secundi aoristi, sicut & præsens. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν στᾶτον. στᾶτον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν στῶμεν. στᾶτε. στῶσι. ℭ Ἀπαρ. ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς ἢ παρατ. ℭ Ἱστάναι a prima psona pluralis nūeri ἵσταμεν, extrema in ναι mutata. παρακ. ἢ ὑπερ ἑστηκέναι sicut τετυφέναι. ℭ ἀορ. α. στῆσαι. ἀορ. β'. στῆναι. μελ. α. στήσαι. ℭ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστώς. ℭ Ἵσταμαι. a pria psona actiui η ī α in correptū & extrema ī μαι mutatis ἵστημι. ἵσταμαι. Secunda persona ἵστασαι κοινῶς. καὶ ἵστῃ ἀττικῶς a tertia psona sicut a τύπτεται. τύπτῃ. Tertia psona ἵσταται. ℭ Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται.

παρατ. ¶ Ἱστάμην. secūda persona ἵστασο. & ἀποβολῇ τοῦ σ ἢ κράσει τοῦ α καὶ ο εἰς ω μέγα ἵστω. Tertia ἵστατο. ¶ Δυϊκὰ ἱστάμεθον ἵστασθον ἱστάσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵσταντο. παρακ. ¶ Ἕσταμαι. ἕστασαι. ἕσταται. a præterito actiuo penultima correpta ac principali aspirata, cum etiam in aliis modis ε̄ seruetur sicut in actiuis. ¶ Δυϊκὰ ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἕστασθον. ¶ Πληθυντικὰ ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕστανται. καὶ ἰωνικῶς ἑστάαται esse debuerat, sed propter hiatum, siue malum sonum in usu non est.

ὑπερσ. ¶ Ἑστάμην ἕστασο. ἕστατο. a præterito perfecto extrema in μην mutata. ¶ Δυϊκὰ ἑστάμεθον. ἕστασθον. ἑστάσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἑστάμεθα. ἕστασθε. ἕσταντο. ¶ ἀορ. ά.
¶ Ἐστάθην. ἐστάθης. ἐστάθη. ¶ Δυϊκὰ ἐστάθητον. ἐσταθήτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐστάθημεν. ἐστάθητε. ἐστάθησαν. καὶ ἔσταθεν. principali syllaba tenui spiritu signata quoniam ε̄ cadit ut στάθητι τὸ προστακτικὸν & reliqua. μέλ. ά.
¶ Σταθήσομαι. σταθήσῃ. σταθήσεται. a secunda persona aoristi passiui abiecto augumento & addita ομαι. ¶ Δυϊκὰ σταθησόμεθον σταθήσεσθον σταθήσεσθον. ¶ Πληθυντικὰ σταθησόμεθα σταθήσεσθε. σταθήσονται. ¶ μετ' ὀλ. μέλ.
¶ Ἑστάσομαι. ἑστάσῃ. ἑστάσεται. a secunda persona præteriti passiui interposita ομ. ¶ Δυϊκὰ ἑστασόμεθον. ἑστάσεσθον. ἑστάσεσθον. ¶ Πληθυντικὰ ἑστασόμεθα. ἑστάσεσθε. ἑστάσονται. principali syllaba aspirata cum ε̄ in aliis modis seruetur, sicut in præterito perfecto.

¶ Προστακτικὰ παθητικά. ¶ ἐνεστῶς καὶ παρατ.
¶ Ἵστασο. & ἵστω. a secūda persona præteriti imperfecti passiui

ſiui ἱστάσθω. ¶ Δυϊκὰ ἵστασθον. ἱστάσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἵστασθε. ἱστάσθωσαν. παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ἕστασο ἑστάσθω. ¶ Δυϊκὰ ἕστασθον. ἑστάσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἕστασθε. ἑστάσθωσαν. ἀόρ. α΄. ¶ Στάθητι. σταθήτω. ¶ Δυϊκὰ στάθητον. σταθήτων. ¶ Πληθυντικὰ στάθητε. σταθήτωσαν. ¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

¶ Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. accentu circunflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ. ¶ Δυϊκὰ ἱσταίμεθον. ἱσταῖσθον. ἱσταίσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἱσταίμεθα. ἱσταῖσθε. ἱσταῖντο. παρακ. καὶ ὑπερσ. ¶ Ἑσταίμην. ἑσταῖο. ἑσταῖτο. accẽtu circunflexo in penultima ſicut in præſenti ἑσταίμεθον. ἑσταῖσθον. ἑσταίσθην ¶ Πληθυντικὰ ἑσταίμεθα ἑσταῖσθε ἑσταῖντο. ἀόρ. α΄. ¶ Σταθείην. σταθείης. σταθείη. ¶ Δυϊκὰ σταθείητον. σταθειήτην. ¶ Πληθυντικὰ σταθείημεν. σταθείητε. σταθείησαν. μέλλ. α΄. ¶ Σταθησοίμην. σταθήσοιο. σταθήσοιτο. ¶ Δυϊκὰ σταθησοίμεθον. σταθήσοισθον. σταθησοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ σταθησοίμεθα. σταθήσοισθε. σταθήσοιντο. μετ᾽ ὀλίγον μέλλ. ¶ Ἑστασοίμην. ἑστάσοιο. ἑστάσοιτο. ¶ Δυϊκὰ ἑστασοίμεθον. ἑστάσοισθον. ἑστασοίσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἑστασοίμεθα. ἑστάσοισθε. ἑστάσοιντο. ¶ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

¶ Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστᾷ, ἱστᾶται. διὰ τοῦ ᾱ. licet a qbuſdã διὰ τοῦ η̄ inueniam has peſonas uidelicet ſecundã & tertiã declinatas. ſed ego regulã cenſeo potius ſequendã quæ tradit tertiã pſonam ſubiunctiui actiui fieri ſecundam paſſiui eiuſdẽ modi & tẽporis q̃uis inueniatur in actiuo ẽt aliter declinatũ hoc tẽpus a nõ nullis q̃ regula tradat. Illi enĩ ponunt ἐὰν ἱστῶ ἱστῇς ἱστῇ, regula uero ἱστᾷς ἱστᾷ διὰ τοῦ ᾱ quæ dicit primã coniugationem uerborũ in μι declinari p η̄ ſecundam per ᾱ tertiã per ω̄ in modo ſubiũ-

ctiuo cũ præſertim τὸ χαρακτηριστικὸν ſeruandũ ſit. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν ἱστώμεθον ἱστᾶσθον ἱστᾶσθον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν ἱστώμεθα. ἱστᾶσθε. ἱστῶνται. ῥᾶστ'. καὶ δῆλον. ℭ Ἐὰν ἱστῶμαι. a ptõ paſſiuo modi indicatiui penultima in ω mutata. ſicut in prima cõiugatione dictũ eſt. ἵσταμαι ἐὰν ἱστῶμαι. ſecunda pſona ἐὰν ἱστᾶ a tertia actiui eiuſdẽ temporis & modi abiecta extrema ſyllaba ἐὰν ἑστήκω. ἑστήκῃς. ἑστήκῃ. ἑστᾶ. Tertia ἐὰν ἑστᾶται. Δυϊκὰ ἐὰν ἑστώμεθον ἑστᾶσθον ἑστᾶσθον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν ἑστώμεθα. ἑστᾶσθε. ἑστῶνται. ℭ ά. ἐὰν σταθῶ. σταθῇς. σταθῇ. ℭ Δυϊκὰ ἐὰν σταθῆτον. σταθῆτον. ℭ Πληθυντικὰ ἐὰν σταθῶμεν. σταθῆτε. σταθῶσι. ℭ Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς & παρατατ'. ℭ Ἵστασθαι. a tertia pſona ſingularis paſſiui ἵσταται uel a ſecunda plurali ε in αι diphthongo mutato ῥᾶστ' & παρατατ'. ἑστάσθαι ſicut τεθεῖσθαι. ℭ ά. σταθῆναι. μέλλ' ά. σταθήσεσθαι. μέλλ' μέλλ'. ἑστάσεσθαι. ℭ Ῥήματα μέσα. ἐνεστώς.

ℭ Ἵσταμαι. ἵστασαι. ἵσταται. ab actiuo ſicut & paſſiua. ℭ Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἵστασθον. ℭ Πληθυντικὰ ἱστάμεθα. ἵστασθε. ἵστανται. παρατατ'. ℭ ἱστάμην ἵστασο ℭ ἵστω ἵστατο. ℭ Δυϊκὰ ἱστάμεθον. ἵστασθον. ἱστάσθην. ℭ Πληθυντικὰ ἱστάμεθα ἵστασθε ἵσταντο. ῥᾶστ'. ℭ Mediũ præteritũ formari non põt, neq; præteritũ pluſq̃pfectũ ut in ptõ medio barytonorũ dictũ eſt, neq; mediũ futurũ ſecundũ. ℭ ά. ἐστησάμην ἐστήσω. ἐστήσατο. ſicut ἐτυψάμην. ἐτύψω. &c. ℭ β'. Secundus aoriſtus nõ ẽ in uſu in hoc uerbo ἵστημι. poſſet tamẽ formari ſecundũ analogiam ab actiuo hoc eſt ἔστην. ἐστάμην extrema uocali mutata in propriã breuẽ α ſcilicet, ac interpoſita μην. Vel potius a primo aoriſto paſſiuo

antiquorũ more extrema in μην mutata. ἑστάθην. ἑστάμην. ἕστασο, καὶ ἕστω. ἕστατο. & est literatura similis ptõ plusq̃ pfecto passiuo, differt tamen spiritu μέλλ. ἁ. ℭ Στήσομαι.

ℭ Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατ. (στῆσαι. στησέτω.

ℭ Ἵστασο. ⁊ ἱστώ. ἱστάσθω sicut & passiua. ἀορ. ἁ. ℭ Στῆσαι. στησάσθω. ὡς τύψαι τυψάσθω. ℭ Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ℭ Ἱσταίμην. ἱσταῖο. ἱσταῖτο. sicut & passiua. ἀορ. ἁ ℭ Στησαίμην. στήσαιο. στήσαιτο. ὡς τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο. μέλλ. ἁ.

ℭ Στησοίμην. στήσοιο. στήσοιτο. ὡς τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο.

ℭ Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς ⁊ παρατατ.

ℭ Ἐὰν ἱστῶμαι. ἱστῇ. ἱστῆται. sicut & passiua. ἀορ. ἁ. ℭ Ἐὰν στήσωμαι. στήσῃ. στήσηται. ὡς τύψωμαι. τύψῃ. τύψηται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς ⁊ παρατατ. ℭ Ἵστασθαι. ἀορ. ἁ. στήσασθαι. μέλλ. ἁ. στήσεσθαι. ℭ Tertia cõiugatio uerborũ ĩ μι.

Erba ĩ μι tertiæ cõiugatiõis fiũt ut supra diximꝰ a barytõis a qbꝰ deriuãtur circũflexa tertiæ cõiugationis. Et in penultima actiui hñt ω. in passiui autẽ penultima ο paruũ, qđ ostendit & quotæ sint cõiugationis & unde deducãtur ut διδῶ. δίδωμι. Passiuũ uero δίδομαι.

ℭ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς

ℭ Δίδωμι. fit a διδόω barytono. cuiꝰ circũflexũ est διδῶ. extrema in μι & penultĩa hoc ẽ ο paruo, ĩ ω magnũ mutatis, ut διδόω δίδωμι. διδόω uero ἀπὸ τοῦ δόω. p reduplicationẽ ppriã quæ ẽ cũ bis eadẽ cõsonãs repetitur cũ ι uocali ut in principio huius tractatus dictũ est. Secunda psona a prima fit, extrema in σ mutata δίδως. Tertia a secũda addito ι δίδωσι. ℭ Δυϊκὰ δίδοτον δίδοτον. ℭ Πληθυντικὰ

διδομεν. δίδοτε διδοῦσι, ad similitudiné datiui pluralis proprii participii. καὶ ἰωνικῶς διδόασι. ὑπερσυντελικ. ℭ παρατατικ.
ℭ Ἐδίδων. ἐδίδως ἐδίδω a præsenti, sicut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. extrema διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. nam ut in τίθημι dictum est præteritum imperfectum et secũdus auristus uerborũ in μι penltimã proprii actiui præsentis seruare debent ut δίδωμι. ἐδίδων. ἔδων. ℭ Δυϊκά ἐδίδοτον. ἐδιδότην. ℭ Πληθυντικά. ἐδίδομεν. ἐδίδοτε. ἐδίδοσαν. ℭ παρακ. Δέδωκα. δέδωκας. δέδωκε. ℭ ὑπερσυντελ.
ℭ Ἐδεδώκειν. ἐδεδώκεις. ἐδεδώκει. ℭ ἀόρ. α.
ℭ Ἔδωκα. ἔδωκας. ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα. ἔδωσας. ἔδωσε. ℭ ἀόρ. β.
ℭ Ἔδων. ἔδως. ἔδω. a futuro extrema in ν mutata, ac ε cõmuni augumento præposito. ℭ Δυϊκά ἔδοτον. ἐδότην. ℭ Πληθυντικά. ἔδομεν. ἔδοτε. ἔδοσαν. penultima correpta contra regulam. ℭ μελλ. α.
ℭ Δώσω. δώσεις. δώσει. ἀπὸ τοῦ δόω. ο in ω mutato.
ℭ Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ℭ ἐνεστῶς ὁ παρατατ.
ℭ Δίδοθι. διδότω. ὡς τίθετι τιθέτω. penultima correpta ut ĩ τίθημι dictum est, quam Homerus produxit. ὀδυσσείας γ ἀλλ᾽ ὦ ἄνασσ᾽ ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. ℭ παρακ. καὶ ὑπερσυντ.
ℭ Δέδωκε. δεδωκέτω · a tertia persona præteriti perfecti actiui. sicut τέτυφε. ℭ ἀόρ. α.
ℭ Δῶκον. δωκάτω. ὡς τύψον τυψάτω. secundum artem sed usus deest. ℭ ἀόρ. β.
ℭ Δόθι. δότω ἄχρηστα, penultima correpta cõtra regulã ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictũ est. Sed pro eo utimur δὸς δότω δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

ὀυτικά

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Διδοίην. διδοίης. διδοίη. sicut τιθείην. τιθείης. a gtõ pticipii διδόντος. ¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. δεδώκοιμι δεδώκοις δεδώκοι. sicut τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι. Ἀόριστος α. δώκαιμι. δώκαις. δώκαι. sicut τύψαιμι. τύψαις. ἄχρηστα. Ἀόριστος β'. δοίην. δοίης. δοίη. a gtõ participii δόντος. ¶ Δυϊκὰ δοίητον. δοιήτην. ¶ Πληθυντικὰ δοίημεν. ἢ συγκοπῇ δοῖμεν. δοίητε δοίησαν. καὶ ἀττικῶς. δοῖεν ἀπὸ τοῦ δοίημεν ἐκβολῇ τοῦ η. ὀδυσσείας ω οὔλετε. ἐν μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Μέλλων α. δώσοιμι. δώσοις. δώσοι. ὡς τύψοιμι. τύψοις. τύψοι.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός.

¶ Ἐὰν διδῶ διδῷς διδῷ. διὰ τοῦ ω μεγάλου. ut in prima & secunda coniugatione dictum est. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς δεδώκῃ. sicut ἐὰν τετύφω. φῃς. φῃ. Ἀόριστος α. ἐὰν δώκω. δώκῃς. δώκῃ. ὡς ἐὰν τύψω. ψῃς. ψῃ. ἄχρηστα. Ἀόριστος β'. ἐὰν δῶ δῷς. δῷ. διὰ τοῦ ω μεγάλου. ὡς εἴρηται.

¶ Ἀπαρέμφατα μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Διδόναι a prima persona plurali extrema in ναι mutata. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος. δεδωκέναι. ὡς τετυφέναι. Ἀόριστος α. δῶκαι. ἄχρηστον Ἀόριστος β' δοῦναι διὰ διφθόγγου. ut in τίθημι dictum est. Μέλλων α. δώσειν.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά ἐνεστώς

¶ Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ab actiuo ω magno in ο paruū & extrema in μαι mutatis ¶ Δυϊκὰ διδόμεθον. δίδοσθον δίδοσθον. ¶ Πληθυντικὰ διδόμεθα. δίδοσθε. δίδονται. Παρατατικός.

¶ Ἐδιδόμην. ἐδίδοσο. καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο. ¶ Δυϊκὰ ἐδιδόμεθον. ἐδιδόσθον. ἐδιδόσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐδιδόμεθα ἐδίδοσθε. ἐδίδοντο.

¶ Παρ᾽. δέδομαι. δέδοσαι. δέδοται. a ptõ actiuo δέδωκα ω magno ĩ o paruũ mutato. ¶ Δυικὰ δεδόμεθον. δέδοσθον. δέδοσθον.
¶ Πληθυντικὰ δεδόμεθα. δέδοσθε. δέδονται. καὶ ἰωνικῶς δεδόαται.
¶ Ὑπερ᾽. ἐδεδόμην. ἐδέδοσο. ἐδέδοτο. ¶ Δυικὰ ἐδεδόμεθον. ἐδεδόσθον. ἐδεδόσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐδεδόμεθα. ἐδέδοσθε. ἐδέδοντο. καὶ ἰωνικῶς ἐδεδόατο.
¶ Ἀόρ α. ἐδόθην. ἐδόθης. ἐδόθη. a tertia psona singulari præteriti passiui extrema in θην mutata. ¶ Δυικὰ ἐδόθητον. ἐδοθήτην. ¶ Πληθυντικὰ ἐδόθημεν. ἐδόθητε. ἐδόθησαν.
¶ Μέλ α. δοθήσομαι. δοθήσῃ. δοθήσεται. a secunda persona aoristi passiui abiecto augumto, & add ομαι ¶ Δυικὰ δοθησόμεθον δοθήσεσθον δοθήσεσθον. ¶ Πληθυντικὰ δοθησόμεθα. δοθήσεσθε. δοθήσονται.
¶ Μετ᾽ ὀλίγ᾽ μέλ᾽. δεδόσομαι. δεδόσῃ δεδόσεται. a secũda psona ptĩ passiui interposita ομ. ¶ Δυικὰ δεδοσόμεθον. δεδόσεσθον. δεδόσεσθον ¶ Πληθυντικὰ δεδοσόμεθα. δεδόσεσθε. δεδόσονται.

¶ Προστακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ᾽.

¶ Δίδοσο ἄχρηστον. δίδου. ἄχρηστον. διδόσθω. ¶ Δυικὰ δίδοσθον. διδόσθων. ¶ Πληθυντικὰ δίδοσθε. διδόσθωσαν.
¶ Παρ᾽ καὶ ὑπερ᾽. δέδοσο. δεδόσθω. ¶ Δυικὰ δέδοσθον. δεδόσθων. Πληθυντικὰ δέδοσθε. δεδόσθωσαν.
¶ Εὐκτικὰ παθητικά. ¶ ἐνεστὼς καὶ παρατ᾽. διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut τιθείμην. τιθεῖο. τιθεῖτο.
¶ Παρ᾽ καὶ ὑπερ᾽. δεδοίμην. δεδοῖο. δεδοῖτο. sicut τεθείμην. τεθεῖο. τεθεῖτο. ἄχρηστα.
¶ Ἀόρ α. δοθείην. δοθείης. δοθείη. ¶ Δυικὰ δοθείητον. δοθειήτην.
¶ Πληθυντικὰ δοθείημεν. δοθείητε. δοθείησαν. καὶ δοθεῖεν. καὶ τοῦτο

μᾶλλον ἐν χρήσει. ℂ μέλλ α.

ℂ Δοθησοίμην δοθήσοι. δοθήσοιτο. a prima pſona futuri paſſ. ℂ μετ᾽ ὀλίγον μέλλ. δεδοσοίμην. δεδόσοιο. δεδόσοιτο. a prima perſona eiuſdẽ tpis. ℂ Ὑποτακτικὰ παθητικά. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός. ℂ Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. ſicut ἐὰν τιθῶμαι. At ſecunda & tertia perſona ω magno ſcribuntur, quoniam ut in ἵστημι dictum eſt, prima declinatio uerborum in μι per η declinatur. Secunda per α. Tertia per ω. in modo ſubiunctiuo. ℂ παρακείμενος ὑπερσυντέλικος.

ℂ Ἐὰν δεδῶμαι. ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν δεδῷ. a tertia actiui ſubiunctiui eiuſdem temporis extrema ſyll. abiecta ἐὰν δεδώκω. δεδώκῃς. δεδώκῃ. ἐὰν δεδῷ. Tertia. ἐὰν δεδῶται. ἀόριστος. ℂ ἀόριστος α. ἐὰν δοθῶ. δοθῇς. δοθῇ. a tertia pſona aoriſti paſſiui extrema in ω circũflexum mutata. ſicut ἐὰν τυφθῶ. θῇς. θῇ. ℂ Ἀπαρέμφατα παθητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. ℂ Δίδοσθαι a tertia pſona ſingulari δίδοται uel a ſa plurali ε in αι diph. cõuerſo. δίδοσθαι. ℂ παρακείμενος ὑπερσυντέλικος. δεδόσθαι. ſicut τεθεῖσθαι. ἀόριστος α. δοθῆναι. μέλλ α. δοθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλίγον μέλλ. δεδόσεσθαι

ℂ Ῥήματα μέσα ὁριστικά. ἐνεστώς.

ℂ Δίδομαι. δίδοσαι. δίδοται. ſicut paſſiua. παρατατικός. ἐδιδόμην. ἐδίδοσο. ἐδίδου. ἐδίδοτο. ℂ ἀόριστος α ἐδωκάμην. ἐδώκω. ἐδώκατο. a primo ἀόριστος actiuo ἀόριστος. ἀόριστος β. ἐδόμην. ἔδοσο. καὶ ἐδίδου. ἐδίδοτο a paſſiuo aor. fit antiquorũ more extrema in μην mutata ἐδόθην ἐδόμην. in uſu tamen non eſt. ſed eius compoſitum, hoc eſt ἀπεδόμην. ἀπέδου. μέλλ α. δώσομαι. δώσῃ. δώσεται. ὡς θήσομαι. θήσῃ. ται. ℂ Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς ἢ παρατατικός. ℂ Δίδοσο. καὶ δίδου. διδόσθω. ſicut paſſiua.

¶ ἀόρ. ά. δῶκαι. δωκάθω. sicut τύψαι. τυψάθω. ἄχρηστα.
¶ ἀόρ. β΄ δόσο ἄχρηστον. δοῦ. δόσθω ἄχρηστα.

¶ Εὐκτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Διδοίμην. διδοῖο. διδοῖτο. sicut passiua.
¶ ἀόρ. ά. δωκαίμην. δώκαιο. δώκαιτο. ἄχρηστα.
¶ ἀόρ. β΄. δοίμην. δοῖο. δοῖτο. ἄχρηστα.
¶ μέλλ. ά. δωσοίμην. δώσοιο. δώσοιτο.

¶ Ὑποτακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἐὰν διδῶμαι. διδῷ. διδῶται. sicut passiua.
¶ ἀόρ. ά. ἐὰν δώκωμαι. δώκῃ. sicut ἐὰν τύψωμαι. ψῃ. ἄχρηστα.
¶ ἀόρ. β΄. ἐὰν δῶμαι. δῷ. δῶται. ἄχρηστα. ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

¶ Ἀπαρέμφατα. μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Δίδοσθαι. ἀόρ. ά. δώκασθαι. ἄχρηστον. ἀόρ. β΄. δόσθαι ἄχρηστον.
¶ μέλλ. ά. δώσεσθαι.

¶ Quarta coniugatio uerborũ in μι.

Erba in μι quartæ cõiugationis fiũt ut dictũ ẽ a uerbis barytonis sextæ coniugationis in νω desinentibus in quibus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habẽt ῡ ꝓductum, in passiui uero penultima idẽ ῠ correptum, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, et unde deducantur, nec suscipiunt reduplicationẽ quẽadmodum aliarum trium coniugationũ uerba in μι desinentia, ut ζωννύω. ζώννυμι. passiuum ζώννυμαι.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς

¶ Ζώννυμι a ζωννύω uerbo barytono fit extrema in μι mutata, & penultima, quæ in barytono breuis est uideli cet ῠ in seipsam productam conuersa. Secunda persona

sona ζεύγνυς a prima fit extrema in σ cōuersa. Tertia a secunda addita σ. ℭ Δυϊκὰ ζεύγνυτον. ζεύγνυτον.
ℭ Πληθυντικὰ ζεύγνυμεν. ζεύγνυτε. ζευγνῦσι secundum communem regulam esse debuerat ad similitudinem datiui pluralis. καὶ ἰωνικῶς ζευγνύασι. Sed usus optinuit ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali barytonorum. ut ζευγνύουσι. ῥηγνύουσι. πηγνύουσι, σβεννύουσι. & similia. ℭ παρατατικός.
ℭ Ἐζεύγνυν. ἐζεύγνυς. ἐζεύγνυ. ℭ Δυϊκὰ ἐζεύγνυτον. ἐζευγνύτην. ℭ Πληθυντικὰ ἐζεύγνυμεν. ἐζεύγνυτε. ἐζεύγνυσαν. Nec ultra declinatur. Nam huiusmodi uerba si polysyllaba sint, in præsenti solum & ptō īpfecto uariantur tā in actiuis q̄ in passiuis. Si uero disyllaba, & futurum primum & secundum aoristū habēt, ut κλῦμι. παρατατικός. ἔκλυν. μέλλων α. κλύσω. ἀόριστος β΄. ἔκλυν. ἡ μετοχὴ κλὺς κλύντος. τὸ προστακτικὸν κλῦθι. ὡς τὸ κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. & cætera quæ ab his deducūtur. δῦμι. παρατατικός. ἔδυν. μέλλων δύσω. ἀόριστος β΄. ἔδυν. & similia ī quibus secūdus aoristus par ē ptō ipfecto cum nō habeat reduplicationem.

ℭ Προστακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.
ℭ Ζεύγνυθι. ζευγνύτω. ℭ Δυϊκὰ ζεύγνυτον. ζευγνύτων. ℭ Πληθυντικὰ ζεύγνυτε. ζευγνύτωσαν.

ℭ Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.
ℭ Ζευγνύην. ζευγνύης. ζευγνύη. ℭ Δυϊκὰ ζευγνύητον. ζευγνυήτην. ℭ Πληθυντικὰ ζευγνύημεν. ζευγνύητε. ζευγνύησαν. Quæ & si regulariter formari possunt a genitiuo participii ζευγνὺς ζευγνύντος sicut & alia uerba in μι in usu

tamē non sunt. At eorum passiua omnino deficiunt in hoc modo optatiuo. quia si formarentur secundū regulam oporteret ea habere ῃ diphthongum in penultima sequente consonāte cū hic modus formetur a prima persona indicatiui passiui extrema in μην mutata. & add. ι penultimæ ut τύπτομαι τυπτοίμην. sic ζεύγνυμαι ζευγνύμην. sed hoc fieri non pōt, quia post ῃ diphthongū sequeretur μ consonās, qđ eēt conrra regulam, quæ post ῃ diphthongū uocalē tantummodo admittit ut ἀρτῆα. μῆα. πετυφῆα, qua cautū est ut post ῃ diph, uocalis tātum sequatur, non aūt consonans. ℭ Subiunctiuus ēt tā actiuorum q̄ passiuorum huius quartæ coniugationis non pōt formari duabus regulis inter se repugnantib⁹ quarum altera est ꝙ subiunctiua uerborū in μι eādē uocē & eundē accentū habere debent cū suis primitiuis. sic enim circūflexa coīter appellantur, & si uerba in μι ab eis mediate deriuentur sicut supra dictū est. ut τιθῶ. ἱστῶ. διδῶ. ἐὰν τιθῶ. ἐὰν ἱστῶ. ἐὰν διδῶ & similia. Secundū quam regulā etiā subiunctiua quartæ coniugationis coguntur eandē habere uocalem, & accētum cum suis primitiuis, quæ barytona sunt, ut ζευγνύω. ἐὰν ζευγνύω. πηγνύω. ἐὰν πηγνύω. Altera regula est ꝙ omne participium in σ ὀξύτονον declinatū per ντ subiunctiuū facit circunflexū, ut τυφθεὶς ἐὰν τυφθῶ. τιθεὶς ἐὰν τιθῶ. sic ζευγνὺς ζευγνύντος. ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς. πηγνύντος. ἐὰν πηγνυῶ. qđ priori regulæ omnino repuguat. ob quā rem subiunctiuus modus prorsus defecit.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς.

¶ Ζωννύναι.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστὼς

¶ Ζώννυμαι. ζώννυσαι. ζώννυται. ab actiuo fit penultima quæ est longa in se ipsam breuem conuersa.

¶ Δυϊκὰ ζωννύμεθον. ζώννυσθον. ζώννυσθον. ¶ Πληθυντικὰ ζωννύμεθα. ζώννυσθε. ζώννυνται. ¶ παρατατικός.

¶ Ἐζωννύμην. ἐζώννυσο. ἐζώννυτο. ¶ Δυϊκὰ ἐζωννύμεθον. ἐζώννυσθον. ἐζωννύσθην. ¶ Πληθυντικὰ ἐζωννύμεθα. ἐζώννυσθε. ἐζώννυντο.

¶ Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ζώννυσο. ζωννύσθω. ¶ Δυϊκὰ ζώννυσθον. ζωννύσθων. ¶ Πληθυντικά. ζώννυσθε. ζωννύσθωσαν.

Ἀπαρέμφατα. παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ζώννυσθαι.

ΤΕΛΟΣ.

De uerbis in μι quæ omnino regulas non sequuntur.

Postea q̃ de uerbis in μι dictũ est quæ trisyllaba sunt & regulariter formari possunt. & quorũ usus per omnes modos frequenter habetur, Nunc de iis dicendũ ẽ quæ ĩ cõibus regulis declinant᷑ nec per omnes modos & tempora ac genera eorũ inflexio inuenitur. Et primũ de disyllabis quorũ cum εἰμὶ substantiuũ uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo incipiendũ esse duxi. Verũ quoniam ἔω primitiuum eius secundũ uarium accẽtũ & spiritum uaria habet significata, hæc primũ exponã. Barytonũ.n.& tenui spũ signatũ, sum, siue existo significat & ẽt uado & pficio, Aspiratũ uero ĩduo, & sedeo, unde ἕζω. significat ẽt mitto, unde ἕω ἵω κατὰ ῥα δὲ πλασιασμόν. At ἐῶ circũflexũ & tenuẽ spiritũ habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω sino significat. aspiratum uero, sedeo & fit ἀπὸ τοῦ ἑέω.

Περὶ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω.

Ἔω igitur qđ existo significat sextæ cõiugatiõis barytonorũ deriuatur εἰμὶ. extrema in μι mutata sicut τιθέω τίθημι. & ἰῶτα ancipiti assumpta. qm̃ uerba in μι desinentia penultimã productã habere uolũt, & ε in η cõuerti nõ potuit ne coincideret cũ hoc uerbo qđ est ἠμὶ τὸ λέγω ἀπὸ τοῦ φημὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. & ẽt ne penitus amitteret omnes partes, siue literas sui primitiui, quoniã deriuatiua oĩo aliquid de suis primitiuis seruare debent. præterea ut saperet naturã uerborũ in μι quar

tæ cõiugatiõis quæ in penultima ῡ ancipitem, longam habere uolũt. Nã ι nõ põt ꝑduci per ῡ, sed per η aut ι & sic penultima ει diphthongo facta ẽ longa, & εἰμὶ dictũ est qđ omnino est contra, cõem regulam uerborum in μι, quæ uolũt habere in penultima aut η si sint primæ, uel secũdæ cõiugationis, aut ω, si sint tertiæ aut ῡ longã, si sint quartæ, iccirco hoc uerbũ excipitur, & ẽt εἶμι τὸ πορεύομαι cum & ipsum ει diphthongũ habet in penultima, & ẽ quartæ cõiugationis uerborũ in μι cũ eius primitiuũ non patiatur synæresim in modo indicatiuo, & ẽt sit ei par syllabis, sicut ζευγνύω ζεύγνυμι. Acuit extremã, qđ est etiam cõtra cõem dictorũ uerborũ regulam nam uerba in μι aut habẽt circũflexũ accentum in penultima si sint disyllaba, aut acutũ in antepenultima si polysyllaba sint. sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ & φημὶ κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ φημί, quæ cũ sint enclitica opꝫ est ut acuãt extremam. Nã oĩs enclitica dictio accentũ supra extremam hẽt aut acutũ, aut circũflexũ, si per se ꝓferat̃, nunq̃ aũt graué nisi ꝑpathos eẽt grauis accẽtus ut σφέας ἀπὸ τοῦ σφᾶς. ἰλιάδος Λ καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. cũ aliis uero enuntiata inclinatur ad accẽtũ præcedentis syllabæ si dictio præcedẽs ꝑmiserit, ut εἰμὶ ἐγώ εἰμι. φημὶ σύμφημι. Secũda ꝑsona εἶς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ extrema in σ mutata sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης. cuius apud poetas frequẽtissimus est usus Quo in loco aduertẽdum est, εἶς acutum habere accentum q̃q̃ per communem regulam circunflecti appetat. Nam omne

uerbum in longam desinens accentum suscipientem circúflectitur, quod ut quibusdam placet factum est ne coincidat cum εἶς secunda persona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι quæ circunflexum habet accentum. est etiam en cliticum ut αἵματός εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος ὀδυσσῆος δὲ ab iecto uero σ fit εἶ τὸ ὑπάρχεις & circunflectitur, q̃q̃ deducitur ab εἷς quod acuitur ut dictum est, nec inclina tiuum est εἶ, ut ἦος ἐμοῦ εἶ σύ. & si εἰμὶ. εἷς. δεῖ ἐγκλιτικὰ sint. Pōt ét & alio modo formari ꝭm Apollonium, hoc est a uerbo barytono ἴω τὸ ὑπάρχω, passiuum ἔομαι. Secunda persona ἔῃ κοινῶς καὶ ἔει ἀττικῶς, & κράσει εἶ. Nam consueuerunt attici formare hoiusmodi secundas per sonas passiuorum per ει diphthongum. quorum qua tuor in usu habentur hoc est βούλομαι βούλει. ὄψομαι. ὄψει. μέλλω μέλλει. οἴομαι οἴει. καὶ ἔομαι ἔει. καὶ κράσει εἶ. Est & alia se cũda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequentissimus est usus, hoc est ἐσσὶ quæ secundum aliquos fit a secunda persona regulariter formata ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, hoc est εἶ: cui addito altero σ & ἰῶτα in finem tran slato fit ἐσσὶ. σ enim necessario duplicatur. quoniam simplex σ cum ἰῶτα prolato est χαρακτηριστικὸν ter tiæ personæ, ut τύπτουσι. τίθησι. δίδωσι. Sed alio modo eã format Herodianus hoc ẽ ἀπὸ τοῦ ἰμὶ ĩterposito σ ἰσμὶ facit cuius extrema in σ cõuersa fit ἴσς. geminato σσ sed quoniam nulla dictio in eãdem consonantem geminatam desinere potest additum est ι & sic ἐσσὶ fa-

ctum est, quod inclinatur ut σχέτλιός ἐσσι γεραιέ. Tertia persona ἐστὶ cuius uaria est formatio cum nullo modo regulariter formari possit quin coincidat cum tertia plurali. nam si a prima persona formare uoluerimus μι in σι conuersa, ἐσσὶ fiet Si a secunda regulariter formata, hoc ē εἶς addito ι fiet tertia singularis εἰσὶ & talis est tertia pluralis. Iccirco alii alio modo eam fotmarunt. Quidam enim a prima persona εἰμὶ abiecto prius ι de diphthongo deinde extrema in σι conuersa secundum communem regulam, ac postremo σ in τ mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum ī ι desinens uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere σ, ut saltem penultima esset longa positione & sic factum est ἐστί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam. hoc est a secunda persona ἐσσὶ mutato altero σ in τ fit ἐστί. non tamen doricum est, licet in τι desinat, sed dorico simile. Nam dorica proprie secundum Herodianum in τι purum desinunt, hoc est nulla consonanre præcedente τ ut φατὶ· δίδωτι. at ἐστὶ σ habet ante τ. ¶ Δυϊκὰ ἐτὸν ἐτόν. esse debuerat penultima correpta ἀπὸ τοῦ εἰμί. interposito uero σ ἐστὸν ἐστὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι quæ illā in singulari tm̄, pductā hēre uolunt ἰλιάδος α. ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμοῖο. ¶ Πληθυντικὰ ἐσμέν. καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ἰλιάδος ν. οὐ γάρ τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν. ἐστὲ ἐστὶ καὶ εἰσὶ

iterposito ῑ ut penultima producatur sicut dictum est ad similitudiné datiui pluralis proprii participii cũ ί ῑ desinát. & ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθεῖσι τιθέασι. retracto accentu in antepenultimã cũ nõ amplius sit encliticũ. polysylla ba enĩ enclitica esse nõ possunt, sed disyllaba tm̃ & monosyllaba.

ℭ περὶ ἦν.

ℭ Ἦν a prima psona præsentis fit, extrema in ν̄ muta/ ta, ut εἰμὶ εἶν. sicut ἵστημι ἵστην. deinde soluta diphthõgo, & ε̄ in η̄ cõuerso sicut ἔμελλον ἤμελλον. fit ἦν. ῑ tñ prius ab- iecto, quoniã desinentia in ν̄ nihil uolũt habere nõ pro latũ ante ν̄. Iones uero dicũt ἔα. ἰλιάδος ε̄ ἤκευ ζωὸς ἀμεμηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι siue ἀπὸ τοῦ εἶν dissoluta diphthongo in εα ἰωνικῶς sicut ἤδειν ἤδεα. siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η̄ in εα soluta ét ἰωνικῶς abiecto ν̄ ut ξέρξην ξέρξεα. Nã ᾱ respuit habe re post se ν̄ nisi dictio ex declinatõe desinat in ν̄. μοῦσαν & ἔτυψαν a declinatione habét ν̄ καὶ οὐ κατὰ πάθος. & sic fit ἔα. Vnde mutata ε̄ in η̄ fit ἦα. ἄλλοτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νέος ἀμφιελίσσης. Attici uero ε̄ & ᾱ κατὰ κρᾶσιν εἰς η̄ uerten tes ῆ dicũt sicut ἤδεα ἤδη. Aristophanes in pluto. δεῖ γὰρ ὥς ἔοικέ με λέγειν ἃ κρύπτειν ῆ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ ἦν. Poetæ uero ꝑponentes ε̄ primæ psonæ communi ἦν. ἔην dicunt ἰλιάδος. λ̄. ὡς ἔον ἔποτ' ἐην γε μετ' ἀνδράσιν. Dicunt etiam ἔσκον. ὡς τύπτεσκον. καὶ χαίρεσκον. Et sic prima persona præteriti imperfecti uaria est secundum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt Iones uero ἔα & ἦα. attici uero ῆ monosyllabum. At poetæ ἔην & ἔσκον. Secunda persona a prima fit ν̄ in σ̄

mutato ut ἦν. ἦς. sicut ἐτίθην ἐτίθης. nec subscribitur ι ut in τίθημι dictum est cui addita θα syllaba αἰολικῶς ἦσθα di cimus ὀδυσσείας π. ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, & ἀεικέα ἕσσο. ἦσθα tamen inuenitur subscripto ι in modo indicatiuo, sed hoc est a uerbo barytono ἕιδω ὁ μέλλων [illegible]. ἤδειν ἤδεις addito θα ἤδεισθα, κατὰ συγκοπὴν ᾖσθα. sicut. οἶδα. οἶδας οἶδα σθα. οἶσθα.

Tertia persona ἦ esse debuerat a secunda persona abiecto σ secundum cōem regulam uerborum in μι, ut ἐτίθης ἐτίθη. sic ἦς ἦ. sed in usu nō est. pro ea autem utimur ἦν quæ a barytono uerbo deriuatur, hoc est ἔω. ὁ [illegible]. ἦον. ἦες. ἦε. καὶ ἦεν. Nam ε si in id desinat tertia persona uerborum appetit post se ν & κράσει τοῦ η καὶ ε εἰς η fit ἦν. καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς σ δωρικῶς ἦς. θεόκριτος. ἦς χορὸς αὐτίκ' ἐγὼ τὸ καὶ ὕλικος εἰς τὸν ἄλευτα ἕρπομες ἐκ πόλιος. poetæ uero præponentes ε ἔην dicunt ἰλιάδος ω. ὃς δέ μοι οἶος ἔην, ἔρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ ὀδυσσείας ζ ἥ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην. ἤχαρι στο δὲ θυμῷ. Deinde producētes ε in η ἤην faciunt ὀδυσσεί ας τ καί μιν πάλαι ἔνθα δ' ὀδυσσεὺς ἤην. iones uero ἔσκεν dicunt. Et sic tertia persona sex modis inuenitur. hoc est ἦεν. ἦν. ἦς. ἔην. ἤην. καὶ ἔσκεν quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit abiecto temporali augumento, & addita σκε ἰωνικῶς ἔεσκε sed pp alternitatē duorum εε alterum abiicitur & fit ἔσκε. ὀδυσσεί ας ι. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε τήλεμος. Sed aduertēdū est φ ἦν tertia persona coīs, & ἤην & ἦεν nunq̄ inueniuntur absq; ν. Δυϊκὰ ἦτον. ἤτην. Πληθυντικὰ ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες. ἦτε. ἦσαν. καὶ συστολῇ ἔσαν. Illud uero Hesiodi ī theogonia τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χαρ

φορτοῖο λέοντος. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. nõnulli dicunt hoc esse bœo torum more ac thebanorũ, qui singulare uerbũ plurali bus noĩbus & masculini generis & fœminini iũgere cõsueuerũt. Pindarus in olympiis μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται. ἀντὶ τοῦ τέλονται, τουτέστιν ὑπάρχουσι. & δυήκε σάρκες ἀντὶ τοῦ δυήκοντο. qđ attici solũ in noĩbus neutris faciunt. QVidã autẽ pluralem eẽ existimãt per syncopã ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν ἔτυφθεν, p ἐτύφθησαν. quod ẽt bœotorũ est.

℃ πρ'. ἦκα. ἦκας. ἦκε. a futuro ἔσω. ὑπερ'. ἤκειν. ἤκεις. ἤκει. ἄχρηστα. μέλ'. πρ'. ἦκα. ἦκας. ἦκε. ἄχρηστα. Aliqui tamẽ uolunt ἦα & ἔα primã personã ptiĩ impfecti. ut dictum ẽ, ἀπὸ τοῦ ἦν esse poti⁹ q̃ medii pti pfecti ℃ μέλ' ὑπερ' ἤειν. ἤεις. ἤει. ℃ πρ' παθητικός. ἦμαι. ἦσαι. ἦται. ἄχρηστα. ℃ ὑπερ'. παθητικός. ἤμην. ἦσο. ἦτο. ἄχρηστα. quibusdã tamen placet hoc esse præteritũ impfectũ ἀπὸ τοῦ εἶμαι cuius actiuũ ẽ εἰμί ὁ παρ'. ἤμην. ἦσο. ἦτο. εὐριπίδης. ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

℃ ἀόρ α'. ἦσα. ἦσας. ἦσε. a futuro ἔσω. ἄχρηστα.

ἀόρ β'. ἦν. ἦς. ἦ. a futuro ἔσω. sicut ἀπὸ τοῦ θήσω. ἔθην ἔθης ἔθη. sed in usu nõ est pro eo aũt utimur præterito impfecto ἦν. ἦς. ἦν. ℃ μέλ' α'.

℃ Ἔσω ἀπὸ τοῦ ἔω. sed in usu nõ habetur, ne coincidat cum ἔσω aduerbio loci. ℃ μέλ' μέσος

℃ Ἔσομαι. ἔσῃ. καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς. ἔσεται. συγκοπῇ ἔσται. δυχρηστα πάντα. ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicunt ἐσοῦμαι. ἐσῇ. ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ. ἀπο κοπῆ. sicut πεσῶ. πεσοῦμαι.

¶ Προστακτικά, ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ἴσθι. ἀπὸ τοῦ ἴσθι. qđ secundum cōem regulam formatū est ἀπὸ τοῦ ἐσμὲν prima persona plurali, extrema in θι mutata, uel a gtō participii ἐὼν ὄντος ἴσθι. ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι ἐν ἴσθι ε in ι mutato. Quia quādocunq; fit pleonasmus alicuius cōsonantis in habentibus penultimā desinētem in ε, uertitur ut plurimum ε in ι ut ῥέπω. ῥίπτω. μένω. μίμνω. sic ἔσθι. ἴσθι. Tertia persona ἔστω ἀπὸ τοῦ ἔσθι. πλεονασμῷ τοῦ σ ac seruato ε ī mutato contra regulā iā dictā. ¶ Δυϊκά ἔστον. ἔστων. ¶ Πληθυντικὰ ἔστε. ἔστωσαν. καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. uel erit dualis pro plurali. ἔσο uero ab eo qđ ἔ ἦσο. formatur a secunda persona ptī impfecti ἤμην ἦσο ἦτο. quādo accipitur pro eo qđ est ἴσθι sis uel es. qđ est tpis præsentis & præteriti impfecti impatiui modi. Si aū ponatur in significatione ptī perfecti accipe poterimus deriuatū eē a præterito plusq̄perfecto, qđ in hoc uerbo simile ē uoce præterito impfecto. utrunq; enim facit ἤμην ἦσο ἦτο. licet significatione differant inter se quo ad tempus. Inuenitur etiam ἔσσο σ geminato ὀδυσσείας α ἄλκιμος ἔσσο ἵνα τίς σε ἐν ὀψιγόνων εὖ εἴπη.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεστὼς ἐν παρατατικός.

¶ Εἴην. εἴης. εἴη. a gtō pticipii ἐὼν ὄντος qđ ī usu nō habet. sicut τιθείην τιθείης ἀπὸ τοῦ τιθεὶς. θέντος. ¶ Δυϊκά εἴητον. εἰήτην. ¶ Πληθυντικὰ εἴημεν. εἴητε. εἴησαν ἐν συγκοπῇ εἶμεν. εἶτε. εἶεν. non autem εἶσαν cum penultima primæ personæ pluralis diphthongus existat, sicut in primo aoristo passiuorum barytonorum dictum est. ὀδυσσείας ι οἵτινες εἶσιν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. αὐτὶ τοῦ εἴησαν.

Ὑποτακτικά. ἐνεστῶς ἐν ἐσπτῇ.

Ἐὰν ὦ, quod circunflectitur quia eius participium in ὢν oxytonum desinens declinatur per ντ ut ὤν ὄντος & si in usu nõ sit. nec obstat altera regula quæ in ζεύγνυμι dicta est, ꝙ subiunctiua uerborum in μι eandem uocẽ & eundem accẽtum habere debent cum suis primitiuis circunflexis, quia licet ἔω barytonum sit, a quo deriuatur εἰμι quartæ coniugationis, ut dictum est, possumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum ὦ, cũ ante ω̃ præcedat ε licet in usu non habeatur, sicut neq; πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω. & similia quæ disyllaba sunt primæ coniugationis circunflexorum. At ζευγνύω nullo modo synæresim pati potest cum neque α, neque ε, neque ο paruum præcedat ω magnum. Secunda persona ᾖς cui addita θα αἰολικῶς fit ᾖσθα. ἰῶτα subscripto. Tertia persona ᾖ. & ἰωνικῶς ᾖσι add. σι syllaba. Δυϊκὰ ἐὰν ἦτον. ἦτον. Πληθυντικὰ ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.

Ἀπαρέμφατα. ἐνεστῶς ἐν ἐσπτῇ.

Εἶναι. ἔμαι tamen esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima persona plurali sicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τιθέναι. Nam infinitiua uerborum in μι præsentis temporis penultimã correptam habere uolũt At εἶναι tanq̃ δισύλλαβον δισυλλάβοις ἀο εἴσοις imitatũ producit penultimam. formatur autẽ uel ἀπὸ τοῦ εἶμεν. extrema in ναι mutata. εἶμεν. εἶναι Vel ἀπὸ τοῦ ἔμεν. interposito ι εἶναι καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ ἔμμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. sicut in infinitiuo actiuorũ barytonorum dictum est. καὶ δωρικῶς ἦμεν πρὸ ὅπῃ τοῦ ε in

η.

ἢ. Θεόκριτος ἐν Φαρμακευτρίᾳ ὅς μετὰ λαιναν ἀντὶ γυναῖκες ἔθηκε καινὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι. μελ. ά.
¶ Ἔσεσθαι. a tertia persona singulari medii futuri ἔσεται.
¶ Μετοχαί. ἐνεστῶτος ἐσστ'.
¶ Ὁ ἐὼς. τοῦ ἐόντος. sicut τιθεὶς τιθέντος. sed in usu nõ est. Pro eo autem utimur ὁ ὢν τοῦ ὄντος quod ab ῶ circunflexo in usitato deriuatur ἡ οὖσα. τῆς οὔσης. τὸ ὄν. τοῦ ὄντος. ¶ μελ. τ μελ.
¶ Ὁ ἐσόμενος. τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τῆς ἐσομένης. τὸ ἐσόμενον. τοῦ ἐσομένου. Sed de hoc satis, cũ nihil plus in simplicitate habeatur in usu. Nunc uero de cõpositis quæ ab eo deriuantur, & de eorum significatione.
¶ Ἔνεστιν. ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι. ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν.
¶ Ἔξεστιν. ἀντὶ τοῦ ἄδεια ἐστί.
¶ Σύνεστιν. ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει. καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ. καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται. καὶ συντυγχάνει. καὶ συνουσιάζει.
¶ Πρόσεστι. ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις, οἷς ἔχω ἔστι μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.
¶ Μέτεστιν. ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχὴ, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἔστι μοι πλούτου.
¶ Πάρεστιν. ἀντὶ τοῦ παρών ἐστιν, ἢ παρουσία ἐστιν. ἢ ἐπὶ οὐδετέρου παρόν ἐστι.
¶ Ἔπεστιν. ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον, οἷον ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἔπεστί μοι ἐστι. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.
¶ Περίεστιν. ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν πλῆθος καὶ συντάσσεται

ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν. ἤγουν περίεσί μοι σοφίας. περίεστι δὲ ἀντὶ τοῦ κρείττων ἐστί. καὶ ὅμηρος περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν. περὶ δ᾽ ἔστε μάχεσθαι. ἤγουν περίεστε μέν. καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεστε δὲ καὶ ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικήν. περίεστιν. ἀντὶ τοῦ ζῇ. ὡς ἄπεστιν. ἀντὶ τοῦ μακράν ἐστί.

¶Τὸ ἔτι γὰρ περίεστι.

¶Περὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.

¶Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς

Εἶμι τὸ πορεύομαι. hoc est uado, fit a uerbo baryto-no εἴω. Pro quo aduertendum est ꝙ quatuor sunt uerba in ω̄ desinentia quæ uado significant, quorum primum est ἴω ut dictum est a quo deriuatur εἴω, interposito ἰῶτα. cui subtracto ε̄ fit ἴω. unde ἴμι disyllabum. & ἰέω. ῶ. ἀπὸ τοῦ ἴω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ῑ. unde ἵημι τὸ πορεύομαι. A uerbo igitur εἴω διὰ διφθόγγου fit εἶμι. & est quartæ coniugationis uerborum in μῑ cum eius primitiuum non patiatur synæresim quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam εῑ diph. in penultima contra naturam uerborum ī μῑ & eadem circunflectitur cū sit longa natura ante breuem. Secūda persona εἶσ a prima fit extrema in σ̄ mutata καὶ αἰολικῶς εἶσθα. ἰλιάδος κ̄. εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. ἦτε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. hoc est ibis. Tertia persona εἶσι a secunda add. ἰῶτα ἰλιάδος γ̄. ὅστ᾽ εἶσι διὰ δρυμός. ¶Αἱ

κα' ἴχνυ. ἴτον. δυάτου ι. Nam singularia cum ει diphon. scribũtur ut productam habeāt penultimam secũdum regulæ præceptionem. Dualia uero & pluralia solo ι correpto, siue a proprio singulari fiant abiecto ε de diphtho. siue ἀπὸ τοῦ ἴμι. ἡσίοδος ἐν ἔργοις λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται. præsens pro futuro. ¶ Πληθυντικὰ ἴμεν. ἴτε. ἴσι κοινῶς. penultima producta cũ in ι desinat καὶ ἰωνικῶς ἴασι. ἰλιάδος π. ἤ τοι γ' ἀλήδον ἴασι νεὰ πὸ κρήνης μελανύδρου. accentu in eadem syllaba seruato. Nam Iones interponentes α in huiusmodi personis accentũ reliqunnt in eadé syllaba, in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutauerit ut τιθεῖσι τιθέασι ἴσι ἴασι. ¶ παρατατ'.

¶ Ἐνικὰ εἶς εἶ. ἄχρηστα. a præsenti sicut ἐτίθην ἀντὶ τοῦ τίθημι.

¶ Δυϊκὰ. ἴτον. ἴτην. ¶ Πληθυντικὰ ἴμεν. ἴτε. ἴσαν. penultima correpta ἰλιάδος γ. οἳ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοὶ καὶ πλεονασμῷ πλὴν τοῦ η ἰλιάδος. ν. τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤϊσαν. ἐς πόλεμον. Quidam tamen uolunt hanc esse tertiam personam pluralem primi aoristi ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλ. εἴσω. α. εἶσα. tertia pluralis εἶσαν. ἐν διαλύσει, ἐν τροπῇ τοῦ ε εἰς η ἤϊσαν. ¶ παρακ'.

¶ Εἶκα. εἶκας. εἶκε. ἄχρηστα. ¶ ὑπερσυντ'.

¶ Εἶα. εἶας. εἶε. ε uero in η conuerso, ac ι subscripto ᾖα dicimus, ἐν διαλύσει ἤϊα. ἤϊας ἤϊε. ὀδυσσείας λ. ἐς τόπι δὴ παρὰ κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤϊα. & ἰλιάδος α. ἐδὴ ἴε νυκτὶ ἐοικώς, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

ℭ ὑπερσ. ᾜκειν. ᾔκεις. ᾔκει. a præterito perfecto ε in η cōuerso ἀττικῶς ac ι subscripto in usu.

ℭ μέσ. ὑπερσ. ᾜειν. ᾔεις. a præterito medio. ℭ Δυϊκὰ ᾔειτον. ᾐείτην. ℭ Πληθυντικὰ ᾔειμεν. ᾔειτε. ᾔεισαν. ἢ κατὰ συστολὴν ᾔεσαν. & sic omnia cōposita ab his ut ἀνῄειν. ἐξῄειν. ἀνῄειμεν. ἐξῄειμεν. ἀνῄεσαν. ἐξῄεσαν. συνῄεσαν. συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν καὶ ἐξίεσαν ἀντὶ τοῦ ἔπεμψαν. διὰ τοῦ ἰῶτα. ℭ Ἀόρ. ά.

ℭ Εἶσα. εἶσας. εἶσε. ℭ Δυϊκὰ εἴσατον, εἰσάτην. ἄγχιστα.

ℭ Secundus aoristus non inuenitur. sed pro eo utimur aoristo primitiui hoc est ἶον. ἶες. ἶε. ἀπὸ τοῦ ἴω. unde participium ἰών. ἰόντος. καὶ ἐξιὼν ἐξιόντος secundū aliquos. At secundum Theodorū libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα præsentis tpis est. nam tria uerba annotantur, hoc est. ἔω. ἴω & κίω. quorum participia acuunt extremam, ut ἐών. ἐόντος. ἰὼν ἰόντος. κιὼν. κιόντος. quæ cum sint præsentis tēporis barytona esse debuerāt. τὸ προστακτικὸν ἴε, καὶ ἔξιε καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ, καὶ ἔξει ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις ποῦ στρεψιάδης. ἔξει τὸν ἀσκὸν αὐτὴν λαβών.

ℭ μέλ. ά. Εἴσω. εἴσεις. εἴσει. ἀπὸ τοῦ εἴω. Sed in usu non est. Vtimur autem pro eo præsenti tempore hoc est. εἶμι. εἶς. εἶσι. ἰλιάδος ᾱ. νῦν δ' εἶμι φθίηνδε hoc est ibo Hesiodus ἐν ἔργοις. τῇ δ' εἶς. ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. hoc est ibis & ἰλιάδος σ̄. ἂψ πόλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας. hoc est ibit ℭ Προστακτικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ℭ Ἴθι. unde ἄπιθι. fit a prima persona plurali extrema in θι mutata ἴμεν. ἴθι. sicut δίδομεν. δίδοθι. Tertia persona ἴτω, a secunda extrema in τω mutata. ℭ Δυϊκὰ ἴτον. ἴτων. ℭ Πληθυντικὰ ἴτε. ἴτωσαν.

εὐκτικὰ

¶ Εὐκτικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Εἴημι. εἴης. esse debuerat secundú artem a genitiuo participii εἷς, ἕντος. quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἰμί. Sed in hac significatione in usu non habetur. Neq; subiunctiuus modus, quia coinciderer subiúctiuo eiusdem uerbi substantiui. hoc est ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ἴναι. a prima persona plurali, extrema in ναι mutata ἴμεν. ἴναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι iterposita μαι sylla ba καὶ ἰωνικῶς ἴμεν. qđ omnino simile est primæ psonæ plurali ἰλιάδος α. ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἴμεν. hoc est ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως. quod fit aut ἀπὸ τοῦ ἴμαι præposito ε, aut ἀπὸ τοῦ ἵεμαι quod idem significat ἀπὸ τοῦ ἵημι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι καὶ ε εἰς εἶναι. unde παρεῖναι & ἀπεῖναι ab eo cõposita et hæc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc auté de compositis eiusdem huius uerbi εἶμι.

¶ Ἔνειμι. ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.

¶ Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι. καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται. ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

¶ Εἴσειμι. ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.

¶ Ἔξειμι. ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.

¶ Πρόσειμι ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

¶ Πρόειμι ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.

¶ Ἄνειμι ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.

¶ Κάτειμι ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

¶ Δίειμι τὸ γράμμα. ἤγουν διέρχομαι. percurro.

¶ Μέτειμι λόγοις ἥκω μετέρχομαι. ἢ μέτειμι τιμὰ ἤγουν κο
¶ Πάρειμι αὐτὶ τοῦ παρὼν εἰμι (λάζω.
¶ Ἔπειμι αὐτὶ τοῦ ἐπέρχομαι exequor
¶ Περίειμι αὐτὶ τοῦ περιέρχομαι obeo obambulo.
¶ Ἄπειμι αὐτὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

¶ Περὶ τοῦ ἵημι.

Ἡμι uaria significat secundũ uarium spiritũ. denso enĩ spiritu mitto & cupio significat. tenui aũt, uado. Nec in omnibus modis & tẽporibus, ac generib9 idẽ ẽ usus & scriptura. iccirco in tria illud distinguere licet secũdũ tria diuersa significata, hoc est ἵημι τὸ πέμπω. ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἵημι τὸ πορεύομαι. quorũ ἵημι τὸ πέμπω cũ eius inflexio magis sit in usu id in primis formandũ & declinãdũ eẽ censui. ¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶς.
¶ Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit extrema in μι ac penultima in propriam longã mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πέμπω p reduplicationem, quæ ĩpropria dicitur, ut in principio uerborũ in μι dictũ est. & patitur synæresim, & est prmæ cõiugationis circunflexorũ, ut ἱέω. ῶ. unde ἵημι. sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω τίθημι cuius formationem & inflexionem in oĩbus modis & tẽporibus & generibus hoc uerbũ ἵημι oĩo imitatur. Secũda psona ἵης. Terria ἵησι sicut τίθης τίθησι. ¶ Δυϊκὰ ἵετον. ἵετον. ¶ Πληθυντικὰ ἵεμεν. ἵετε. ἱεῖσι κοινῶς. ἰλιάδος γ̄ δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι. sicut τιθεῖσι τιθέασι ἢ κράσει τοῦ ε̄ ἢ ᾱ εἰς ᾱ μακρὸν ἀττικῶς ἱᾶσι trisyllabum. sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ

περδύομαι. differunt tamẽ & accentu & ſpiritu. Nam ἴασι acutũ accentũ habet in antepenultima & tenui ſpũ ſignatur. ἰᾶσι uero penultimã circũflectit, & denſum ſpiritũ hẽt. Differunt ẽt in cõpoſitione præpoſitionũ, quoniã nõ cũ omnibus & eiſdẽ præpoſitionibus utrũq; cõponitur. Nã cũ ἐν ἐνιᾶσι dicimus, nõ aũt ἐνίασι. Cum εἰς uero econtrario εἰσίασι dicimus, nõ aũt εἰσιᾶσι. Cũ σὺν καὶ συνίασι. & συνιᾶσι dicim⁹. Cũ πρὸς προσίασι. nõ ãt προσιᾶσι. licet προσίεμαι & προσιέμενος & προσῆκατο & προσέμενος dicamus. Nã cõpoſita huius præpoſitionis πρὸς cũ actiuis huius uerbi ĩ uſu coĩter nõ habẽtur. nõ. n. dicimus προσίημι neq; προσήσω. neq; προσῆκα & cæt. ſic igit̃ neq; προσίασι. At εἶμι cõtrariũ facit. dicimus enĩ πρόσειμι. & πρόσεισι ſic ẽt προσίασι dicendũ eſt. Cũ πρὸ uero προϊᾶσι non προΐασι. Cum ἀνὰ utrũq; dicimus, & ἀνίασι. & ἀνιᾶσι. Etiam cũ κατὰ & κατίασι. & κατιᾶσι. Cum διὰ δίασι non διᾶσι licet διϊᾶσι dicatur. Cũ μετά. & μετίασι & μετιᾶσι dicimus. Etiam cũ παρὰ & παρίασι. & παριᾶσι. Cũ ἀντὶ uero neutrũ cõponitur. ℭ παρατ'.

ℭ Ἵην. ἵης. ἵη. ſicut ἐτίθην. ἐτίθης. ἐτίθη. pro quo magis utimur ſingulari primitiui ἵεον ἵουν. ἵεες. ἵεις ἵεε ἵει. ἰλιάδος π ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ ἐν συνθέσει ἀφίει. προΐει. ℭ Δυϊκὰ ἵετον ἱέτην. ℭ Πληθυντικὰ ἵεμεν. ἵετε. ἵεσαν. unde διΐεσαν. τὸ διέπεμπον. ℭ παρ'.

ℭ Εἶκα. εἶκας. εἶκε. cuius penultima η eſſe debuerat ἀπὸ τοῦ ἥσω. ſed ne coincideret cum ἧκα primo ἀορίστῳ. cuius uſus frequentiſſimus eſt, mutauit η in

ει diphthongum bœotorũ more, ſicut τέθεικα ἀπὸ τοῦ θήσω qđ præteritum & ſi in uſu non ſit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut εἱκώς. καὶ ἀφεικώς. ἀφεικέναι. παρεικώς παρεικέναι. & cætera. ℭ ΠΖ.

ℭ Εἴκειν. εἴκεις. εἴκει. ℭ Δυϊκὰ εἴκετον. εἰκείτην. ἀρχῆς τα. ℭ ά.

ℭ Ἧκα. ἧκας. ἧκε. διὰ τοῦ η. ſicut ἔθηκα. ἔθηκας. ἔθηκε. ἥσω enim eſſe debuerat ἀπὸ τοῦ ἥσω. ut in τίθημι dictum eſt. Compoſita etiam ab hoc eandem ſeruant ſcripturã. ut ἀφῆκα, παρῆκα. ἀνηκάμην. συνηκάμην. At præpoſito ε atticorum more ἕηκα dicimus καὶ ξυνέηκα. ἰλιάδος α τίς τάρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. ℭ β.

ℭ Ἧν. ἧς. ἧ. a futuro ἥσω ſicut ἔθην. a futuro θήσω. ℭ Δυϊκὰ ἕτον ἕτην. ℭ Πληθυντικὰ ἕμεν. ἕτε. ἕσαν. penultima correpta contra cõmunem regulam ſecundi aoriſti uerborum in μι. Nam aoriſtus ſecundus quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eandẽ in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην ἔστημεν. ſic ἧν ἧμεν dicẽdũ fuerat. ſed de hoc in τίθημι ſatis dictum eſt. ℭ ά.

ℭ Ἥσω. ἥσεις. ἥσει. ἰλιάδος ε ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. ἀπὸ τοῦ ἱέω abiecta reduplicatione & ε in η mutato. ſicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω. μεθήσω. ἀνήσω. ἀνήσεις. ἀνήσει. ἰλιάδος β. οὐδ' ἥμμιν πόλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ℭ Προστακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστῶτος ΠΖ.

ℭ Ἴεθι ἱέτω. a genitiuo participii, uel a prima perſona pluralis extrema in θι mutata ἵεμεν ἵεθι ſicut τίθεμεν τίθετι.

ℭ Δυϊκὰ ἵετον ἱέτων. ℭ Πληθυντικὰ ἵετε. ἱέτωσαν. unde ἐνίετε. ſed in uſu non habetur niſi apud poetas ἰλιάδος μ

ἀργείων ἐν νηυσὶν ἐνίετε. θεσπιδαὲς πῦρ ἀντὶ τοῦ ἐμβάλλετε.

¶ Παρακ. ὑπερσ. Εἷκε. εἱκέτω. sicut τίθεικε τιθεικέτω. ἄχρηστα.

¶ Ἀορ. α. ἧκον. ἡκάτω. ἀπὸ τοῦ ἧκα. ἄχρηστα.

¶ Secundus aoristus debuit esse a gtõ participii extrema in θι mutata, uel a prima psona pluralis sicut & præsens ἕμεν ἵεθι. tamen ἵεθι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus sicut in τίθημι de hoc secũdo aoristo dictum est. Sed ἕς potius in usu habetur, quod fit a secunda persona proprii aoristi longa in breuẽ mutata ἧς, ἕς. unde ἄφες. πρόες. ἄνες. κάθες. πάρες. & cætera. Tertia persona ἕτω. ¶ Δυϊκὰ ἕτον. ἕτων. ¶ Πληθυντικὰ ἕτε ἕτωσαν.

¶ Εὐκτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἱείην. ἱείης ἱείη. a genitiuo participii ἱεὶς. ἱέντος. sicut τιθείην ἀπὸ τοῦ τιθεὶς. τιθέντος. ¶ Παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Εἵκοιμι. εἵκοις εἵκοι. ὡς τιθείκοιμι. κοις. κοι. ¶ Ἀορ. β.

¶ Εἵην. εἵης. εἵη. a gtõ participii sicut θείην. θείης. θείη. ¶ Μέλ. α.

¶ Ἥσοιμι. ἥσοις. ἥσοι. sicut θήσοιμι θήσοις. θήσοι.

¶ Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἐὰν ἱῶ. ἱῇς. ἱῇ. sicut ἐὰν τιθῶ. τιθῇς. τιθῇ. ¶ Παρακ. ὑπερσ.

¶ Ἐὰν εἵκω. εἵκῃς. εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω. κῃς. κῃ. ¶ Ἀορ. β.

¶ Ἐὰν ὧ. ἧς. ἧ. καὶ διαλύσει ἕω. ἕῃς. ἕῃ. πλὴν τοῦ ι εἵω. εἵῃς. εἵῃ. καὶ ἐφείω. ἐφείῃς. ἐφείῃ. ἰλιάδος α. ὅτε κέν τοι, ἀάπτους χεῖρας ἐφείω immisero.

¶ Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ἱέναι. a prima persona plurali extrema in ναι mutata ἵεμεν ἱέναι. sicut τίθεμεν τιθέναι. ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς. ἱέμεν.

❡ Παρακ'. εἱκέναι. sicut τεθεικέναι. unde καθεικέναι, ἀφεικέναι. παρεικέναι. ❡ Ἀορ. β'.

Εἷναι. unde καθεῖναι. ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕμεναι tamen esse debuerat, a prima persona plurali secundũ cõem regulam uerborum in μι. ut ἕμεν. ἕναι. sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ propria est secundi aoristi. Quod imperatiua in θι & infinitiua in ναι secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam non ε in η conuerso; sed assumpto ι in diphthongo sicut in τίθημι latius dictũ est sic factum est εἷναι. καὶ ἀττικῶς. καὶ δωρικῶς ἕμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἕμεν. unde μεθέμεν. ἰλιάδος α. αὐτὰρ ἐγὼ σε λίσσομ' ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. QVo in loco aduertendum est ꝙ tria sunt εἷναι primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Secundum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. & hæc duo tenuem spiritum habent, & præsentis temporis sunt. Tertium uero ab hoc uerbo ἵημι. quod aspiratur & est secundi aoristi. Potest etiam esse præsentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν. καὶ συναίρεσιν εἷναι.

❡ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστὼς καὶ παρατ'.

❡ Ὁ ἱεὶς τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν τοῦ ἱέντος. ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς. ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ ὀδυσσείας ρ. δ' ἰσηκοῖσι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. ❡ Παρακ'. καὶ ὑπερσ'.

❡ Ὁ εἱκὼς τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικώς. καθεικώς. παρεικώς.

❡ Ἀορ. β'. ὁ εἷς τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα τῆς εἵσης. τὸ ἓν τοῦ ἕντος. unde ἀφεὶς ντος. καὶ ὑφεὶς. ντος. ἰλιάδος α. ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.

¶ Θετικὰ παθητικὰ ἐνεστῶσ

¶ Ἵεμαι. ab actiuo, extrema in μαι ac penultima in propriam breuem mutatis ἵημι. ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. sicut τίθημι τίθεμαι. τίθεσαι τίθεται. ¶ Δυϊκὰ ἱέμεθον. ἵεσθον. ἵεσθον.
¶ Πληθυντικὰ ἱέμεθα. ἵεσθε. ἵενται. ¶ παρατ.
¶ Ἱέμην. ἵεσο. ἵετο. sicut ἐτιθέμην. ἐτίθεσο ἐτίθετο. Δυϊκὰ ἱέμεθον. ἵεσθον ἱέσθην. Πληθυντικὰ ἱέμεθα ἵεσθε ἵεντο. ¶ παρακ.
¶ Εἷμαι διὰ δι φθόγγου ἀπὸ τοῦ εἷκα. Vnde participium εἱμένος. ἀφειμένος καθειμένος ὑφειμένος. ἕμαι tamen esse debuerat, quoniam praeteritum perfectum pass. uerborum in μι uult penultimam habere correptam. Vsus tamen optinuit ut penultima actiui etiam in passiuo seruaretur, quae boeotorum more diphthongus est. sicut in τέθειμαι. praeteritoppass. ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda persona εἷσαι. ὡς εἰ τίθησ ἐν ὀρέστῃ. οὐκ ἄρα κτενεῖς με ὀρέστης ἀφεῖσαι. hoc est liberatus es. Tertia persona εἷται. ὅθεν ἀπαρέμφατα εἷσθαι καὶ ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκὰ εἵμεθον. εἷσθον εἷσθον. Πληθυντικὰ εἵμεθα εἷσθε εἷνται. unde ἀφεῖνται τὸ ἠμέληνται. ὑπερσ. εἵμην εἷσο εἷτο. ὡς ἐτεθείμην. σο. το.
ἀόρ. α. ἕθην. ἕθης. ἕθη. ὡς ἐτέθην. ἐτέθης ἐτέθη. penultima correpta. ¶ Προστακτικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατ.
¶ Ἵεσο. ἱέσθω. a secunda persona praeteriti imperfecti, sicut τίθεσο. τιθέσθω.
Δυϊκὰ ἵεσθον. ἱέσθων. Πληθυντικὰ ἵεσθε. ἱέσθωσαν. ἀχρηστα.

¶ Θετικὰ μέσα. ἐνεστὼσ

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. sicut & passiua. παρατ. ἱέμην ἵεσο. ἵετο. καὶ τὰ λοιπά. ἀόρ. α. ἡκάμην ἥκω. ἥκατο. ἀπὸ τοῦ ἧκα. aoristo actiuo qui licet excipiatur cum futuri consonantem non

seruauerit in usu nõ hétur προσήκατο ἀπὸ τοῦ προσηκάμην. & alia composita, sed in modo indicatiuo tm̄. μέ᾽ ⊜ β΄.

℄ Ἕμην ab aoristo passiuo fit, extrema in μην mutata ἕθην ἕμην, sicut. ἐτέθην ἐτέμην. Secunda psona ἕσο κοινῶς καὶ ἕο ἰωνικῶς. Tertia ἕτο. ℄ Δυϊκὰ ἕμεθον. ἕσθον. ἕσθην. ℄ Πληθυντικὰ ἕμεθα. ἕσθε. ἕντο. ὅμηρος αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. ℄ Προστακτικὰ μέσα. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

℄ Ἱέσο. ἱέσθω. a prima persona præteriti impfecti. sicut & passiua. ℄ ⊜ β΄.

℄ Ἕσο κοινῶς a secunda persona medii aoristi secūdi & ἰωνικῶς ἕο. a tertia persona subtracto τ. sicut ἀπὸ τοῦ ἕθετο. θέο & ἀττικῶς οὗ. unde πρόου. πρόσου. κάθου. & similia quæ in usu habentur. QVo in loco aduertédū est q μέ ⊜ β΄. in omnibus aliis modis & participiis habetur in usu, & maxime in cōpositione. ut ἐὰν πρόωμαι καὶ τὸ ἀπαρέμφατον προέσθαι. & ἀφέσθαι. Καὶ ὑφέσθαι. & μετοχὴ. προέμενος. Reliqua uero omnia tā media q̄ passiua, si quis formare & inflectere uoluerit, sequatur regulas quæ habétur de iis in τίθημι. ℄ Περὶ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ.

℄ Ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

℄ Ἵημι. ἵης. ἵησι ἀπὸ ἱέω. ῶ. τὸ ἐπιθυμῶ hoc est desidero qd̄ etiam aspiratur, sicut ἵημι τὸ πέμπω & est eiusdem coniugationis uerborum in μι per quam secundum artem potest regulariter uariari tam in actiua literatura quā passiua per oés modos & tempora. ℄ παρατατικός.

℄ Ἵην. ἵης. ἵη. ℄ παρακείμενος. ἧκα. ἧκας. ἧκε. ℄ ὑπερσυντέλικος. ἥκειν. ἥκεις. ἥκει. ℄ ⊜ α΄. ἧκα. ἧκας. ἧκε. ℄ ⊜ β΄. ἧν. ἧς. ἧ.

μέλλων α΄.

μετ᾽ ά. ἥσω. ἥσεις. ἥσει. & sic per alios actiuorũ modos. quæ tamen in usu nõ sunt.

¶ Ὁριστικὰ παθητικά. ἐνεστὼς

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. unde ἐφίεμαι. ἐφίεσαι. ἐφίεται.

¶ παρατατικός Ἵμην. ἵεσο. ἵετο. ἰλιάδος ε. ἵετο δὲ αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. hoc est cupiebat unde ἐφιέμην. ἐφίεσο. ἐφίετο.

¶ Προστακτικά. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ἵεσο. ἱέσθω. ἵεσθον. ἱέσθων. ἵεσθε. ἱέσθωσαν. & reliqua quæ & si oĩa in usu non sint regulariter tamen inflecti possũt.

¶ περὶ τοῦ ἵημι τὸ πορεύομαι. ὁριστικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεστώς.

¶ Ἵημι. ἵης. ἵησι. ἀπὸ τοῦ ἴω. ῶ. τὸ πορεύομαι. quod tenui spiritu signatur, & eo solo a superiori uerbo hoc est ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo duntaxat habetur κοινῶς ut ἰέναι. qđ a pría persona plurali fit extrema in ναι mutata ἵεμεν ἰέναι. unde ἀπιέναι καὶ μετιέναι καὶ κατιέναι. & similia. poetæ tamen ét aliis utuntur modis, & participiis ὀδυσσείας π ἠδ᾽ ἑτέρωθεν ὑπαὶ λιμένος ὕδωρ ἵησι πρὸς δόμον ὑψηλόν. ἰλιάδος φ ἀξίου. ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι. ¶ Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς

¶ Ἵεμαι. ἵεσαι. ἵεται. παρατατικός. ἱέμην ἵεσο. ἵετο.

¶ Προστακτικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ἵεσο. ἱέσθω. ¶ Δυϊκὰ ἵεσθον. ἱέσθων. ¶ Πληθυντικὰ ἵεσθε ἱέσθωσαν ἰλιάδος. μ. ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

¶ Μετοχὴ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ὁ ἱέμενος. τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη. τῆς ἱεμένης. Τὸ ἱέμενον τοῦ ἱεμένου. ὀδυσσείας ρ εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ὅ, οἱ παλάμηφιν ἀρήρει ἄστυδε ἱέμενος. Reliqua uero si quis uariare uoluerit re

gulas uerborũ in μι primæ cõiugationis oĩno ſequetur.

¶ Περὶ τοῦ ἧμαι τὸ κάθημαι. ἕνεστῶς

ῆ Μαι præſentis temporis eſt, & primæ coniugationis uerborum in μι. Eſt enim ἕω τὸ κάθημαι. a quo ἑέω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε καὶ συναιρέσει ἑῶ. unde ἕημι deriuatiuũ, ſicut a τιθέω θῶ. τίθημι. Paſſiuum ἕεμαι. & κράσει τῶν δύο εε εἰς η ἧμαι. ſicut δημοσθένεε δημοσθένη, licet frequentius & familiarius in ει diphthongũ fiat huiuſmodi craſis. Sed hoc factum eſt ne coincideret cum εἷμαι præterito paſſiuo ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι ĩcipit a uocali, & duo εε percraſim in ει diphthongum plerunq; mutãtur, quãdo ſyllaba incipit a conſonante, ut κέεμαι κεῖμαι δημοσθένεες δημοσθένεις. licet interdũ etiã in η commutentur ut δημοσθένεε δημοσθένη. Sed quando ſyll. incipit a uocali, duo εε ĩ ει diphthongum nunq̃ mutãtur ſed in η ut ἕεμαι ἧμαι. Propter ꝙ argui poſſet hoc uerbum neq; eſſe a uerbo in ω deſinente, neq; in μι. Nam ſi a uerbo deſinente in ω fieret, penultima eſſet aut ο ſicut τύπτομαι. aut ου ſicut ποιοῦμαι. aut ω ſicut βοῶμαι. Si uero a uerbo in μι deſinẽte, aut eius penultima eſſet ε ut τίθεμαι aut α ut ἵσταμαι. aut ο ut δίδομαι. aut υ correptũ ut ζώννυμαι. quorum nullum uidemus eſſe. nec æolica ſunt. Sed ſciendum pathos, nã integrum eius eſt ἕεμαι quod habet ε correptum in penultima quod proprium eſt uerborum in μι primæ coniugationis, quod etiam ſecunda oſtendit perſona, quæ deſinit in σαι.

quia omne tempus præsens in μαι desinens habens secundam personam in σαι est a uerbis in μι ut τίθεσαι ab eo quod est τίθεμαι. sic ἧσαι ab eo quod est ἧμαι. ἰλιάδος β̄ ἧσαι ὀνειδίζων. ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσι. Tertia persona ἧται. ℭ Δυϊκὰ ἥμεθον. ἧσθον. ἧσθον. ℭ Πληθυντικὰ ἥμεθα. ἧσθε. ἧνται. καὶ ἰωνικῶς ἕαται. sicut κέαται ἀπὸ τοῦ κεῖται. ἀντὶ τοῦ κεῖνται. ἰλιάδος γ̄ οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. Consueuit enim Homerus has tertias personas plurales præsentis temporis hoc est ἧνται καὶ κεῖνται a tertia singulari ionũ more formare tanq̃ tertiã pluralẽ præteriti passiui uerborum circunflexorum, corripiendo penultimam, ac interponendo ᾱ sicut πεποιέαται ἀπὸ τοῦ πεποίηνται. at metri gratia eandem syllabam quæ ex longa breuis facta est παρενθέσει τοῦ ῑ iterum producit, ut εἵαται. καὶ κείαται ἰλιάδος β̄. καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις ῃ ὀδυσσείας ῡ. ἔνθα δ᾽ ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Sed super de hoc & aliis huiusmodi Eustathius uarias adducit sententias & Eraclidæ & Aristarchi & zenodoti quas referre longum esset. ℭ περὶ τοῦ ἧ.

ℭ Ἥμην. ἧσο. ἧτο. καὶ ἧστο ἐπενθέσει τοῦ σ̄. ut quibusdã placet ἰλιάδος ᾱ ἀλλ᾽ ἀκέων δὴν ἧστο. ℭ Δυϊκὰ ἥμεθον. ἧσθον. ἥσθην. Πληθυντικὰ ἥμεθα. ἧσθε. ἧντο. ἰλιάδος γ̄. τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ᾽ ἐπὶ πύργῳ. ℭ ἰωνικῶς ἕατο. ἰλιάδος η̄. οἱ δ᾽ ἕατ᾽ εἰν ἀγορῇ τρῶες ᾱ μυρμιδόνες ε̄. ᾱ ἕατο. ὀδυσσείας γ̄. πεντηκόσιοι δ᾽ ἐν ἑκάστῃ εἵατο. possunt etiã hæc ut quibusdã placet ἀπὸ τοῦ ἕω barytono deduci ut suo loco dicetur. Τὸ προστακτικὸν ἧσο. ἥσθω. ἰλιάδος γ̄ ἧσο παρὰ ἀνδράσιν ἰοῦσα. ℭ ἰλιάδος δ̄ πέτασσω

τοῖ. ἧσο. & cætera. Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpositione, & idem habet significatum, ut κάθημαι. κάθησαι. κάθηται. unde κάθησθαι infinitiuum ⁊ τὸ ἧς κα θήμην κάθησο. κάθητο. καὶ κάθησο ἐν προσθέσει τοῦ σ. sicut ἧτο. ἧσο. τὸ προστακτικὸν κάθησο. καθήσθω. ἰλιάδος ᾱ ἀλλὰ ἀκέουσα κάθησο. ἐμῷ δ᾽ ἐπιπείθεο μύθῳ. & similia quæ in usu habentur in quibus accẽtus retrahitur in antepenultimam nisi ubi extrema lõga fuerit. cur autem hoc fiat, talis assignatur ratio, Quoniam κάθημαι παρασύνθετον est, sicut ἀέκων ἀέκοντος. præpositiões enĩ sumuntur cum partibus orationis aut per σύνθεσιν ut καταγράφω, aut per παρασύνθεσιν. ut κάθημαι. aut per σύνταξιν ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendum est græcos id appellare σύνθετον, quod in ipsa prima positione uerbi componitur. ut καθέζω ex κατὰ & ἕζω. utrunque enim per se dicitur. παρασύνθετον uero non id solũ quod a cõposito deriuatur, ut φίλιππος φιλιππίζω. sed etiam quod non in ipsa prima positione uerbi fit. quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis sicut est κάθημαι. cuius prima positio esset ἕημι si in usu existeret, inde ἕεμαι passiuum, quorum neutrum componitur. non enim καθέημι dicimus, neq; καθέεμαι, sed κάθημαι, quod deriuatum est ἀπὸ τοῦ ἕεμαι postq̃ κατὰ κρᾶσιν factum est ἧμαι, ut dictum est. Quare neq; mirandum est si κάθημαι non eundem habet accentum, quem ἧμαι, cum traditum sit ꝙ in compositis accentus simplicium non mutatur, siue ꝙ κάθημαι non est cõpositum, sed decompositum, siue ꝙ ut ἀέκων non hẽt

cõpositionem

cõpositionem positiuã, sic etiam κάθημαι. & ut ex ᾱ pticu la priuatiua, & ἑκὼν componitur ἄεκων. sic ex κατὰ & ἧ-μαι cõponitur κάθημαι. quia sicut non possumus dicere ἀέκων deriuatum ab ἀέκω. quoniã ἀέκω non inuenitur sic etiã κάθημαι non potest dici deriuatum esse ab eo qđ est καθέημι, uel καθίεμαι. quorũ neutrũ est in usu, sed cõ-positum esse ex κατὰ & ἧμαι. sicut ἀέκων ex ᾱ particula priuatiua & ἑκὼν ἑκόντος, quod est participiũ non posi-tiuum, hoc est præsentis temporis, sed aoristi secundi. Sciendũ est aũt huiusmodi cõpositioné, si cõpositio sit de cõpositioné appellari, & propterea accétum transcé dere. & ut non dicimus ἀεκὼν ἀεκόντος. sed ἄεκων ἀέκοντος sic etiam nõ dicimus καθῆμαι καθῆσαι. sed κάθημαι κάθησαι Est & alia cois regula uerborũ in μι ꝙ oé uerbũ passiuũ in μαι desinens a uerbo in μι declinatũ in cõpositione accentum retrahit in tertiam a fine nisi quid impedi-at, ut κεῖμαι ἀπόκειμαι. ἧμαι κάθημαι. ἥμην καθήμην. ἧσο κά-θησο. ἧτο. κάθητο. καὶ τὰ λοιπά.

¶ Sed quoniam alia uerba sunt in ω desinentia, hoc est ἕω. ἑῶ. ἕζω. ἵζω. & ἱζάνω. quæ idem significãt qđ κάθημαι. & eorum usus uarius est & mixtus, ab re non erit etiá de ipsis hoc in loco aliquid dicere. ἕω γὰρ κάθημαι & ἐνδύομαι ¶ Est igitur ἕω barytonũ & aspiratum quod sedeo etiã significat & induo, ut supradictum est, & in utraque si-gnificatione eius præterita augentur non ε in η, secun-dum cõmunem regulá, sed ι in diph. assumpto cũ sit de numero sexdecim uerborũ quæ coiter annotantur, ut

in augumento præteritorũ dictum est .Non tamẽ in usu habetur in omnibus temporibus, nam ἕω præsenti tẽpore in neutra harum significatione utimur, neque εἷον præterito imperfecto, neque εἷκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum hoc est εἷ-μαι. εἷσαι ἢ ἕσαι ἰῶτα abiecto, ac σ̄ geminato εἷται καὶ εἷσσαι, σ̄ ĩteriecto, in utraq; habetur significatione, & pro ĩduo, & pro sedeo. Pro induo ὀδυσσείας ψ̄. νῦν δ' ὅττι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. καὶ ὀδυσσείας ω̄ ἀλλ' ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, ἢ ἀεικέα ἕσσαι. καὶ ὀδυσσείας λ̄. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. siue εἷσται ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusq̃ perfectũ passiuum hoc est εἵμην. εἷσο, καὶ ἕσσο εἷτο καὶ ἕστο, καὶ εἵατο ἰωνικῶς. ἰλιάδος γ̄. λάϊ-νον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεκα. Et ὀδυσσείας χ̄. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον. & ἰλιάδος ψ̄ καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵμα-τα ἕστο. & ἰλιάδος σ̄ οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐϋννήτους. participio quoq; hoc est εἱμένος utitur Homerus. ἰλιάδος ᾱ ὤμοι ἀναι-δείην ἐπιειμένε .idest impudentiam indute & ἰλιάδος σ̄ τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν. In alia uero si-gnificatione hoc est sedeo frequentissimo habentur in usu maxime in tertiis personis pluralibus ἕνται & ἕντο. καὶ ἰωνικῶς ἕαται & ἕατο. ἢ παρενθέσει τοῦ ι διὰ τὸ μέτρον εἵα-ται καὶ εἵατο. quæ pro præsenti etiam & præterito imperfe cto sumũtur. iccirco nonnulli uolũt huiusmodi perso nas in hac significatione præsentis tẽporis esse & præte-riti imperfecti ἀπὸ τοῦ ἧμαι ut supra dictũ est. Aduerten dum est hoc in loco εἷμαι præteritũ passiuum eadẽ lite

ratura & eisdem accentibus diuersa habere significata se cũdũ diuersa themata a quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimissus sum siue liberatus significat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύομαι. indutus sum. Ἕσ, α´.

Εἷσα. εἷσας. εἷσε. & ἕσα. ἕσας ἕσε abiecto ῑ de diph. ac geminato σ̄ a futuro ἕσω fit, & pro sedere feci siue locaui accipitur ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ καδ᾽ δὲ ν ἀθήνης εἷσεν ἐν πίονι νηῷ. & ὀδυσσείας ζ ἐς δίφρον δ᾽ ἐμὲ εἷσας. et etiam pro īdui ὀδυσσείας ξ̄ ἀμφὶ δ᾽ εἵματα ἕσσα. εἱσάμην uero & ἑσάμην μέσος.

Ἕσ, α. ἀντὶ τοῦ ἐνεδυσάμην hoc est indutus sum accipitur ἰλιάδος κ̄ ἕσσατο δ᾽ ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. & in eodem ἀμφὶ δ᾽ ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος, προσθέσει τοῦ ε. καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. οἱ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας & σχέτλια ἔργα ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδυσάμενοι. Sed hæc magis poetica sunt.

Ἕζω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit πλεονασμῷ τοῦ ζ̄. & est quartæ coniugationis barytonorum, cuius præterita augentur ε̄ in η̄ mutato per cõmunem regulam ut ἕζω. ἧζον. Παρ.

Ἧκα & componitur cum κατὰ præpositione, ut καθέζω. unde καθέζομαι. Παρ.

Καθεζόμην. Παρ.

Καθῆσμαι. καθῆσαι. καθῆσται. Παρ.

Καθήσμην. καθῆσο. καθῆστο. ἰλιάδος ᾱ. καὶ ῥ᾽ ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonantes accentum suorum

simplicium etiã in cõpositione seruant, ut ἧγμαι κατῆγμαι. ἦργμαι κατῆργμαι, sic ἧσμαι καθῆσμαι & ἥσμην καθήσμην. Est & alia regula φ oĩa præterita indicatiua a uocali natura lõga incipientia accẽtum seruant in cõpositione, quẽ eorum simplicia habent. ut εἶχον κατεῖχον. ἔδρον ἀπέδρον. ἦπτα συνῆπτα. ὦγε ἀνῶγε. ὤργμαι ἀνῶργμαι. ὦσμαι ἀπῶσμαι. sic ἧσμαι. καθῆσμαι. excipitur εἶξεν ὑπόειξεν. & εἶκον ἀπόεικον σύνοιδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα, αἰολικὰ sunt. gaudent enim æoles accentuũ transmutatione, ut ἀτρεῖδα ἄτρειδα & similibus. Positum est indicatiua præterita, quoniã εἶπε ἄπειπε & εὗρε ἔφευρε. & εἶδε κάθειδε imperatiua sunt non aũt indicatiua. Additũ est a uocali incipientia propter ἔχε πρόσεχε. χεῦε κατέχευε. κεῖσο κατάκεισο. Additum est ẽt a natura longa propter ἵζε ἔφιζε cuius penultima apud poetas cōis est. Præterea καθῆσμαι & καθήσμην ἀπὸ τοῦ καθέζομαι nõ sunt decomposita ut κάθημαι. sed cõposita. iccirco accentũ seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est φ hoc uerbum litteratura passiua magis in usu habet q̃ actiua, ut apud Homerum latissime uidere licet.

¶ Ἵζω etiã ἀπὸ τοῦ ἵω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ ζ ac ε in ι mutato, sicut ῥέπω ῥίπτω. μένω μίμνω. & componitur cum κατὰ ut καθίζω. παρατατικὸς ἐκάθιζον. ¶ περ'

¶ Κεκάθικα. ἡ μετοχὴ κεκαθικώς. ¶ ὑπ ά.

¶ Ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν κάθισον ὡς τύψον. ¶ μέλ ά.

¶ Καθίσω. & reliqua quæ magis sunt in usu in literatura actiua q̃ passiua. Significationem uero nunc actiuã

habẽt

habent ἰλιάδος γ̄ ἄλλους μὲν κάθισον τρῶας. nunc neutra lē Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. ᾗ τε δίκη βασιλεῦσι παραιδοίοισι κάθιζε καὶ ὅμηρος ἐν βοιωτίᾳ ὅς ῥ' ὤων σκοπὸς ἷζε ποδώκεϊ σι πεποιθώς.

Κεῖμαι. etiam præsentis temporis est. & primæ coniugationis uerborum in μι sicut ἧμαι. Est κίω barytonū cuius passiuo usus est Homerus ὀδυσσείας π̄. καὶ τὰ μὲν ἐν σπείεσι θεῶν ἰότητι κέονται. & ἰλιάδος χ̄. ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, a quo κείω unde fit deriuatiuū in μι κίημι Passiuum κίεμαι. καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει diphthongum κεῖμαι. sicut ποιέετον ποιεῖτον. Propter q̄ etiam argui posset hoc neque esse a uerbo in ω̄ desinente, neque in μι cum eius penultima sit ει diphthongus, quam nullum uerbum passiuum in μαι desinens inuenitur habere, sed aut ᾱ· aut ε̄. ant ο̄. aut οῡ. aut ῡ. aut ω̄ Sed hoc est κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiua a uerbis in μι communiter annotantur. hoc est ἧμαι & κεῖμαι. quæ cū æolica non sint penultimā habent productam, alterum quidem η̄ monophthongum, alterum uero ει diphthongum. Sed de hoc in ἧμαι satis est dictum. Secunda persona κεῖσαι. Tertia κεῖται

Δυϊκὰ κείμεθον κεῖσθον. κεῖσθον.

Πληθυντικὰ κείμεθα. κεῖσθε. κεῖνται. καὶ ἰωνικῶς κέαται. καὶ παρενθέσει τοῦ ι διὰ τὸ μέτρον κείαται. ἰλιάδος ω̄ δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν διὸς οὔδει.

Παρ'.

Ἐκείμην ἔκεισο. ἔκειτο. Δυϊκὰ ἐκείμεθον ἐκεῖσθον. ἐκείσθην

Πληθυντικὰ ἐκείμεθα. ἔκεισθε. ἔκειντο. καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κέντο. καὶ ἰωνικῶς κέατο καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι κείατο.

❡Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστῶς.

Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω σῶ fit, & est secundæ coniugationis uerborum in μι. Est enim εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλλων εἴσω unde ἰσῶ circunflexum, abiecto ε de diph. quoniam uerba in ῶ desinentia ex barytonis in circunflexa mutata terminantur in penultima in ι correptam. ut πείθω. πιθῶ. στείχω στιχῶ. φείδω φιδῶ. sic εἴδω ἰδῶ. εἴσω ἰσῶ secundæ coniugationis circunflexorum. unde fit deriuatiuum ἴσημι. ut ἱστάω. ῶ. ἵστημι. καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η in α mutato. Θεόκριτος ἐν ὀδοιπόροις. καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. hoc est noui. Secunda persona ἴσης. Tertia ἴσησι. ❡Δυϊκὰ ἴσατον ἴσατον. ❡Πληθυντικὰ ἴσαμεν. καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ δωρικῶς ἴδμεν. τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, ὡς ὀσμὴ ὀδμή. Secunda persona ἴσατε καὶ ἴστε. ἰλιάδος β ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε. πάρεστέ τε. ἴστε τε πάντα. Tertia persona ἴσασι accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus pluralis participii ἴσας ἴσαντος. ἴσας tamen oxytonum esse debuerat cum sit participium præsentis temporis a uerbo in μι secundæ couiugationis sicut ἱστάς. βιβάς. κιχράς. Sed secutum est participia disyllaba primi aoristi actiui uarytonorum habentium ι in penultima, quæ sunt ut χίσας. πρίσας. κτίσας. & cætera cum similem habeant literaturam. hac igitur ratione ἴσας ἴσαντος in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι. quam scripturam, & accenum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino secuta est. ❡Παρατατικός.

❡Ἴσην ἴσης ἴση. sicut ἵστην ἵστης ἵστη.

Σαθι. a genitiuo participii, siue a prima persona pluralis numeri sicut ἵσαθι. & patitur συγκοπὴν ĩ omnibus numeris & personis, ut ἵσαθι. ἴθι. ἱσάτω ἴσω.

Δυϊκὰ ἵσατον ἴσον. ἱσάτων ἴσων. Πληθυντικὰ ἵσατε. ἴστε. ἱσάτωσαν ἴσωσαν. ἢ ἴσων. In quibus syncopam patientibus aduertendum est q͛ principalis syllaba aspiranda fuerat quia ῑ ante ς̄ per communem regulam aspiratur nisi sequatur ῥ̄ ut ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. ἱστορῶ. ἱστορίος κύριον ὄνομα. ἱσὸς ἱστίον. ἵστημι. At ἴστρος fluuii nomen tenui spiritu scribitur, quia post ς̄ sequitur ρ̄. Annotantur etiam quæ syncopam patiuntur, qualia sunt iam dicta. ut ἴσω. ἴσον. ἴσων. ἴστε. ἴσωσαν καὶ ἴσων. καὶ ἱστέον. Hoc etiam aduertendum est q͛ secunda persona huius imperatiui hoc est ἴθι & scriptura, & accentu eadem est cum secunda imperatiui substantiui uerbi εἰμὶ nec discerni possunt nisi ex orationis sententia. Cætera uero omnia ex ipsis primis uocalibus discretionem habent. Illa enim ab ε̄ prĩcipium habent. ut ἴθι. ἔσω. ἔσον. ἔσων. ἔστε. ἔσωσαν καὶ ἔσων. Hæc autem ab ἰῶτα ut ἴθι. ἴσω. & cætera.

Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστῶς.

Σαμαι. ἵστασαι. ἵσταται. ἀπὸ τοῦ ἵστημι. penultima in ꝓpriã breuem mutata. καὶ ἐπενθέσει τοῦ τ̄ ἵσταμαι ἵστασαι. ἵσταται. nec aspiratur principalis syllaba q̃q̃ post ῑ sequatur ς̄. quod ionum more factum est, quia-

spirationem fugientes pro ea tenui spiritu utuntur, ut ἀπίσημαι ἀντὶ τοῦ ἀφίσημαι. & ἀπικόμην. ἀντὶ τοῦ ἀφικόμην. & sic in aliis huiusmodi, quorum ἵσταμαι non aspiratum in usu remansit, quod eius approbant composita, ut ἐπίσταμαι. ἐπίστασαι. ἐπίσταται in quibus π non mutatur in φ sicut in ἐφίστημι & ἀφίστημι ἀπὸ τοῦ ἵστημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Esse.n. ἵστημι ἀπὸ τοῦ ἰσάω. ἰσῶ. μέλλων. ἰσήσω ὁ παρακείμενος. ἴσηκα. ὁ παθητικὸς ἵσαμαι. ἵσασαι. ἵσαται. unde uerbale nomen ἰσατὸς καὶ συγκοπῇ ἰστὸς quod non aspiratur quoniam σ post ι sequatur. a quo nomine fit uerbum ἰστάω ἰστῶ. unde ἵστημι. τὸ παθητικὸν ἵσταμαι. Philo uero sic. Est εἴσω barytonum ὁ μέλλων εἴσω. ὁ παρακείμενος εἶκα. ὁ παθητικὸς εἶσμαι. unde ἰστὸς uerbale nomē sicut a δέδοται δοτός abiecto ε de diphthongo. ut ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἰστὸς quod neque sic deductum aspiratur fit uerbum ἰστάω. ἰστῶ. a quo ἵστημι. passiuum. Vnde ἐπίσταμαι. μέλλων ἐπιστήσομαι. ἐπιστήσῃ ἐπιστήσεται. Isocrates ad demonicum, τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ. & reliqua.

¶ Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. ἐνεστὼς

Φημὶ τὸ λέγω. ἀπὸ τοῦ φάω. φῶ. deriuatur, nec reduplicationem, suscipit, sicut τίθημι. quoniam φημὶ encliticum est, τίθημι autem non. enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba nunquam autem polysyllaba. Habet etiam acutum accentum supra extre-

mam, quod est contra naturam uerborum in μι nam uerba in μι si disyllaba sunt accentum habent in penultima, ut γνῶμι τλῆμι. Si polysyllaba antepenultimã. sed ab hac regula duo uerba excipiuntur, hoc est εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. & φημὶ τὸ λέγω, ut supra dictum est. Secunda persona φὴς accẽtu acuto, ac ἰῶτα subscripto contra regulam uerborum in μι ꝙ nihil ἀνεκφώνητον. hoc est non prolatum inuenitur in uerbis in μι quemadmodũ in ω desinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet ι in secunda persona singulari præsentis temporis ut inquit Eustathius ὀδυσσείας η. οὐ δή που φὴς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι διὰ τοῦ ι. Sunt qui dicãt φὴς a uerbis in μι tonum suscipere. literaturã uero a uerbis in ω. Nam uerba in ω in secunda & tertia ꝑsona diphthongũ habent διὰ τοῦ ἰῶτα. Tertia ꝑsona φησί. Dicimus et ἠμὶ ἦς ἠσὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ nec aspiratur principalis syllaba propter φ ablatum, quoniã η ante μ ψιλοῦται quibusdam paucis exceptis. ¶ Δυϊκὰ φατόν. φατὸν Πληθυντικὰ φαμὲν. φατέ. φασί. & δωρικῶς φαντί. φᾶσι tamẽ barytonũ esse debuerat ad similitudinem datiui pluralis eius ꝑticipii. ut supra in aliis dictũ est. quod accentũ graue supra extremã habet, ut φάς φάντος φᾶσι. quoniam omnis datiuus pluralis disyllabus in ι desinẽs non per protensionem sicut est λόγοισι pro λόγοις in nominibus quidem acuit extremam, ut βουσὶ θωσὶ excipitur πᾶς παντὸς πᾶσι. In participiis uero accentum grauem habet supra extremam, ut ἔχουσι. στᾶσι. sic igitur φᾶσι at φα-

σὶ uerbũ acuit̃, qm̃ encliticũ. Παρατατικός. ἔφην ἔφης ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ε φῆν, φῆς, φῆ. Ἰλιάδος ε. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. ἀντὶ τοῦ ἔφης quæ cũ sit secũda p̄sona præteriti ĩperfecti accẽtum habet circunflexum, nec subscribitur ι ut in secunda præsentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ ἦν. ἦς. ἦ. ¶ Δυϊκὰ ἔφατον. ἐφάτην. ¶ Πληθυντικὰ ἔφαμεν. ἔφατε. ἔφασαν. ἀποβολῇ τοῦ ε φάσαν. Ἰλιάδος β'. ὣς φάσαν ἡ πληθύς. καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔφαν. ἔθει βοιωτικῷ. Ἰλιάδος γ. ὣς ἄρ' ἔφαν. καὶ φάν. Ὀδυσσείας η. ὣς φὰν. τοὶ δ' ἀπαστὸν ἔσαντο κοιμηθῆναι. accentu acuto. quoniam si post ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinq̃tur syllaba breuis accentũ suscipiẽs acuitur, ut ἔβαν βάν. Ἰλιάδος δ. βὰν δ' ἔμαι καθ' ὅμιλον. Si uero lõga circũflectitur ut ἔβη βῆ. ἔφη φῆ. καὶ ἦ. Ἰλιάδος δ. ἦ καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα. Ὁ α' ἔφην. ἔφης. ἔφη. a futuro φήσω. sicut ἔστην. ἔστης ἔστη. ἀπὸ τοῦ στήσω. ¶ Δυϊκὰ ἔφητον. ἐφήτην. ¶ Πληθυντικὰ ἔφημεν. ἔφητε. ἔφησαν. penultima producta. καὶ βοιωτικῶς ἔφαν. Vbi aduertendum est singularem numerũ secundi aoristi uerborum in μι non suscipiẽtium reduplicationẽ eundẽ esse cum singulari numero præteriti imperfecti eiusdem modi, diuersa tamen ratione, sicut in eorũ formatione dictũ est, ut γνῶμι ὁ παρατατικός. ἔγνων. ἔγνωσ ἔγνω. Ὁ β'. ἔγνων. ἔγνως. ἔγνω. τλῆμι. ὁ παρατατικός. ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. Ὁ β'. ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. in aliis uero numeris sola penultima differunt, quoniam præteritum imperfectum corripit penultimam. Secundus uero aoristus eandem appetit productam. At in uerbis reduplicationẽ suscipientitibus differt secundus. Ὁ

a præterito imperfecto reduplicatione tantum in sin-
gulari numero ut ἐτίθην, ἔθην quæ si subtrahatur coinci
dunt omnino. sicut in uerbis non habentibus redupli
cationem. nam si ab eo quod est ἐτίθην subtrahatur τι syl
laba quæ est reduplicatio ἔθην remanet, & talis est secun
dus aoristus, & sic in aliis. At in aliis numeris & redupli-
catiōe differūt & penultīa.

¶ Θεματικὰ παθητικά. ἐνεστώς.

Αμαὶ φασαὶ φαταὶ ab actiuo φημὶ sicut ἵσαμαι ἀπὸ τοῦ ἵστημι. sed in usu non sunt. ¶ παρατ. ἐφάμην ἔφασο. ἔφατο. & cætera, quæ inflexionem uerborum in μι secundæ coniugationis omnino sequuntur. τὸ ἀπαρέμφατον φᾶσθαι penultima circunflexa quia natura producta est, & ultima breuis pro sententia heraclidis apud Eustathiū ὀδυσσείας τ qui ait, quéadmodum ab eo ꝙ est τιθέω. τιθῶ. fit τίθημι & ab eo qđ est ἱστάω. στῶ. ἵστημι sic ab eo qđ est φάω ῶ secundæ coniugationis φημὶ passiuum φαμαὶ inusitatum uidelicet, cuius infinitiuum est φᾶσθαι. Aliis tamen placet ab eo qđ est ἐφάμην medio aoristo secundo factum esse, & propterea acui in penultima tanq̄ ᾱ natura breuis sit in penultima sicut τυπέσθαι. sed sentētia heraclidis magis probatur.

¶ Περὶ τοῦ ἀλάλημαι καὶ ἀκάχημαι.

¶ Ἄλλαυ τως ἀλάλημαι ἀνδρῶν πυλὲς ἄϊδος δῶ.

Iuersas īter grāmaticos īuenio opiniōes sup his uerbis utrū sint pn̄tis tp̄is, an p̄tí perfecti quia zenobius uult ea esse præsentis temporis. Dicit enim esse

ἀλάω ἀλῶ, ab eo ἄλημι ἄλημαι & per mutationem con-iugationis αἰολικῶς fieri primæ cōiugationis, & per redu plicationem ἀλάλημι passiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλη-σθαι eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος quæ non fierent si ἀλά-λημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem con tra in libro de passiuis dictionibus uult esse præteriti p fecti. ab eo enim quod est ἄλημι, præteritum passiuũ esse ἤλαμαι. καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον. & per transpositionē ἀλάλημαι. Sed sciendum est ꝙ ἀλαλήμενοσ & ἀκαχήμενοσ non sunt præterita quia debuissent acui in penultima sicut πεποιημένος πεθειμένοσ Sed ἀλῶ ἄλημι καὶ ἀλάλημι ἀκαχῶ ἀκάχημι præsentis tē-poris sunt passiua ἀλάλημαι, & ἀκάχημαι αἰολικῶσ nam æoles penultimam non corripiunt. Et inde partici-pia ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος præsentis temporis sicut a δίζημι δίζημαι διζήμενος. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν δίζημε νοσοῦ δὲ χατίζων. ex magno etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλά-λημαι. Nam alii præteritum perfectum esse uo lunt. alii uero præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ. unde ἀλύω. sicut ἀνῶ ἀνύω. a quo ἀλύσσω, sicut ὀρύσσω. & quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς sic ab ἀλύσσω ἀλυκτόσ. Et sicut ab eo quod est ἄπακτος uerbale no mē fit ἀπακτῶ, Sic ab eo quod est ἀλυκτὸσ ἀλυκτῶ cuius præteritum pfectum est ἠλύκτηκα. passiuũ ἠλύκτημαι.

καὶ ἀττι

καὶ ἀττικῶς ἀληλύκτημαι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἀλαλύκτημαι
Alii uero qui præsentis tẽporis hoc eẽ uolũt sic. Est uerbum ἀλυκτῶ a quo ἀλύκτημι. passiuũ ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Aeoles enĩ huius modi uerbis producunt passiuorũ penultimã ut ποίημι νόημι ποίημαι. νόημαι. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enĩ multis huiusmodi uerbis æolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος. καὶ ἀκαχήμενος. καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. οὕτω μεθόδιος.

¶Περὶ τοῦ κάθῃ. ἐπίστῃ. δύνῃ. καὶ μέμνῃ.

Κάθῃ. ἐπίστῃ. & δύνῃ. Secũdæ psonæ sunt præsentis temporis passiuæ uocis a uerbis in μι παράλογα hoc est præter rationem, pro iis quæ sunt κάθησαι, ἐπίστασαι. δύνασαι. quæ secundum cõem regulam uerborũ in μι formatæ sunt a tertia persona singulari τ in σ mutato, ut κάθημαι κάθηται κάθησαι. ἐπίσταμαι ἐπίσταται. ἐπίστασαι. δύναμαι. δύναται. δύνασαι. sicut τίθεμαι τίθεται τίθεσαι. a quibus subtracto σ fiũt secundæ personæ ἔθει ἰωνικῷ. ut κάθηαι. ἐπίστααι, δύναα. sicut δίζημαι. δίζηται δίζηαι. ὀδυσσείας λ. Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ. deinde penultĩa in ε conuersa fit κάθεαι. ἐπίσταιαι. δύνεαι. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ac ι subscripto κάθῃ. ἐπίστῃ & δύνῃ dicimus ad similitudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum barytonorum ut τύπτομαι τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ secunda persona præteriti passiui. Est enim μνάομαι μνῶμαι secundæ coniugationis circunflexorum.

ὁ παρ. μέμνημαι. μέμνηται a qua τ in σ conuerso fit secunda psona μέμνησαι κοινῶς. sicut βεβόηται βεβόησαι. σ uero subtracto fit μέμνηαι ἰωνικῶς. deinde η in ε cõuersa καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η ac ι subscripto fit μέμνῃ.

Περὶ τοῦ ἵστη. & ἵστα.

Στη. Alii dicũt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorũ desinẽtium in θι & augumentũ sequi, ut ἵσταθι. ἀποκοπῇ ἵστα & per ἔκτασιν ἵστη. Si breuis sit ἀποκοπὴν esse dicũt. Si uero longa per ἔκτασιν. ab eo quod est ἱστάω ἱστῶ. ἵσταε ἵστα. sicut ab eo quod est βοάω. βοῶ. ita φιλῶν, & τρυφῶν. Nos autem dicimus non solum in uerbis desinentibus in ω sed etiã in iis quæ desinũt in μι tertias præteritorũ ipfectorũ fieri secundas impatiuorum, ut νόει. ἔλει. βόα sic & attici si non utantur terminatione in θι utũtur tertiis personis præteritorũ imperfectorum in impatiuis ut ἐτίθην ἐτίθης ἐτίθη. τίθη. ἐπίμπλην. ἐπίμπλης ἐπίμπλη. πίμπλη. sic ἵστην ἵστης ἵστη ἵστη ἰλιάδος φ ἵστη δὲ μέγα κῦμα πολὺ δ᾽ ὀρυγμαδὸν ὦρσε. Etiã hæc dorica sunt. Dores enim dicunt ὅρα ὅρη & πίμπλα πίμπλη. οὕτως. ἡρωδιανός.

Περὶ τοῦ τέθνημι καὶ τέτλημι.

Εθναίης ὦ προῖτ᾽ ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. ἰλιάδος ζ ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. est tamen τεθναίης præsentis temporis ab eo quod est τέθνημι secundæ coniugationis τῶν εἰς μι cuius primitiuum est τεθνάω τεθνῶ. per reduplicatio-

nem quæ per ε proprie fit ab eo quod est θράω θρῶ eius participiũ πεθρὰς πεθράντος, unde πεθράην. sicut ἱστὰς ἱστάντος ἱστάην. qđ aũt sit præsentis tpis πίθραθι ostendit quia habet α breue ἰλιάδος χ. πίθναθι. ἥρα δ' ἐγὼ ἀπεδέξομαι ὁπποτέρῳ κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ πλέον. si enĩ esset secũdi aoristi, α debuisset longum esse, quia impatiuũ in θι desinens, secundi aoristi natura productã habet penultimam. nec me fugit esse qui tradiderint πίθνημι nõ πίθρημι esse thema huius qđ est πεθνάης. sed hos poti⁹ sequor q πίθνημι ponũt ét si πέθναμαι κατ' αὔξησιν τῆς συλλαβῆς inueniatur penultima producta quia ut illi uolunt erit ptĩ perfecti temporis ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α productum πεθρηκέναι. πεθνακέναι πεθνᾶναι. qđ et si nõ nego ita fieri posse, non tamẽ facit ad rem.

QVærimus enim thema huius uerbi non alia tempora, & si πεθρᾶναι. eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc non impediet quominus ét in præsenti sit πεθνάναι penultima correpta a prima psona plurali secundũ cõem regulã μεν in ναι conuersa πεθράμεν πεθνάμαι siue a genitiuo participii πεθρὰς πεθνάντος πεθνάμαι. Et licet πίθνημι hoc modo fiat ab eo quod est θράω θρῶ per reduplicationem quæ per ε fit sicut ἵστημι, tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, quia altera est propria, altera impropria, sicut ex iis quæ de reduplicatione antea sunt dicta facile est cuiuis cognoscere.

¶ Idem arbitror tenendum esse de eo quod est πέτλημι

a quo τέτλαθι τέκνον ἐμὸν ἰλιάδος ε̄ & τετλαίην. & τετλάναι. quod abſque reduplicatione etiam inflectere licet, ut τλῆμι. τλῆς. τλῆσι. μέλ. τλήσω. ὁ β' ἔτλην. ἔτλης. ἔτλη. τὰ πληθυντικὰ ἔτλημεν. ἔτλητε. τὸ προστακτικὸν τλῆθι. ἡ μετοχὴ τλὰς τλάντος. τὸ εὐκτικὸν τλαίην τλαίης. τλαίη. ἰλιάδος δ̄. τλαίης κεν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

¶ Περὶ τοῦ ἑσταίην. καὶ ἀφεσταίην.

Ibuit quærere quæ ſit poſitio huius uerbi ἑσταίην. ſed a nemine traditū hoc ad huc potui ĩuenire, licet Euſtathius dixerit ἀφεσταίην eius compoſitū noue formatum eſſe, & cōmune ac conſuetum pro ipſo poni ἀποσταίην. ἀφεσταίην tamen ab Homero magis amari tanq̃ magis poeticum. Sed ex his nō intelligo quod eſſe uelit thema huius uerbi ἵστημι. an aliud. ſed non uideo ἵστημι thema ipſius eſſe poſſe. Siue enim uellemus dicere ἑσταίην eſſe præſentis temporis optatiui modi huius quod eſt ἵστημι non ἑσταίην faceret ſed ἱσταίην ἀπὸ τοῦ ἱστὰς ἱστάντος per reduplicationem quæ fit p ῑ qualis reduplicatio eſt in præſenti indicatiui. Siue eſſe a ſecundo aoriſto indicatiui eiuſdem uerbi ἵστημι uidelicet ἔστην, incrementum caderet, & σταίην faceret ἀπὸ τοῦ στάντος. non ἑσταίην. Sed hoc & alia conſideranti nullum uiſum eſt rationabilius thema q̃ ἕστημι. licet hoc forſitã ĩ præſenti nō ſit ĩ uſu ſed multa alía etiam inueniuntur nec ſolum in uerbis, uerum etiam in aliis partibus orationis, quorum poſitiones, aut principia, uel ſimplicia non ſunt in uſu. nec reduplicatio quæ facta ſit per ε̄ noua haberi poteſt cū

in eam

in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τιμῶ πέτιμω. φνῶ πέφνω. ἕω ἑέω ἑῶ. unde ἕημι ἕεμαι ἧμαι τὸ κάθημαι τλῆμι τέτλημι. θνῆμι τέθνημι & aliis cum præsertim prima syllaba aspiretur, ut eius cõpositum declarat quod est ἀφεσταίην. quod non fieret si ἑσταίην esset secundi aoristi, & maxime quia ε incrementum caderet. Nec solum ἑσταίην placet esse ab eo quod est ἕστημι. sed etiam ἕστασαν & ἕσταθι ἰλιάδος ῡ μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. & ἑστάναι. unde ἐφέστασαν & ἐφέσταθι & ἐφεστάναι quorum ἕστασαν tertiam personã præteriti imperfecti esse placet. ἕσταθι uero & ἑστάναι præsentis temporis & præteriti imperfecti cum præsertim penultima in his correpta sit secundum regularum præceptionem, & secundum ἀναλογίαν fiãt, nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus sicut si hoc secũdum nonnullos alios uellem accipere præteriti perfecti esse temporis per metaplasmos & syncopas & huiusmodi figuras alias super alias. qui quantũlibet, hoc ostendere conẽtur, nõ poterunt quin ἑσταίην præsentis sit temporis, cum non possit aliqua ratione a præterito perfecto deduci, cuius thema ἕστημι esse fateri opus est. a quo omnia supradicta regulariter deducũtur. Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur tamen mihi libuit huic loco inferre, cum apud Homerum usum horum uerborum tam frequentem reperiamus.

Τέλος τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Περὶ ῥημάτων τῶν μέχρι παρατατικοῦ κλινομένων.

Verba in βω desinentia βαρύτονα & quæ habent ε in penultima, siue solum siue cum aliqua immutabili futuro carēt, & usq; ad præteritum imperfectum solum uariantur, ut ῥέμβω. ἔρρεμβον. φέρβω ἔφερβον.

Etiā in σκω desinentia, ut πιφαύσκω ἐγήρωσκον. ὀλέσκω ὤλεσκον. excipitur ἀλύσκω. ἀλύξω. & θρώσκω θρήξω. διδάξω uero ἀπὸ τοῦ διδάχω nō autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδαχή.

Etiam in ανω βαρύτονα. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω.

Etiam in ειρω διὰ τῆς ει διφθόγγου. φαείρω. ἐρεείρω.

Etiam in εω a præsenti siue a futuro deriuata θείω βρωσείω excipitur. κλείω. Quæ enim horum a præsenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, ut τέλω τελείω. ἐτέλειον. μεθ' ἑτελειόμην. δίος δ' ἐτελείετο βουλή. ἰλιάδος α. Quæ uero a futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω βρωσείω. excipitur ὀψείω ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψειον facit.

In αθω quoq; desinētia, & in εθω & in υθω. ut κιάθω ἐκίαθον. τελέθω ἐτέλεθον. μινύθω ἐμίνυθον.

Etiam cum implicatiōe consonantis, ut ἄχθω. ἐρέχθω.

Verba etiam quintæ coniugationis habentia primā syllabam ex reduplicatione, in liquidam desinentem, ut μαρμαίρω. καρκαίρω. παμφαίνω. Similiter in ω desinentia, & quæ ante ω per implicationem duas habent consonantes, quorum altera sit liquida ut μέμβλω. ὄφλω ἔγρω. δέρκω.

Etiam in ω purum η diphthongo antecedente, ut ὀπύω. ἀγύω.

¶ Etiam in νῶ super duas syllabas habentia deriuata in μι ut πιτνύω πίτνυμι ὀλλύω ὄλλυμι Attica quoque βαρύτονα a circunflexis facta ut ἀλέξω. ἕψω.

¶ Etiam æolica διὰ τῶν δύο σσ, ut ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὀπτῶ. λεύσσω ἀπὸ τοῦ βλέπω. πέσσω ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύσσω ἀπὸ τοῦ κορύπτω

¶ Etiam quæ a futuro deducūtur βαρύτονα ut ὄρσω. ἄξω.

¶ Etiam in δω habentia ante δ aut λ aut ν. ut ἔλδω. μέλδω. σπέρδω κυλίνδω.

¶ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ἈΝΩΜΑΛΩΝ ῬΗΜΑΤΩΝ.

Ἀρχὴ τοῦ α.

Γω. μέλλων ἄξω. παρακείμενος ἦχα. καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β'. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

¶ Ἄγαμαι. cuius actiuum est ἄγημι ἀχρήστον. ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. ἀόριστος α' ἠγάσθην.

¶ Ἄγνυμι. μέλλων ἄξω ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακείμενος ἦχα. καὶ μέσος ἦγα ἀχρήστως. ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος α' ἦξα καὶ ἔαξα. ὅθεν κατέαξα.

¶ Αἱρῶ. μέλλων αἱρήσω. ἀόριστος β'. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

¶ Αἱροῦμαι. μέλλων αἱρήσομαι. παρακείμενος ᾕρημαι. ἀόριστος α' ἡρέθην. μέσος. ἀόριστος β'. εἱλόμην ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

¶ Αἰσθάνομαι. μέλλων αἰσθήσομαι. παρακείμενος ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β'. ᾐσθόμην. ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι. οῦμαι ἀχρήστου.

¶ Ἁλίσκομαι. μέλλων ἁλώσομαι. ἀπὸ τοῦ ἁλόω ἁλῶ. ἀόριστος β' ἥλων. ἥλως. ἥλω. καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ ὁ ἁλούς. τοῦ ἁλόντος.

¶ Ἁμαρτάνω. παρατατικὸς. ἡμάρτανον. μέλλων ἁμαρτήσω.

ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω·ῶ. παρ. ἡμάρτηκα. ἀόρ. δεύτερος ἥμαρτον.

℃ Ἀμφιέννυμι. μέλ. ἀμφιέσω. παρ. παθητικὸς ἠμφίεσμαι.

℃ Ἀναμιμνήσκω. μέλ. ἀναμνήσω. ἀόρ. ἐμνήσθην. ἀπὸ τοῦ ἀναμνάω ἀναμνῶ ἀχρήστου.

℃ Ἀπεχθάνομαι. μέλ. ἀπεχθήσομαι. παρ. ἀπήχθημαι. μέσ. ἀόρ. β'. ἀπηχθόμην. ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι·οῦμαι. ἀχρήστου.

℃ Ἀπολέω·λῶ· καὶ ἀπολλύω. ἢ ἀπόλλυμι. μέλ. ἀπολῶ ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω. ἢ ἀπολέσω. παρ. ἀπώλεκα. ἢ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. μέσος. παρ. ἀττικῶς ἀπόλωλα.

℃ Ἀρέσκω. μέλ. ἀρέσω. ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀχρήστου.

℃ Ἄχθομαι. μέλ. ἀχθέσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. ἀόρ. α'. ἠχθέσθην.

℃ Ἀρχὴ τοῦ β'.

℃ Βαίνω. μέλ. βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω·ῶ. ἀχρήστου. ἀόρ. β'. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι. ἀχρήστου.

℃ Βάλλω. μέλ. βαλῶ. παρ. βέβαλκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ στάλλω ἔσταλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν καὶ τροπὴν τοῦ α. εἰς η. βέβλακα, βέβληκα δ' ἀχρήστου. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω. βέβληκα. ἀόρ. β'. ἔβαλον.

℃ Βλαστάνω. μέλ. βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω·στῶ. ἀχρήστου. ἀόρ. β'. ἔβλαστον.

℃ Βιόω. μέλ. βιώσω. ἀόρ. β'. ἐβίων. ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ ὁ βιούς· βιόντος.

℃ Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρ. βεβούλημαι. ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.

℃ Βρώσκω. μέλ. βρώσω. ἀπὸ τοῦ βρόω ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ γ.

¶ Γαμέω. γαμῶ. μέλ. γαμήσω. ἀόρ. ᾱ. ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

¶ Γηράσκω. μέλλων γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω γηρῶ. ἀχρήστου.

¶ Γίνομαι καὶ γίγνομαι. μέλλων γενήσομαι. παρ. γεγένημαι. μέσ. ὁ ἀόρ. ᾱ ἐγενησάμην. μέσ. ἀόρ. β'. ἐγενόμην. ἀπὸ τοῦ γενάομαι. ῶμαι ἀχρήστου μέσ. παρ. γέγονα, ἀπὸ τοῦ γένω ἀχρήστου.

¶ Γινώσκω. ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. & similia ὁ μέλλων γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω. ἀόρ. β' ἔγνων ἔγνως ἔγνω. ἡ μετοχὴ ὁ γνοὺς τοῦ γνόντος ἀπὸ τοῦ γνῶμι.

¶ Γείνομαι. μέλλων γενοῦμαι. μέσ. ἀόρ. ᾱ ἐγεινάμην.

¶ Ἀρχὴ τοῦ δ.

¶ Δαίω ὁ παρ. παθητικὸς. δέδαυμαι ἀπὸ τοῦ δαίζω. καὶ δεδάημαι ἀόρ. β'. ἐδάην ἀπὸ τοῦ δαέω ἀχρήστου.

¶ Δάκνω. μέλλων δήξω. ἀόρ. β'. ἔδακον. ἀπὸ δήκω ἀχρήστου.

¶ Δέω τὸ δεσμῶ. μέλλων δήσω. παρ. παθητικὸς δέδεμαι. ἀόρ. ᾱ ἐδέθην.

¶ Δέομαι τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μέλ. δεήσομαι. ἀόρ. ᾱ ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω. ἀχρήστου.

¶ Δείδω. μέλ. δείσω. παρ. δέδεικα. καὶ ἰωνικῶς δέδια, διὰ τοῦ ῑ μόνον. Nam quandocũque præteritum actiuum abiicit κ̄ ἔθει ἰωνικῶ, corripitur penultima. μέσ. παρ. δέδοικα, διὰ τῆς οῑ διφθόγγου. δέδοιδα tamen esse debuerat διὰ τοῦ δ̄ cum sit χαρακτηριστικὸν præsentis temporis & præteriti medii sed propter alternitatem trium δ̄ δ̄ δ̄ seruatũ est διὰ τοῦ ῑ κ̄, quod est χαρακτηριστικὸν præteriti actiui

¶ Διδράσκω, ὅθεν ἀποδιδράσκω, καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλων διαδράσω ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος α͞ διέδραν καὶ ἀπέδραν ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι θωμᾶς ὁ μάγιστρος καὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν ὧ καὶ σοφοκλῆς ἐχρήσατο. ἄλλοτε δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾽ ἀπέδραν, παρατηροῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν ὡς ἀριστοφάνης. δεῦρο δ᾽ αὖ οὐκ ἀπέδραμεν. καὶ οὐκ ἀπέδρων.

¶ Ἀρχὴ τοῦ ε.

¶ Εἰδῶ ἄχρηστον. μέλλων εἴσομαι. καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω. εἰδῶ ἄχρηστον. μέσ. παρακ. οἶδα. ὑπερσ. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ ὁ εἰδὼς τοῦ εἰδότος. διὰ τῆς ει διφθόγγου.

¶ Εἴρω ἄχρηστον. μέλλων ἐρῶ. ὁ παρακ. εἴρηκα, ἀπὸ τοῦ ἐρέω. ἐρῶ. ἄχρηστον.

¶ Ἔρρω. μέλλων ἐρρήσω. ἀπὸ τοῦ ἐρρέω. ἐρρῶ ἄχρηστον.

¶ Ἔρομαι μέλλων ἐρήσομαι. ἀόριστος β͞ ἠρόμην. ἀπὸ τοῦ ἐρέομαι ἄχρηστον.

Ἔρχομαι. μέλλων ἐλεύσομαι ἀόριστος β͞ ἤλυθον καὶ συγκοπῇ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἄχρηστον.

¶ Εὑρίσκω. μέλλων εὑρήσω. ἀόριστος β͞. εὗρον. παρακ. παθητικὸς εὕρημαι. ἀόριστος α͞ εὑρέθην. ἀπὸ τοῦ εὑρέω. ἄχρηστον.

¶ Ἔχω. μέλλων ἕξω ὅπερ δασύνεται. παρακ. ἔσχηκα. ἀόριστος β͞ ἔσχον. ἀπὸ τοῦ σχέω. ῶ. ἄχρηστον.

¶ Ἀρχὴ τοῦ ζ.

¶ Ζεύγνυμι. μέλλων ζεύξω.

¶ Ζώννυμι. μέλλων. ζώσω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ θ.

¶ Θάπτω. μέλλων θάψω. ἀόριστος α͞ ἔθαψα. ἀόριστος β͞ ἐτάφην.

Θέλω μέλλων θελήσω. ἀόριστος α ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω θέλω ἀρχήσου.

Θρήσκω. μέλλων β θανοῦμαι. ἀόριστος β ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω. πρκ. τέθνηκα. ἀπὸ τοῦ θνῶ θνήσω, ἀρχήσου. ἀποβολῇ τοῦ η καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἰωνικῶς τέθναα. ὡς βέβηκα βέβαα. τὸ προστακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς τεθνακότος ἀπὸ τοῦ τεθνάω τεθνῶ. ἀρχήσου. τεθνεῶτος uero præteriti temporis ἀπὸ τοῦ τέθνεια. Vnde τεθνεὼς abiecto ι a quo τεθνηὼς ε in η cõuerso quo κ τεθνεὼς commune est. alia uero poetica. τέθνεια uero ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς. sicut τέθεικα. cuius thema est τίθνημι primæ cõiugationis uerborum in μι. Est enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων α θενῶ. ὁ δεύτερος θανῶ. sicut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν fit θνέω. τὸ περισπώμενον. θνῶ. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεθνῶ. Vnde τίθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς μι. μέλλων θνήσω. πρκ. τέθνηκα διὰ τοῦ ει διφθόγγου βοιωτικῶς. a secũdo uero futuro κατὰ μετάθεσιν fit θνάω θνῶ. τεθνῶ. τέθνημι secundæ coniugationis ut supra dictum est.

Ἀρχὴ τοῦ ι.

Ἵκνοῦμαι. unde ἀφικνοῦμαι. μέλλων ἵξομαι. μέλλων ἀόριστος β ἱκόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι. ἀρχήσου.

Ἵπταμαι. unde ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων πτήσομαι. ἀόριστος β. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀρχήσου.

Ἱλάσκομαι μέλλων ἱλάσομαι ἀπὸ τοῦ ἱλάω. ἀρχήσου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ κ.

¶ Καίω. μέλλων καύσω. ἀόριστος β΄. ἔκαην.

¶ Καθέζομαι. μέσος μέλλων β΄. καθεδοῦμαι.

¶ Κάθημαι μέλλων καθήσομαι.

¶ Κλάζω. μέλλων κλάγξω ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακείμενος κέκληγα.

¶ Κλαίω. μέλλων κλαύσω.

¶ Καθαιρέω. ῥῶ. ἀόριστος β΄. καθεῖλον. ἀπὸ τοῦ καθέλω.

¶ Καταδαρθάνω. μέλλων καταδαρθήσομαι. ἀόριστος β΄. κατέδαρθον ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω ἀχρήστου.

¶ Κεραννύω καὶ κεράννυμι. μέλλων κεράσω. παρακείμενος. κεκέραμαι καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

¶ Κορεννύω καὶ κορέννυμι. μέλλων κορέσω. ἀπὸ τοῦ κορέσω. quod est in usu.

¶ Κρύπτω. μέλλων κρύψω. ἀόριστος β΄. παθητικὸς ἐκρύβην ἀπὸ τοῦ κρύβω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ λ.

¶ Λαγχάνω. μέλλων λήξω. παρακείμενος. εἴληχα. ἔλαχον. ἀπὸ τοῦ λήχω. ἀχρήστου.

¶ Λαμβάνω. μέλλων λήψομαι. παρακείμενος. εἴληφα. ἀόριστος β΄. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

¶ Λανθάνω. μέλλων λήσω. μέσος παρακείμενος. λέληθα. ἀόριστος β΄. ἔλαθον ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ μ.

¶ Μανθάνω. μέλλων μαθήσομαι. ἀπὸ τοῦ μαθέω. θῶ. παρακείμενος. μεμάθηκα. ἀόριστος α. ἐμάθησα. ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔμαθον sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω. πῶ. ἐδούπησα. ἔδουπον.

¶ Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι. ἀπὸ τοῦ μαχέομαι ἀχρήστου.

ℭ Μέλομαι τὸ φροντίζω. μέλλων μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω μελῶ ἀχρήστου. μέσος παρακ. μέμηλα ποιητικόν.

ℭ Μένω. μέλλων. μενῶ. παρακ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω. νῶ. ἀόρ. α' ἔμεινα.

ℭ Μιγνύω. καὶ μίγνυμι. μέλλων μίξω. ἀόρ. β'. ἐμίγην. ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

ℭ Μοργνύω. μέλλων μόρξω.

ℭ Ἀρχὴ τοῦ ο.

ℭ Οἴχομαι. μέλλων οἰχήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι ἀχρήστου. μέσ. ἀόρ. β'. ᾠχόμην.

ℭ Οἴομαι καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατ. ᾤμην. μέλλων οἰήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰέομαι ἀχρήστου. ἀόρ. β'. ᾠήθην.

ℭ Ὀφείλω. ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω ὀφειλῶ. ἀχρήστου καὶ ὄφλω ὀφλήσω κατὰ συγκοπὴν παρακ. ὤφληκα. ἀόριστος α. ὤφλησα. ἀόρ. β ὦφλον.

ℭ Ὀμνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω. ὀμῶ. παρακ. ἀττικῶς ὀμώμοκα.

ℭ Ὀμόργνυμι. μέλλων ὀμόρξω.

ℭ Ἀρχὴ τοῦ π.

ℭ Πάσχω. μέλλων πείσομαι. ἀόρ. β ἔπαθον. ἀπὸ τοῦ πήθω ἀχρήστου. μέσ. παρακ. πέπονθα. ἀπὸ τοῦ πονῶ πονήσω. πεπόνηκα. μέσ. πέπονα καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ πέπονθα.

ℭ Πίπτω. μέλλων πεσοῦμαι ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλλων πέσω. καὶ δωρικῶς πεσῶ, ὁ μέσ. πεσοῦμαι. παρακ. πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω. πτῶ. ἀόριστος. β ἔπεσον, ἀπὸ τοῦ πεσῶ πεσήσω ἀόριστος α.

ἐπέσησαι. ἄχρηστα. ἀόριστος β'. ἔπεσον. a quo deduci posset. μέλλων ε. πεσῶ, καὶ μέλλων πεσοῦμαι.

¶ Πεταννύω καὶ πετάννυμι. μέλλων πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω. ῶ.

¶ Πηγνύω ἢ πήγνυμι. μέλλων πήξω. μέσος παρακείμενος. πέπηγα. ἀόριστος β' ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω. ἄχρηστον.

¶ Πίνω. μέλλων πώσω. παρακείμενος. πέπωκα. ἀπὸ τοῦ πόω. ῶ. ἀόριστος β' ἔπιον. ἀπὸ τοῦ πίω.

¶ Πυνθάνομαι. μέλλων πεύσομαι. παρακείμενος. πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος β' ἐπυθόμην. ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

¶ Πράττω τὸ πωλῶ. μέλλων πράσω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ ρ.

¶ Ῥέω. μέλλων ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος. ἐρρύηκα. ἀόριστος β' ἐρρύην, ἀπὸ τοῦ ῥυέω. ῶ. ἄχρηστον.

¶ Ῥηγνύω ῥήγνυμι. μέλλων ῥήξω. ἀόριστος β' ἐρράγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω. ἄχρηστον.

¶ Ῥωννύω ἢ ῥώννυμι. μέλλων ῥώσω. παρακείμενος. ἔρρωμαι. ὑπερσυντέλικος. ἐρρώμην ἔρρωσο. ἔρρωτο. τὸ προστακτικόν. ἔρρωσο. ἐρρώσθω. ἔρρωσθον. ἐρρώσθων. ἔρρωσθε. ἐρρώσθωσαν. ἢ ἐρρῶσθαι ἀπαρέμφατον.

¶ Ἀρχὴ τοῦ σ.

¶ Σβεννύω. καὶ σβέννυμι. μέλλων σβέσω καὶ σβήσομαι ἀπὸ τοῦ σβέω. ἀόριστος β. ἔσβην. ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἄχρηστον.

¶ Σεύομαι. ἀόριστος α ἐσύθην. ἀόριστος α ἐνεργητικὸς ἔσευα.

¶ Στρωννύω καὶ στρώννυμι. μέλλων. στρώσω. ἀπὸ τοῦ στρόω. ἄχρηστον.

¶ Στορεννύω ἢ στορέννυμι. μέλλων στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω. ἄχρηστον. σπένδω μέλλων σπείσω ἀπὸ τοῦ σπείδω

¶ Ἀρχὴ τοῦ τ.

¶ Ταννύω, ἢ τάνυμι. μέλλων τάσω.

ℭ Τέμνω. μέλλων τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήκω. ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔταμον.

ℭ Τιτρώσκω. μέλλων τρώσω. ἀπὸ τοῦ τρόω. ἀχρήστου.

ℭ Τρέχω. μέλλων θρέξω. καὶ δραμοῦμαι. μέσ. μέλ. β. παρακ. δεδράμηκα ἀπὸ τοῦ δραμέω. ῶ. ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔδραμον. ἀπὸ τοῦ δρέμω, uel ἀπὸ τοῦ δραμέω. μῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β. δραμῶ. καὶ ὁ μέσ. δραμοῦμαι.

ℭ Τυγχάνω. μέλλων τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. παρακ. τετύχηκα ἀπὸ τοῦ τυχέω ἀχρήστου. ἀόριστος β. ἔτυχον. ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

ℭ Τρώγω. μέλλων φαγοῦμαι. ἀόριστος β. ἔφαγον.

ℭ Ἀρχὴ τοῦ υ.

ℭ Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων ὑποσχήσομαι ἢ ὑποστήσομαι ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι ὅθεν καὶ ὑπέστην δεύτερος ἀόριστος. παρακ. ὑπέσχημαι. ἀόριστος α. ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος β. ὑπεσχόμην. ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι. οῦμαι. ἀχρήστου.

ℭ Ὑπνώττω. μέλλων ὑπνώσω.

ℭ Ἀρχὴ τοῦ φ.

ℭ Φέρω. μέλλων οἴσω. ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσ. παρακ. ἐνήνοχα ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος α. ὑπεχόμην. ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

ℭ Φθάνω μέλλων φθάσω. ἀόριστος β. ἔφθην. ἀπὸ τοῦ φθάω. φθῆμι ἀχρήστου.

ℭ Φθίνω. μέλλων φθίσω. ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.

ℭ Φύω. μέλλων φύσω. ἀόριστος β. ἔφυν. ἀπὸ τοῦ φῦμι.

ℭ Φρίττω. μέλλων φρίξω. μέσ. παρακ. πέφρικα ἀπὸ τοῦ φρίκω. ἀχρήστου.

¶ Ἀρχὴ τοῦ χ.

¶ Χάσκω. μέλλων χανοῦμαι. μέσ. παρ. κέχηνα. ἀόριστος β΄. ἔχανον ἀπὸ τοῦ χάνω ἀχρήστου.

¶ Χαίρω. μέλλων χαρήσομαι. ἀπὸ τοῦ χαρέω χαρῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἐχάρην.

¶ Χωννύω καὶ χώννυμι. μέλλων χώσω. ἀπὸ τοῦ χόω.

¶ Ἀρχὴ τοῦ ω.

¶ Ὠθέω. ῶ. μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ. ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος α΄. ἔωσα. παρ. παθητικὸς ἔωσμαι.

¶ Τέλος τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων.

¶ Περὶ μετοχῆς.

μ Ετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc est. Participiú est dictio participans nominum ac uerborum proprietatem. nominis quidem genera & casus. Verbi autem significationes tempora & cõiugationes. & coíter species, figuras, & numeros. Dicitur auté μετοχὴ παρὰ τὸ μετέχω quod latine participo significat, eo ꝙ partem capit nominis partemq; uerbi. pro quo ὁ τύπτων commune sit exemplum quod habet generalé sui definitioné in eo ꝙ pars orationis esse dicitur. Specialé uero in eo ꝙ partem capit nois, partemq; uerbi. Propriú est huic parti semper in deriuatione cõsistere, quod de nulla alia pte orationis dici potest. Ná aliæ partes & primitiuas habent species ut a βασιλεύς noíe βασιλικός. ab ᾄδω uerbo ἀοιδεύω. & alia

& alia. Participium autem semper in deriuatione est, ut a γράφω ὁ γράφων. τοῦ γράφοντος. a τύπτω ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος. quod fit a prima persona præsentis tēporis modi ĩdicatiui add. ν̄ τύπτω ὁ τύπτων. Nā oē uerbū in ω̄ desinens apposita ν̄ cōsonante participiū facit ἡ γενικὴ τοῦ τύπτοντος a ntō fit ω̄ magno in ō paruū mutato, addita τος τύπτων τύπτοντος διὰ τοῦ ντ. Quoniam omnis genitiuus participii proprium separans nominatiuum διὰ τοῦ ντ declinatur, dempto participio præteriti imperfecti τὸ π̄ οὐ ō μικρόν. Quoniam participia declinādo corripiuntur, nisi synæresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν ποιοῦντος ἑστὼς ἑστῶτος. ἡ δοτικὴ τῷ τύπτοντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τύπτοντα. ἡ κλητική. ὦ τύπτων. nam participia omnia ĩparibus syllabis declinata. & nomina participalia eundē habent nominatiuū, & uocatiuū. ¶ Δυϊκὰ τὼ τύπτοντε. τοῖν τυπτόντοιν. ὦ τύπτοντε. Πληθυντικὰ οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι. Quoniam omnis datiuus singularis desinens in ῑ prolatum, ante ipsum suscipiens σ̄, ac elementa renuens, quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic τύπτοσι dicendum fuerat sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualē tempore, siue maiorem penultima aliorum casuum, accipit ῡ & fit τύπτουσι, sicut ἀπὸ τοῦ λέοντι λέοσι λέουσι. τὸ γὰρ ō μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ῡ μεγεθύνεται, hoc est, ō enim productum per appositionem τοῦ ῡ producitur

¶Τὸ θηλυκόν.

¶Ἡ τύπτουσα. a genitiuo masculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ declinatum extremam genitiui in σα cõuertens, ac penultimã natura producens fœmininum facit. producitur auté penultía per assumptioné τοῦ υ in diphthongo, ut supra dictum est, príus tamen ν consonante abiecta τὸ σα. correptũ quoniam fœminina í α a masculinis formata, æqualem tempore habent α cum extrema genitiui masculini eius. uel sic. Omne fœmininum in α desinens ὀξυνόμενον siue περισπώμενον producit α προπαροξύτονον uero siue προπερισπώμενον corripit ipsum ἡ γενικὴ τοῦ τύπτουσης. sicut τῆς μούσης. & reliqua.

¶Τὸ οὐδέτερον.

¶Τὸ τύπτον. a genitiuo masculini fit extrema syllaba abiecta nam omnis genitiu⁹ participii διὰ τοῦ ντ declinatus abiecta τος syll. neutrũ facit τὸ τύπτον μικρὸν, nã omne neutrum ni ν desinens extremam corripit. ἡ γενικὴ τοῦ τύπτοντος. sicut & masculinum quoniã omne neutrum a masculino formatũ cuiuscunq; sit declinationis eandé seruat declinationem.

¶παρ. καὶ ὑπερ.

¶Ὁ τετυφὼς. τοῦ τετυφότος. a prima persona præteriti perfecti α in ως conuersa, & accétu acuto in ultimam translato. quia participia in ως desinentia acuunt extremã & per ω magnum scribuntur quod quidem in obliquis in ο paruum conuertitur, & decliatur per τ.

¶Τὸ θηλυκόν.

¶Ἡ τετυφυῖα. fit a genitiuo participii eiusdem præteri-

ti temporis, τος in α conuersa, ac υ penultimæ add. Nã ο μικρὸν ut supra dictum est, προσθέσει τοῦ υ producitur & sic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τοῦ διφθόγγου. sicut τύπτοντος τύπτουσα. Sed quoniam fœminina a masculinis formata in α purum desinentia ut plurimum ἰῶτα in penultima habere uolunt additum est ἰῶτα & abiectum ο μικρὸν cum tres uocales in eadẽ syllaba minime locari possint. & sic ῃ diph. impropria facta est. τὸ α βραχὺ. quia omne fœmininum in α desinens προπαροξύτονον siue προπερισπώμενον corripit α ut supra dictum est. Vnde penultima quæ natura lõga est ante breuem suscipiens accentum circunflectit̃ ἡ γενικὴ τῆς τετυφυίας. τὸ α. μακρὸν Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo producit extremam. supans autem corripit. ¶ Τὸ οὐδέτερον

¶ Τὸ τετυφὸς a genitiuo participii masculini fit τετυφότος ἀποβολῇ τοῦ το, τετυφός. τοῦ τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφὸς & reliqua.

¶ Ἀόριστος α.

Τύψας a prima persona primi aoristi abiecto augumento, & addito σ ἔτυψα ὁ τύψας. Vel a secunda persona eodẽ modo abiecto augumento tantum. τὸ ψᾶσ. μακρὸν quoniam masculina in σασ desinentia barytona, siue nomina sint, siue participia producunt extremam. ἡ γενικὴ τοῦ τύψαντος. sicut τοῦ τύπτοντος.

¶ Τὸ θηλυκόν.

¶ Ἡ τύψασα. fit a geitiuo participii masculini. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ declinatum extremam

genitiui in σα uertens, ac penultimam natura producens fœmininum facit. ἡ θηλυκή. τῆς τυψάσης. sicut τῆς μούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τύψαν a genitiuo participii masculini sicut τύπτον. τὸ ψᾶν. βραχὺ quia omne neutrum in ν desinens & reliqua ut supra. declinatur autem ὁ τύψας τοῦ τύψαντος. τῷ τύψαντι. ℭ Ἀόριστος β′.

ℭ Ὁ τυπὼν a prima persona secundi aoristi, abiecto augumento & ο paruo in ω magnum mutato ac accentu ĩ ultimam translato. ut ἔτυπον ὁ τυπὼν τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπὸν τοῦ τυπόντος sicut participium præsentis temporis. ℭ μέλλ. α′.

ℭ Ὁ τύψων. a prima persona primi futuri προσθέσει τοῦ ν. τύψω. τύψων τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τύψουσα. τῆς τυψούσης τὸ οὐδέτερον. τὸ τύψον τοῦ τύψοντος. ℭ μέλλ. β′.

ℭ Ὁ τυπῶν a prima persona secundi futuri, add. ν. cuius extrema circunflectitur. Nam participium secundi futuri ὁμοφωνεῖ participio secundi aoristi nõ tamen ὁμοτονεῖ. hoc est, conueniunt uoce, non autem accentu. participium enim secundi aoristi semper acuitur, & per ον declinatur, ac etiam neutrum in ον facit. Patticipium uero secundi futuri circunflectitur semper, & per οῦν declinatur ac perinde neutrum in οῦν habet. ut ὁ τυπῶν τοῦ τυποῦντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον τὸ τυποῦν τοῦ τυποῦντος.

ℭ Μετοχαὶ παθητικαὶ ἐνεστῶς & παρατ.

ℭ Ὁ τυπτόμενος. ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit quia omne passiuũ siue medium habens in fine μαι declinatiuum uertens extremam

tremam primæ personæ i μένος participium facit. τὸ πο: μικρὸν ut in uerbo. Quoniam omne uerbū passiuū & medium habens μ absq; synæresi in syllaba finali ο habere debet uel solum, uel cum ι exceptis subiunctiuis. τὸ με: ψιλὸν nam participia in μενος acuunt antepenultimā, ac p ε ψιλὸν scribūtur. τὸ νος: μικρὸν quoniā masculina & fœminina in νος μικρὸν desinentia, & neutra in ον, habentia genitiuū in ου. p ο scribuntur. Ἡ γενικὴ τοῦ τυπτομένου. Nā masculina in ος desinentia in ου faciunt genitiuū. τὸ θηλυκὸν ἡ τυπτομένη a masculino fit. quoniā omne desinens in ος cum aliqua cōsonante præter ρ si fœmininū habet, in η facit illud. ἡ γενικὴ τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπτόμενον. τοῦ τυπτομένου. a masculino fit. quoniam omne masculinum paribus syllabis declinatum cum ex se faciat neutrum simile proprio accusatiuo facit illud & eandem habet declinationem, ut τὸν σοφὸν τὸ σοφὸν τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον. τὸ τυπτόμενον τοῦ τυπτομένου. καὶ ἑξῆς. Ὁ τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου. ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. prima persona præteriti perfecti passiui, per regulam iam dictam quoniam omne passiuū siue mediū & cætera Acuit penultimā contra cōmunem regulam φ participia in μενος desinentia acuūt antepenultimā. hoc autem factum est quoniam præteritum passiuum syncopā patitur, ac defectum syllabæ in uerbo. quibusdam tamen participiis cōtrarium euenit, quæ cum syncopam siue systolen patiantur, acuunt antepenultimam. ut ὁρμημένος ὅρμενος. δεδεγμένος δέγμενος ἡσμένος

&

ἄσμενος· ἀπὸ τοῦ ἥδομαι. τὸ εὐφραίνομαι. τροπῇ τοῦ η εἰς α κατὰ συστολήν. τὸ θηλυκὸν ἡ τετυμμένη τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ τετυμμένον τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τυφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην prima persona primi aoristi passiui. Quoniam omne uerbum in ν desinens cum uocali natura longa, nec habens μ declinatiuum, mutato ν in σ ὀξύτονον participium facit. τὸ φθεὶς diph. qa desinentia in εις διὰ τοῦ ντ declinata diphthongum habent. Acuit ét extremã quoniam omnis nominatiuus & accusatiuus nõ existens ex synæresi acuuntur. Quo in loco quæri posset cur participium aoristi passiui nõ seruauit η sed illud in ει diph. mutauit. Dicitur quod desinẽtia in ης διὰ τοῦ η facientia triplex genus per ος purum appetũt declinari, ut ὁ εὐσεβὴς τοῦ εὐσεβέος. participia uero inæqualibus syllabis declinata uel per ντ declinantur, uel per τος absque ν obquã rem mutauit η in ει diph. ut sit imitatio declinationis nominis quæ quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem suscipere διὰ τοῦ ντ. ἡ γενική. τοῦ τυφθέντος. a ntõ fit addita τος syllaba ac subtracta subiunctiua uocali diphtõgi, deinde σ in ν conuerso τυφθεῖντος tamen esse debuerat. Sed declinata per ντ syllabã quæ in ntõ natura existit longa in genitiuo uertunt in positione longam καὶ ἄλλως. Desinẽtia in σ cũ diph. in genitiuo abiiciũt

ſubiunctiuã uocalẽ excipiũtur κλεὶς κλειδός. παῖς παι
δός. καὶ δμῶς δμωός. Declinatur ẽt per ντ. quia oĩs ge-
nitiuus participii proprium ſuperans nominatiuum
διὰ τοῦ ντ declinatur dempto præterito perfecto. ἡ δοτι
κὴ τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τυφθέντα. ἡ κλητικὴ ὦ τυφθεὶς
Nam omnia participia inæqualibus ſyll. declinata.&
reliqua. ❡ Δυϊκὰ τὼ τυφθέντε. τοῖν τυφθέντοιν. ὦ τυφθέν
τε. ❡ Πληθυντικὰ οἱ τυφθέντες. τῶν τυφθέντων. τοῖς τυ-
φθεῖσι. a datiuo ſingulari fit. ſicut ἀπὸ τοῦ τύψαντι τύψασι
differunt tamen diphthongo. Nam τύψασι producit
penultimã διὰ τοῦ υ. quoniã ὀμικρὸν productũ, addi-
tione τοῦ υ. producitur. τυφθεῖσι uero διὰ τοῦ ἰῶτα. quo
niam ε productum, additione τοῦ ἰῶτα producitur, ſi
cut χαρίεντι χαρίεισι. põt etiam huiuſmodi datiuus a ntõ
ſingulari deduci addito ι ac accentu ex acuto in cir-
cunflexum mutato. Vbi penultima natura longa ac-
centũ ſuſcipiens breuem præcedit τυφθεὶς τυφθεῖσι. ἡ αἰ-
τιατικὴ τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητικὴ ὦ τυφθέντες. ❡ Τὸ θηλυκὸν
Ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης a genitiuo participii maſculi-
ni fit. Nam omne participiũ διὰ ντ declinatum ex-
tremam genitiui in σα conuertens, ac penultimã natu
ra ꝓducẽs fœmininũ facit, ut τυφθέντος τυφθεῖσα. ❡ Τὸ
οὐδέτερον. Τὸ τυφθὲν τοῦ τυφθέντος. fit a genitiuo partici
pii maſculini extrema ſyll, abiecta. ſicut τὸ τύπτον ἀπὸ
τοῦ τύπτοντος. τὸ φθὲν ἐκ ψιλόν.

❡ Ἀόριστος δεύτερος.

❡ Ὁ τυπείς. τοῦ τυπέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima perſona

secundi aoristi τὸ θηλυκὸν ἡ τυπεῖσα. τὸ τυπεῖσης τὸ οὐδέτερον τὸ τυπέν. τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationes & decliationes participii primi aoristi omnino sequũtur

¶ μελ. α. ὁ τυφθησόμενος. τοῦ τυφθησομένου. ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima persona primi futuri passiui μαι in μενος conuersa. μελ. β. ὁ τυπησόμενος τοῦ τυπησομένου a prima persona secundi futuri passiui. τυπήσομαι. μετὰ μελ. ὁ τετυψόμενος. τοῦ τετυψομένου. ἀπὸ τοῦ τετύψομαι prima persona τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος μαι εἰς μενος conuersa.

¶ Μετοχαὶ μέσαι.

P Articipia media singula a singularis temporibus fiunt extrema in μενος conuersa quemadmodum & passiua ut τύπτομαι ὁ τυπτόμενος. ἐτυψάμην ὁ τυψάμενος ἐτυπόμην ὁ τυπόμενος. τύψομαι ὁ τυψόμενος τυποῦμαι ὁ τυπούμενος. excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit. extrema in ως mutata, ut τέτυπα ὁ τετυπώς. τοῦ τετυπότος.

¶ Μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ τῶν εἰς μι. ἐνεστῶτος παρατατ.

ὁ Τιθεὶς a prima persona τοῦ παρατατικοῦ ἐτίθην. Quoniam omne uerbum in ν desinẽs cum uocali natura longa, non habens μ declinatiuum, in σ ὀξύτονον facit participium τὸ θεὶς : diphthong⁹. quoniam in ει desinentia διὰ τοῦ ντ declinata diph. habent. ἢ ἄλλως. ¶ Desinẽtia in ης διὰ τοῦ η, facientia triplex genus

genus & reliqua ut in primo aoristo passiuo dictũ est ἄλλως primitiuum huius uerbi τίθημι hoc est τιθέω. θῶ a perfectiõe habet ε. ε ψιλὸν uero cũ producitur appositione τοῦ ι producitur. ob quã rem prima coniugatio uerborum in μι facit participium διὰ τῆς ει διφθόγγου, non autem διὰ τοῦ η. Quo in loco aduertẽdum est q omnia participia masculina uerborum actiuorum tã in ω q in μι desinentiũ extremam syllabam productam habent. Quo modo autem producatur aperiendum est. Nã in uerbis in ω patet, omnia participia in ω desinere, uno excepto, uidelicet primi aoristi quod in ας productã definit, ὁ τύψας. At in uerbis in μι quoniam eorũ participia præsentis tpis, & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est. Cum igitur participia præsentis temporis horũ uerborũ formẽtur a prima persona ptĩ imperfecti, cuius extrema lõga ẽ, in oĩbus cõiugationibus, ut ἐτίθην. ἵστην. ἐδίδων. ἐζεύγνυν. & ẽt ipsa in longam desinere necesse est. appetant præterea τὰ χαρακτηριστικὰ coniugationum, hoc est formatiuas uocales, uidelicet ε. α. ο. υ, quæ breues sunt sicut ĩ eorum perfectis τιθέω. ἱστάω. διδόω ζευγνύω. opus est formare dicta participia alio & alio modo secundũ diuersas uocales coniugationum. Participium igitur primæ coniugationis formatur a prima persona præteriti imperfecti, abiecto prius augumẽto, deinde extrema uocali in propriã figuratiuã cõiugationis quæ est ε. & ν in ς mutatis, ac etiam accẽtu in ultimã translato, ut ἐτι-

θην ὁ τιθείς. sed quoniam extrema breuis est, contra participiorum actiuorum naturã assumpto ῑ in diphthongo producitur ut supra dictum est, & sic τιθεὶς fit· ubi seruata est ε̄ figuratiua uocalis coniugationis in ipsa diphthongo. Participiũ secundæ coniugationis etiã a prima persona ptĩ impfecti fit extrema in propriã figuratiuã, quæ est ᾱ & ν̄ in σ̄ mutatis, ut ἵστην ὁ ἱστὰς τοῦ ἱστάντος ubi nulla uocalium adiunctione opus est, cum ᾱ sit anceps & eadem breuis in se ipsam longã mutari possit. In tertia coniugatione fit participium ẽt a prima persona ptĩ imperfecti abiecto augumento, & ω̄ magno in ō paruum, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac ẽt ν̄ i σ̄ mutatis, ut ἐδίδων ὁ διδὸς ubi ος syll. breuis est, quæ assumpto ῡ producitur diphthongo ut supra dictum est & sic fit διδούς. In quarta etiã a prima persona ptĩ imperfecti fit participiũ abiecto augumento, & ν̄ in σ̄ conuerso ut ἐζεύγνυν. ζευγνύς· ubi nulla est facta uocalis mutatio cum ῡ ἀντίστοιχον nõ habeat in qđ mutari possit, sed se ipsum breue in longũ mutat. ἡ γενικὴ τοῦ τιθέντος a nominatiuo fit, sicut ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς τυφθέντος. ἡ δοτικὴ τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατικὴ τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ ὦ τιθείς· sicut ὦ τυφθείς

Δυϊκὰ τὼ τιθέντε τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυντικὰ οἱ τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. sicut τοῖς τυφθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. τὸ θηλυκὸν ἡ τιθεῖσα. τῆς τιθείσης. τῇ τιθείσῃ. sicut ἡ τυφθεῖσα. τῆς τυφθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ τιθέν. τοῦ τιθέντος. sicut τὸ τυφθὲν τοῦ τυφθέντος. & cætera.

¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερ.

¶ Ὁ τεθεικὼς τοῦ τεθεικότος. ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima persona præteriti perfecti sicut τετυφὼς ἀπὸ τοῦ τέτυφα. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθεικυῖα. τῆς τεθεικυίας. sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ οὐδέτερον. τὸ τεθεικὸς τοῦ τεθεικότος. sicut τὸ τετυφὸς τοῦ τετυφότος.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ θήκας τοῦ θήκαντος esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἔθηκα sicut ὁ τύψας ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed eius usus nõ habetur quoniam hic aoristus exceptus est a regula cũ futuri consonanté non seruauerit sicut in uerbis dictũ est.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Ὁ θεὶς τοῦ θέντος ἀπὸ τοῦ ἔθην prima persona secundi aoristi sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. τὸ θηλυκὸν ἡ θεῖσα τῆς θείσης sicut ἡ τιθεῖσα τῆς τιθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ θὲν τοῦ θέντος. sicut τὸ τιθὲν τοῦ τιθέντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος ἀπὸ τοῦ θήσω. sicut ὁ τύψων ἀπὸ τοῦ τύψω. τὸ θηλυκὸν ἡ θήσουσα. τῆς θησούσης. τὸ οὐδέτερον τὸ θῆσον. τοῦ θήσοντος.

¶ Μετοχαὶ παθητικαί. ἐνεστὼς καὶ παρατ.

¶ Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. μαι in μενος conuersa. sicut ὁ τυπτόμενος ἀπὸ τοῦ τύπτομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ τιθεμένη. τῆς τιθεμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τιθέμενον. τοῦ τιθεμένου.

¶ Παρακείμενος καὶ ὑπερ.

¶ Ὁ τεθειμένος. τοῦ τεθειμένου. ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima persona præteriti perfecti passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθειμένη. τῆς τεθειμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ τεθειμένον. τοῦ τεθειμένου.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ τεθεὶς τοῦ τεθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτέθην. prima persona primi aoristi passiui. sicut ὁ τυφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθεῖσα. τῆς τεθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ τεθὲν τοῦ τεθέντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ τεθησόμενος. τοῦ τεθησομένου. ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι prima persona primi futuri passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθησομένη τῆς τεθησομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τεθησόμενον. τοῦ τεθησομένου.

¶ Μετ' ὀλίγον μέλλων.

¶ Ὁ τεθεισόμενος. τοῦ τεθεισομένου. ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι prima persona τοῦ μετ' ὀλίγον μέλλοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τεθεισομένη τῆς τεθεισομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τεθεισόμενον. τοῦ τεθεισομένου.

¶ Μετοχαὶ μέσαι ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ τιθέμενος. τοῦ τιθεμένου. a prima persona præsentis. quéadmodum passiuũ τὸ. θηλυκὸν ἡ τιθεμένη. τὸ οὐδέτερον τὸ τιθέμενον.

¶ Participium præteriti medii nõ inuenitur cum nõ habeat unde formari possit. Nam in uerbis in μι, Mediũ præteritum & secundum futurum formari non possunt. sicut in uerbis dictum est.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Ὁ θέμενος. τοῦ θεμένου. ἀπὸ τοῦ ἐθέμην prima persona secundi aoristi medii τὸ θηλυκὸν ἡ θεμένη. τῆς θεμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ θέμενον τοῦ θεμένου.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ θησόμενος τοῦ θησομένου. ἀπὸ τοῦ θήσομαι prima persona primi futuri medii τὸ θηλυκὸν ἡ θησομένη. τῆς θησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ θησόμενον. τοῦ θησομένου.

¶ Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι ἐνεστὼς καὶ παρ.

¶ Ὁ ἱστάς. τοῦ ἱστάντος. ἀπὸ τοῦ ἵστην prima persona præteriti imperfecti η in α conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. τὸ θηλυκὸν ἡ ἱστᾶσα τῆς ἱστάσης τὸ οὐδέτερον τὸ ἱστὰν τοῦ ἱστάντος.

¶ Ὁ ἑστηκὼς τοῦ ἑστηκότος, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα extrema in κώς. mutata. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑστηκυῖα τῆς ἑστηκυίας. τὸ οὐδέτερον τὸ ἑστηκὸς τοῦ ἑστηκότος. Inuenitur etiam ὁ ἑστὼς τοῦ ἑστότος ἀπὸ τοῦ ἕσταα ἰωνικῶς. Cõsueuerunt enim iones subtrahere κ in præteritis, ac penultimam corripere, ut βέβηκα βέβαα, sic ἕστηκα ἕσταα. unde participium ἑσταὼς ἑσταότος καὶ κατὰ συναλοιφὴν ἢ κρᾶσιν ἑστὼς ἑστῶτος. a quo fœmininum ἡ ἑστῶσα τῆς ἑστώσης. Nam regula est φ participia in ως si sint ἀπαθῆ. hoc est sine passione per ο declinata in υια faciunt fœmininum ut ἑστηκὼς ἑστηκότος. ἑστηκυῖα. Si uero patiantur & declinationem habeant per ω, faciunt fœmininum in σα ut ἑστὼς ἑστῶτος ἡ ἑστῶσα. Vnde διεστῶσα quo Isocrates ad demonicũ usus est sic inquiẽs ἐν πολλοῖς μὲν ὦ δημόνικε πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per ω magnum scribendum est, ut τὸ ἑστὼς τοῦ ἑστῶτος. & neutrum horum circunflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. Nam omnis synæresis siue crasis ex acuto & graui circunflexum facit ut ποιέω ποιῶ, at in hoc participio ἑσταὼς ĩ penultima habet grauem, ĩ ultima uero acutum, quoniã participia in ως præteriti perfecti super extremã habẽt acutum

ut πεπυφώς. ex graui enim & acuto non fit circunflexus cum indiuersum tendāt, nec usquam ad unum concurrant. iccirco ἑστὼς siue masculini generis sit, siue neutri acuitur quamuis extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum fœmininis eadem syllaba quæ ex ultima penultima facta est circunflectitur, quoniam alia syllaba adueniente, accentuum regula uariata est, quæ eiusmodi est. Omnis longa natura ante breuem finalem & in eadem existens parte, actonum suscipiens, circunflectitur, ut μοῦσα μαῖα. sic ἑστῶτος, & ἑστῶσα. Hoc idem patitur & τετρὼς τετρῶτος, ἀπὸ τοῦ τετραώς. & μεμώς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβώς βεβῶτος ἀπὸ τοῦ βεβαώς. quorum fœminina sunt γεγῶσα. μεμῶσα βεβῶσα. Neutra uero τὸ γεγὼς τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμώς. τοῦ μεμῶτος τὸ βεβώς τοῦ βεβῶτος. Præterita uero cōmunia a quibus hæc deducuntur sunt γέγηκα ἀπὸ τοῦ γῶ γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ μήσω. βέβηκα ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω, a quibus subtracto κ ac penultima correpta ἰωνικῶς. fit γέγαα μέμαα βέβαα. Vnde participia γεγαώς. μεμαώς. βεβαώς, ἐν κράσει γεγώς. μεμώς. βεβώς.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ στήσας. τοῦ στήσαντος. ἀπὸ τοῦ ἔστησα prima persona primi aoristi. Sicut τύψας τύψαντος ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. τὸ θηλυκὸν ἡ στήσασα. τῆς στησάσης. τὸ οὐδέτερον τὸ στῆσαν, τοῦ στήσαντος.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ στὰς τοῦ στάντος. ἀπὸ τοῦ ἔστην. sicut ἱστὰς ἀπὸ τοῦ ἵστην. τὸ θη

λυκὸν ἡ στᾶσα. τῆς στάσης. τὸ οὐδέτερον τὸ στὰν τοῦ στάντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ στήσων. τοῦ στήσοντος. ἀπὸ τοῦ στήσω prima persona primi futuri ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

¶ Μέσου καὶ παθητικοῦ. ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ.

¶ Ὁ ἱστάμενος. τοῦ ἱσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι. μαι in μένος cōuersa. τὸ θηλυκὸν ἡ ἱσταμένη. τῆς ἱσταμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ ἱστάμενον τοῦ ἱσταμένου.

¶ Παρακείμενος. καὶ ὑπερσυντελικός.

¶ Ὁ ἑσταμένος. τοῦ ἑσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἕσταμαι prima persona præteriti perfecti. sicut τετυμμένος ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑσταμένη. τῆς ἑσταμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ ἑσταμένον. τοῦ ἑσταμένου.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ σταθείς. τοῦ σταθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐστάθην prima persona primi aoristi passiui, sicut τυφθεὶς τυφθέντος ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην τὸ θηλυκὸν ἡ σταθεῖσα τῆς σταθείσης. τὸ οὐδέτερον τὸ σταθὲν τοῦ σταθέντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ σταθησόμενος τοῦ σταθησομένου. ἀπὸ τοῦ σταθήσομαι prima persona futuri passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ σταθησομένη. τῆς σταθησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ σταθησόμενον. τοῦ σταθησομένου.

¶ Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

¶ Ὁ ἑστασόμενος. τοῦ ἑστασομένου. a prima persona τοῦ μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντος. ἑστάσομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ ἑστασομένη τῆς ἑστασομένης τὸ οὐδέτερον τὸ ἑστασόμενον. τοῦ ἑστασομένου.

¶ Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατικ.

¶ Ὁ ἱστάμενος τοῦ ἱσταμένου. ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι. quemadmodum & passiuum.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ στησάμενος. τοῦ στησαμένου. ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην. τὸ θηλυκὸν ἡ στησαμένη. τῆς στησαμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ στησάμενον. τοῦ στησαμένου.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Ὁ στάμενος. τοῦ σταμένου. ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀχρήστου, τὸ θηλυκὸν ἡ σταμένη. τῆς σταμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ στάμενον. τοῦ σταμένου.

¶ Μέλλων α.

¶ Ὁ στησόμενος. τοῦ στησομένου. τὸ θηλυκὸν ἡ στησομένη. τῆς στησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ στησόμενον. τοῦ στησομένου.

¶ Τρίτη συζυγία. μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ ἐνεστὼς καὶ παρατατικ.

¶ Ὁ διδούς. τοῦ διδόντος ἀπὸ τοῦ ἐδίδων prima persona præteriti imperfecti ω magno in ο paruum cõuerso, ac υ interposito sicut in prima coniugatione uerborum in μι dictum est. τὸ θηλυκὸν ἡ διδοῦσα. τῆς διδούσης. τὸ οὐδέτερον τὸ διδόν. τοῦ διδόντος.

¶ Παρακ. καὶ ὑπερσ.

¶ Ὁ δεδωκώς. τοῦ δεδωκότος. ἀπὸ τοῦ δέδωκα. τὸ θηλυκὸν ἡ δεδωκυῖα. τῆς δεδωκυίας. τὸ οὐδέτερον. τὸ δεδωκός. τοῦ δεδωκότος.

¶ Ἀόριστος β.

¶ Ὁ δούς. τοῦ δόντος. ἀπὸ τοῦ ἔδων. ὡς διδοὺς ἀπὸ τοῦ ἐδίδων. τὸ θηλυκὸν ἡ δοῦσα. τῆς δούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ δόν τοῦ δόντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Ὁ δώσων τοῦ δώσοντος. ἀπὸ τοῦ δώσω. τὸ θηλυκὸν ἡ δώσουσα. τῆς δωσούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ δῶσον. τοῦ δώσοντος.

ὁριστικὰ

Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ διδόμενος. τοῦ διδομένου. ἀπὸ τοῦ δίδομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ διδομένη. τῆς διδομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ διδόμενον. τοῦ διδομένου.

παρακείμενος. ὑπερσυντέλικος.

Ὁ δεδομένος. τοῦ δεδομένου. ἀπὸ τοῦ δέδομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ δεδομένη. τῆς δεδομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ δεδομένον τοῦ δεδομένου.

Ἀόριστος ᾱ ὁ δοθεὶς τοῦ δοθέντος ἀπὸ τοῦ ἐδόθην prima persona primi aoristi passiui. τὸ θηλυκὸν ἡ δοθεῖσα τῆς δοθείσης τὸ οὐδέτερον. τὸ δοθὲν. τοῦ δοθέντος

Ὁ δοθησόμενος τοῦ δοθησομένου. τὸ θηλυκὸν ἡ δοθησομένη. τῆς δοθησομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ δοθησόμενον. τοῦ δοθησομένου.

Μετὰ βραχὺ μέλλων.

Ὁ δεδοσόμενος τοῦ δεδοσομένου ἀπὸ τοῦ δεδόσομαι τὸ θηλυκὸν ἡ δεδοσομένη. τῆς δεδοσομένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ δεδοσόμενον. τοῦ δεδοσομένου.

Μετοχαὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ διδόμενος τοῦ διδομένου. ἀπὸ τοῦ δίδομαι sicut & passiuum. τὸ θηλυκὸν ἡ διδομένη τῆς διδομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ διδόμενον τοῦ διδομένου.

Ἀόριστος ᾱ οὐκ ἔστιν. ἀόριστος β̄.

Ὁ δόμενος. τοῦ δομένου. ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. τὸ θηλυκὸν. ἡ δομένη τῆς δομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ δόμενον. τοῦ δομένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δωσόμενος. τοῦ δωσομένου. ἀπὸ τοῦ δώσομαι. τὸ θηλυκὸν ἡ δωσομένη. τῆς δωσομένης. τὸ οὐδέτερον τὸ δωσόμενον τοῦ δωσομένου.

¶ Ἡ τετάρτη συζυγία. μετοχαὶ ἐνεργητικαί. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ὁ ζευγνύς. τοῦ ζευγνύντος. ἀπὸ τοῦ ἐζεύγνυν prima persona præteriti imperfecti ut in prima coniugatione uerborum in μι dictum est. τὸ θηλυκὸν ἡ ζευγνῦσα. τῆς ζευγνύσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος.

¶ Μετοχαὶ παθητικαὶ καὶ μέσαι. ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

¶ Ὁ ζευγνύμενος. τοῦ ζευγνυμένου. ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. τὸ θηλυκὸν ἡ ζευγνυμένη. τῆς ζευγνυμένης. τὸ οὐδέτερον. τὸ ζευγνύμενον τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc eadem media sunt.

¶ Τέλος τῶν μετοχῶν.

¶ Περὶ τῶν ἄρθρων

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων. καὶ ὑποτασσόμενον. hoc est. Articulus est pars oratiõis causalis præpositiua declinationi nominum & subiūctiua siue subordĩatiua & hæc definitio uniuersaliter ab omnibus ponitur. Quæ uero in prĩcipio operis posita est a Theodoro gaza in quarto τῶν εἰς τέσσαρα accepimus.

¶ Articulorum aliqui præpositiui aliqui suppositiui. præpositiui sunt hi. ¶ Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὁ. τοῦ. τῷ. τόν.

¶ Δυϊκά. τὼ τοῖν. ¶ Πληθυντικά. οἱ. τῶν τοῖς. τούς.

¶ Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ τῆς. τῇ. τήν. ¶ Δυϊκὰ τά. ταῖν. ¶ Πληθυντικά. αἱ τῶν ταῖς τάς.

¶ Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ τοῦ τῷ τό. ¶ Δυϊκὰ τὼ τοῖν. ¶ Πληθυντικὰ τὰ τῶν τοῖς τά.

¶ Suppositiui. ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅς οὗ ᾧ ὅν. ¶ Δυϊκὰ ὥ οἷν.

Πληθυντικὰ οἱ ὧν οἷς οὕς. ℂ Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ. ἧς. ᾗ. ἥν. ℂ Δυϊκὰ ἅ. αἷν. ℂ Πληθυντικὰ αἱ. ὧν. αἷς. ἅς. ℂ Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. ℂ Δυϊκὰ ὥ. οἷν. ℂ Πληθυντικὰ ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

ℂ Articuli præpositiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur τῷ enim ἀντὶ τοῦ τίνι & τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα. & in aliis similiter. Sumuntur autem & pro demonstratiuo pronomine τὸν enim pro τοῦτον. & τὴν ἀντὶ τοῦ ταύτην. & in aliis similiter. Etiam cum δὲ coniunctione compositi demonstratiua pronomina fiunt, ut ὅδε ἀντὶ τοῦ οὗτος. καὶ ἥδε ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in aliis casibus similiter.

ℂ Articuli suppositiui cum nomine infinito τὶς compositi relatiua fiunt.

ℂ Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅστις. οὗτινος. ᾧτινι. ὅντινα. ℂ Πληθυντικὰ οἵτινες. ὧντινων. οἷστισιν. οὕστινας. ℂ Θηλυκὰ ἑνικά. ℂ Ἥτις. ἧστινος. ᾗτινι. ἥντινα. ℂ Πληθυντικὰ. αἵτινες. ὧντινων. αἷστισιν. ἅστινας. ℂ Οὐδέτερα ἑνικά.

ℂ Ὅτι. οὗτινος. ᾧτινι. ὅτι. ℂ Πληθυντικὰ ἅτινα. ὧντινων. οἷστισιν. ἅτινα.

ℂ Etiam si cum περ coniunctione repletiua cõponantur tantũdem possunt. ut ὅσπερ ἀντὶ τοῦ ὅστις. ἥπερ ἀντὶ τοῦ ἥτις. ὅπερ ἀντὶ τοῦ ὅτι. eodem modo si cum aliis cõiunctionibus componentur γε scilicet & δή.

ℂ Ἀρσενικὰ ἑνικά.

ℂ Ὅσπερ. οὗπερ. ᾧπερ. ὅνπερ. ℂ Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ. ἧσπερ. ᾗπερ ἥνπερ. οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ. οὗπερ. ᾧπερ. ὅπερ. & alia siľr

ℂ Τέλος.

¶ Περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν.

ά Ντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. idest pronomen est pars orationis declinabilis pro nomine assumpta. Dicitur autem ἀντωνυμία ἀπὸ τοῦ ἀντὶ quod prō significat, & ὄνομα nomen. τροπῇ τοῦ προτέρου ο εἰς ω τοῦ δευτέρου δὲ εἰς υ. Habet autē accidētia quatuor. genera numeros casus & personas. ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος. ἡ δὲ κτητική. ἡ δὲ δεικτική. ἡ δὲ ἀναφορική. ἡ δὲ σύνθετος. idest pronominum, hoc quidem primitiuum. hoc possessiuum. hoc demostratiuū. hoc relatiuum. hoc autem compositū. Primitiua quidem tria. ἐγὼ σὺ ὅς. Horum declinationes positiuæ hæ.

¶ Πρώτου προσώπου.

¶ Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα ἐγώ. ἡ γενικὴ ἐμοῦ. ἡ δοτικὴ ἐμοί. ἡ αἰτιατικὴ ἐμέ. ¶ Δυϊκά ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ νώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτική. νῶν. ¶ Πληθυντικά. ἡ εὐθεῖα ἡμεῖς. ἡ γενικὴ ἡμῶν. ἡ δοτικὴ ἡμῖν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμᾶς.

¶ Τοῦ δευτέρου.

¶ Ἑνικά. ἡ εὐθεῖα σύ. ἡ γενικὴ σοῦ. ἡ δοτικὴ σοί. ἡ αἰτιατικὴ σέ. ¶ Δυϊκά. σφώ σφῶν. ¶ Πληθυντικὰ ὑμεῖς. ὑμῶν ὑμῖν. ὑμᾶς

¶ Τοῦ τρίτου.

¶ Ἑνικά. ὅς. οὗ. οἷ. ἕ. ¶ Δυϊκά. σφέ. σφίν. ¶ Πληθυντικὰ σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφᾶς. Appellantur. n. κλίσεις θεματικαί. idest declinationes positiuæ. quoniam unaquæque uox sui ipsius est positio, nec altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

¶ Possessiua uero a primitiuis deriuata octo ἐμός. σός. ὅς νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorum tria

rum tria a genitiuis singularibus fiunt. hoc est ἐμός· ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ· σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ· ὃς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero a nominatiuis dualibus. hoc est νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ· σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duob⁹ tm̄ dicuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφὲ non est nominatiui casus, sed accusatiui tantū. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina idest ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμέες ἡμεῖς. ὑμέτερος. ἀπὸ τοῦ ὑμέες ὑμεῖς. σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφέες. σφεῖς. Et hæc nomina trium sunt generū. Masculiua enim. & neutra tertiam declinationem simplicium sequūtur. Fœminina uero secundam, ut sicut ἐμός. ἐμοῦ. ἐμῷ. ἐμόν. καλός. καλοῦ. καλῷ. καλόν. ἐμή. ἐμῆς. ἐμῇ ἐμήν. sicut καλή. καλῆς. καλῇ καλήν. ἐμόν. ἐμοῦ. ἐμῷ. ἐμόν. sicut καλόν. καλοῦ. καλῷ καλόν. Sic & σός. σή. σόν. & ὅς. ἥ. ὅν. Desinentia uero in ρος mittunt fœmininum in α & id quoq; in obliquis seruāt. ut νωΐτερος. νωϊτέρα. νωϊτέρας. νωϊτέρᾳ. σφωΐτερος. σφωϊτέρα. σφωϊτέρας. σφωϊτέρᾳ. ἡμέτερος. ἡμετέρα. ἡμετέρας. ἡμετέρᾳ. & alia similiter.

℄ Demonstratiua autem duo οὗτος. καὶ ἐκεῖνος. quorum talis est inflexio. οὗτος τούτου. τούτῳ. τοῦτον. ὦ οὗτος. ℄ Δυϊκὰ τούτω. τούτοιν. ὦ τούτω. ℄ Πληθυντικὰ οὗτοι. τούτων τούτοις. τούτους. ὦ οὗτοι.

℄ Θηλυκά.

℄ Αὕτη. ταύτης. ταύτῃ. ταύτην. ὦ αὕτη.

℄ Οὐδέτερα.

℄ Τοῦτο. τούτου. τούτῳ. τοῦτο. ὦ τοῦτο.

A

¶ Ἐκεῖνος. ἐκείνου. ἐκείνη. ἐκείνης. ἐκεῖνο. ἐκείνου. eodem modo declinatur.

¶ Relatiuum autem unum, & ipsum quoq; trium existit generum αὐτός. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτόν. αὐτή. αὐτῆς. αὐτῇ. αὐτήν. αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ αὐτό. Huius autem pronominis proprium est significatio trium personarum ut αὐτὸς ἐγώ. αὐτὸς σύ. αὐτὸς ἐκεῖνος. & leuem spiritum semper habet. Si uero αὑτοῦ αὑτῷ αὑτὸν aspirata inueniantur, sciendum est pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν. nam aspiratio quæ erat super ε eadem etiam super αυ seruatur.

¶ Pronomina cōposita tria, quæ nominatiuū non habent. uidelicet ἐμαυτοῦ σαυτοῦ. καὶ ἑαυτοῦ. Et hæc quoq; trium sunt generum. Sed aduertendum est composita primæ & secundæ personæ in tribus casibus singularis numeri solum uariari. Tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim. sed ēt disiunctim.

¶ Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς. ἐμαυτῇ. ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ ἐμαυτό.

¶ Τοῦ δευτέρου προσώπου.

¶ Σαυτοῦ. σαυτῷ σαυτόν. σαυτῆς σαυτῇ. σαυτήν. σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτό.

¶ Τοῦ τρίτου προσώπου.

¶ Ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτόν. ἑαυτῆς. ἑαυτῇ. ἑαυτήν. ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ ἑαυτό. ¶ Πληθυντικά ἑαυτῶν. καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς. καὶ σφᾶς αὐτούς.

Varia declinatio secundum uaria idiomata τοῦ πρώτου προσώπου. ἑνικά.

ἡ Εὐθεῖα κοινῶς ἐγώ. ἀττικῶς ἔγωγε, accentu in antepenultimam retracto. καὶ δωρικῶς ἐγὼν καὶ ἐγώνη. ἡ γενικὴ κοινῶς ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε. quod inclinatur ut τοῦ γάρ μου σκόπει καὶ ἰωνικῶς ἐμέο, καὶ ἐμεῖο. assumpto ι in diphthongum ἢ ἀττικῶς ἐμέοθεν, καὶ ἐμέθεν κατὰ συγκοπήν. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἐμεῦς. ἡ δοτικὴ ἐμοὶ & μοὶ abiecto ε quod etiam inclinatur, ut τοῦ γάρ μοι λέγε. ἡ αἰτιατικὴ ἐμὲ καὶ με, ὅπερ ἐγκλίνεται. ut γοῦν τό με δίδασκε. ἡ κλητικὴ οὐκ ἔστι. Δυϊκὰ ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, νῷ κατὰ συγκοπήν. iccirco acuitur, sicut τῷ καλῷ. ἡ γενικὴ ἢ δοτικὴ νῶϊν καὶ νῷν. Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα ἡμέες ἡμεῖς. καὶ δωρικῶς ἄμες. ἢ αἰολικῶς ἄμμες. unde κατὰ ἀναλογίαν fit ἄμμε nominatiui casus, & accusatiui dualis numeri. ἡ γενικὴ ἡμέων ἡμῶν καὶ ἡμείων. ἢ αἰολικῶς ἀμμέων. ἡ δοτικὴ ἡμῖν μόνον, ultima producta, ob quam rem circũflectitur. eadem uero nonnunq̃ apud poetas corripit̃, atque acuitur ἡμίν. iones tamen, & attici sæpe circumflectũt penultimam. Homerus ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ δωρικῶς ἀμίν ὀξυτόνως· καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμέας ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

ἡ Εὐθεῖα. σύ καὶ δωρικῶς τύ. καὶ τύνη penultima producta licet σὺ corripiatur. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ τύνη μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ διὶ πατρί. ἡ γενικὴ σοῦ κοινῶς. καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς. σέοθεν καὶ σέθεν.

ἀττικῶς. καὶ σεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ σοὶ καὶ δωρικῶς τοί. ἡ αἰτιατικὴ σέ. καὶ δωρικῶς τὺ ἡ κλητικὴ σὺ secundum aliquos. ¶ Δυϊκά ἡ εὐθεῖα. καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ. καὶ σφώ ὀξυτόνως. sicut νώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν καὶ σφῷν. ¶ Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα. ὑμεῖς ὑμεῖς καὶ δωρικῶς ὕμες. καὶ αἰολικῶς ὕμμες. unde ὔμμε nominatiui casus dualis numeri κατὰ ἀναλογίαν. ἡ γενικὴ ὑμέων ὑμῶν. καὶ ὑμείων. καὶ αἰολικῶς ὑμμέων. ἡ δοτικὴ ὑμῖν quod nunc producit extremam, nunc corripit, sicut ἡμῖν καὶ δωρικῶς ὕμιν. καὶ αἰολικῶς ὔμμι. ἡ αἰτιατικὴ ὑμέας ὑμᾶς

¶ Τοῦ τρίτου προσώπου.

Εὐθεῖα. ὅς. καὶ ἵ. secundum ueteres ἀρχαϊσμόν. ἡ γενικὴ οὗ καὶ ἰωνικῶς ἕο. καὶ εἷο. καὶ ἀττικῶς ἕθεν. καὶ ἔθεν. & δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἕυ. ἡ δοτικὴ οἷ. καὶ ἑοῖ. ἡ αἰτιατικὴ ἓ. κλητικὴ οὐκ ἔστι. Δυϊκὰ σφωέ. & σφέ. in accusatiuo casu tantum ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν. καὶ σφίν. Sciendum est σφωὲ & σφωΐν acutum accentum habere super extremam & inclinari ὅμηρος τίς τῶν ρ σφωε, et καὶ σφωΐν δὸς ἀγγέλ. ¶ Πληθυντικὰ ἡ εὐθεῖα σφέες σφεῖς καὶ σφὲς δωρικῶς. ἡ γενικὴ σφέων σφῶν. καὶ σφείων. ἡ δοτικὴ σφίσιν. ἡ αἰτιατικὴ σφέας σφᾶς.

¶ Περὶ τῶν κτητικῶν.

Possessiua uero nomina præter supradicta, Alia apud poetas inueniuntur. ut τεός. τεή. τεόν. ἔθει δωρικῷ, ἀντὶ τοῦ σός. σή. σόν. ἑός. ἑή. ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς. ἥ. ὅν. Sunt & alia quæ a nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur

hoc est

hoc est ἄμες ὔμεσ σφὲς ἀπὸ μὲν τοῦ ἄμεσ. ἀμός. ἀμὴ. ἀμόν. pro ἡμέτερος ἡμετέρα. ἡμέτερον. ἀπὸ δὲ τοῦ ὔμεσ. ὑμός. ὑμὴ. ὑμόν. pro ὑμέτερος ὑμετέρα. ὑμέτερον. ἀπὸ δὲ τοῦ σφέσ, σφόσ. σφή. σφόν ἀντὶ τοῦ σφέτερος. σφοτέρα. σφετέρον.

℃ Annotandum est etiam genitiuos singulares deriuatiuorum pronominũ in οῦ κοινῶς desinentes διὰ τοῦ οιο omnino enũtiari ἀττικῶς & ἰωνικῶς sicut & genitiuos nominũ tertiæ declinationis simplicium .cum & hæc ad ipsam declinationem referantur, ut ἐμός. ἐμοῦ. ἐμοῖο. sicut καλός. καλοῦ. καλοῖο. σὸς. σοῦ. σοῖο. & τεός. τεοῦ, τεοῖο. ὅς οὗ. οἷο. & ἑός. ἑοῦ. ἑοῖο. ἡμέτερος. ἡμετέρου. ἡμετέροιο. & alia similiter.

℃ Περὶ δεικτικῶν οὗτος καὶ ἐκεῖνος.

Εὐθεῖα οὗτος κοινῶς. καὶ οὑτοσὶ ἀττικῶς. Nã proprium est atticorũ addere ἰῶτα ꝓnominibus demõstratiuis secundæ personæ. ἡ γενικὴ τούτου καὶ τουτουΐ. ἡ δοτικὴ τούτῳ & τουτῳΐ. ἡ αἰτιατικὴ τοῦτον καὶ τουτονί. ἡ κλητικὴ ἀττικῶς ὦ οὗτος. & reliqua.

℃ Θηλυκά.

℃ Αὕτη. καὶ αὑτηΐ. ταύτης. καὶ ταυτησί.

℃ Οὐδέτερα.

℃ Ἐκεῖνος. ἐκείνου. ἐκείνη. ἐκείνης. ἐκεῖνο. ἐκείνου. & alia. Eoles uero auferentes ε dicunt κεῖνος. κείνη. κεῖνο. Dores uero uertentes κ in τ & ε diphthongi in η. subscribentesq; ι τῆνος. τήνη τῆνο. dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absq; ι scribi.

¶Ὁ quoque articulus præpositiuus assumens δὲ & πὲ cõ iiunctiones repletiuas, fit pronomen demonstratiuum, ut supra dictum est. ut ὅδε ἢ ὁδὶ. τοῦδε. τῷδε, pro οὗτος τούτου. τούτῳ. ἥδε. τῆσδε. τῇδε pro αὕτη ταύτης ταύτῃ. τόδε & τοδὶ τοῦδε τῷδε pro τοῦτο. τούτου. τούτῳ. Sic ὅγε. ἥγε. τόγε.

¶Inuenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia persona solum, ob quam rem μονοπρόσωπος appellatur. Quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoq; trium existit generum. Declinatur autem sic ὁ δεῖνα. τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι. τὸν δεῖνα. λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ, ὁ δεῖνα. τοῦ δεῖνος. τὸν δεῖνα ἐγράψατο. hoc est quidã cuiusdam quendam accusauit. Fœmininum. ἡ δεῖνα. τῆς δεῖνος. τῇ δεῖνι τὴν δεῖνα. Neutrum τὸ δεῖνα. τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι. τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα. τοῦ δείνατος. Et ὁ δεῖνα. τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεῖς. τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι. τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

¶Sunt & alia pronomina quæ μονόπτωτα siue μοναδικὰ appellantur. hoc est ἐμίν. pro ἐμοί. & τίν. καὶ τεΐν. pro σοί. Et μίν & νίν. pro αὐτόν. αὐτὴν αὐτὸ καὶ αὐτοὺς αὐτὰς αὐτά. Et σφὲ ἀντὶ τοῦ αὐτόν. Et ἓ ἀντὶ τοῦ σφᾶς δωρικῶς,

¶Τέλος τῶν ἀντωνυμιῶν.

π Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τῶν λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν ἤγουν σύνταξιν. hoc est. Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem siue constructionem idest per regimen casus per compositionem ut σύνοικος cohabitator ἔμπειρος peritus. Per appositionem siue constructionem ἐν τῷ οἴκῳ in domo ἐπὶ τὴν ἀττικήν. in agrum atticum, Nominibus enim iuncta per compositionem omnibus casibus præponitur ut ὁ ἔμπειρος. τοῦ ἐμπείρου. τῷ ἐμπείρῳ τὸν ἔμπειρον. ὦ ἔμπειρε. per appositionem uero, siue constructionem nunq̃ nominatiuo aut uocatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam compositionem ut ἀνατέλλω orior. διαλέγομαι dissero. Cum participiis, per compositionem, secundum uerborum figurã, ex quibus nascuntur ut ἀνατέλλων. oriẽs διαλεγόμενος disserens. Et præterea per appositionem obliquis casibus secundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appositionem solam, ut ὑπ' ἐμοῦ a me, πρός σε. ad te. Cæteris uero partibus orationis per solam cõpositionem præpositio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria τὸ ὀξύνεσθαι εἰ ἐπιδέχεται τόνον .i. acui si tonũ admittat. τὸ ψιλοῦσθαι hoc est principalem syllabam leuigari. demptis quæ in principio ῡ habent. βραχυκαταληκτεῖν. hoc est

extrema syllaba corripi, quibusdã exceptis, ut i eis faci le discerni potest. Sũt autem numero decem & octo tã tum diuersas singulæ habentes significationes. Quarũ sex sunt monosyllabæ ἐν. εἰς. ἐξ. σὺν. πρὸς. πρὸ. Duodecim uero disyllabæ ἀνὰ. κατὰ. διὰ. μετὰ παρὰ ἀντὶ. ἐπὶ. περὶ. ἀμφὶ. ἀπὸ. ὑπὸ. ὑπέρ.

¶ Περὶ συντάξεως τῶν προθέσεων.

Ἐν quidem præpositio datiuo semper iungitur ἐν οἴκῳ. in domo. ἐν ἀγορᾷ. in foro. Genitiuo uero κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς. idest per defectum datiui ἀττικῶς ἐν ἅδου. ἀντὶ τοῦ. ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου. in domo plutonis. Inuenitur etiam apud poetas ἐνὶ κατ᾽ ἐπέκτασιν τοῦ ι, καὶ εἰν. ἔνι uero παροξύτονον uim uerbi habet. hoc est ἔνεστι.

¶ Εἰς uero quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς accusatiuo semper iũgitur εἰς ἐκκλησίαν ad ecclesiam εἰς ἀγορὰν ad forum. Genitiuo uero κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκάλου. ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. ad domum præceptoris. Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis. πρὸς uero maxime i rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγορὰν uado ad forum. πέμπω τὸ χρυσίον πρὸς σέ. mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου. καὶ ἀναφορᾶς. hoc est in laude, & relatione. ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα retulit enim ad magistratum dicimꝰ & hymnos ad apollinẽ. πρὸς uero econtrario πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellat autem aduersus finitimos. Secundum quam sententiam nonnunq̃ uti

mur & εἰς ut ἠγνωμονήκεισαν εἰς ἡμᾶς. ingrati fuerunt contra nos.

Ἐξ uero, quæ & ἐκ dicitur genitiuo semper iūgitur, & motum ex aliquo significat. ἐξ ἀγορᾶς ex foro. habet enim ξ sequente uocali. ἐκ uero si consonans sequatur ἐξ ἀττικῆς ex agro attico ἐκ μεγάρων ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος. exiuuentute ἐξ ἀλεξάνδρου tēpore alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον causam. ἐκ ῥαθυμίας τῆς κακῆς. ex pigritia mala. Etiam causam materialem. ἐκ πηλοῦ ex luto ἐξ ἀργύρου. In compositione uero ἔμφασιν significat ἐξέφαγον. μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον usque ad finem comederunt. significat & τὸ ἔξω. ut ἔκφρων ὁ ἔξω τῶν φρενῶν extra mentes. similiter in uerbis. ἐξέρχομαι egredior.

Σὺν uero quæ & ξὺν. ἀττικῶς dicitur datiuo semper iungitur σὺν θεῷ. σὺν λόγῳ. cum deo, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν. καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν idest cū aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere σύνοικος. ὁ σὺν ἑτέροις οἰκῶν. cum aliis habitans σύμβουλος. ὁ σὺν ἑτέρῳ βουλευόμενος cum altero consultans.

Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν. hoc est motum a persona πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ a deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου hoc est in iure iurando accipitur πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κώνειον per deos o' uiri iudices date mihi uenenum. Vel cum τὸ ἐναντίον. ἢ

τὸ ἐνώπιον .i. corã significat πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων· coramq; diis beatis, coramq; mortalibus hominibus .uel τὸ καθῆκον. hoc est officium siue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδάς· non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo auté iungitur cũ τὸ ἐγγὺς & παρακείμενον· idest prope & adiacens significat πρὸς τοῖς ποσίν· ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpositionis, δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον· da mihi cũ ueste & argentum.

Accusatiuo uero iungitur cum significat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι· hoc est motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα· Vado ad magistratum. Etiam cum σχέσιν τινὰ καὶ λόγον significat idest habitum quendam, & rationem. ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ· sicut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo, uel παράδειγμα. idest exemplum ᾄδει πρὸς αὐλόν cantat ad tibiam.

Πρὸ uero genitiuo semper iungitur. & τόπον· καὶ χρόνον hoc est locum & tempus significat, ut πρὸ τῆς πύλης ante ianuam πρὸ ἀλεξάνδρου φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων. ante alexandrum philippus imperauit macedonibus. Similiter & in cõpositione, ut πρόμαχος. qui ante alium pugnat. πρεσβύτερος. maior natu. Accipitur ét ἐμφαντικῶς. ut προπετής. petulans. icontinens.

Ἀνὰ accusatiuo semper iungitur. ἀνὰ στρατόν. per exercitum. ἀνὰ ἄστυ. per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ ἀνὰ στόμα. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ στόματος. in ore. In compositione ue

ro significat τὸ ἄνω. ut ἀνάβασις. ascensus. ἀναβαίνω. ascendo. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν retro flexionem ut ἀναδρομή. recursus. ἀνατρέχω recurro. Illud uero Homeri χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, poeticum est ἀντὶ τοῦ σύν. idest aureo sceptro.

¶ Κατὰ uero genitiuo & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem, ἐπὶ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας. hoc est. in delatione, & accusatione κατὰ αἰσχίνου λόγος contra æschiné oratio. Etiam cum ἐπάνω significat κατὰ γῆς κάθημαι. super terra sedeo. siue περί τι, ἢ περί του circa aliquid uel de aliquo, ut τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. animal dicitur siue prædicatur de homine. Illud uero homeri κατ' οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ. i. ab olympi uerticibus. Accusatiuo uero iungitur cum ὅμοιον significat hoc est simile κατὰ δημοσθένην γράφει. secundum demosthenem scribit. Siue χρόνον. καθ' ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνήρ. nostris temporibus fuit sapiens uir. Siue κίνησιν. idest motum κατὰ νῆας ἀχαιῶν per naues achiuorum. Siue cum significat περί τι καὶ ἔντιμι. καθ' ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν circa uiam hæc faciebant καὶ ἔμενον κατὰ χώραν. manserunt in regione.

¶ Διὰ genitiuo iungitur, & accusatiuo. genitiuo quidem cum ἐνέργειάν τινα hoc est actionem quandam significat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο. per te hæc forsan melius facta fuissent. Siue μέσον. ut ἐπορευόμην δι' ἀγορᾶς. ibã p forũ. Accusatiuo uero iũgitur cũ αἰτίαν. i. cãm

significat διὰ σὲ ταῦτα γράφω. propter te hæc scribo. Non nunq̃ tamen apud homerum significat τὸ μέσον ἰλιάδος κ. διὰ τεύχεα, καὶ μέλαν αἷμα. perq; arma. & nigrum sanguinem.

¶ Μετὰ genitiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo cum ἕνωσιν. hoc ē unionem significat. ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος suauis cum amicis uita. Accusatiuo uero cum ὕστερον significat. idest post. μετὰ τὴν ἑορτήν. post festum. Πλάτων μετὰ σωκράτην. Plato post Socratem. Illud uero homeri μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. cum tertiis. hoc est cũ hominibus tertiæ ætatis regnabat, poeticum est.

¶ Παρὰ genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur, genitiuo, cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat, hoc est motum a persona παρὰ θεοῦ τἀγαθά. a deo bona. ἀπὸ enim præpositio, & ἐκ maxime sunt motui de loco familiares. παρὰ uero, & πρὸς. motui a persona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν, & ἐγγύς. hoc est statum & prope significat παρ' ἐμοὶ διατρίβει. apud me moratur. Accusatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι hoc est motum ad aliquid significat παρὰ σὲ ἔρχομαι. ad te uenio. Vel cum significat τὸ διά τι. propter aliquid ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία. quia iniuria fit, ultio. supple est. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας. hoc est extra considerationem siue denuntiationem. ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. præter intentionem contingit.

¶ Ἀντὶ genitiuo iungitur semper ἀντὶ πολλῶν χρημάτων ꝓ multis pecuniis. Significat enĩ ἀμοιβὴν καὶ καταλλαγὴν

hoc est

hoc ē uiciſſitudinem, et permutationem, ut ἐκεῖνος ἀντὶ ἐκείνου · ille pro illo ἀντὶ ἵππου ὁ χρυσός · pro equo aurum In compoſitione uero īterdum τὸ ἴσον ſignificat ut ἀντίθεον πολύφημον diis parē polyphemū. Interdum uero τὸ ἐναντίον ut ἀντίθεον δόγμα contrarium deo decretum, ſiue placitum.

¶ Ἐπὶ genitiuo datiuo, & accuſatiuo iungitur. genitiuo quidem cum ſignificat χρόνον. ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου. imperante athenis pythodoro. Vel τὸ περί τι. ἢ ἐν τινι circa aliqd & in aliquo. ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα. circa multa, uel in multis diſceret aliqs quæ dicūtur. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω. ut τετράποδα ἐπὶ γῆς. quadrupeda ſuper terrā. Vel cum κίνησιν ſignificat ἀττικῶς ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο. in agrum atticum proficiſcebatur.. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν. ideſt cauſam ſignificat ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν καὶ αὐτεξούσιον. ideſt poteſtatem, & arbitriū. ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων. In poteſtate ſiue arbitrio regis omnia ſubditorum. Siue τὸ ὕστερον. ideſt poſt ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξῄει. poſt hæc multa alia narrabat. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω. ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἑστήκει ἰσχυρᾷ. ſuper fundamento murus ſtetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν ideſt inſidias ſignificat. ἐπὶ τῷ δήμῳ contra populū. Accuſatiuo uero iungitur cum κίνησιν ſignificat ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν. in forum.

¶ Περὶ uero genitiuo, datiuo & accuſatiuo iungitur, genitiuo cum αἰτίαν ideſt cauſam ſignificat μάχομαι περὶ

σου. pugno pro te. Datiuo aũt iuncta idem propemodũ significat ποιητικῶς. ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ. timui flauo menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως ποιητικῶς ut αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. statim tibi sanguis niger fluet in hasta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς περὶ πύργῳ circa turrim. Accusatiuo uero iungitur cum significat τὸ κύκλῳ, siue σύστασιν. ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν circa aram steterunt. περὶ τὴν πόλιν τὸ στράτευμα. circũ urbem exercit⁹. interdum aũt significat τὸ ἐγγύς ut περὶ τὴν ἀλεξάνδρειαν. prope Alexãdriam. in compositione uero significat τὸ κύκλῳ. περιφορὰ circũferentia περιδρομὴ circuitio. περιδινεῖν circũuoluere. περιστρέφειν circũuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον. hoc est præstantius ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος. i. achilles præstantior fuit hectore. Dicitur quoq; περίειμι τούτων βουλῇ ποιητικῶς. ὅτι περίειμι μάχεσθαι. hoc est antecello his consilio, mente, & pugna ὅμηρος ὀδυσσείας α. ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν & ἰλιάδος α. οἳ περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν. περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Etiã περιουσίαν καὶ πλῆθος significat, ut περίεστί μοι πλοῦτος. hoc ẽ opulẽtia siue multitudo ẽ mihi diuitiaꝝ.

¶ Ἀμφὶ uero eãdẽ habet significationẽ & uim, quã περί. Nam poetæ sæpenumero ambas simul ponunt ὅμηρος ἰλιάδος θ. ἕκτωρ δ' ἀμφὶ περιστρώφα καλλίτριχας ἵππους. hoc est circunuertebat περί tamen frequentiori est in usu.

¶ Ἀπὸ genitiuo semper iũgitur, & motũ de loco significat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως ex urbe ἀπὸ τοῦ δικαίου. a iusto. In compositione uero ἀπάρνησιν, ἢ στέρησιν. ἢ πλείονα ἔμφασιν

hoc est negationem, priuationem uel maiorem empha sim significat. ἄρνησιν ἀπόφημι. ut ἀπαγορεύω. στέρησιν ἀπέμαθον ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν ἀποχαίζομαι ἀπὸ χάζομαι.

¶ Ὑπὸ genitiuo datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo quidem cum αἴτιον idest causam significat, ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω significat ut ὑφ' εἵματος κρύπτοντα χεῖρα. sub ueste occultantem manũ. Datiuo quoq; & accusatiuo iuncta idem significat ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι sub arbore sedeo. Significat etiam cũ accusatiuo aliquem sub aliquo eẽ καθ' ὑποταγήν per subiectionem, ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compositione uero nunc λάθρα. idest clam significat, ut ὑφείλετο, surripuit. nunc uero ἐλάττωσιν idest diminutionem ut ὑποβέβηκε. nunc autem μετριότητα. idest mediocritatem, ut ὑπόχρυσον τὸ μετρίως χρυσοῦ. nunc uero nihil plusq̃ simplex dictio significat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν ostendit.

¶ Ὑπὲρ gtõ & accusatiuo iungitur gtõ cum βοήθειαν idest auxilium significat ut ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος. pro Ctesiphonte oratio. Etiam cum causam significat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ. de qbus locutus sum, iterũ loquar. Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. supra fumum gubernaculum. Accusatiuo uero cum τὸ πλέον καὶ ἐπέκεινα significat. hoc est plus & ultra, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ. supra hominem sapit. ὑπὲρ τὴν θρᾴκην ἡ μακεδονία. ultra thraciam macedonia. In compositione uero eadem habet significata, ut ὑπέρμαχος. ὑπερήνωρ. ὑπερέχω ὑπερακοντίζω. & talia.

Propositiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes, ut simpliciter dicam, suum exigunt casum κατηγορῶ σου accuso te. ἀφίστημί σου absisto siue deficio a te. ὑπερέχω σου ātecello tibi περαινῶ σοι moneo te. p̄terq̄ possessiua, & acquisitiua ἐμφοροῦμαι. ἐντρυφῶ καὶ παραπολαύω σου fruor te. περιτίθημί σοι circumpono tibi. tamen ἡ κατὰ composita, ét intendit eodem casu. κατεσθίει πάντα peredit omnia. κατεῖπέ μοι enarrauit mihi. Et hæc tamen. & si quid aliud cōpositum sic proferretur, nihil prohiberet destitui a proprietate præpositiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου. idest contra alterū dicere & κατεσθίειν. hoc est exedere. Vocetur autem hoc præpositiuū, illud uero uerbale.

Τέλος τῶν προθέσεων.

Περὶ τοῦ ἐπιρρήματος.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι idest aduerbium est pars orationis indeclinabilis, qđ de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος καὶ σχῆμα idest species & figura. Species duæ primitiua ut νῦν. deriuatiua ut νυνί. Figuræ duæ simplex ut πάλαι. composita ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημαντικὰ idest tẽporis significatiua, ut νῦν nunc τότε tunc πότε aliquando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. αὐτίκα statim. παραχρῆμα statim. αὖθις. rursus ἐξαίφνης repente. τέως interea tantisper ἕως donec usque. ἡνίκα quando. ἔπειτα μετέπειτα postea ἐπεί. ἐπειδή. ἐπειδὰν postq̃. cum σήμερον hodie. αὔριον cras. μεθαύριον perendie χθὲς καὶ ἐχθὲς heri προχθές. nudius tertius. πάλαι diu olí. ἀρτίως modo. εὐθὺς καὶ εὐθέως statim. πρωῒ mane. ἑσπέρας uesperi. ἐφόσον dum. ἀεὶ αἰεὶ αἰὲν semper. ὄφρα donec. dum. τόφρα interea.

Aliqua aũt τόπου idest loci. ἐνταῦθα hic ἐκεῖ illic ibi. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἴσω καὶ ἔσω intus. intro. ἔξω foris. foras. αὐτοῦ. illic. ποῖ quo. ὅποι quo ὅθεν unde. ὅθεν ν πόθεν undecũq;. αὐτόθεν ex eodẽ loco. ἐκεῖθεν inde. αὐτόθι in eodem loco. δεῦρο huc. αὐτόσε istuc. ἄνω supra. κάτω infra.

ἔμπροσθεν ante. ὄπισθεν retro. ἐγγὺς prope. πόρρω procul. ποῦ ubi. οὐδαμοῦ necubi. οὐδαμῆ nusq̃. ὅπου ubi. ὁπόθεν unde. ἔνθεν inde. ἐπέκεινα ultra. μακρὰν longe. procul. ἐκδεξιῶν dextrorsum. ἐξαριστερῶν sinistrorsum.

¶ Aliqua aũt ποιότητος. idest qualitatis, ut εὖ bene. καλῶς bene. ἡδέως iocunde. σοφῶς sapienter. πεπαιδευμένως docte. ἀπαιδεύτως indocte. ὡραίως pulchre. αἰσχρῶς turpiter. ἱκανῶς satis. πλουσίως copiose. ἀφθόνως abundanter. ῥαδίως facile. εὐχερῶς agiliter. λεπτῶς graciliter. ταπεινῶς humiliter. ἃ δὴ καὶ μεσότητος λέγεται. Quæ nempe & medietatis dicuntur. de quibus quæsitum est, cur media appellentur. Sed dicendum est ea ita nuncupata esse, quia quodam modo sunt media inter nomina & aduerbia. Substantiam enim habent ex nominibus, terminationes uero, & compositiones aduerbiorum. Vel quia ex media nominum appellatione capiuntur postea q̃ fiunt a genitiuo pluralis numeri, qui medius est eorum quæ communia sunt trium generum ν̄ in σ̄ cõuerso, propter hoc etiam dicuntur media uerbi gratia καλῶ. hic enim genitiuus cũ sit pluralis nũeri medius é hoc é communis masculini. & fœminini, & neutrigeneris. Conuerso igitur ν̄ in σ̄ factum est aduerbium medium, ut καλῶς. sic σοφῶν σοφῶς. & alia Quæ uero non fiunt a genitiuo plurali, talem non sequũtur denominationem, ut κυνηδὸν canine. βοτρυ

δὸν racematim. ἀγεληδὸν gregatim.

¶ Aliqua aũt ποσότητος idest quantitatis ἅπαξ simul δὶς bis. τρὶς ter. τετράκις quater. πολλάκις. sæpe. ὀλιγάκις raro.

¶ Aliqua aũt ἀθροίσεως idest congregationis, ut ἅμα simul. ὁμοῦ una. συλλήβδην comprehensim. ἀθρόως confertim.

¶ Aliqua autem παρακελεύσεως. idest hortationis. ut εἶα eia. ἄγε age. ἄγετε agite. εὖγε euge. φέρε age.

¶ Aliqua autem διαιρέσεως idest diuisionis ut ἄνευ sine seorsum. διχῆ diuisim.

¶ Aliqua autem ἐξαιρέσεως. idest exceptionis. ut πλὴν præter

¶ Aliqua autem τάξεως. idest ordinis. ut ἑξῆς deinceps. ἐφεξῆς deinceps. εὐθὺς statim. εὐθέως statĩ.

Aliqua autem ὁμοιώσεως idest similitudinis. ut ὡς tanquam. ὥσπερ queadmodum. οὕτως sic. καθὰ sicut. ἢ uelut. ἤπου ueluti. ὥστε uti. ὃν τρόπον queadmodum.

¶ Aliqua autem ἀποστάσεως. i. separationis. ut ὥστε ut.

¶ Aliqua autem συγκρίσεως. i. cõparationis. ut μᾶλλον magis. πλέον plus. ἧττον minus.

¶ Aliqua autem ἐπιτάσεως. i. intensionis. ut λίαν ualde ἄγαν multum. πάντη prorsus. παντελῶς penitus. παντάπασι omnino. πάνυ nimium. σφόδρα uehementer. μάλιστα maxime.

¶ Aliqua autẽ ἀνέσεως idest remissiui. ut ἠρέμα quiete

ἡσυχῇ quiete. μόγις μόλις uix. κατὰ μικρὸν paulatim. βάδην passim. βραδέως tarde. ὡσεὶ fere.

℃ Aliqua autem βεβαιώσεως idest confirmationis ut δὴ λαδὴ profecto δήπουθεν nempe. πάντως omnino. ὄντως uere. ἦ reuera.

℃ Aliqua auté κατωμόσεως idest iurandi. ut ναὶ μὴ certe.

℃ Aliqua auté ἀπωμόσεως. idest abiurationis .ut μὰ per.

℃ Aliqua auté ἀρνήσεως idest negandi.ut οὐ non οὐχὶ nō οὔκουν nec οὐδαμῶς nullomodo. ἥκιστα minime. οὔτε nec. οὐδὲ neq;.

℃ Aliqua auté ἀπαγορεύσεως idest abiurationis ut μὴ ne

℃ Aliqua auté εἰκασμοῦ. idest euentus.ut ἴσως forte τάχα fortuitu. τυχὸν forte.

℃ Aliqua aūt ἐρωτήσεως. idest interrogatiōis ut πόθεν un de. ποῦ ubi. ποῖ quo. πῶς quomodo.

℃ Aliqua aūt δείξεως idest demonstrationis. ut ἰδοὺ ecce ἠνὶ en. ὧδε huc. ἐκεῖ illic. ἐνθάδε hic.

℃ Aliqua autem κλήσεως idest uocādi .ut ὦ, ό.

℃ Aliqua aūt διασαφήσεως. idest declarationis.ut ἤγουν uidelicet. οἷον ut.idest. τουτέστι.hoc est.

℃ Aliqua aūt θέσεως idest positionis. Est autem aduerbium positionis, quod determinat positionem rei. siue deliberationem. Si enim dixero πλευστέον decerno nauigandum esse. γραπτέον scribendum esse ἀναγνωστέον legendum esse .& alia.

℃ Aliqua aūt εὐχῆς idest uoti ut εἴθε ὄφελον. utinam.

aliqua

¶ Aliqua autem σχετλιασμοῦ idest exclamationis. ut ὢ heu. ἰοὺ hei. οἴμοι hei mihi. αἲ hei. ἰὼ heu.
¶ Aliqua autem θαυμασμοῦ. i. admirationis. ut ὦ. φεῦ.
¶ Aliqua autem θειασμοῦ. idest furentis. ut εὐοῖ heu euoe. εὐὰν heu.
¶ Aliqua autem ἐκπλήξεως idest perculsionis. ut ἆ. ἀ. ἡράκλεις hercules.
¶ Σχέσεις hocest habitudines localium aduerbiorum sunt tres ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον οἷον οἴκοι οἴκοθεν. οἴκαδε idest in loco. de loco. ad locum. ut domi. domo. domum, Et quæ ἐν τόπῳ sunt in θι desinunt, ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ. in cœlo. quæ autem ἐκ τόπου in θεν ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, e coelo. quæ uero εἰς τόπον, in δε καὶ σε ut οὐρανόνδε καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανὸν in cœlum. Similiter ἀγρόθι. in agro ἀγρόθεν. ex agro. ἀγρόνδε & ἀγρόσε in agrum. πάντοθι. ubiq; πάντοθεν undiq;. πάντοσε ad oẽm locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε alió. ἰλιόθι, in ilio. ἰλιόθεν, ex ilio. ἰλιόσε καὶ ἰλιόνδε. ad ilium. Itẽ ἑκασταχῆ ᾗ ἑκασταχοῦ in singulis partib⁹ ἑκαστάχοθεν a singulis partibus ἑκαστάχοσε ad singulas partes πανταχοῦ ubiq;. πανταχόθεν undiq; πανταχόσε ad oẽm locũ. ¶ Oĩa uero aduerbia in θεν, habentia in penultima ο paruum, deriuãtur a nominibus. ut ἀγρός. ἀγρόθεν. οὐρανὸς οὐρανόθεν. & hæc quæ de loco sunt, ablatiuus casus erant apud antiquos. quem superfluum, & nihil plusquam genitiuum significantem sustulerunt iuniores qui etiam cũ

præpositione constituebatur ut ostendit τὸ ἐξουρανόθεν. & ἐξαγρόθεν. Sũt uero pauca quædã, quæ scribũtur p ῶ magnũ ut ἀμφοτέρωθεν ex ambabus partib⁹ ἀμφοτέρωθι ĩ ambabus partib⁹ ἀμφοτέρωσε ad ambas ptes ἑκατέρωθεν utrĩq; ἑκατέρωθι utrobiq; ἑκατέρωσε utroq; ἑτέρωθεν exaltera pte. ἑτέρωθι ĩ altera pte ἑτέρωσε ad alterã ptẽ. Quæ aũt nõ hẽnt ĩ penultĩa ω magnũ ĩ σι desinũt in loco ĩ ζε uero ad locũ ἀθήνηθεν ἐξ ἀθηνῶν exathenis ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις in athenis ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας ad athenas. θήβηθεν ex thebis θήβησι ĩ thebis. θήβαζε ad thebas. τὸ δὲ ἐγγύθεν idest de propinquo loco, ἐγγύθι idest prope. Præterea in ω desinentia duas habent habitudines ĩ loco & ad locũ ut ἄνω superius & supra. κάτω inferius & infra. ἔξω foris & foras ut ἔξω διατρίβει foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω. exiuit foras ἔσω intro & intus ut Sophocles ἐν τραχινίαις γυναῖκες αὐτὸς ἔσω στέγης· καὶ δελτίδης καὶ τὸν γέροντα τὴν ἔσω χεῖρα· ἀντὶ τοῦ ἔνδον πόρρω. procul sum & eo ἄνωθεν uero super ne κάτωθεν inferne ἔξωθεν de foris, de loco sunt. ἵνα autem οὗ ὅπου. πῆ. ποῦ omnia sunt in loco & significãt ubi. ποῖ uero ad locum idest quo. ut ποῖ πορεύῃ. idest quo uadis? Et dicũtur quæ sunt in loco ἐπὶ στάσεως quæ uero ad locũ ἐπὶ κινήσεως. hoc est in statu & motu.

¶ Τὸ δὲ ἐκτὸς .i. foris ἐπὶ στάσεως est. raro etiam ἐπὶ κινήσεως.

¶ Εἴσω uero ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον semper ἐπὶ στάσεως.

¶ Ἐνταῦθα hic ἐντεῦθεν. hinc. ἐνθάδε huc ἔνθενδε hinc δεῦ

po huc τῆδε hic. ὧδε huc. omnia hæc significant locum ubi est qui loquitur. αὐτόθι uero istic. αὐτόθεν istinc αὐτοῦ istuc significant locum apud eum qui audit quod si ἐνταῦθα & huiusmodi, aliú íueniútur significantia locum q̃ qui est apud eum qui audit, tunc id fit cum & locus est manifestus, & persona ad quam fit sermo. Thucydides. ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥῆγιον donec puenerunt ad regium καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο & ibi congregabãtur. rarissime tamen inuenitur non prædicto loco.

¶ Est etiam ἐνταῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε καὶ εἰς τοῦτο hoc est pro tunc & hactenus ut ἐνταῦθα τύχης. καὶ ἐς δεῦρο τύχης idest hucusq; fortuna secuta est. hinc illud. hac troiana tenus fuerit fortuna secuta. ἐκεῖ illic. ἐκεῖσε illuc. καὶ ἐκεῖθεν illinc. inueniútur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur.

¶ Et est notandum magis approbatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ. ut ἐκεῖ τυγχάνω illic sum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι illic inuenior. Ἐκεῖσε uero ἐπὶ κινήσεως ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι. illuc discedo. & est ἐκεῖ ἀναφορικὸν idest relatiuum cuius ἀνταποδοτικὸν idest redditiuum est ἔνθα, ut που δεῖν ὁ δεῖνα. ἐκεῖ, ἔνθα ὁ δεῖνα. ubi est quidam: illic ubi qdã. ὅπου καὶ ὅπη διὰ τοῦ η í loco. ὅποι uero p οι ad locũ. Ποῦ ἐπὶ στάσεως. ποῖ p οι ἐπὶ κινήσεως. ὡς τὸ ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη. quo iuit Andromache. πῆ. per η ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως. ut apud Euripidẽ ποῖ βῶ ποῖ στῶ quo eã, ubi stẽ πόθεν ex quo loco & ex qua causa. & πόθεν dubitatiuũ est

ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. idest minime. ὡς μὲν ἀξία, πόθεν. ut quidem digna, non. τὸ ποῦ est locale & interrogatiuum & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abundat. πῶς simpliciter interrogatiuum est ut πῶς ἔχεις. ut uales? & ἔμφασιν. idest ostensionem significat intensionis ut ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμὰ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ λίαν idest ualde. Ego hoc modo ualde semp sum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον idest quodãmodo encliticum est ut δοκῶν μὲ δήπως εἰς ἕλληνας ξυντελεῖν uidetur quodãmodo ĩter græcos annũerandus. Etiam localia aduerbia ἑξαχῶς idest sex modis capiuntur. ἄνω supra. κάτω infra. ἔμπροσθεν ante ὄπισθεν retro δεξιὰ ad dextrã. ἀριστερὰ ad sinistram

διότι καὶ ἡ καθ᾽ ἡμᾶς κίνησις ἑξαχῶς λαμβάνεται. idest quoniam & qui innobis est motus sex modis accipitur.

¶ Περὶ συνδέσμων. de coniunctionibus.

Σύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. hoc est. Coniunctio est pars orationis indeclinabilis coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα. figura. Simplex ut ἐπεί. cō posita ut ἐπειδή.

¶ Coniunctionum aliquæ sunt συμπλεκτικοί. idest copulatiuæ. ut μὲν quidem. δὲ autem. τέ, q; καὶ &. ἀλλὰ sed ἀτὰρ sed. αὐτὰρ sed ὅτι, ꝙ.

¶ Aliquæ autem διαζευκτικοί. idest disiunctiuæ ut ἢ uel. ἤτοι siue. ἠὲ siue.

¶ Aliquæ autem συναπτικοί. idest continuatiuæ. ut εἰ, si. εἴπερ εἰδὴ εἰδήπερ, siquidem.

¶ Aliquæ autem παρασυναπτικοί. idest subiunctiuæ. ut ἐπεὶ ἐπείπερ quoniam. ἐπειδὴ ἐπειδήπερ postq̄.

¶ Aliquæ aūt. αἰτιολογικοὶ idest causales. ut ἵνα ut. ὅπως ut. ὄφρα ut. γὰρ enim ὅτι, ꝙ. διότι quia. καθότι quoniam ἕνεκα, causa οὕνεκα, quia.

¶ Aliquæ autē ἀπορηματικοί i. dubitatiuæ. ut ἆρα an. εἶτα postea μῶν num. μὴ an.

¶ Aliquæ autem συλλογιστικοί. i. collectiuæ siue rationales. ut ἄρα ergo ἀλλὰ sed. ἀλλαμὴν uerum. οὖν igitur. τοίνυν igitur. τοιγάρτοι itaq; τοιγαροῦν ergo.

¶ Aliquæ autē παραπληρωματικοί. i. repletiuæ. ut δὴ iam. ῥὰ nempe. θὴν quidē. νυ certe. ποῦ. τοί. αὖ. οὖν. πὲρ. πρό. μὴν δῆτα. γέ. quidē. At γέ non solum repletiua est, sed etiā diminutiua, & causalis.

¶ Aliquæ autem δυνητικοὶ i. potestatis. ut ἄν. κέ. κέν. si. siue utique. inueniuntur etiam apud poetas repletiuæ
¶ Aliquæ autem διακριτικοὶ siue ἐπιλεκτικοὶ i. discretiuæ siue electiuæ. ut ἤ. q̃.
¶ Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ idest extenuatiuæ siue diminutiuæ. ut γοῦν saltē γέ saltem.
¶ Aliquæ autem ἐναντιωματικοὶ i. aduersatiuæ. ut ὅμως tamen καίτοι & si καίπερ q̃q̃. ἔμπης. tamē εἰ καὶ etsi.

¶ Τέλος.

¶ Collectio τῶν ἦν. ἦσ. ἦ ex diuersis autoribus per eundem fratrem Vrbanum.

ἦ N ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον prima persona præteriti imperfecti. ἀπὸ τοῦ εἰμὶ eram.
¶ Ἦν ἀντὶ ὑπῆρχε. 3a pſona ptī impfectí eiuſdē uerbi erat
¶ Ἦν ἀντὶ τοῦ ἤμην pma pſona ptī pluſq̃ pfecti fuerā & fui
¶ Ἦν ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως. aduerbium indignationis.
¶ Ἢν ἀντὶ τοῦ ἐάν. Si ut ἤν που ἀκούσω. Si alicubi audiam.
¶ Ἣν ἀντὶ τοῦ ἥντινα. articulus ſubiunctiuus. quam.
¶ Ἥν ἀντὶ τοῦ ταύτην pronomen relatiuum hanc.
¶ Ἥν ἀντὶ τοῦ ἑήν. pronomē poſſeſſiuum. ſuam
¶ Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ſecunda perſona ἀπὸ τοῦ ἦν eras.
¶ Ἦσ ἀντὶ τοῦ ἦν tertia perſona δωρικῶς erat.
¶ Ἦς ſecūda pſona ſubiūctiui ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ἐὰν ὦ ἦς ſim ſis.
¶ Ἧσ ἀντὶ τοῦ ἧστινος gtūs caſus articuli ſubiūctiui. cuius.

¶ Ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης gtūs ꝑnominis demōstratiui. huius.
¶ Ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς genitiuus pronominis possessiui suæ.
¶ Ἢ σύνδεσμος διαζευκτικὸς idest cōiunctio disiunctiua uel personarum. εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἠέ σύ πηλεΐδη πάντων ἐκπαγλότατ᾽ ἀνδρῶν idest unus auté uir consiliarius esto uel aiax, uel idomeneus uel Vlysses siue tu pelide omnium ad mirabilissime uirorum uel rerum ut ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα. uel nox, uel dies, ἢ ζωή, ἢ θάνατος uel uita uel mors.
¶ Ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, εἴγουν ἀδιακρίτως idest sub disiunctiua ideterminate, siue indiscrete ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον. da mihi aurum, aut argentū καὶ ὅμηρος τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφείη, ἢ κακός, ἢ ἀγαθός idest omnium enim sagittæ attingunt quicunq; mittat siue ignauus, siue fortis.
¶ Ἢ διασαφητικός, εἴγουν ἀναιρετικὸς κατὰ Θεόδωρον. idest explanatiua siue sublatiua est quando duobus propositis unum tollit. ut βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι ut inquit Theodorus idest uolo ego populum saluum esse, q̄ perdi, idest saluum esse & non perdi.
¶ Ἢ ἀντὶ τοῦ αὖ καὶ εἰ. ut ἢ τοιόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι. hoc est si talis existens in nauibus per pontum currētibus. Et illud. ἢ καὶ γενεῇ ὕστερος ἦεν. Si & generatione posterior esset.
¶ Ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ ut est apud Platonem. μίνως, ἢ περὶ νόμων idest minos & de legibus.

¶ Ἤ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. idest utrum. Ut διάνδιχα μερμήριξεν ἢ ὅ γε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ utrum hic ensem acutum educens a femore.

¶ Ἤ συγκριτικός. Comparatiua. ut βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Melius uel mori uno tempore, uel uiuere, q̃ corrũpi in graui pugna.

¶ Ἤ παρέλκει. idest abundat. ut ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι quoniam præstantior est.

¶ Ἤ adiunctiua ἀλλὰ coniunctioni ἀλλ' ἢ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀλλή. nisi.

¶ Ἤ μὲν ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἤδε. hoc est incœptiua.

¶ Ἤδε uero ἐπακολουθητικὸς τοῦ ἤ μὲν hoc est subsecutiua. ut ἢ μὲν ὅσοι ναίουσι οὐρανὸν ἠδ' ὅσοι κληρώσαντο χθόνα hoc est. Et quicunq; habitant cœlum, & quicunq; sortiti sunt terram.

¶ Ἤτοι æquiualés μὲν fit oratiõis præpositiua apud poetas. ut ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. Hic quidem sic fatus sedit.

¶ Ἤτοι uero æqualés ἤ, præpositiua fit τοῦ ἤ, ut ἤτοι ἀγαθὸν ἢ φαῦλον. uel bonum uel malum.

¶ Ἦ ἀπορηματικός ἀντὶ τοῦ ἆρα idest dubitatiua, qua dubitantes, & interrogantes utimur, & semper orationi præponitur. nisi aliquid καθ' ὑπερβατὸν impediat ἰλιάδος. β. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει τρώων ἱπποδάμων. idest an etiam & auro indiges. quod aliquis feret troianorum equidomitorum. Est ét λυτικός

τις ἀπο

τις ἀπορηματικῶς secundum Theodorum, hoc est solu tiua quædam cũ dubitatione. ἰλιάδος ι. τί δὲ λαὸν ἀνήγα γεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης, ἦ οὐχ ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο; Quid au tem populum duxit huc congregans atrides, an non Helenæ causa bene comatæ.

Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη. dixit ut. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων. dixit & nigris superciliis anuit Saturnius.

Ἦι tertia persona subiunctiui ἀπὸ τοῦ εἰμί. ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ.

Ἦ aduerbium affirmandi. ἀντὶ τοῦ ὄντως. Vt, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. profecto ualde iam mor tuus est menoetii fortis filius.

Ἡ articulus præpositiuus. ut ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει altera autem æstate fluit.

Ἥ articulus subiunctiuus. ut ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Quæ infinitos dolores achiuis posuit.

Ἥ pronomen relatiuũ. ut αἳ δ' εὖ μὲν τρώχων. ἣ δ' εὖ μάλα ἡνιόχευεν. hæ auté bene currebant. hæc aũt bene ualde equos regebat.

Ἥ pronomen possessiuum tertiæ personæ fœminini generis. ut ὅς ἥ ὅν. ἀντὶ τοῦ ἑός ἑή ἑόν.

Ἧι datiuus casus articuli subiunctiui ἥ ἧς ᾗ.

Ἧι datiuus casus pronominis relatiui ἥ ἧς ᾗ.

Ἧι dtũs casus tertiæ psonæ pnoĩs possesssiui ut ἥ ἧς ᾗ.

Ἧ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπιρρήματος. ut ᾗ θέμις ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὡς θέμις ἐστὶ quatenus fas est.

Ἧ ἀντὶ τοῦ καθὰ ἐπιρρήματος ὁμοιώσεως. idest similitudi nis. quemadmodum.

Ἧ aduerbium loci ἀντὶ τοῦ ὅπου. ut αὐτὸς γὰρ πὸ πρῶτον ᾗ λι

πὸ ταχῇ θέε χαλκός idest curuaturam sub primam. ubi tenuissimum currebat æs.

Ἧ ἀντὶ τοῦ ὅπη aduerbium loci. ἡσίοδος· τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω. eo autem ibis quo te ego ago

Ἧχι ἀντὶ τοῦ ὅπου. ubi

ι Στέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρύφωνι παραβολήν. parabolam. Vt ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας idest utque leo lætatus est magnum nactus corpus.

Ὥς ἀνταπόδοσιν redditionem. ut ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων idest sic per turbam subiit troianorum illustrium.

Ὥς ὑπερβολήν superlationem. ut ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός idest ut nõ grauius & impudentius aliud muliere.

Ὥς ἀναφοράν. Relationem ut ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. Sic hi quidem talia interse loquebãtur.

Ὥς θαυμασμόν. admirationem ut ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ ut bonæ mentes erant prudenti penelope.

Ὥς βεβαίωσιν confirmationem. ut, ὡς χάριεν ἔστ' ἄνθρωπος ἀνθρώποις. Sic gratiosum est homo hominibus.

Ὥς ὁμοίωσιν similitudinem. ut, ὡς ὅδ' ὀδυσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικεν. ita hic Vlixis magnanimi filio assimilatus est.

Ὧς τὸ οὕτως Sic. ut ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτωρ.

Sic fatus portis erupit splendidus Hector.

℄ Ὥς γὰρ ὅμως. tamen. ut, ἀλλ' οὐδ' ὧς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. sed neque tamen sotios liberauit cupiens quãquam.

℄ Ὥς γὰρ ὅπως. ut. ut ὥς σπείσῃς διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι Vt libes ioui patri & aliis immortalibus.

℄ Ὥς γὰρ ὁμοίως similiter. ut ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν ἀργείοισιν ἔρεξεν. Similiter me indecorem inargiuis fecit.

℄ Ὥς γὰρ ὅσον. Quantum. ut, καὶ κρέας ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Et carnem quantum ei manus capiebant circumiicienti.

℄ Ὥς γὰρ τόσον. tantum. ut ὥς δὲ φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν. Tantum phæaces sup omnes periti homines.

℄ Ὥς γὰρ ὡσαύτως. eodem modo. ut ὥς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε θεοί βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. Eodem modo rursus nunc mihi inuidetis dii mortalem hominem adesse.

℄ Ὥς γὰρ ἕως. donec. ut. ὥς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Donec hic multum uictum & aurũ congregans.

℄ Ὥς γὰρ ἀλλά Sed. ut, ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθεν εὐεργέτου. Sed non est gratia postea benefactoris.

℄ Ὥς γὰρ ὅτι. ꝙ quia. ut, ἔγνως ὥς θεός εἰμι. Nouisti ꝙ deus sum.

℄ Ὥς γὰρ ἐπεὶ postquam. ut ὥς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἵπποι. Posteaquam uidit locum desertum

ubi steterant ueloces equi.

Ὡς τὸ εἴθε. utinam. ut ὡς. ὤφελλ' αὐτόθ' ὀλέσθαι. utinam il lic periisset.

Ὥς τὸν εἰ σύνδεσμον συναπτικόν. Si, coniunctionem con tinuatiuam. ut ὥς ὑμεῖς πὰρ ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα ἴκοισθε. Si uos a me celerem ad nauem iretis.

Ὥς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον. narratiuũ caput ut ὥς τῷ αἰγίσθῳ ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον. Sicq; uenit. Sic ægistho machinatus est pernitiosam mortem.

Ὥς τὸ καθάπερ. quéadmodum. ut ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον κίκονας δάμασ' αὐτὰρ ἔπειτα. Cœpit autem quemad modum primum ciconas domuit. sed postea καὶ ἰλιάδος. ξ. ὡς ἴδεν. ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν

Ὣς τὸ εὐθέως. statim. ut ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. ut uidit, statim ipsum magis subiit ira.

Ὡς τὸ ἀλλὰ μήν. atqui ὡς τοῦτο ἀληθῶς ἀττικὸν τὸ χωρίον. atqui hæc uere attica regio.

Ὣς τὸ λίαν. ualde. ut ὥς τις θαρσαλέος, καὶ ἀναιδής ἐστι προΐκτης. Valde quidam audax, & impudens es mendicus.

Ὥς τὸν ἵνα σύνδεσμον. ut coniunctionem. ut ὥς μοι καὶ τὸν ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Vt mihi & hunc uirum magnum nomines.

Ὣς τὸν διό ea propter. ut, ὣς αὖ ἔπειτα τὸ σεῖο φίλον τέκος Ea propter postea a te chare fili.

Ὡς τὴν πρὸς πρόθεσιν. ad. ut ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁ

τὸν ὅμοιον. Vt semper similem agit deus ad similem.

¶ Ὡς τὸν παρὰ σύνδεσμον. idest enim coniunctionem. ut ἰλιάδος φ. ὥς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. non enĩ tibi fluuio domari fatale est.

¶ Τὸ ὡς πάντοτε ὀξύνεται καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει. χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως ἢ τὸ ὅμως. καὶ βαρύνεται πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠτίον.

ΤΕΛΟΣ.

a
INstitutiones
Aldus manutius.
Fratris Vrbani
στοιχεῖα appellantur
¶ Συλλαβή ἐστι.

b
Attici uero
καὶ ὦ εὐρείας.
συμποιητικῶς.
Ἡ μοῦσα τῆς

c
terimus
literæ
circunflexa
τετραλόγας

d
ἀδμής
Περὶ τῶν
syllabis
καταληκτα

e
pellantur
Ἡ λαμπάς
ueniantur
siodi ἐν

f
καὶ πόλεις
φησὶ καὶ
κισσῆ
dem sonũ

g
duplex autem
est ἄνθρωπος.
Περὶ τοῦ ῥήματος.
¶ Prima igitur

h
Simplicium
qđ grauis
¶ De quarta
uir & græce

i
εἶναι ἄχρηστα
χεῖρον
τοῦ τύπου ὁμοῦ
ut alterum

k
pasſiuum
& abiicientes
ἐπετύφθ.
cunda plurali

l
peratiuorum
uero &
bus numeris
τύπτειν καὶ

m
uum eſt
¶ Ἀόριστος.
Secunda perſona
pſona imperatiui

n
circunflexum
ab actiuo
¶ Ἐνεκτικὰ
πρῶτ. καὶ

o
¶ Ἀόριστος α.
μέλλ. α.
τρίτη.
¶ Ὑποτ. β.

p
ποιοίητον.
ſentis face
ποιήθητον
¶ Ἀπαρέμφατα

q
¶ Ὑποτ. α.
iunctiui mo
χρυσώσατον
ἐκεχρυσώμεθα.

r
πρῶτ.
πρῶτ.
¶ Προστακτικὰ
μέλλ. α.

ſ
breuis nihil
ipſius ω
ctum eſt
dus aoriſtus

t
habere debet
τεθησοίμεθα
ἐνεργητικοῦ
ficiat

u
εὐκτικά.
μᾶλλον.
ſona ζεύγνυς.
¶ Ἀπαρέμφατα

x
ἡ θεόκρινος.
καὶ ἴτον.
εὐκτικά.
πορεύομαι.

y
compoſitione
ratur &
habent
¶ Προστακτικά.

ꝫ
in tam multis
¶ Etiam in ὑ
ἀρχῇ τοῦ
¶ Θέλω

&
tremam pri
ſubiunctiua
genus &
¶ παρακείμενος

A

rum tria

¶ Varia de

hoc est.

¶ Περὶ τρο

B

περὶ τῶ

δὸν racematim

aliqua

ubi est

Περὶ συνδέσμων.

FINIS.

a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r.
ſ. t. u. x. y. z. &. A. B.

Omnes ſunt quaterni præter a. & B. quinternos.

Venetiis in ædibus Aldi Manutii Romani. M. IIID.
menſe Ianuario.

Impetrauit ab Ill. S. V. & in hoc q̄d in cæteris ſuis.

¶ Castigationes errorum, qui incūria contigerunt. Tu uero lector scito accepisse hic nos chartā, ambas, quas uides paginas, aperto libro, & numerū post chartarum numerū, uersus significare. numerariq; uersus a primo primæ paginæ usq; ad ultimū secūdæ. i. a primo usq; ad quartū & qnq̄gesimū sic. a charra quarta, uersu q̄n quagesimo. scribe φαλῶ. c. vii, uer. xix, eé scri. ét. c. viii. uer su xxxiii, scri. cōtractior. c. x. xliii. scri. ναυσικάα. b c. i. vi. suis scri. siue. c. ii. xxxiiii. post ῶ λησταὶ adde τῶ καὶ ταὶ λη σταί. c. iii. viii. scri. ὁ κωνώπης. & uersu ix. scri. μενελάῳ. & x. scri. faciunt uocatiuū. & uer. xviii. scri. faciunt genitiuū & xxiiii. post ἰωνικῶς adde τοῖς αἰνείας κοινῶς, ὁ αἰνείης καὶ αἰ νείησι ἰωνικῶς. c. iiii. x. post Nam, adde ᾱ. & xi. scri. του ν̄. & xxiii. scri. λήθη. c. vi. xx. post ἀὴρ, adde του. c. viii. viii. scri. λι τόν. & xi. scri. δία. & xl. nominū. & xlviii. ῶ ἄλως. c car. i. xlvi. scri. ἀνδρογύνω. ἀνδρόπω. c. ii. xxi. scri, terminationis, & xxx. μεκάμελ. & liii. in ᾱς. c. v. xi. scri. χίλας. c. viii. xxxi. scr. ὁ μάσθλης τῆς μάσθλητος. & xlii. πλείονος πλήθους. d c. iii. xx. declinationis. scri, cōiugationis. e c. i. xx. tn. scri. in. c. v. xvi. scri penultīa. f c. i. iiii. scri. ὁ ἡρακλῆς. & xxi. scri. ὄφιϊ, ὄφει. c. v. xxv. scri. cōtractorum declinatiōe. c. vii. xiii. scri, δή. & xvi. scri. ταὶ γραῦς καὶ. g c. ii. xvi. scri. ζηνό δωρος. c. iii. ii. scri. formationes, h c. i. viii. scri. aut in. ων & xxvi. perscriptam. scri. sumptā. c. ii. xxx. scri. indubita to. c. iii. xiiii. scri. inter θ̄. & τ̄. c. iiii. xx. dele, & reliqua. & li. scri. φράτνω. c. v. xxxviiii. scri. acceptis. & xlvii. νεῖον. c. vi. xlv. scri. παρεληλυθὼς. i c. iii. xxiii. scri. τύπτοιμι. & xx vii. ἡμεῖς. & xxviii. post regulis, adde inuicē. c. v. xl. & scri.

ut.c.viii.xliiii.scri.ἀπὸ τοῦ ἀγρ. k c.ii.xxxviiii.scri.ἦν ἴα
c.iii.vii.scri.ὀδυσσείας.&.xxxv.ἀόριστος.ᾱ.&.xlvi. post, per.ῆ.
adde nec uariantur in indicatiuo.c.vii,viii. scri.uel.ī. di
phthongi. l c.i.li.scri.τύψον. Tertia persona.τυψάτω.
c.ii.xiiii.ὅρσον.scri.ὄρσον.&.xxvii.scri.ἐλθὲ.εὑρὲ.c.iiii.x.scri.
Ἐὰν τύπτω.&.xxv.scri.infinitiua.c.v.πλὴν scri. πλεονασμῷ.
c.vii.xlii.scri.diphthōgū.&.lii.scri.apte.c.viii.viii.ēt scri.
et.&.xvi. βεβόαται.&.xliiii.ζω.scri.ξω. m c.v.xxviii.
post. cus, adde cum. ū.c.vi.viiii. post prius adde in.&
xiiii.post rit,adde ū.excepta. n c.i.σᾱ.scri.εᾱ.c.iii.iii
scri.addita. &. xxv. scri.τύπτεσθε,τύπτεσθαι.c.v,xx.scri.ἐλε
λείφει.&.xxi. ἐλελείφη.c.viii.xx.post λειβομένου adde.τοῦ
καὶ τῆς ὁ λελειβομένος. ἡ λελειβομένη. τὸ λελειβομένον.
o c.ii.xxviii.scri. μετὰ β̄. c.iii. liiii.scri.ἠλύθειν.c.v.xxiiii.
dele primum ἐτμήτην.c.vi.viiii.scri.στερήσομαι στεροῦμαι
c.vii.xxxv.scri.dicendum est.c.viii.xxiiii.scri.χαρακτηρι
στικόν. ε̄. p c.i.xl.post ποιήσειεν adde, καὶ ἀττικῶς ποιήσει
αν.c.ii.xxxiii.scr.barytonorū.& xli.ἀφαιρέσει.c.vi. xxviii
χαρακτηριστικὸν.c. vii. liiii. post. βεβόηαθον. adde, βεβοήμεθα
βεβόηθε.βεβόηνται.c.viii dele primū uersum, eundémq;
scri.post dictioné ὤμου. uersu.liiii. q c.i.xlii.scri. βοάε
σθαι. ᾶσθαι.c.iii.liiii.scri.χρυσόητου ὧτου.χρυσόητου ὧτου.c.vi.l.
scri.τιθέασι. r c.v.xliiii.scr.δεδόμενος δεδομένη.c.vi.xxiiii
scri.ζώννυμι.c. vii.xxvii.dele totū græcū post ὀρέγνυμι,
usq;,sunt & quædā. s .i.xxviiii. post cū, adde à et.xl.
ἐτίφθη scri.ἐτίθην.c. iii.xiii.scri.μελανύδρου. t .c.i.v.diri
ge totū sic.quoniā,cū cætera cōmunia sint ptō passiuo
uerborū in μι cū ptis barytonorū &cætera,&.li.post τί

θεσ adde πιθον.c.iii.xiii.scri..μι.declinatiuũ. &.xxviii. de le ℭ.& scr.παρακειμένε.c.iiii.xlv.scr.θήσει αθορ.c.v.xlviii.ἐστά κει scri.ἑστάκειτε.c.vi.xx.scri.τύπωθι.& xlviiii.scri.μέχρι σήσειν.& uer.l.η.in.α.in.dele in. u c.i.xliiii.dele μέσα & scri. ἐνεργητικά.c.ii.xliiii.scr.δίδοσθαι.& xlviiii.scr.ἔδιδον ἔδοσαν.c.v vi.q̃ a coib⁊.c.vi.32.scr.εἰσί. c.viii.xxxv.πλὴν scr.πλεονασμῷ. x c.ii.xlv.πλὴν scri.πλεονασμῷ.c.iiii. xliii.scri. καθίασι & καθιᾶσι .& uer.sequenti μεθίασι & μεθιᾶσι.c.v.xi.scri.σφῶε &.xlviii. πλὴν scri.πλεονασμῷ.c.vii.uer.primo.scri.in usu tñ.&. xxi.scr.ἀπὸ τοῦ ἵέω &.xxxii scri.ἱέμην, ἵεσο. y c.iiii x.scri.ἵσαμι & .xxii.post,quæ,adde παροξύτονα &.xxv.scr. accentũ.c.v.viii.scri.ἵστημι.&.xxx.post polysyll.adde in.c. vii.xxxi.post enim adde in.&.xlv.scri.ἐπίστασαι. z c.i. l.scri.huic loco ĩserere.c.iii.liii.dele διὰ τοῦ η.&.c.iii.iiii.p⁊ τεθνεῶτος,adde ἀπὸ τοῦ τέθνημι. τοῦτο δὲ.c.v.xiiii.scri. nõ ẽ in usu.c.vi.dele ὑπεδεχόμην & scri.ἤνεγκα.ꝯ β ἤνεγκον.c.vii xxxv. scri. ꝓpriũ supãs.c.viii.xvii.scri.neutrũ ĩ. & c. v.xxxii.post ἱσάμενος.adde περὶ καὶ ὑπὲρ.c.viii.xli.οὔτινος.

A c.i.xiii.scri.Προώρου.&.xxiiii.scri.nec altera ab altera.& xxxvi.scri.& hæc oĩa &.xxxviiii.scri.ut ἐμὸς ἐμοῦ ἐμῷ ἐμὸν sicut.c.ii.xxxv. post ἐμοῦ.adde καὶ μοῦ.&xxxviii.scri.κατὰ ἀποκοπὴν .c.iii.l.post ὑδέτερα adde τοῦτο καὶ τουτί. ꝯ τουτί τουτου ꝯ τουτουί.c.vi.viii. scri. ἀργύρειον & xli.scri.τὴν ἀττικὴν & xlv.scri,ἐπὶ τῶν βασιλέων.c.viii.iiii. scri.ut αὐτάρι αὐμα κελαι νόν.&.xvi.post ποιητικῶς adde καὶ πεζέσιμι νοῦν. B c.iii iiii.scri.πέρυτως.c.iiii.vii.scri.in penul. ο in ω.c.v. xlii.scri. idest subcõtinuatiuæ &.xlvii.scri ἆρα.c.vi.xvii.scri.ὑπῆρχε tertia p̃sona.& xxiii. scri. ἀντὶ τοῦ ἦν.& xxviiii.scri.ἀντὶ τοῦ

ἐῆς .c.vii.vi.postq̃ adde,diu.&.xii.ἰδὲ scri.ἠδὲ c.x viii.scri.αὐ παθοσ & uersu sequenti scri . ægisthus .& uersu xiii.dele totum græcum usq; ad ὡς τὸ ἀληθέως.

